cocktail

Meg Cabot

La măsura 12 nu ești grasă

autoarea romanului
Regina gafelor

HUMANITAS fiction

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Deşi s-a născut pe 1 februarie 1967, în anul calului de foc, după calendarul chinezesc, adică într-o zodie cu ghinion, **Meg Cabot** face astrelor în ciudă şi se bucură de un succes uriaş pe ambele maluri ale Atlanticului. Şi pe bună dreptate, pentru că e autoarea a peste patruzeci de cărţi, dintre care un număr impresionant au ajuns bestselleruri. Meg Cabot s-a făcut cunoscută cu seria *The Princess Diaries*, publică în peste patruzeci de ţări şi bucurându-se de două ecranizări la Studiourile Disney – dintre care cea mai cunoscută e *Prinţesa îndărătnică* (2001), cu Anne Hathaway în rolul principal. Pe lângă aceasta, a scris seria *Mediator*, care a stat la baza serialului *Missing*, o groază de *romance*-uri istorice sub un pseudonim pe care speră ca bunica ei să nu îl afle niciodată, o serie de romane scrise exclusiv în format electronic (*Boy Next Door*, *Boy Meets Girl* şi *Every Boy's Got One*), seria *Regina gafelor*, care a intrat în *New York Times bestseller list* în prima săptămână de la apariţie, o miniserie din categoria *mystery chick-lit* ce include romanele ***La măsura 12 nu eşti grasă***, *Nici la măsura 14 nu eşti grasă* şi *Cu oase mari*, pe care le veţi citi în curând în colecţia „Cocktail". În 2007 în aceeaşi colecţie a apărut romanul *Regina gafelor*, primul din seria omonimă.

Meg Cabot

La măsura 12 nu ești grasă

Roman polițist cu Heather Wells

Traducere din engleză și note de
DORA FEJES

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANGELA ROTARU

Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

MEG CABOT
SIZE 12 IS NOT FAT. A HEATHER WELLS MYSTERY
Copyright © 2006 by Meg Cabot LLC
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CABOT, MEG
La măsura 12 nu eşti grasă : roman poliţist cu Heather Wells /
Meg Cabot; trad.: Dora Fejes. –
Bucureşti: Humanitas Fiction, 2008
ISBN 978-973-689-230-1

I. Fejes, Dora (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Când cariera ta atinge apogeul la vârsta de cincisprezece ani, cum poate evolua altfel decât spre mai rău?

Fosta cântăreață pop de mare succes, Heather Wells, a ajuns într-un mare impas: s-a săturat să tot interpreteze melodii pe versurile altora, dar nimeni nu s-a înghesuit să-i ofere vreun contract ca să-și compună singură piesele. Ba, mai rău, tatăl ei e la închisoare, iar mama a spălat putina și-a fugit la Buenos Aires, luând cu ea și toate economiile singurei sale fiice, iar acum Heather își înecă amarul înfulecând de zor ciocolate Kit Kat. Dar cel puțin îl are alături pe Jordan Cartwright, logodnicul ei, fostul lider al unei formații de mare succes...

Dar când comportamentul indecent de pe scenă al lui Jordan s-a extins și asupra vieții lui personale, Heather s-a pomenit eliminată – din topurile muzicale, precum și din patul lui Jordan – în favoarea celei mai noi vedete pop, și anume Tania Trace. Iar acum Heather a pornit-o pe străzile New Yorkului în căutarea unui loc de muncă și a unei locuințe pentru ea și chitara ei.

Când găsește un job la căminul unui colegiu – la doi pași de locuința temporară din casa lui Cooper, misterioasa oaie neagră (sexy, altminteri) a familiei Cartwright – soarele pare să răsară și pe strada ei... cel puțin până când fetele din cămin încep să moară pe capete, cu o viteză îngrijorătoare...

Surfingul în casa liftului este explicația oficială dată de administrația căminului, dar Heather are niște bănuieli și, cu ajutorul nu foarte prietenosului Cooper, încearcă să afle de ce au survenit atât de multe tragedii în clădirea în care lucrează, fără să-și închipuie că în curând se va strădui nu doar să câștige o bucată de pâine, ci chiar să rămână în viață.
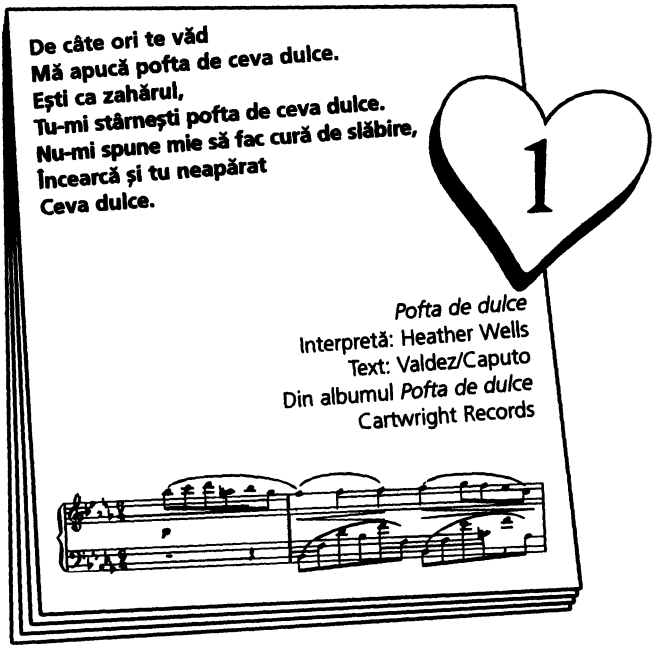
— Ăă, nu vă supăraţi, e cineva acolo?

Fata din cabina de probă de alături are o voce ca de veveriţă.

— Nu vă supăraţi?

Exact ca de veveriţă.

Aud cum un vânzător se apropie, iar cheile îi clinchetesc melodios pe lănţişor.

— Da, domniţă. Pot să vă ajut cu ceva?

— Păi, da.

Vocea – tot ca de veveriţă, deşi pe faţă încă nu o văd – pluteşte până la mine pe deasupra peretelui despărţitor.

— Aveți cumva o măsură mai mică pentru modelul ăsta de blugi, ceva sub zero, dacă se poate?

Înțepenesc cu blugii în care mă chinui să intru trași numai pe-un crac. O, Doamne! Poate că m-am prostit eu de tot, dar am impresia că așa ceva nu e posibil. Cum să poarte cineva o măsură sub zero? Un număr negativ, cu minus?

Ce-i drept, a trecut un număr respectabil de ani de când am fost eu în clasa a șasea. Dar parcă tot țin minte că ne învățase ceva cu un șir de cifre în mijlocul cărora era zero și...

— Păi, îl lămurește Voce-de-Veveriță/Măsură-Sub-Zero pe vânzător, în mod normal eu port măsura doi. Dar pantalonii ăștia pe care-i probez acum, măsura zero, atârnă pe mine. Ceea ce e cam ciudat. Știu sigur că nu am slăbit de când am fost ultima oară la cumpărături.

Sub-Zero are dreptate în felul ei, îmi dau eu seama în timp ce-mi trag fermoarul. Nici nu-mi aduc aminte de când n-am mai intrat într-o pereche de pantaloni măsura opt. Mă rog, îmi aduc aminte. Dar e o perioadă din viața mea la care mă gândesc fără prea mare plăcere.

Păi ce se petrece aici? De obicei, eu cumpăr haine măsura doisprezece... dar, când am probat pantalonii măsura doisprezece, am constatat că înot în ei, nu alta. La fel și cu cei măsura zece. Ceea ce e de-a dreptul curios, pentru că n-am ținut vreo cură de slăbire în ultima vreme, poate doar dacă pui la socoteală cafeaua cu îndulcitor pe care am băut-o azi-dimineață.

Dar am convingerea că pâinea cu unt și șuncă de la micul dejun au cam anulat avantajele folosirii zaharinei.

Și nici la sală n-am mai fost în ultima vreme. Nu se poate spune că nu fac mișcare: fac destulă, firește. Nu o fac însă la sală, atâta tot. Doar poți să arzi la fel de multe calorii când mergi pe jos ca atunci când alergi. Așa că, de ce să alerg? Mi-am dat seama, cu ceva timp

în urmă, că drumul pe jos până la magazinul de brânzeturi Murray's de pe Bleecker Street, unde mă zgâiesc la sendvişul zilei, durează fix zece minute.

Iar de la Murray's până la Betsey Johnson[1] de pe Wooster Street, unde văd ce mai au pe-acolo (îmi plac la nebunie pantalonii mulaţi de catifea!) fac alte zece minute.

Iar de le Betsey's până la Dean & Deluca pe Broadway, unde beau un cappuccino după masa de prânz şi unde mă uit să văd dacă mai au cojile alea de portocală trase în ciocolată care îmi plac atât de mult, îmi ia alte zece minute.

Şi, dacă o ţii tot aşa, până să-ţi dai seama, ai făcut o oră întreagă de mişcare. Şi mai zic unii că e greu să urmezi noile recomandări ale guvernului cu privire la exerciţiul fizic. Dacă eu pot să fac aşa ceva, atunci zău că oricine e în stare.

Oare umblatul ăsta pe jos chiar m-o fi ajutat să port cu *două măsuri* mai puţin de cât am purtat ultima oară când am fost la cumpărături după blugi? Am redus, ce-i drept, la jumătate consumul de zahăr de când am înlocuit ciocolăţelele Hershey's Kisses din borcănaşul de pe biroul meu cu prezervative luate de la cabinetul medical studenţesc. Dar totuşi.

— Păi, domniţă, îi spune vânzătorul domnişoarei Sub-Zero. Blugii ăştia sunt *stretch*. Asta înseamnă că trebuie să probaţi pantaloni cu două măsuri mai mici decât purtaţi de obicei.

— Cum aşa? face Sub-Zero oarecum nedumerită.

O înţeleg perfect. Nici eu nu pricep nimic. Prin faţa ochilor mi se perindă iar şirul de numere din clasa a şasea.

— Ce vreau să spun, explică răbdător vânzătorul, este că, dacă purtaţi de obicei măsura patru, la blugii mulaţi trebuie să probaţi măsura zero.

---

1 Lanţ de magazine de articole vestimentare pentru femei.

— Atunci de ce nu puneți măsura adevărată pe ei? vrea să știe – pe deplin justificat, după părerea mea – Sub-Zero. Adică, dacă măsura zero e de fapt patru, de ce nu scrieți pe ei patru și gata?

— Asta se numește stilizarea măsurilor, zice vânzătorul aproape în șoaptă.

— Stilizarea cui? întreabă și Sub-Zero aproape în șoaptă – asta presupunând că o veveriță poate vorbi în șoaptă.

— Păi, să vă explic, îi șușotește vânzătorul lui Sub-Zero.

Eu reușesc totuși să aud ce spune.

— Clientele mai corpolente se simt foarte bine când își închipuie că încap în mărimea opt. Deși ele poartă de fapt măsura doisprezece. Înțelegeți?

Ia stai așa. Poftim?

Dau ușa cabinei de probă de perete înainte să mă gândesc prea bine ce fac.

— Eu port măsura doisprezece, mă pomenesc că-i spun vânzătorului, care pare siderat. Și pe bună dreptate, consider eu. Și totuși. Care-i problema cu clientele care poartă măsura doisprezece?

— Nici una! exclamă vânzătorul panicat. Absolut nici una. Voiam doar să spun că...

— Vreți cumva să spuneți că măsura doisprezece e pentru grase? îl întreb eu.

— Nu, stăruie vânzătorul. M-ați înțeles greșit. Voiam să spun că...

— Nu de alta, dar femeia americană normală poartă măsura doisprezece, îi atrag eu atenția. Și știu treaba asta pentru că tocmai am citit-o în revista *People*. Vreți cumva să spuneți că suntem toate niște grase?

— Nu, răspunde vânzătorul. Nu asta am vrut să spun, nicidecum, eu doar...

Uşa cabinei de probă de lângă a mea se deschide, iar eu o văd pentru prima oară pe fata cu voce de veveriţă. E de aceeaşi vârstă cu puştanii cu care lucrez eu. Nu numai vocea îi e de veveriţă. Acum îmi dau seama că şi înfăţişarea îi este aidoma. Mă înţelegeţi adică. Drăgălaşă. Obrăznicuţă. Mărunţică de poate să încapă în buzunarul unei fete de mărime normală.

— Şi cum rămâne cu faptul că voi nici măcar nu fabricaţi articole de mărimea ei? vreau eu să ştiu şi arăt cu degetul spre Sub-Zero. Eu, una, prefer să fiu de mărime medie decât să nici nu exist pe harta măsurilor.

Sub-Zero pare consternată preţ de o clipă. Dar pe urmă face „Ăă, da, aşa e" în direcţia vânzătorului.

Bietul om înghite cu greu, agitat. Şi cu zgomot. E limpede că are parte de o zi grea. După serviciu, probabil o să se ducă în vreun bar şi o să-i povestească barmanului: „S-au luat nişte muieri de mine, ceva de groaza lumii, din cauza stilizării măsurilor... A fost oribil, zău aşa..."

Dar nouă ne spune:

— Păi cred că, ăăă... o să mă duc să... ăăă... văd dacă avem blugii ăia pe care voiaţi să-i probaţi, domniţă... pe undeva prin... ăăă... depozit...

Şi o tuleşte.

Mă uit la Sub-Zero. Ea se uită la mine. Are vreo douăzeci şi doi de ani şi e foarte blondă. Şi eu sunt blondă – mă rog, cu puţin ajutor din partea doamnei Clairol –, dar am depăşit cam de multişor începutul celui de-al doilea deceniu de viaţă.

Şi totuşi, lăsând la o parte diferenţa de vârstă şi de mărime de blugi, pe Sub-Zero şi pe mine ne leagă ceva trainic şi care nu poate fi dezlegat cu una cu două: pe amândouă ne-a ofuscat chestia asta cu stilizarea măsurilor.

— Ai de gând să-i cumperi? mă întreabă Sub-Zero şi face un gest spre blugii pe care-i probez.

— Cam da, răspund eu. Pentru că am neapărată nevoie de o pereche. Pe ai mei a borât cineva la serviciu.

— Dumnezeule! exclamă Sub-Zero şi strâmbă din năsucul de veveriţă. Dar unde lucrezi?

— La un cămin. Vreau să spun, la centrul rezidenţial pentru studenţi. Sunt asistenta administratoarei.

— Zău? se entuziasmează Sub-Zero. La New York College?

Când dau din cap, fata exclamă:

— Mi se părea mie că te cunosc de undeva! Eu am absolvit New York College anul trecut. La care cămin lucrezi?

— Ăăă... zic eu cam stingherită. Abia m-am angajat vara asta.

— Zău? face Sub-Zero nedumerită. Ciudat. Pentru că am impresia că te cunosc totuşi de undeva...

Până să-i explic de unde mă ştie, din celularul meu erup primele note din melodia *Vacation* a formaţiei Go-Go (pe care o alesesem ca să-mi aducă mereu aminte de tristul adevăr că eu nu capăt aşa ceva – adică zile de vacanţă – până nu îmi închei cu succes perioada de probă de la serviciu, iar până atunci mai am de aşteptat trei luni). Pe ecranul telefonului văd că şefa mea e cea care mă sună. Într-o zi de sâmbătă.

Ceea ce înseamnă că e vorba, de bună seamă, de o chestiune importantă. Nu?

Deşi nu prea cred. Sigur, îmi place foarte mult noul meu serviciu – e grozav de interesant să lucrezi cu studenţi, pe ei îi interesează tot felul de chestii cu care oamenii de rând nici nu-şi bat capul, ca de exemplu eliberarea Tibetului sau obţinerea de concedii de maternitate pentru femeile care lucrează cu ora şi aşa mai departe.

Dar unul dintre aspectele mai puţin plăcute este faptul că locuiesc chiar după colţ de Fischer Hall. Ceea

ce înseamnă că sunt mai accesibilă tuturor celor de acolo decât mi-ar conveni mie în general. Adică, una e să primești telefoane acasă pentru că ești medic și pacienții au nevoie de ajutorul tău.

Și cu totul altceva e să te sune de la serviciu ca să ți se spună că automatul de băuturi răcoritoare a înghițit mărunțișul cuiva, că nu găsesc formularul de cerere pentru restituirea banilor și că te roagă să vii până acolo ca să-i ajuți să-l caute.

Îmi dau seama, ce-i drept, că pentru unii oameni așa ceva ar însemna împlinirea unui vis. Și anume, să locuiești aproape de locul de muncă, astfel încât să poți da fuga până acolo dacă se ivește cumva o criză majoră legată de mărunțișul din automatele de băuturi răcoritoare. Mai ales în New York. Ca să ajung la serviciu îmi ia două minute pe jos (adică alte patru minute pe care le pot adăuga pe lista mea de exerciții fizice zilnice).

Dar oamenii ar trebui să-și dea seama și că, dintre toate visele care li s-ar putea împlini vreodată, ăsta nu e cel mai de invidiat, nu de alta, dar nu câștig decât 23 500 de dolari pe an (din care eu mă aleg cu 12 000 după ce plătesc impozitele naționale și municipale), iar în New York 12 000 de dolari nu ajung decât pentru cină și, poate, pentru o pereche de blugi precum cei cu care sunt pe cale să mă cadorisesc, chiar așa, cu mărimea lor stilizată cu tot. Nici nu mi-aș putea permite să locuiesc în Manhattan cu salariul ăsta dacă n-aș avea un al doilea serviciu din care să-mi plătesc chiria. Nu am dreptul la „cazare gratuită", pentru că la New York College numai administratorii, nu și asistenții acestora, au dreptul să locuiască în căminul – pardon, centrul rezidențial – în care lucrează.

Și totuși, locuiesc destul de aproape de Fischer Hall pentru ca șefa mea să-și închipuie că mă poate suna la

orice oră ca să mă roage să „dau fuga" până acolo ori de câte ori are nevoie de mine.

Ca în acea însorită zi de sâmbătă din septembrie în care mă dusesem și eu la cumpărături după o pereche nouă de blugi, pentru că în ajun un student din anul întâi, care dăduse pe gât cam prea multe pahare de Hard Lemonade[1] la barul Stoned Crow, nu avusese nimic mai bun de făcut decât să întoarcă puțin capul și să mi le vomite pe toate pe pantaloni, în timp ce eu mă ghemuisem lângă el ca să-i simt pulsul.

Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă e sau nu în avantajul meu să răspund la telefon – avantaj: poate că Rachel mă sună ca să-mi ofere o mărire de leafă (puțin probabil); dezavantaj: poate că Rachel mă sună ca să mă roage să duc la spital un bețivan năuc de douăzeci de ani (foarte probabil) –, când Sub-Zero începe să zbiere:

— Dumnezeule! Știu de ce îmi pari atât de cunoscută! Ți-a mai spus cineva până acum că semeni perfect cu Heather Wells? Știi tu, cântăreața aia?

Mă hotărăsc, date fiind împrejurările, să las mesageria să preia mesajul șefei. Că oricum lucrurile merg și-așa destul de prost cu toată chestia de mai devreme cu blugii mărimea doisprezece, și acum cu asta. Ar fi trebuit să stau eu acasă și să-mi cumpăr pantalonii pe Internet.

— Crezi? o întreb cam fără tragere de inimă pe Sub-Zero. Dar ea nu bagă deloc de seamă lipsa mea desăvârșită de entuziasm.

— Dumnezeule! zbiară din nou Sub-Zero. Până și vocea ta seamănă perfect cu a ei. Ce întâmplare! Dar, adaugă ea râzând, de ce ar lucra Heather Wells într-un cămin studențesc?

— Centru rezidențial pentru studenți, o corectez eu automat.

---

1 Mike's Hard Lemonade – băutură alcoolică obținută dintr-un amestec de vodcă, limonadă și apă minerală.

Că așa trebuie să-i zicem, întrucât termenul conferă un sentiment de căldură și înțelegere între rezidenții de acolo, cărora li s-ar putea părea traiul într-un loc numit cămin ceva mult prea rece, ca într-un ospiciu.

Deși, însuși faptul că frigiderele sunt sudate în pardoseală, ar cam trebui să te ducă cu gândul că așa și este.

— Deși, firește, zice Sub-Zero și redevine serioasă, nu e nimic rău în a fi asistenta unui administrator de cămin. Sper că nu te-am jignit când am zis că semeni cu Heather Wells. Pentru că eu am avut toate albumele ei. Și un poster cât toate zilele cu ea pe perete. Când aveam unsprezece ani.

— Nu sunt câtuși de puțin jignită, răspund eu.

Sub-Zero a răsuflat ușurată.

— Bun, zice ea. Ei, în fine, cred c-aș face bine să mă duc să caut un magazin unde chiar au blugi măsura mea.

— Mda, spun eu gândindu-mă să-i sugerez magazinul pentru copii Gap, dar mă stăpânesc. Doar nu e vina ei că e mititică. Cum nu e nici vina mea că port la haine o măsură absolut normală.

Abia când mă prezint la casă catadicsesc să îmi ascult căsuța vocală ca să văd ce voia șefa, Rachel, de la mine. Pe un ton isteric, în total contrast cu calmul obișnuit, mesajul ei zice: „Heather, te-am sunat ca să te anunț că a avut loc un deces în clădire. Când primești mesajul ăsta, te rog să mă contactezi cât poți de repede".

Las blugii măsura opt pe tejghea și mai fac cincisprezece minute din norma zilnică de exercițiu fizic alergând – da, de-a dreptul alergând – de la magazin până la Fischer Hall.

Când ajung pe Washington Square West, primul lucru pe care îl văd e o mașină de pompieri. Și e cocoțată pe trotuar în loc să fie pe carosabil, pentru unicul motiv că sus-numitul carosabil e blocat de un butic care vinde, pe cinci dolari bucata, bikini tanga cu model de tigru – curat chilipir, asta însă până te uiți mai bine și vezi că de fapt dantela neagră cu care sunt împodobite respectivele articole de lenjerie o să-ți provoace mâncărimi grozave când îți intră în... mă rog, în locuri mai intime.

Municipalitatea nu prea oprește circulația pe Washington Square, strada pe care e Fischer Hall. Dar

sâmbăta asta, asociația de locatari din zona cu pricina trebuie să fi șantajat vreun consilier orășenesc sau așa ceva, pentru că reușise să blocheze tot parcul căminului ca să organizeze un festival stradal. Știți și voi de care: cu scandalagii, buticuri cu ciorapi colorați, artiști care îți desenează portretul în creion, clovni de circ și unii care fac omuleți din sârmă pentru copii.

Prima dată când am fost și eu la un festival din ăsta eram de-o vârstă cu puștanii cu care lucrez acum. Pe vremea aceea mă topisem toată de încântare, fără să-mi dau seama că ciorapi chiar mai ieftini și mai buni găsești la magazinul Macy's.

Dar adevărul e că, odată ce ai fost la un festival stradal din Manhattan, e ca și cum ai fi fost la toate.

Nimic nu putea să se nimerească mai ca nuca-n perete decât buticul ăla cu bikini plasat drept în față la Fischer Hall. Nu de alta, dar clădirea nu e nici pe departe genul care să se preteze la bikini. A fost construită din cărămidă roșie prin anul 1850 și tronează maiestuos deasupra lui Washington Park. Din niște dosare, peste care am dat pe-acolo în prima mea zi de muncă, am aflat că o dată la cinci ani municipalitatea obligă facultatea să angajeze o firmă de construcții care să vină și să înlocuiască mortarul vechi cu altul nou, pentru ca nu cumva cărămizile antice ale Fischer Hall să se desprindă și să pocnească trecătorii direct în cap.

Ceea ce e, de bună seamă, o idee inspirată. Doar că, din păcate, în pofida lăudabilelor eforturi ale municipalității, tot felul de chestii se desprind și îi pocnesc pe trecători în scăfârlii. Dar nu cărămizi. Am citit rapoarte cu privire la sticle, cutii de bere, haine, cărți, CD-uri, legume, dulciuri de la Good & Plentys, ba chiar, la un moment dat, un întreg pui prăjit.

Sinceră să fiu, de câte ori mă apropii de Fischer Hall mă uit în sus; e mai sănătos.

Dar nu azi. Azi mă uit fix la uşa din faţă a clădirii. Şi încerc să-mi dau seama cum pot face să trec de mulţimea apreciabilă de oameni adunată acolo – ca să nu mai vorbesc de poliţist. Se pare că nu numai zecile de turişti veniţi la festivalul stradal stau acolo grămadă, dar şi jumătate din locuitorii căminului care vor să fie lăsaţi să intre. Habar n-au ce se petrece. E limpede după întrebările pe care şi le pun cu glas tare unul altuia, încercând să se facă auziţi pe deasupra muzicii la nai care se aude dintr-un alt butic instalat în faţa clădirii şi unde se vând... ei bine, casete cu muzică la nai.

— Ce se petrece aici?

— Habar n-am. O fi vreun incendiu?

— O fi fiert iar careva ceva pe reşou.

— Nu, nu, sigur a fost Jeff. Iar i-a dat *bhang*-ul[1] în foc.

— Jeff, eşti de groaza lumii, zău aşa!

— Nu e vina mea de data asta, pe cuvânt!

Cu siguranţă studenţii nu ştiu că a avut loc un deces în clădire. Dacă ar şti, n-ar face glume despre *bhang*-uri. Cred.

Cel puţin aşa sper.

Tocmai atunci recunosc o figură care aparţine unei persoane care SIGUR ştie ce se petrece. Îmi dau seama după expresia feţei ei. E clar că nu e tulburată doar din cauza faptului că pompierii nu îi dau voie să intre în clădire. E tulburată pentru că ŞTIE.

— Heather!

Când mă vede în mulţime, Magda flutură spre mine o mână cu o manichiură desăvârşită.

— O, Heather! E îngrozitor!

---

1 Băutură specifică din India, preparată din nuci, arome, lapte şi zahăr.

Magda poartă şorţul ei roz, de vânzătoare la cantină, iar pe dedesubt colanţii cu model de leopard. Scutură din capul cu păr buclat şi vopsit în şuviţe blonde şi trage adânc în piept fumul ţigării Virginia Slim pe care o ţine delicat între două degete cu unghii lungi de cinci centimetri. Pe fiecare unghie e desenat în miniatură steagul Statelor Unite. Pentru că, deşi Magda se duce ori de câte ori are ocazia în Republica Dominicană, ţara ei de baştină, reuşeşte totuşi să păstreze în suflet simţăminte extrem de patriotice faţă de ţara adoptivă şi îşi manifestă dragostea prin intermediul ojei artistic aplicate.

De fapt, aşa ne-am şi cunoscut. Cu aproape patru luni în urmă, la salonul de manichiură. Aşa am şi aflat despre locul ăsta de muncă, la căminul studenţesc (vreau să spun, centru rezidenţial). Asistenta administratoarei dinaintea mea – Justine – tocmai fusese concediată pentru că delapidase vreo şapte mii de dolari din banii de cheltuială ai instituţiei, chestie care o indignase pe Magda, vânzătoare la cantina căminului – vreau să spun, centrului rezidenţial.

— Poţi să crezi una ca asta? se lamentase Magda în direcţia oricui s-ar fi arătat dispus să-şi plece urechea, în vreme ce eu aşteptam să mi se pună pe unghiile de la picioare un strat de ojă de un roşu-aprins – nu de alta, dar, chiar dacă viaţa ta se duce vertiginos de râpă, cum era cazul meu atunci, cel puţin să ai unghii frumoase la picioare, nu-i aşa?

La câteva mese mai încolo, în cinstea Memorial Day[1], Magda pusese o manichiuristă să-i deseneze pe unghiile degetelor mari de la mâini nişte miniaturi înfăţişând Statuia Libertăţii, timp în care perora cu mare aplomb despre Justine, predecesoarea mea.

---

1 Ultima luni a lunii mai, zi în care se celebrează amintirea celor care şi-au dat viaţa în serviciul militar al SUA.

— Ea comandat atunci douăzeci și șapte de reșouri de ceramică, din bani luat din fondul instituției și trimis tot la prieteni ai ei cadou de nuntă!

Nici până în ziua de azi n-am aflat ce-i ăla un reșou de ceramică și de ce-ar vrea cineva un asemenea cadou de nuntă. Dar, când am aflat că cineva fusese concediat din clădirea în care lucra Magda, loc în care – în afara celor douăzeci de zile de concediu anual și asigurări integrale dentare și medicale – unul dintre avantaje era acela că ți se ofereau cursuri gratuite, m-am folosit prompt de informația obținută.

La drept vorbind, îi datorez mult Magdei. Și nu numai pentru că m-a ajutat să obțin un loc de muncă (și nici pentru că mă lasă să mănânc oricând gratis la cantină – chestie care ar putea constitui de fapt și motivul pentru care numai în sistem de stilizare a măsurilor mai pot eu să încap în măsura opt), dar și pentru că Magda a devenit ulterior una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Mag, îi zic eu și mă strecor până la ea. Cine e? Cine a murit?

Nu mă pot stăpâni să nu-mi fac griji că ar putea fi vorba de cineva cunoscut, de exemplu de unul dintre oamenii de serviciu, care se achită cu atâta amabilitate de misiunea de curățare a lichidelor corporale scurse din studenții turmentați, deși așa ceva nu face parte din sarcinile lor de serviciu. Sau că cel care a murit ar putea fi unul dintre studenții care se presupune că fac muncă voluntară – se presupune doar, pentru că în cele trei luni de când lucrez la Fischer Hall foarte puțini studenți au prestat vreo muncă voluntară din cele pe care le-am cerut eu (cei mai mulți i-au rămas credincioși lui Justine, cea cu degetele cam lipicioase).

Și, dacă vreunul a catadicsit să facă, din întâmplare, ceea ce i-am cerut, asta a fost numai pentru că era ceva de genul: cotrobăit prin camerele din care tocmai plecaseră foștii studenți și luat de-acolo tot ce lăsaseră aceștia

în urmă, adică de cele mai multe ori sticle pe jumătate pline de bere Jägermeister.

Așa se face că, a doua zi când am nevoie de cineva să sorteze poșta, pot să dau cu tunul și nu găsesc un student, pentru că sunt mahmuri cu toții.

Există, ce-i drept, și vreo doi puștani de care m-am atașat sincer, studenți cu bursă, care nu s-au prezentat la facultate înarmați cu cartea de credit umplută conștiincios, lună de lună, de mămica și tăticu', ăștia chiar trebuie să muncească din greu ca să-și plătească taxele școlare și manualele, așa că ei sunt cei care lucrează de obicei la recepție în schimbul de sâmbătă de la patru după-amiaza până la miezul nopții – și nici nu trebuie să mă milogesc prea mult de ei.

— O, Heather, șoptește Magda.

Numai că, atunci când îmi pronunță ea numele, sună ceva de genul: „Haythar". Vorbește în șoaptă pentru că nu vrea ca puștanii care ne înconjoară să-și dea seama de ce se petrece. Ce s-o petrece?

— E unul dintre actorașii mei!

— Un student?

Cei din jur îi aruncă Magdei priviri curioase. Nu pentru că ar arăta ciudat – adică, de fapt, ea arată, ce-i drept, un pic cam ciudat, cu machiajul ăla care ar face-o până și pe Christina Aguilera să pară că a adoptat un look natural, plus unghiile alea superlungi.

Dar în mijlocul festivalului stradal, înfățișarea Magdei ar putea să pară de-a dreptul potolită.

Însă mania ei de a-i numi pe studenți „actorași" n-o pricep și pace. Ori de câte ori îi intră câte un student în cantină, Magda îi ia cartela de masă, o scanează și ciripește:

— Iacă ce de actorași fromoșei vin să mănânce aici. Avem așa mare noroc să vedem atâția actorași fromoși în Fischer Hall!

La început mi-am închipuit că Magda voia doar să-i măgulească pe nenumăraţii studenţi la actorie – şi la New York College sunt o mulţime de studenţi la actorie, mult mai mulţi decât la medicină sau la management.

Dar într-o bună zi, pe când ne pregăteam câte o îngheţată la cantină, Magda mi-a dezvăluit pe neaşteptate un lucru extraordinar, şi anume că Fischer Hall e de fapt un loc faimos. Şi nu din acele motive lesne de închipuit, şi anume că se află în mijlocul lui Washington Square, cel de istorică amintire, unde a vieţuit cândva Henry James, sau pentru că s-ar afla vizavi de renumitul Hanging Tree, unde îi spânzurau pe condamnaţi în secolul al optsprezecelea. Ba nici măcar pentru că parcul a fost cândva un cimitir al populaţiei băştinaşe, ceea ce înseamnă că toate băncuţele astea şi buticurile cu hot dog, ei bine, da, sunt aşezate toate peste o droaie de morţi.

Nici vorbă. După spusele Magdei, Fischer Hall şi-a câştigat faima după ce s-au filmat aici câteva scene din filmul *Ţestoasele Ninja*. Donatello sau Raphael sau una dintre ţestoase – nu-mi mai aduc aminte precis care – a sărit de la mansarda Fischer Hall tocmai până pe acoperişul clădirii alăturate, iar puştanii jucaseră toţi ca figuranţi. Stăteau cu gurile căscate şi arătau surescitaţi în direcţia în care se desfăşura isprava cascadorului-ţestoasă.

Aşa că vorbesc serios. Fischer Hall are un trecut foarte interesant.

Numai că puştanii care au făcut figuraţie în filmul respectiv au absolvit de mult facultatea şi-au plecat din Fischer Hall.

Aşa că oamenilor li se pare ciudat faptul că Magda încă pomeneşte de întâmplarea cu pricina şi în ziua de azi, după atâţia ani.

E lesne de înţeles că, pentru cineva ca Magda, faptul că o secvenţă dintr-un film de succes s-a turnat chiar

la locul ei de muncă reprezintă unul dintre numeroasele motive pentru care America este o țară măreață.

Dar nu e mai puțin lesne de înțeles că pentru cei care nu cunosc toată tărășenia, chestia asta a ei cu „actorașul meu" ar putea să pară... ei bine, oarecum zurlie.

Ceea ce ar explica, de bună seamă, de ce unii s-au uitat cam pieziș la noi la auzul izbucnirii ei de adineauri.

Nu vreau ca puștanii să-și dea seama că s-a întâmplat ceva foarte grav, așa că o iau pe Magda de braț și o conduc spre unul dintre ghivecele cu brăduți de la intrarea în clădire – ghivece pe care studenții au, din păcate, prostul obicei de a le folosi drept scrumieră personală – ca să putem vorbi între patru ochi.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu în șoaptă. Rachel mi-a lăsat un mesaj cum că a murit cineva în clădire, dar asta e tot ce-a spus. Știi cumva despre cine e vorba? Și cum s-a petrecut?

— Nu știu, șoptește Magda și clatină din cap. Stăteam la casă și dintr-odată am auzit un țipăt, pe urmă cineva a spus că a văzut o fată care zace la subsol, în casa liftului și că e moartă.

— Dumnezeule!

Sunt șocată. Mă așteptasem să aud că a murit cineva din cauza unei supradoze sau a unei crime violente – e adevărat că avem gardieni douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar asta nu înseamnă că nu pătrunde din când în când în clădire și câte un individ de mai joasă speță. În fond, trăim în New York.

Dar moarte provocată de lift?

Magda, cu ochii umezi, dar căznindu-se din răsputeri să nu plângă – asta ar da de înțeles studenților, și așa predispuși să dramatizeze, cum că s-a întâmplat ceva CU ADEVĂRAT rău (ca să nu mai vorbim că i s-ar prelinge Magdei toate straturile de mascara) – adaugă:

— Cineva spunea că fata făcea... ăăă, cum se spune? Alerga pe deasupra lifturilor?

— Surfing? întreb eu, din ce în ce mai şocată. Surfing în casa liftului?

— Da.

Madga strecoară cu grijă vârful unei unghii atent îngrijite până în colţul ochiului, de unde extrage o lacrimă.

— De-aia nu vor să lase pe nimeni în clădire. Actoraşii o să trebuiască să ia liftul ca să ajungă în camerele lor, dar înainte de asta, trebuie să ia de acolo...

Magda nu poate continua, sughite de plâns. Îi petrec un braţ pe după umeri şi-o întorc cu faţa spre mine ca s-o liniştesc, dar şi ca să îi înăbuş hohotele. Studenţii ne aruncă priviri circumspecte. Nu vreau să se prindă că s-a întâmplat ceva cu adevărat grav. O să afle şi aşa destul de curând.

Doar că lor nu sunt convinsă că treaba asta o să li se pară atât de greu de crezut pe cât mi se pare mie.

Adevărul e că nici n-ar trebui să fiu atât de surprinsă. Surfingul în casa liftului e o problemă prin toate campusurile universitare – nu doar la New York College, dar şi la facultăţi şi universităţi din toată ţara. Adolescenţi care n-au nimic mai bun de făcut se apucă să ia vreun halucinogen şi pe urmă să se întreacă între ei, care sare mai bine de pe acoperişul unui lift, care urcă sau coboară pe acoperişul altuia în cuşca aceea întunecoasă şi înghesuită. Una după alta ies la iveală relatări cu tineri afumaţi care s-au pomenit decapitaţi în urma unor asemenea isprăvi.

Probabil era de aşteptat ca aşa ceva să se petreacă şi la Fischer Hall.

Şi totuşi.

Şi totuşi Magda spusese „fata". Că o fată murise.

Ceea ce e de-a dreptul ciudat, pentru că eu, una, n-am auzit de nici o fată care să facă surfing în casa liftului. Cel puţin nu la Fischer Hall.

Magda îşi saltă capul de pe umărul meu şi face:

— Uhu.

Mă întorc ca să-mi dau seama ce vrea să spună și sunt cât pe ce să mă înec. Pentru că doamna Allington, soția lui Phillip Allington – care abia fusese numit în primăvara trecută cel de-al șaisprezecelea președinte al colegiului – se îndreaptă spre noi.

Știu destul de multe despre familia Allington, pentru că unul dintre lucrurile peste care am dat printre dosarele lui Justine – după care le-am aruncat pe toate la gunoi – a fost un articol decupat din *New York Times*, unde se făcea mare caz de faptul că nou-alesul președinte preferase să locuiască în campus, și nu într-unul dintre apartamentele superluxoase aflate în proprietatea facultății.

„Phillip Allington, scria în articolul respectiv, este un cadru universitar care nu a vrut să piardă legătura cu studenții. Când vine acasă, merge cu același lift cu care merg și studenții alături de care locuiește..."

Articolul din *Times* însă nu suflă o vorbuliță despre faptul că președintele și familia lui locuiesc în apartamentul de la mansardă din Fischer Hall, apartament care se lățește pe întreg etajul douăzeci, sau despre faptul că familia s-a plâns atâta că lifturile se opresc la fiecare etaj din cauza studenților, încât până la urmă Justine le-a comandat chei cu care pot merge direct la mansardă.

În afară de lamentările pe tema lifturilor, Eleanor, soția președintelui Allington, nu pare să facă cine știe ce. Ori de câte ori o văd, fie se întoarce de la magazinul Saks, fie se îndreaptă într-acolo. E neobișnuit de devotată cumpărăturilor – așa cum un sportiv de performanță e devotat antrenamentelor.

Dar sportul preferat al doamnei Allington – în afara cumpărăturilor – pare să fie consumul unor cantități impresionante de vodcă. Când se întoarce împreună

cu doctorul Allington de la vreo cină târzie, doamna Allington face, garantat, un scandal monstru în hol, de regulă ceva legat de papagalii pe care îi ține acasă – cel puțin așa spune Pete, gardianul meu preferat.

„Păsările, îi spusese ea la un moment dat. Păsările mele te urăsc de moarte, grăsanule."

Ceea ce e un pic cam răutăcios, dacă stai să te gândești. Și se potrivește ca nuca-n perete, pentru că Pete nu e defel grăsan. E doar așa, mă înțelegeți voi. De măsură medie.

Diatribele doamnei Allington, atunci când are ceva la bord, sunt o sursă de mare amuzament la recepția campusului, unde găsește la orice oră un student – dintre cei cărora eu ar trebui să le spun ce să facă. Noaptea târziu, dacă doctorul Allington nu e acasă, doamna Allington sună uneori la recepție și se plânge de tot soiul de treburi ciudate: ba că cineva i-a mâncat anghinarele umplute; ba că mișună coioți pe balcon; ba că niște piticuți invizibili îi ciocănesc în tăblia de la capul patului.

Pete zice că la început studenții au fost cam nedumeriți de toate poveștile astea și le-au sunat pe asistentele administratorilor care locuiesc în clădire, alea mai importante, care, în schimbul chiriei și mâncării gratuite, au obligația de a fi un soi de mămici neoficiale, câte una pe etaj. Asistentele, la rândul lor, l-au sunat pe administrator, care s-a suit în lift și s-a dus la etajul douăzeci să cerceteze chestiunea cu pricina.

Dar, când doamna Allington a deschis ușa, cu ochii umflați și îmbrăcată în velur – știu! velur! aproape la fel de impresionant ca și catifeaua reiată –, ea s-a mulțumit să mormăie: „Nu știu ce tot spui acolo, dolofanule".

Și în toată vremea asta (conform spuselor diverselor asistente care au povestit toate astea), papagalii șuierau în neștire.

Ciudate chestii!

Dar se pare că nu așa de ciudate pentru doamna Allington, cât mai ales pentru noi, ceilalți, poate și pentru că a doua zi ea nu își aducea aminte nimic din toate astea și se îndrepta spre Saks cu aerul unei regine – regina ținutului Fischer Hall.

Cum e și în cazul de față. Cu mâinile încărcate de plase, doamna Allington îl gratulează cu o privire disprețuitoare pe polițaiul care stă proptit la intrarea în Fischer Hall și se rățoiește la el:

— Pardon. Locuiesc aici.

— Îmi pare rău, doamnă, zice polițaiul. Numai personalul de pe salvare poate intra. Rezidenții încă nu au voie să se întoarcă în clădire.

— Eu nu sunt rezidentă.

Doamna Allington pare să se umfle în mijlocul mormanului ei de plase.

— Eu sunt... Eu sunt...

Doamna Allington nu pare să știe prea bine ce anume este ea. Polițaiului oricum nu prea îi pasă.

— Îmi pare rău, doamnă, zice el. Mergeți și dumneavoastră și bucurați-vă de festivalul stradal o vreme, da? Sau stați pe-o băncuță acolo, în parc. Ce-ar fi să vă relaxați până primim semnal că putem lăsa oamenii să intre în clădire?

Doamna Allington pare cam nervoasă, iar eu mă grăbesc să mă apropii de ea. Am părăsit-o pe Magda, căci doamna Allington pare să aibă mai multă nevoie de mine. Stă încremenită locului, într-o pereche de blugi scumpi și prea strânși pe corp și într-o bluză de mătase, cu o tonă de bijuterii de aur pe ea, cu plasele atârnându-i în mâini, iar gura ba i se închide, ba i se deschide, atât e de nedumerită. Aduce a pește cu branhiile înverzite în urma unei crize de apoplexie.

— M-ați auzit, doamnă? zice polițaiul. Nimeni nu are voie să intre. Îi vedeți pe toți puștanii ăștia? Și ei

aşteaptă acelaşi lucru. Aşa că ori mergeţi să aşteptaţi împreună cu ei, ori plecaţi în altă parte.

Singura problemă e că doamna Allington nu pare în stare să se mişte deloc. De fapt, sinceră să fiu, nici nu se ţine bine pe picioare. Mă apropii şi o iau de braţ. Mă îndoiesc că ştie cine sunt. Şi asta în pofida faptului că în fiecare zi când coboară din lift şi trece pe lângă uşa biroului meu, în drum spre cârciumă, pardon, spre magazine, mă salută cu un „Bună dimineaţa, Justine" (deşi o corectez foarte des). Dar probabil că, fiind în weekend şi în afara biroului, s-a zăpăcit de tot.

— Soţul ei e preşedintele colegiului, domnule ofiţer, îi zic eu şi arăt spre doamna Allington, care priveşte ţintă spre un student cu părul roşu şi inel petrecut prin sprânceană. Îl ştiţi? îi dau eu mai departe. Phillip Allington? Locuieşte în apartamentul de la mansardă. Cred că doamna nu se simte prea bine. Pot să... pot să o ajut să intre?

Poliţaiul mă măsoară din cap până în picioare.

— Nu te ştiu de undeva? întreabă el.

Nu e o formulă de agăţat femei. Când mi se adresează mie, întrebarea asta nu e niciodată o formulă de agăţat femei.

— Poate din zonă, zic eu şi mă prefac veselă. Lucrez în clădirea asta.

Îi flutur prin faţa ochilor actul de identitate, ăla cu poza în care păream beată, deşi nu eram. M-am îmbătat abia după ce-am văzut poza.

— Vedeţi? Sunt asistenta administratoarei acestui campus.

Poliţaiul nu pare impresionat de poziţia mea oficială, dar ridică din umeri şi-mi zice:

— Mă rog. Duceţi-o înăuntru, dacă vreţi. Dar nu ştiu cum o să reuşiţi să ajungeţi la etajul douăzeci. Toate lifturile sunt blocate.

Nici eu nu știu cum o să reușesc să o duc pe doamna Allington sus, ținând cont că se clatină pe picioare. Probabil va trebui să o car în spinare. Arunc o privire spre Magda, care vede în ce situație grea mă aflu și-și dă ochii peste cap. Dar pe urmă stinge țigara și vine plină de curaj spre noi, dornică să ne ajute cum poate.

Înainte să ajungă, două fete tinere – îmbrăcate în ceea ce se poate numi în ziua de azi uniforma tuturor facultăților din New York: blugi cu talie joasă și inele în buric – ies valvârtej din clădire, cu răsuflarea tăiată.

— Dumnezeule, Jeff, i se adresează una din ele băiatului cu *bhang*-ul. Ce-i cu lifturile astea? A trebuit să coborâm șaptesprezece etaje pe scări.

— Mor, nu alta, ne informează cealaltă fată.

— Nu zău, gâfâie prima puștoaică. La cât plătim pe studii și cămin, m-aș aștepta ca PREȘEDINTELE să bage ceva bani în lifturile astea, să nu se strice tot timpul.

Nu-mi scapă ocheada răutăcioasă aruncată în direcția doamnei Allington, care a făcut greșeala să permită publicarea pozei sale în revista facultății, ceea ce a transformat-o într-o țintă ușor de recunoscut prin tot căminul, pardon, centrul rezidențial.

— Haideți, doamnă Allington, spun eu grăbită și o trag de braț. Să intrăm.

— Era și timpul, zice doamna Allington și se împleticește, drept pentru care Magda se repede s-o apuce de celălalt braț.

O conducem cu grijă dincolo de ușă, iar în spatele nostru încep să se audă țipetele studenților:

— Hei! Cum se face că ele au voie să intre și noi nu? Că doar și noi locuim aici! Nu e drept! Fasciștilor!

După cum pune, cu multă grijă, un toc subțirel după altul, sunt sigură că doamna Allington e de pe acum cam abțiguită, deși nu e nici ora prânzului. Bănuielile îmi sunt confirmate atunci când intrăm toate trei în holul

clădirii, iar doamna Allington se îndoaie brusc din șale și-și varsă întreg micul dejun într-unul dintre ghivece.

E limpede că doamna Allington a servit câteva stacane de Bloody Mary împreună cu omleta de dimineață.

— Santa Maria, face Magda, oripilată.

Sunt întru totul de acord cu ea.

Nu știu alții cum sunt, dar mie, uneia, când vomit (și din păcate fac treaba asta în fiecare noapte de Anul Nou), îmi place ca cei din jur să dea dovadă de un pic de compasiune, chiar dacă treaba asta se întâmplă exclusiv din vina mea.

Așa că o bat ușurel pe spate pe doamna Allington și zic:

— Așa. Vă simțiți mai bine acum?

Doamna Allington îngustează ochii și mă privește de parcă m-ar vedea abia acum pentru prima oară:

— Dar tu cine naiba ești? întreabă ea.

— Ăă, zic eu. Sunt asistenta administratoarei clădirii. Heather Wells. Vă amintiți? Ne-am cunoscut cu vreo două luni în urmă.

Doamna Allington pare nedumerită.

— Ce s-a întâmplat cu Justine?

— Justine și-a găsit un alt serviciu, îi explic eu, ceea ce e o minciună, pentru că Justine a fost concediată.

Dar adevărul e că nu știu cum ar explica Justine ce s-a întâmplat. Poate avea mare nevoie de bani. Poate avea rude prin Bosnia sau pe undeva unde e foarte frig și nu au căldură, iar rezourile alea de ceramică i-au ajutat să supraviețuiască toată iarna. Nu se știe niciodată.

Doamna Allington își îngustează ochii și mai mult.

— Heather Wells?

Clipește de câteva ori.

— Dar nu ești tu... nu ești tu fata aia? Cea care cânta prin toate mallurile?

Şi aşa mi-am dat seama că doamna Allington m-a recunoscut, în sfârşit...

... dar nu în calitate de asistentă de administrator al clădirii în care locuieşte.

Uau! N-aş fi crezut că doamna Allington ar fi un fan al muzicii pop pentru adolescenţi. Pare mai degrabă genul căreia îi plac cântăreţii mai de modă veche, à la Barry Manilow.

— Ba da, îi zic eu cu amabilitate, pentru că îmi pare rău de ea din cauza poveştii cu vomatul. Dar acum nu mai cânt.

— De ce? se interesează doamna Allington.

Magda şi cu mine schimbăm o privire. Madga pare să-şi fi recăpătat simţul umorului – bag de seamă că încep să i se ridice uşurel colţurile buzelor zdravăn rujate.

— Ăă, zic eu. E o poveste lungă. Mi s-a reziliat contractul la casa de discuri...

— Pentru că te-ai îngrăşat? întreabă doamna Allington.

Moment în care, trebuie să recunosc, compasiunea mea faţă de ea a încetat.
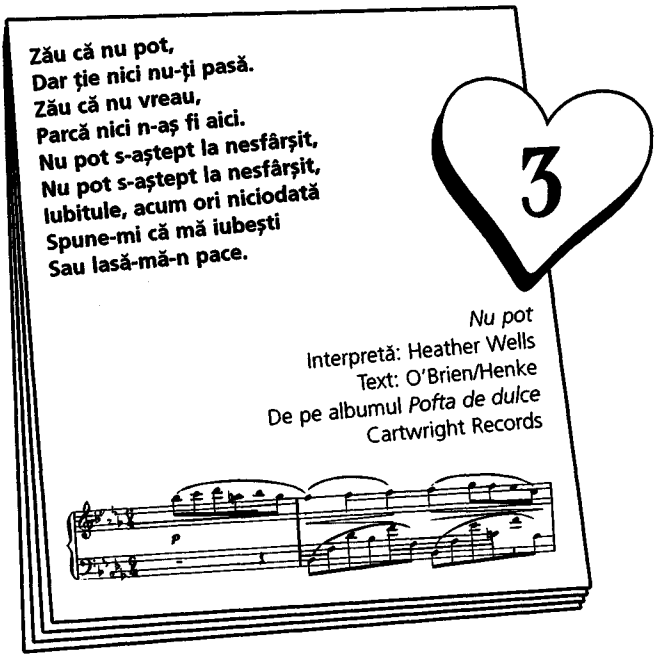
Din fericire, nu trebuie să dau nici o replică la comentariul doamnei Allington cu privire la greutatea mea corporală, pentru că tocmai atunci șefa mea, Rachel Walcott, vine în mare grabă spre noi, iar tocurile sandalelor moderne de piele țăcăne pe pardoseala de marmură a holului.

— Heather, zice Rachel când dă cu ochii de mine. Îți mulțumesc că ai venit.

Pare de-a dreptul bucuroasă că mă vede, ceea ce mă face să mă simt bine. Pentru faptul că e nevoie de mine. Chiar dacă asta nu costă instituția decât 23 500 de dolari pe an.

— Nici o problemă, zic eu. Îmi pare atât de rău. Era... adică e... vorba de cineva cunoscut?

Dar Rachel îmi aruncă o privire înțepată, ceva de genu' „Nu spăla rufe murdare în public", deși publicul consta din doamna Allington și Magda, pentru că pe vânzătoarele de la cantină nu le putem categorisi drept personal al campusului, ca să nu mai vorbim de faptul că nevestele de președinți de colegiu în mod CATEGORIC nu pot fi luate drept personal al centrului. După care i se adresează doamnei Allington.

— Bună dimineața, doamnă Allington.

Rachel aproape urlă la ea, ca la o persoană foarte în vârstă, deși nu cred că doamna Allington are mult peste șaizeci de ani.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Vă simțiți bine?

Doamna Allington nu se simte nici pe departe bine, dar – în pofida indignării pricinuite de comentariul cu privire la greutatea mea corporală – nu vreau să dau toate treburile astea în vileag. În fond, e vorba totuși de nevasta președintelui.

Așa că nu spun decât:

— Doamna Allington nu se simte prea bine.

În timp ce vorbesc, arunc o privire cu subînțeles spre ghiveciul pe care l-a botezat mai adineauri doamna Allington, în speranța că Rachel o să priceapă ce vreau să spun. Rachel și cu mine nu lucrăm împreună de prea multă vreme. A fost angajată abia cu o săptămână sau două înaintea mea, în locul administratoarei care și-a dat demisia imediat după ce Justine a fost concediată – dar nu din solidaritate cu Justine, nici vorbă. Administratoarea a demisionat cu că soțul ei găsise un loc de muncă – administrator-silvic – în statul Oregon.

Da, știu. Să ai un bărbat pădurar. Hmmm. Și eu aș fi lăsat baltă serviciul ca să mă duc după el.

Dar, deşi Rachel nu are experienţă pentru a fi administratoarea în Fischer Hall, are în schimb o bogată experienţă în domeniul universitar (aşa se cheamă când lucrezi într-un domeniu auxiliar, dar nu ca profesor, ci ceva legat, deşi nu în mod direct, de facultate, cel puţin aşa am aflat din unul dintre dosarele lui Justine). Căminul, pardon, centrul rezidenţial, pe care l-a condus Rachel înainte, ca proaspăt absolventă de Yale, a fost cel al Facultăţii Earlcrest în Richmond, Indiana.

Rachel mi-a povestit că a avut multă bătaie de cap până s-a acomodat când a descins în New York tocmai dintr-un orăşel cum e Richmond, unde oamenii nici nu se obosesc să încuie uşa pe timp de noapte. Dar, din câte îmi dau eu seama, Rachel nu a suferit cine ştie ce traume morale din cauza locuitului la ţară. Dispune de o garderobă pe care şi-ar dori-o orice fotomodel din New York, compusă mai cu seamă din mărcile Armani şi Manolo, ceea ce, la salariul ei (nu cu mult mai substanţial decât al meu, având în vedere că administratorii au din oficiu un apartament gratuit în campus), e o realizare pe cinste. Prezenţa nelipsită, săptămână de săptămână, la toate lichidările de stoc la hainele de firmă o ajută să se menţină în lumea femeilor îmbrăcate după ultima modă. Iar faptul că urmează un program strict de două ore de antrenament zilnic constituie motivul pentru care o încap toate hainele de care se debarasează fotomodelele cu pricina.

Rachel zice că, dacă aş mânca mai puţini corbohidraţi şi aş petrece jumătate de oră pe zi în sala de sport, aş putea purta din nou haine cu adevărat măsura opt. Şi că asta ar fi uşor, pentru că beneficiem de gratuitate la sala de gimnastică a facultăţii.

Numai că eu m-am dus o dată la sala de sport a facultăţii şi m-am speriat. O grămadă de fete slabe moarte care-şi aruncă de colo-colo braţele ca nişte beţe în

diverse ore de aerobică și yoga și alte alea. Într-o bună zi o să scoată cuiva un ochi cu brațele alea, zău așa.

Mă rog, Rachel zice că, dacă slăbesc, o să-mi pot face rost de un prieten pe cinste, așa cum vrea și ea să facă, de îndată ce găsește vreun tip în campus care să nu fie homosexual, care să aibă păr pe cap și care să câștige cel puțin o sută de mii de dolari pe an.

Dar cum să renunț eu la macaroane reci cu susan? Chiar și pentru un tip cu o sută de mii pe an?

Și pe urmă, după cum îi reamintesc eu mereu lui Rachel, la măsura doisprezece nu ești grasă. Femeia americană obișnuită poartă măsura doisprezece. Zău. Și la drept vorbind, suntem destul de multe (femei cu măsura doisprezece) care avem prieteni.

Nu neapărat eu. Dar multe alte femei cu măsura mea, ba chiar mai mare.

Dar, deși Rachel și cu mine avem alte priorități în viață – ea vrea un prieten; eu, una, m-aș mulțumi cu o facultate la ora actuală – și nu putem să cădem de acord ce anume constituie o masă de prânz – ea, salată fără nimic pe ea; eu, la fel cu adaos de sos *tahini*, cu pâine și sos humus, poate și o înghețată cu biscuiți pe post de desert – ne înțelegem destul de bine. Pentru că Rachel pare să priceapă ce-am vrut să-i spun cu privirea aia cu subînțeles referitoare la doamna Allington.

— Doamnă Allington, haideți să vă ducem acasă, da? Vă conduc eu la etaj. Sunteți de acord, doamnă Allington?

Doamna Allington dă amețită din cap, uitând definitiv să se mai intereseze de schimbarea mea de carieră. Rachel o ia de braț pe soția președintelui, în vreme ce Pete, care era prin preajmă, împinge mai la o parte un grup de pompieri, ca să-i facă loc ei și doamnei Allington în liftul pe care l-au pornit anume pentru ea. Nu mă pot abține să nu arunc o privire neliniștită în interiorul

liftului în vreme ce se deschid uşile. Dacă e sânge înăuntru? Ştiu că umblă zvonul că fata a fost găsită pe podeaua casei liftului, dar dacă parte din ea era încă deasupra liftului?

Dar nu văd nici urmă de sânge. Liftul arată la fel ca întotdeauna, cu interiorul din imitaţie de lemn de mahon, cu margini de alamă, în care sute de studenţi şi-au scrijelit cu cheia iniţialele sau diferite înjurături.

Pe când uşile se închid, o aud pe doamna Allington spunând, foarte încetişor: „Păsările".

— Dumnezeule, zice Magda, cu ochii la luminiţele care indică etajele, de deasupra uşii liftului, care urcă la mansardă. Sper să nu vomite din nou acolo.

— Sper. Altfel drumul până la mansardă ar fi de-a dreptul greţos.

Magda se cutremură, de parcă şi-ar fi amintit ceva neplăcut – probabil cum a vomat doamna Allington – şi se uită de jur împrejur.

— E aşa de linişte aici, zice ea şi-şi cuprinde trupul cu braţele. N-a mai fost aşa linişte în clădirea asta de dinainte să vină toţi actoraşii mei.

Are dreptate. Pentru o clădire care adăposteşte atâţia tineri – majoritatea sunt încă adolescenţi – holul e ciudat de tăcut. Nimeni nu bombăne despre cât de mult durează până studentul de serviciu sortează poşta (cam şapte ore. Am auzit că Justine putea să-i facă să termine în două ore. Uneori mă întreb dacă nu cumva Justine făcuse un soi de pact secret cu Satana). Nimeni nu se plânge de automatul defect din sala de jocuri mecanice. Nimeni nu umblă cu rolele pe marmura din hol. Nimeni nu se ceartă cu Pete în legătură cu programul de primire a vizitatorilor.

Nu că n-ar fi nimeni în jur. Holul e plin ochi. Poliţişti, pompieri, oficialităţi de la facultate, gardieni din campus, cu uniformele lor albastre ca de şcolari, plus

o groază de studenți – ca să nu mai vorbim de asistenții de administratori de pe etaje – se învârt cu toții cu fețe mohorâte prin holul de marmură și lemn de mahon...

...dar tăcuți. Cu desăvârșire tăcuți.

— Pete, zic eu și mă îndrept spre pupitrul gardianului. Ai idee despre cine e vorba?

Gardienii știu tot ce se petrece în clădirile în care lucrează. N-au încotro. Toate se petrec acolo, pe monitoarele din fața lor, de la studenții care fumează pe scări, până la decanii care se scobesc în nas în lift sau bibliotecarele care fac amor printre rafturi...

Chestii picante.

— Bineînțeles.

Pete, ca de obicei, stă cu un ochi pe hol și cu altul pe monitoarele de la pupitru, fiecare cu imagini din diversele cotloane ale căminului (pardon, centrului rezidențial), de la intrarea în mansarda familiei Allington, până la mașinile de spălat din subsol.

— Ei bine? zice Magda cu un aer neliniștit. Despre cine-i vorba?

Pete aruncă o privire spre recepție ca să se asigure că nici un student nu trage cu urechea de-acolo, și zice:

— Kellogg. Elizabeth. Din anul întâi.

Răsuflu ușurată. N-am auzit până acum de ea.

Pe urmă însă îmi fac mustrări de conștiință. În fond, e vorba de o fată de optsprezece ani și e moartă, indiferent că era una dintre studentele care lucrau cu mine sau nu!

— Cum s-a întâmplat? întreb eu.

Pete îmi aruncă o privire încărcată de sarcasm.

— Tu ce crezi?

Nu mă pot abține. Ceva mă nedumerește peste poate.

— Bine, dar fetele nu fac așa ceva. Adică surfing în casa liftului.

— Ei bine, fata asta e o excepție, răspunde Pete și ridică din umeri.

— Dar oare de ce? vrea Magda să știe. E ceva atât de nebunesc! Lua cumva droguri?

— De unde să știu eu?

Pete pare agasat de focul nostru continuu de întrebări, dar știu că reacția lui se datorează faptului că e și el la fel de speriat ca noi. Ceea ce e de-a dreptul ciudat, pentru că eu, una, credeam că Pete le-a văzut pe toate: lucrează la facultate de douăzeci de ani. Ca și mine, s-a angajat datorită asigurărilor medicale oferite; e văduv și are patru copii care vor beneficia de o educație universitară foarte bună – și gratuită – ceea ce reprezintă singurul motiv pentru care s-a angajat la facultate după ce-a fost pus să facă o slujbă de birou în cadrul NYPD în urma unui accident la genunchi. Fiica lui cea mai mare, Nancy, vrea să se facă medic pediatru.

Dar asta nu înseamnă că fața lui Pete nu se face roșie ca sfecla ori de câte ori unul dintre studenți, furios că nu i se dă voie să intre în clădire cu o lampă de halogen ultimul răcnet (prezintă pericol de incendiu), îl numește polițist închiriat. Ceea ce e curată nedreptate, dat fiindcă Pete e realmente foarte bun în meseria asta. Vânzătorii de la pizzerii reușesc să pătrundă în clădire ca să strecoare reclame cu meniuri pe sub ușile studenților doar atunci când nu e Pete de serviciu.

Nu că n-ar avea un suflet mare. Când puștii coboară scârbiți din camerele lor cu capcane în care s-au prins șoareci, Pete le ia adesea, le duce în parc, iar acolo toarnă ulei pe lipiciul capcanelor, pentru ca lăbuțele șoarecilor să se dezlipească, după care îi eliberează. Nu poate să suporte ideea ca cineva – om ori animal – să moară cât e el de serviciu.

— În mod sigur, medicul legist o să-i facă teste să vadă dacă fata era beată sau drogată, zice el într-o încercare nereușită de a părea indiferent. Mă rog, dacă reușește vreodată să ajungă aici.

Mă simt brusc cuprinsă de groază.

— Adică... fata e încă aici? Vreau să spun... trupul?

Pete dă din cap.

— La subsol. La baza casei liftului. Acolo au găsit-o.

— Cine a găsit-o acolo? întreb eu.

— Pompierii, răspunde Pete. Când cineva a zis că a văzut-o.

— A văzut-o cum cade?

— Nu. A văzut-o cum zace acolo. Cineva s-a uitat prin crăpătură – cea dintre etaj și lift – și a văzut-o.

Sunt total șocată.

— Vrei să spui că nimeni n-a raportat accidentul atunci când a avut loc? Nimeni dintre cei care erau împreună cu ea?

— Adică cine? se interesează Pete.

— Cei cu care făcea surfing, zic eu. Trebuie să fi fost împreună cu cineva. Nimeni nu face jocul ăsta stupid de unul singur. N-a venit nimeni să raporteze?

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, zice Pete, decât azi-dimineață, când un puști a văzut-o prin crăpătură.

Sunt indignată.

— Adică s-ar putea să fi zăcut acolo ore întregi? întreb, iar vocea îmi dă un mic rateu.

— În nici un caz vie, zice Pete, care pricepe imediat ce voiam eu de fapt să întreb. A căzut drept în cap.

— Santa Maria, spune Magda și-și face cruce.

Sunt oarecum mai puțin indignată. Oarecum.

— Și-atunci... și-atunci cum de-au știut cine e?

— Avea carnetul de student în buzunar, lămurește Pete.

— S-a gândit la toate, zice Magda.

— Madga! fac eu, șocată, dar Magda se mulțumește să ridice din umeri.

— E adevărat. Dacă e să faci un joc atât de stupid, cel puțin ia cu tine carnetul de student ca să ți se poată identifica trupul după ce mori, nu?

Înainte ca eu sau Pete să apucăm să răspundem, Gerald, directorul pe probleme de alimentație, iese din cantină, în căutarea casieriței lui lipsă la apel.

— Magda, se răstește el, când dă în sfârșit cu ochii de ea. Ce naiba tot faci acolo? Polițiștii zic c-o să dea imediat drumul la lume să intre în clădire și eu n-am pe nimeni la casă.

— A, da, bine, scumpule, vin imediat, îi zice Magda.

Pe urmă, după ce Gerald se îndepărtează, ea bombăne: „Tâmpitul". Așa că Magda își flutură unghiile multicolore înspre mine și Pete, în chip de scuză, după care se duce înapoi la casa cantinei studențești în partea opusă celei în care era pupitrul gardianului.

— Heather?

Mă întorc și dau cu ochii de una dintre studentele care lucrează la recepție și care gesticulează disperată înspre mine. Biroul recepției e locul cel mai important al clădirii, acolo se sortează poșta studenților, acolo e telefonul de unde vizitatorii își pot suna prietenii în camere și acolo, de asemenea, se raportează orice problemă. Una dintre primele mele sarcini de serviciu a fost să întocmesc o listă foarte lungă de numere de telefon pe care să le folosească studenții de serviciu de la recepție în cazul diferitelor probleme care se puteau ivi (se pare că Justine fusese mult prea ocupată cu achiziționarea resourilor de ceramică pentru toți prietenii ei ca să se mai ocupe și de așa ceva).

Pompieri? Numărul de telefon de la stația de pompieri era trecut acolo.

Viol? Numărul de telefon de la asociația de ajutorare a victimelor violurilor care au loc în campusuri era trecut acolo.

Jaf? Numărul de telefon de la secția șase poliție.

Oameni care cad în casa liftului? Nu există nici un număr de telefon pentru așa ceva.

— Heather.

Tina, studenta de serviciu, are o voce la fel de miorlăită ca în prima zi când am văzut-o și când i-am spus că nu are voie să lase oamenii să aștepte la telefon până când își termină ea jocul de Tetris pe Game Boy (mi s-a spus că pe Justine n-o deranjase niciodată treaba asta).

— Când o să scape de cadavrul fetei ăleia? Îmi pierd mințile, nu alta, știind că e și acum acolo JOS.

— Am văzut-o pe colega ei de cameră, zice Brad și se apleacă conspirativ spre mine.

Brad e asistentul de serviciu în weekendul ăsta, adică omul care trebuie să rămână în clădire tot timpul cât e de serviciu, în caz că e nevoie de el... ca de exemplu dacă moare un student.

— Colega ei zice că Beth – așa o chema pe fata moartă – zice că nici nu-și închipuia că Beth se pricepe la surfing. Cică habar n-avea că are de-a face cu genul ăsta de oameni. Cică Beth era o tocilară de felul ei.

— Aha, zic eu cam șovăielnic.

Îmi dau seama că puștanii vor să audă ceva liniștitor din partea mea. Dar ce știu eu despre felul în care poți ajuta niște tineri să accepte moartea unei colege? Povestea mă îngrozește la fel de mult ca pe ei.

— Se pare că până la urmă nu cunoști oamenii așa de bine cum îți închipui, nu-i așa?

— Ei da, dar să se ducă ea să se plimbe călare pe lifturi? zice Tina și clatină din cap. Trebuie să fi fost nebună.

— Candidată la prozac, declară Brad sumbru, pătruns de acea delicatețe sufletească dobândită neîndoielnic la instrucția temeinică oferită de administrația căminului.

— Heather?

Mă întorc și o văd pe Sarah, asistenta absolventă a lui Rachel, care se îndreaptă spre mine cu un dosar gros

în mână. Îmbrăcată ca întotdeauna în hainele cele mai la modă în rândul absolventelor de la New York College – salopetă și cizme din piele de oaie –, Sarah mă apucă strâns de braț.

— Dumnezeule, zice ea, fără să facă nici cel mai vag efort să vorbească în șoaptă, așa că tot ce spune se aude perfect pe întreg holul. Poți să crezi una ca asta? continuă ea. Telefoanele zbârnâie în birou de sar din furcă, nu alta. Toți părinții sună să se asigure că nu e vorba de copilul lor. Dar Rachel zice că nu avem voie să dezvăluim nimănui numele fetei decedate înainte să vină medicul legist. Chiar dacă știm cine e. Rachel m-a pus să iau dosarul fetei și să i-l duc doctorului Flynn. Și ia uite ce ditamai dosarul!

Sarah îmi flutură prin fața ochilor dosarul gros cât pumnul. Elizabeth Kellogg avea un dosar în biroul administratoarei campusului, ceea ce înseamnă că fie a făcut ceva rău, fie a fost bolnavă la un moment dat în cursul anului școlar...

...ceea ce e bizar, Elizabeth era abia în primul an, iar semestrul de toamnă abia începuse.

— Ia ascultați aici.

Sarah e dornică să împărtășească tot ce știe cu mine, Brad și Tina. Aceștia din urmă o ascultă cu ochii cât cepele. Pete, la pupitrul gardianului, se preface că își analizează de zor monitoarele. Dar eu știu că ascultă și el.

— Mama ei a sunat-o pe Rachel, înfuriată la maximum că noi dăm voie studenților să primească orice fel de vizitator, dar că ea nu voia ca Elizabeth să primească băieți. Se pare că mămica avea de gând să o păstreze pe fiică-sa fată mare până la măritiș. Așa că voia ca Rachel să-i impună lui Elizabeth să primească numai fete în vizită. E limpede că aveau ceva probleme în familie, dar oricum...

Între atribuțiile asistentei absolvente se numără și aceea de a o ajuta pe administratoare în treburile de

zi cu zi. În schimb, asistenții absolvenți se aleg cu chiria gratuită și cu experiență în domeniul învățământului superior, care este de fapt și specialitatea pe care și-au ales-o.

Sarah capătă mult mai multă experiență în specialitatea aleasă decât ar fi crezut, cu toate problemele astea legate de fata moartă.

— E clar că între mamă și fiică au fost probleme serioase de gelozie, ne informează Sarah. Oricine poate să-și dea seama că doamna Kellogg e invidioasă, ea nu mai e cine știe ce frumusețe, în vreme ce fiică-sa...

Sarah urmează sociologia. Sarah e de părere că eu sufăr de un nivel foarte scăzut de respect față de propria-mi persoană. Mi-a spus treaba asta din clipa în care ne-am cunoscut, la intrare, cu două săptămâni în urmă, când ne-am strâns mâinile și când a exclamat:

— Dumnezeule, ești chiar faimoasa Heather Wells?

Când am recunoscut că, într-adevăr, chiar eu sunt aceea, iar ea m-a întrebat de ce naiba lucrez într-un campus (spre deosebire de mine, Sarah nu o face niciodată de oaie și nu-i zice cămin), eu i-am spus că am de gând să fac o facultate, la care ea mi-a răspuns:

— Nu de facultate ai tu nevoie. Tu ar trebui să încerci să te împaci cu gândul că ai fost părăsită, că ți s-a reziliat contractul și că ai fost jefuită de maică-ta.

Ceea ce e ciudat, pentru că eu, una, simt că ar trebui să lucrez mai degrabă la sentimentele mele nu tocmai plăcute pe care le am față de Sarah.

Din fericire, tocmai atunci doctorul Flynn, psihologul facultății, vine în goana mare spre noi, cu o mapă ticsită de hârțoage.

— Ăsta e dosarul fetei moarte? întreabă el în loc de salut. Aș vrea să mă uit prin el înainte să stau de vorbă cu colega ei de cameră și înainte să-i sun părinții.

Sarah îi înmânează dosarul. Doctorul Flynn îl frunzărește puțin, apoi se strâmbă și întreabă:

— Ce e mirosul ăsta?

— Ăă, zic eu. Doamna Allington a... cum să spun eu...

— A vomat, lămureşte Brad. În ghiveciul de colo.

Doctorul Flynn suspină.

— Iarăşi?

În momentul ăsta îi ciripeşte celularul.

— Mă scuzaţi, zice el şi întinde mâna după mobil.

În aceeaşi clipă sună şi telefonul de la recepţie. Toată lumea se uită spre el. Nimeni nu ridică receptorul, aşa că îl ridic eu până la urmă.

— Fischer Hall, zic în telefon.

Nu recunosc vocea de la celălalt capăt.

— Alo, căminul din Washington Square West?

— Da, centrul rezidenţial pentru studenţi, răspund eu şi-mi amintesc – mi se întâmplă rar aşa ceva – instruirea primită.

— Aş putea să vorbesc cu cineva de acolo despre tragedia care a avut loc ceva mai devreme? zice vocea pe care nu o recunosc.

Tragedie? Mă cuprind pe loc tot felul de suspiciuni.

— Sunteţi cumva reporter? întreb eu.

După atâţia ani pe scenă recunosc şi după miros reporterii – de la o milă depărtare.

— Păi da, lucrez la *Post*...

— Atunci va trebui să sunaţi la departamentul de relaţii cu presa. Nimeni de aici nu are nimic de declarat. La revedere.

Trântesc telefonul.

Brad şi Tina se holbează la mine.

— Oho, face Brad. Dar te pricepi, nu glumă.

Sarah îşi împinge ochelarii mai sus pe nas, pentru că începuseră s-o ia la vale.

— E şi normal. După ce-a trecut prin atâtea greutăţi la viaţa ei. Că doar paparazzii ăia n-au fost prea amabili

cu tine, nu-i așa, Heather? Mai ales când ai dat peste Jordan Cartwright care și-o trăgea cu... cine era fata aia? A, da. Tania Trace.

— Vai de mine, zic eu și mă holbez la Sarah, uimită de-a dreptul. Dar tu chiar te folosești din plin de memoria aia perfectă a ta, nu-i așa, Sarah?

Sarah surâde cu modestie, în vreme ce Tina rămâne cu gura căscată.

— Heather, ai fost împreună cu Jordan Cartwright? strigă ea.

— Și l-ai prins în pat cu Tania Trace? zice Brad și pare fericit de parcă i-ar fi aruncat cineva o bancnotă de o sută de dolari în poală.

— Hm, fac eu.

Nu pot să ascund nimic. Doar oricine se poate uita pe Google.

— Da. Dar asta a fost mai de mult.

Anunț că mă duc să-mi cumpăr o Cola, în speranța că o combinație de cafeină și îndulcitori artificiali îmi va mai domoli întru câtva dorința năvalnică de a face o nouă victimă în rândul studențimii din clădire.
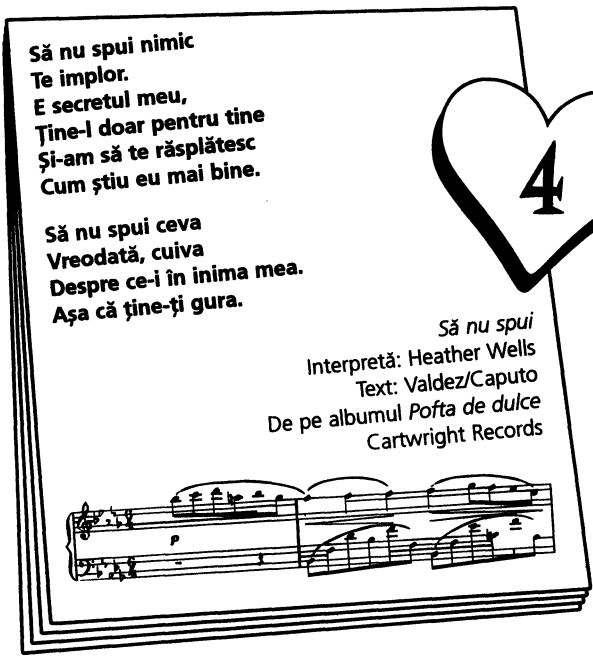
Cel mai apropiat automat de Cola e în sala televizorului, unde s-au adunat toți cei care se ocupă cu situația de criză. Nu vreau să-i cer Magdei o sticlă gratis, are și așa probleme cu șeful.

Nu-i recunosc decât pe câțiva dintre directorii din sală, și nici pe ăia nu i-am văzut decât o singură dată, cu ocazia interviului pentru postul pe care îl ocup. Unul dintre ei, doctorul Jessup, șeful căminului, mă vede și se apropie de mine; în cămașă sport, arată total diferit decât în costumul lui negru obișnuit.

— Heather, zice doctorul Jessup, cu vocea lui groasă și aspră. Cum merge treaba?

— Bine, răspund eu.

Am apucat deja să arunc un dolar în automat, așa că e prea târziu să mai spăl putina – și trebuie să mărturisesc că tare aș vrea s-o pot lua la goană, pentru că toată lumea din sală se holbează la mine și se întreabă „Cine o fi fata asta? Parcă aș cunoaște-o de undeva. Și ce caută aici?"

Nu o iau la goană, mă mulțumesc să fac o selecție de răcoritoare. Cutia cade cu un bufnet foarte sonor în liniștea sălii, unde lumea vorbește în șoaptă din respect pentru răposată și pentru cei care o plâng și unde televizorul, dat de obicei la maximum pe postul MTV, a fost acum închis.

Scot Cola din automat și rămân cu ea în mână, nevrând să o deschid și să atrag încă mai mult atenția asupra propriei persoane.

— Ce zice puștimea? vrea să știe doctorul Jessup. Așa, în general?

— Abia am ajuns, zic eu. Dar toată lumea pare destul de șocată. Ceea ce, mă înțelegeți, e normal, ținând cont că e o fată moartă la baza liftului.

Doctorul Jessup face ochii mari și-mi face semn să vorbesc mai încet, deși vorbeam oricum în șoaptă. Mă uit împrejur și constat că în sală sunt prezenți și ceva ștabi mai mari. Doctorul Jessup e obsedat de dorința ca departamentul lui să fie considerat deosebit de grijuliu față de studenți. Se mândrește că se înțelege de minune cu generația mai tânără. Mi-am dat seama de treaba asta în timpul primului meu interviu pentru serviciu, când și-a îngustat ochii cenușii uitându-se la mine și mi-a pus inevitabila întrebare, cea care mă face să-mi doresc să arunc obiecte în interlocutor, dar de care se pare că nu pot nicicum să scap: „Nu te cunosc oare de undeva?"

Toţi au impresia că mă cunosc de undeva. Doar că nu-şi dau seama de unde. Unii mă întreabă: „Nu cumva ai fost cu frate-meu la petrecerea de absolvire a liceului?" Alţii: „Nu am fost noi doi în aceeaşi grupă la colegiu?"

Ceea ce e de-a dreptul ciudat, pentru că eu n-am fost la nici o petrecere de absolvire de liceu – de colegiu nici atât.

— Am fost cândva cântăreaţă, i-am spus atunci lui Jessup. Cântăreaţă... ăă... de muzică pop. Când am fost... mă rog, adolescentă.

— A, da, mi-a răspuns doctorul Jessup. *Pofta de dulce*. Aşa-mi ziceam şi eu, dar nu eram sigur. Pot să te întreb ceva?

M-am foit stingherită în scaun, ştiind ce urmează.

— Da, sigur.

— De ce vrei să lucrezi într-un campus studenţesc?

Mi-am dres vocea.

Aş vrea ca VH1 să facă un reportaj despre viaţa mea. Atunci nu aş mai fi obligată să fac treaba asta. Adică să tot explic tuturor.

Dar nu sunt eu destul de bună ca să scrie careva un reportaj despre viaţa mea. N-am fost niciodată destul de renumită pentru aşa ceva. Doar n-am fost vreo Britney, sau Christina. Nici măcar Avril. N-am fost decât o adolescentă cu plămâni sănătoşi care s-a pomenit la locul potrivit în momentul potrivit.

Doctorul Jessup a părut să mă înţeleagă. Cel puţin a dat dovadă de tact şi a lăsat baltă discuţia după ce i-am povestit cum mama mea a fugit din ţară împreună cu managerul meu – a da, şi cu toţi banii mei – şi cum casa de înregistrări mi-a anulat contractul, după care m-a părăsit şi prietenul, evenimentele petrecându-se în ordinea de mai sus. Când mi s-a oferit postul de asistent-administrativ la Fischer Hall pe o leafă anuală

egală cu fostul câştig săptămânal dintr-un turneu de concerte, am acceptat fără să stau pe gânduri. Nu prea credeam că o să am cine ştie ce carieră în calitate de chelneriţă – poate fi o meserie foarte grea pentru o fată căreia îi e greu să stea în picioare când se spală pe cap – iar perspectiva unei facultăţi pe gratis mi s-a părut un stimulent destul de bun. Va trebui să aştept până mi se termină cele şase luni de probă – din care mi-au mai rămas acum doar trei – după care o să mă pot înscrie la oricâte cursuri vreau.

Primul curs pe care o să-l fac va fi de psihologie pentru începători, ca să aflu dacă sunt într-adevăr plină de nevroze, cum par să-şi închipuie Rachel şi Sarah.

Acum, doctorul Jessup se interesează de starea de sănătate mintală a lui Rachel.

— Da, e bine, zic eu.

— Ar trebui să-i cumperi nişte flori, ceva, e de părere doctorul Jessup. Ceva să o binedispună. Ciocolată, poate.

— Da, e o idee bună, zic eu, deşi habar n-am ce vrea să spună.

De ce să cumpăr eu flori sau ciocolată pentru Rachel? Ce, moartea lui Elizabeth Kellogg o afectează mai mult pe Rachel decât pe Julio, şeful administraţiei, cel care va trebui să spele ceva mai târziu cu furtunul sângele lui Elizabeth din casa liftului? Îi cumpără cineva ciocolată lui Julio?

Poate ar trebui să le cumpăr ciocolată amândurora.

— Rachel încă nu s-a obişnuit cu oraşul ăsta, declară doctorul Jessup, justificându-se. Aşa că povestea asta trebuie s-o fi şocat teribil. Încă nu a devenit o newyorkeză blazată, ca unii dintre noi. Nu-i aşa, Wells? Şi-mi face cu ochiul.

— Aşa e, răspund eu, deşi habar n-am nici acum ce vrea să spună.

O fi de-ajuns să cumpăr o cutie de bomboane de ciocolată de la Whitman, sau ar fi cazul să mă duc la Dean & Deluca's după o cutie de ceva mai simandicos? Nu m-ar deranja, pentru că în acest caz mi-aș cumpăra și mie niște coji din alea de portocală învelite în ciocolată.

Chestia e că... Rachel nu mănâncă ciocolată. Nu face parte din cura ei de slăbire. Să-i cumpăr atunci niște alune?

Conversația noastră se întrerupe brusc, pentru că președintele Allington intră în sală.

Adevăr grăiesc: nu-l recunosc niciodată din prima pe Phillip Allington, deși îl văd în fiecare dimineață când coboară din lift din iunie încoace, când am început să lucrez la Fischer Hall.

Motivul pentru care nu-l recunosc pe președintele Allington este că președintele Allington nu se îmbracă tocmai ca un președinte de colegiu. Îmbrăcămintea lui preferată constă în pantaloni albi – pe care el continuă să-i poarte chiar și după Ziua Muncii[1], fără să țină cont de bunele tradiții – tricou auriu cu logo-ul facultății New York (maiou în zilele foarte călduroase), adidași și, în caz de vreme rea, o vestă de piele alb cu auriu, tot cu logo-ul facultății New York. În conformitate tot cu niște hârtii din dosarul lui Justine, președintele e de părere că, dacă se îmbracă la fel ca studenții, o să se înțeleagă mai bine cu ei.

Eu, una, însă n-am văzut niciodată un student la New York College care să poarte culorile instituției. Ei umblă toți în negru, ca să se amestece mai bine cu ceilalți newyorkezi.

---

1 Ziua Muncii în America de Nord cade în prima zi de luni din septembrie, după care nu se mai poartă haine albe.

Astăzi preşedintele Allington a decis să poarte un tricou în loc de maioul obişnuit, deşi afară sunt peste douăzeci de grade. Mă rog, o avea vreo şedinţă cu consiliul de conducere al facultăţii şi s-a gândit să-i impresioneze cu ţinuta vestimentară.

Toţi administratorii se reped la el ca să se asigure că preşedintele ştie ce rol important joacă el sau ea în rezolvarea problemei care în ziarul studenţesc de luni se va numi „Tragedia", şi abia atunci mă dezmeticesc şi eu şi îmi zic: „A, da, ăsta e preşedintele".

Fără să ia pe nimeni în seamă, doctorul Allington se duce drept la doctorul Jessup şi zice:

— Ar trebui să faci ceva cu problema asta, Stan. Nu e de bine. Nu e deloc de bine.

Doctorul Jessup dă impresia că tare şi-ar mai dori să fie *el* la baza casei liftului. Nici nu-i de mirare.

— Phil, i se adresează el preşedintelui. Se întâmplă. Într-un oraş atât de dens populat, fireşte că o să mai moară unii, alţii. Am avut trei morţi numai anul trecut şi au mai fost două...

— Nu în clădirea mea, zice preşedintele Allington.

Îmi vine în minte, fără să vreau, că seamănă cu faimoasa replică a lui Harrison Ford din filmul *Air Force One*, când zice: „Dă-te jos din avionul meu".

Deşi vocea îi sună mai degrabă ca a lui Pauly Shore în filmul *Bio-Dome.*

Momentul mi se pare propice să mă întorc în biroul meu. O găsesc pe Sarah, pe scaunul meu, vorbind la telefon. Nu mai e nimeni altcineva acolo, dar încăperea e şi acum plină de o cantitate dezagreabilă de tensiune. Emană dinspre Sarah, care trânteşte receptorul şi îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Rachel zice că nu pot să mă duc la petrecerea de diseară.

Sarah e roşie ca racul de furie.

— Şi ce dacă? zic eu, întrucât pretenţia lui Rachel mi se pare normală în condiţiile de faţă. Anulează-ţi petrecerea.

— Nu înţelegi. Am aranjat să vină o formaţie trăsnet. Pierdem cam o mie cinci sute de dolari dacă nu mergem.

Mă holbez la Sarah.

— Sarah, zic eu. O fată a murit. Murit.

— Şi dacă ne abatem de la rutină din cauza acţiunii ei egoiste, răspunde Sarah, nu facem altceva decât să-i convingem pe studenţi să-i transforme moartea în ceva romantic.

Pe urmă îşi mai înmoaie puţin obrăznicia de absolventă de facultate şi adaugă:

— Mă rog, poate scoatem ceva bani din vânzările de tricouri. Dar zău că nu pricep de ce nu pot eu să mă duc la petrecere, numai pentru că o nebună s-a hotărât să sară de pe lift.

Şi sunt unii care spun că *lumea artistică* e dură. E clar că cine zice asta nu a lucrat niciodată într-un cămin.

Pardon, centru rezidenţial pentru studenţi.

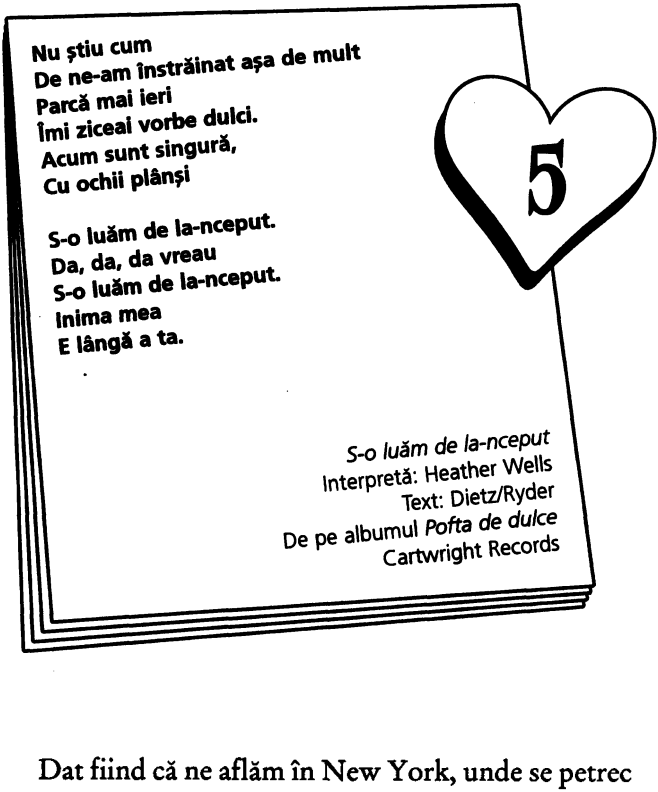

Dat fiind că ne aflăm în New York, unde se petrec atâtea morți nefirești, durează patru ore în cap până ajunge medicul legist să vadă trupul lui Elizabeth.

Legistul ajunge la trei și jumătate, cinci minute mai târziu Elizabeth Kellogg e declarată moartă. Cauza morții, cu rezerva că depinde totuși de rezultatele unei investigații și autopsii, e trecută ca fiind: fracturi multiple la gât, coloană și oasele pelviene, precum și la oasele faciale și ale membrelor.

Oi fi eu poate o visătoare, dar nu cred că studenții o să-i transforme moartea în ceva romantic dacă află una ca asta.

Mai rău e că legistul zice că Elizabeth a murit de aproape douăsprezece ore. Ceea ce înseamnă că zace în casa liftului încă de noaptea trecută.

Ei da, zice că a murit în clipa în care s-a izbit de podeaua de ciment, aşa că măcar nu a zăcut acolo, vie, o noapte întreagă.

Dar, oricum.

Dubiţa legistului nu se poate ascunde, şi nici trupul care e scos într-un târziu din clădire şi băgat în dubiţă. Înainte de ora patru, nu mai există nici un student din întregul Fischer Hall care să nu ştie despre decesul care a avut loc. Şi toată lumea ştie şi cum a avut loc respectivul deces – încă din clipa în care lifturile sunt repuse în funcţiune. Doar e vorba de studenţi. Nu sunt proşti. Pot foarte bine să adune doi şi cu doi şi să le dea patru.

Dar pe mine nu mă preocupă prea mult cum îndură cei şapte sute de studenţi moartea lui Elizabeth. Pentru că mă preocupă mai mult cum îndură părinţii lui Elizabeth moartea fiicei lor.

Şi asta pentru că doctorul Jessup a hotărât – cu asentimentul doctorului Flynn – ca Rachel să fie cea care să-i sune pe părinţii fetei, dat fiindcă mai vorbise şi înainte cu ei pe tema vizitatorilor.

— Aşa o să fie un şoc mai puţin dur, îi asigură doctorul Jessup pe ceilalţi, pentru că familia Kellogg va primi vestea de la o voce cunoscută.

Sarah e expulzată fără menajamente din birou, dar doctorul Jessup îmi cere mie să rămân acolo.

— O să-i fie mai uşor lui Rachel, explică el.

E clar că el n-a văzut-o pe Rachel când s-a răţoit la lucrătorii din cantină care i-au pus sos normal pe salată, cum îmi puseseră mie, în locul unuia fără grăsimi. Rachel nu prea e genul care să aibă nevoie de ajutorul cuiva ca să-i fie mai uşor.

Dar cine sunt eu să protestez?

Scena care urmează e de o tristeţe agonizantă, iar când Rachel pune receptorul în furcă simt că îmi dă târcoale o migrenă, cuplată şi cu o durere de stomac.

Mă rog, astea ar putea fi şi urmarea celor unsprezece bomboane Jolly Ranchers şi a pungii cu Fritos pe care le-am mâncat în loc de prânz. Dar nu se ştie niciodată.

Durerile multiple care m-au apucat adineauri sunt agravate de doctorul Jessup. Întristat peste poate de remarca doctorului Allington, asistentul vicepreşedintelui a aruncat cât colo şi precauţie, şi norme de sănătate şi fumează viguros, rezemat de colţul biroului lui Rachel. Nimeni nu se oferă să deschidă o fereastră. Şi asta pentru că biroul nostru e la parter şi de câte ori încercăm să deschidem un geam se iveşte câte un glumeţ care zice: „Îmi daţi şi mie o pungă de cartofi prăjiţi?"

Abia atunci îmi dă prin minte că Rachel a terminat cu telefoanele şi nu mai e nevoie de mine ca să-i fie ei mai uşor. Nu mai pot fi nimănui de ajutor.

Aşa că mă ridic şi declar:

— Mă duc acasă acum.

Toată lumea se uită la mine. Din fericire, doctorul Allington a plecat de mult, pentru că el şi nevastă-sa au o casă în Hamptons şi se duc acolo ori de câte ori li se iveşte ocazia.

Numai că astăzi doamna Allington n-a putut să plece pe uşa din faţă – din cauza dubiţei legistului care parcase pe trotuar, în spatele maşinii de pompieri. A trebuit să închid sistemul de alarmă ca să poată ieşi prin cantină, aceeaşi uşă pe unde gardienii îi primesc pe oaspeţii mai de seamă ai familiei Allington – ca de exemplu familia Schwarzenegger – atunci când vin la dineuri fastuoase şi nu vor să fie deranjaţi de studenţi.

La volanul Mercedesului vernil e singurul copil al Allingtonilor, Christopher – un tânăr de aproape treizeci de ani, foarte arătos, care cumpără numai de la Brooks

Brothers şi locuieşte într-o casă oferită de instituţie pentru absolvenţii de facultate care urmează o a doua facultate, cea de drept în cazul lui. Doctorul Allington o conduce galant pe nevastă-sa pe bancheta din spate, pune sacoşele în portbagaj, după care urcă în faţă, lângă fiul său.

Christopher Allington venise în trombă. Conducea cu-aşa o viteză, încât oamenii de la festivalul stradal – da, festivalul stradal continua netulburat de pompieri sau legist – săriseră cât colo de teamă că o să-i facă afiş.

Vă spun foarte sincer: dacă alde Allington ar fi părinţii mei, de ciudă, aş încerca şi eu să-i fac afiş pe unii şi p-alţii.

Doctorul Flynn îşi revine primul în urma anunţului meu.

— Da, bineînţeles, Heather. Du-te liniştită acasă. Nu mai avem nevoie de Heather, nu-i aşa, Stan?

Doctorul Jessup scoate un nor gros de fum albăstrui-cenuşiu pe gură.

— Du-te acasă, mi se adresează el. Bea şi tu un pahar. Unul mare.

— O, Heather, strigă Rachel.

Ţâşneşte de pe scaunul ei rotativ şi, spre mirarea mea, mă îmbrăţişează. E pentru prima oară când exprimă emoţii în prezenţa mea.

— Îţi mulţumesc din suflet că ai venit. Nici nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine. Dai dovadă de atâta sânge rece în situaţii de criză!

N-am idee ce tot spune acolo. Pentru că n-am făcut absolut nimic. Nici măcar n-am cumpărat florile de care pomenise doctorul Jessup. Ei da, îi calmasem oarecum pe studenţii de serviciu şi o convinsesem pe Sarah să renunţe la petrecerea dansantă, dar asta e tot. Nici pomeneală să salvez vieţi.

Mă uit de jur împrejur în timp ce Rachel mă ţine în braţe, dar evit să privesc pe careva în ochi. A o

îmbrăţişa pe Rachel e ca şi cum ai îmbrăţişa un băţ. Fiindcă e atât de slabă. Într-un fel îmi pare rău pentru ea. Nu de alta, dar cui i-o plăcea să îmbrăţişeze un băţ? Ştiu că bărbaţilor care se dau în vânt după supermodele le place aşa ceva. Dar, serios vorbind, cărui om normal i-ar plăcea să îmbrăţişeze sau să fie îmbrăţişat de un sac de oase ascuţite? Ar fi altceva dacă oasele alea ar fi ascuţite natural. Dar, din întâmplare, eu ştiu că Rachel se înfometează anume ca să fie aşa cum e.

Nu e normal, pur şi simplu.

Spre uşurarea mea, Rachel îmi dă drumul aproape imediat, iar eu mă grăbesc să ies pe uşă fără să mai scot o vorbă, nu de alta, dar mi-e că mă apucă plânsul. Nu din cauza ascuţimii oaselor ei, ci pentru că totul e atât de îngrozitor. O fată a murit, părinţii ei sunt doborâţi de durere. Şi pentru ce? Pentru câteva clipe nenorocite de palpitaţie călare pe un lift?

Nu are chiar nici o noimă.

Pentru că alarma e şi acum oprită la ieşirea de serviciu, mă folosesc de ea ca să ies din clădire, încântată că nu trebuie să mai trec pe la recepţie. Sunt realmente îngrijorată să nu fac cumva o criză dacă-mi adresează careva fie şi un singur cuvânt. Mă văd nevoită să merg pe jos tocmai până pe Sixth Avenue şi să ocolesc pe acolo ca să nu mă întâlnesc cu vreun cunoscut – şi trec tocmai pe lângă Banana Republic, unde se găsesc haine măsura doisprezece, care însă veşnic se termină pentru că, fiind atât de căutate, nu apucă niciodată să comande atâtea câte se doresc – dar merită drumul, nu am chef să fac conversaţie cu nimeni.

Din păcate însă, ajunsă la uşa casei, constat că o să am totuşi parte de conversaţie cu cineva. În prag adastă chiar fostul meu logodnic, Jordan Cartwright.

Şi eu care nutrisem convingerea fermă că lucrurile nu se mai pot înrăutăţi pe ziua de azi.

Se îndreaptă de șale când mă vede și încheie conversația pe care o purta la celular. Razele soarelui în asfințit cad pe părul lui blond și nu pot să nu bag de seamă că, în pofida căldurii arzătoare, ca de India, cămașa albă și – îmi pare rău că trebuie să spun așa ceva – pantalonii tot albi sunt perfect călcate și apretate.

În costumul lui alb imaculat și cu lanțul de aur de la gât, pare să fi fugit dintr-o formație de băieți dați naibii.

Ceea ce, cu inima grea o spun, așa și e.

— Heather, zice el când mă vede.

Nu pot să mă uit în ochii lui albastru-azur din cauza ochelarilor de soare marca Armani pe care-i poartă. Dar îmi închipui că în ochii lui se poate citi o profundă preocupare plină de tandrețe pentru bunăstarea mea. Jordan se pricepe de minune să convingă oamenii că ține cu adevărat la ei. E unul dintre motivele pentru care primul lui solo, *Iubito, fii a mea*, a câștigat de două ori discul de platină. Clipul lui a fost pe primul loc în topul *Total Request Live* săptămâni de-a rândul.

— Iată-te, în sfârșit, face el. Încerc de nu știu când să te găsesc. Coop nu e acasă. Te simți bine? Am venit imediat ce-am auzit.

Rămân cu gura căscată și cu ochii la el. Ce caută aici? Doar ne-am despărțit. Sau nu-și mai amintește?

Poate că nu. E limpede c-a făcut mult sport în ultima vreme. Foarte mult. Se vede clar forma dinamică a musculaturii pe sub cămașă.

Poate i-o fi căzut o halteră în cap.

— Fata aia locuia în clădirea în care lucrezi, nu-i așa? îi dă el înainte. Fata de care se zice la radio? Cea care a murit?

E strigător la cer ca un bărbat atât de mișto să fie... ei bine, lipsit de orice simțământ cât de cât omenesc.

Scot cheile din buzunarul blugilor.

— N-ar fi trebuit să vii, Jordan, îi zic eu.

Oamenii se holbează la noi – deşi mare parte dintre respectivii oameni sunt traficanţi de droguri. Sunt mulţi prin partea locului, întrucât facultatea, în efortul de a-i goni din Washington Square în beneficiul studenţilor (şi mai ales al părinţilor), face presiuni intense asupra secţiei locale de poliţie să-i fugărească pe traficanţii de droguri şi boschetarii de prin parc şi să-i silească să se strămute pe străzile din apropierea parcului, precum strada pe care locuiesc eu.

Bineînţeles, când am acceptat oferta fratelui lui Jordan să mă mut la el n-am ştiut că e un cartier aşa de nasol. În fond, e vorba de Greenwich Village, care nu mai e de mult căminul artiştilor flămânzi, de când s-au mutat acolo toţi şmecherii şi au înnobilat locul, ocazie cu care chiriile apartamentelor au sărit până-n plafon. Aşa că eu am crezut că e un fel de Park Avenue, unde am locuit înainte cu Jordan şi unde nu îşi fac veacul „oameni de genul ăla", cum îi numeşte Jordan, şi cu asta, basta.

Ceea ce e un lucru bun, pentru că „oamenii de genul ăla" nu-şi pot desprinde ochii de pe Jordan – şi nu numai din cauza lanţului de aur afişat la vedere.

— Hei! strigă la el unul dintre cei de pe stradă. Chiar tu eşti? Hei, chiar tu eşti ăla?

Jordan, obişnuit cu hărţuiala necontenită din partea nenumăraţilor paparazzi, nici nu clipeşte.

— Heather, zice el pe tonul lui cel mai drăgăstos, cel pe care l-a folosit în duetul cu Jessica Simpson în turneul lor numit *Get Funky* din vara trecută. Ei, haide, fii înţelegătoare. Numai pentru că relaţia noastră n-a putut continua nu înseamnă că nu putem să fim prieteni. Am trecut prin atâtea împreună. Ba chiar am crescut împreună.

Măcar atâta e adevărat. L-am cunoscut pe Jordan când am semnat contractul cu firma de discuri a tatălui lui, Cartwright Records, când eu eram o puştoaică

sensibilă în vârstă de cincisprezece anişori, iar Jordan avea şi el abia optsprezece. Pe vremea aceea eram încredinţată că rolul de artist chinuit pe care-l juca Jordan era adevărat. Îl credeam pe cuvânt când îmi povestea că nici el nu poate să sufere cântecele pe care îl puneau să le interpreteze. Îl credeam când îmi spunea că şi el, ca şi mine, are de gând să nu le mai cânte şi c-o să interpreteze cântece compuse de el însuşi. Şi l-am tot crezut până în ziua în care m-am dus şi am spus la firmă că ori mă lasă să-mi cânt propriile cântece, ori mă dau afară, iar firma a ales să mă dea afară... moment în care Jordan, în loc să se ducă şi să spună firmei (cunoscută şi sub numele de taică-su) acelaşi lucru, a spus: „Poate ar trebui să mai stăm de vorbă pe tema asta, Heather".

Arunc o privire furişă împrejur, ca să mă asigur că rolul pe care-l interpretează în clipa asta nu e în folosul vreunei camere ascunse de luat vederi. Nu m-ar mira defel dac-ş afla că a semnat un contract cu o televiziune pentru un reality-show. E genul de om pe care nu l-ar deranja să-şi vadă viaţa pusă pe tapet sub ochii tuturor la un post naţional de televiziune.

Abia atunci bag de seamă BMW-ul decapotabil parcat lângă hidrantul din faţa casei.

— Maşină nouă, zic eu. De la taică-tu? Recompensă că te-ai înhăitat cu Tania Trace?

— Ei, haide, Heather, face Jordan. Doar ţi-am mai spus. Chestia cu Tania – nu e ce-ţi închipui tu.

— Într-adevăr, râd eu. De bună seamă s-a împiedicat, a căzut şi a nimerit, goală, sub tine.

Şi atunci Jordan face o chestie care mă surprinde. Îşi smulge ochelarii de soare şi se uită în jos la mine cu cea mai mare seriozitate. Îmi aminteşte de prima dată când ne-am întâlnit – la Mall of America. Firma – adică tatăl lui Jordan – aranjase ca eu şi Easy Street, formaţia lui fiu-su, să mergem împreună în turneu, ca

să adunăm cât mai mulţi puştani la concerte – ca să nu mai vorbim de părinţii lor şi mai ales de portofelele părinţilor lor.

Jordan mă privise şi atunci cu aceeaşi seriozitate ca acum. Vorbele pe care mi le adresase atunci: „Iubito, ai cei mai albaştri ochi din lume" nu mi se păruseră nicidecum impertinente.

Dar ce ştiam eu pe-atunci? Fusesem luată pe sus fix din primul an de liceu şi umblam din turneu în turneu, păzită la greu şi fără să văd vreun băiat de vârsta mea decât atunci când veneau să-mi ceară autograf. De unde să ştiu eu că „Iubito, ai cei mai albaştri ochi din lume" sunt de fapt vorbe extrem de impertinente?

Mi-am dat seama abia câţiva ani mai târziu, când „Iubito, ai cei mai albaştri ochi din lume" a apărut pe post de titlu al unui cântec de pe primul album solo al lui Jordan. Se pare c-a exersat replica asta foarte mult. Cu cea mai mare sinceritate.

Şi dovada e că eu, una, căzusem până-n gât în capcană.

— Heather, zice Jordan acum, în vreme ce razele soarelui se prefiră printre coroanele copacilor, pe după clădirile de la apus, şi se joacă pe trăsăturile frumoase, încă tinereşti, ale feţei lui. Noi doi am avut o relaţie frumoasă. Eşti sigură că vrei să laşi totul baltă? Ştiu că nu sunt întru totul nevinovat în povestea asta. Chestia cu Tania... ei bine, îmi închipui cum trebuie să ţi se fi părut.

Mă holbez la el, fără să-mi vină a-mi crede urechilor.

— Mie mi s-a părut că eraţi încârligaţi în pat. Sau m-am înşelat cumva?

Jordan se strâmbă de parcă l-aş fi lovit.

— Ei vezi? zice el şi-şi încrucişează braţele pe piept. Ei vezi? Exact la asta mă refer. Când ne-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, Heather, nu vorbeai în halul ăsta.

Te-ai schimbat. Nu înțelegi? Aici e buba, în mare parte. Nu mai ești fata pe care am cunoscut-o cândva...

Decid să-i trag un pumn în gură dacă privirea lui coboară spre talia mea, locul unde m-am schimbat cel mai mult.

Dar nu o face.

— Ai devenit... nici nu știu. Dură, cred că ăsta ar fi cel mai bun cuvânt, îi dă el înainte. Și, după ce-ai trecut prin ce-ai trecut din cauza mamei tale și a managerului, cine te-ar putea învinui? Dar, Heather, nu toată lumea stă la pândă să-ți fure banii și să fugă în Argentina, cum au făcut ei. Crede-mă când îți spun că eu, unul, n-am vrut niciodată să-ți fac vreun rău. Relația noastră s-a răcit doar de la sine. Noi doi ne dorim lucruri diferite. Tu vrei să-ți cânți propriile cântece și se pare că nu-ți pasă dacă asta îți va distruge cariera – sau ce-a mai rămas din ea. În vreme ce eu... ei bine, eu vreau...

— Hei, zbiară traficantul de droguri. Tu ești JORDAN CARTWRIGHT!

Nu-mi vine să cred ce se petrece. Întâi Elizabeth, acum Jordan.

Și în fond, ce tot vrea Jordan de la mine? Asta nu înțeleg eu nicicum. Are treizeci și unu de ani acum, un metru nouăzeci, o căruță de bani – cu mult mai mult decât cei o sută de mii de dolari pe an pe care îi pretinde Rachel de la candidatul ideal la căsătorie. Și știu că părinții lui n-au fost deloc încântați când noi doi ne-am mutat împreună. Nu dădea bine ca cele mai populare staruri ale muzicii pentru adolescenți să locuiască împreună...

Domnul și doamna Cartwright îi dăduseră voie fiului mezin, la vârsta de nouă ani, să candideze pentru intrarea în Clubul Mickey Mouse, în urma rugăminților lui insistente, chestie care sădise ulterior în el o jenă fără de sfârșit. Oare întreaga relație dintre noi nu fusese nimic altceva decât o tentativă atent gândită de răzbunare

împotriva lor pentru treaba asta? Doar rockerilor serioși nu le apare la fiecare două săptămâni în revista *Teen People* o poză cu urechi de Mickey Mouse...

— Jordan, îl întrerup eu în vreme ce înșiră ce-și dorește el pentru suflet, în principal să aducă o rază de soare în viața oamenilor, și ce-i rău în asta?

Problema e că nici n-am spus vreodată c-ar fi ceva rău în așa ceva.

— Te rog, pleacă, îi zic.

Mă strecor pe lângă el, cu cheile în mână. Planul meu fusese să descui ușa și să intru înainte ca el să mă poată opri.

Dar cu trei încuietori de desferecat, scăpatul cu fuga e cam problematic.

— Știu că nu mă iei în serios ca artist, Heather, îi dă Jordan înainte.

Și tot înainte.

— Dar te asigur că, doar pentru că nu compun cântecele pe care le interpretez, nu înseamnă că sunt mai puțin inventiv decât tine. Îmi fac de-acum singur mișcarea de scenă. Mișcarea pe care am făcut-o în clipul cu *Numai noi doi*... o știi?

Și face doi pași de dans după care își balansează șoldurile, chiar în pragul casei.

— Mișcarea asta a fost în totalitate inventată de mine. Știu că s-ar putea să nu ți se pară prea mult, dar nu crezi c-ar cam fi timpul să-ți analizezi puțin și propria viață? În fond, ce-ai făcut tu în ultima vreme care să te împlinească din punct de vedere artistic? Chestia aia tâmpită cu căminul...

Am descuiat două încuietori. Mai am una singură.

— ... și locuiești aici cu traficanți de droguri pe prag... în casa lui Cooper! Dintre toți oamenii de pe pământ, l-ai ales tocmai pe Cooper! Doar știi ce gândește familia mea despre Cooper, Heather.

Ştiu, într-adevăr, ce gândeşte familia lui despre Cooper. Gândeşte acelaşi lucru ca şi despre bunicul lui, care s-a trezit brusc, la vârsta de şaizeci şi cinci de ani, să cumpere o casă de cărămidă roz-aprins în Village şi s-o lase prin testament nepotului lui, care era un soi de oaie neagră a familiei, şi care s-a mutat în apartamentul de la parter, a transformat primul etaj într-o agenţie de detectivi şi mi-a oferit mie etajul de sus pe gratis (cu rugămintea să mă ocup de plata facturilor lui) atunci când a aflat că i-am surprins pe Jordan şi Tania făcând amor.

— Ştiu că nu e nimic între voi doi, zice Jordan. Nu asta mă îngrijorează. Nu eşti genul lui Cooper.

Are dreptate. Din păcate.

— Dar mă întreb dacă ştii că, de fapt, Coop are dosar penal. Vandalism. E drept, era foarte tânăr pe atunci, dar totuşi, pentru Dumnezeu, Heather, omul ăsta nu are nici un respect pentru bunurile publice. A sfâşiat o copertină din decorul de la un concert Easy Street, să ştii. Îmi dau foarte bine seama că m-a invidiat dintotdeauna, dar nu e vina mea că m-am născut cu aşa un talent...

În sfârşit, deschid şi a treia încuietoare. Sunt liberă!

— La revedere, Jordan, zic eu, mă strecor înăuntru şi închid binişor uşa după mine.

Nu vreau să-i trântesc uşa în faţă şi să-i fac vreo vânătaie. Nu pentru că mai ţin la el, ci pentru c-ar fi nepoliticos.

Plus că taică-su ar fi în stare să mă dea în judecată. Nu se ştie niciodată.

O fată te iubește-n taină,
Sunt eu.
Știu ce mult o iubești
Și cât o dorești.

Și mă întreb mereu
Oare ce ai face
Dacă ai ști
Cât de mult te iubesc,
Că admiratoarea ta secretă
Sunt eu?

6

Admiratoarea secretă
Interpretă: Heather Wells
Text: Valdez/Caputo
De pe albumul *Pofta de dulce*
Cartwright Records

Jordan izbește de zor în ușă, dar nu-l bag în seamă. În casă e răcoare și se simte un ușor iz de toner de la copiatorul din biroul lui Coop. Mă îndrept spre scările care duc la apartamentul meu, cu gândul că Lucy – am pomenit-o până acum? e vorba de cățelușa mea – ar vrea să meargă la plimbare, dar tocmai atunci arunc o privire spre ușile late de sticlă care dau spre apartamentul de la parter și văd că sunt deschise.

În loc să urc la etaj, trec prin holul pe care bunicul lui Cooper îl zugrăvise în dungi alb-negru, foarte la modă în cadrul comunității de homosexuali de prin anii '70, și îl văd pe stăpânul casei așezat pe un șezlong de

pânză pe terasa din spate, cu o sticlă de bere în mână, cu căţeaua mea la picioare şi cu o lădiţă frigorifică alături.

Ascultă, ca întotdeauna când e acasă, un post de radio cu muzică de jazz. Cooper e singurul membru al familiei lui care ignoră zbieretele formaţiei Easy Street şi ale Taniei Trace în favoarea tonalităţilor mai molcome ale muzicii lui Coleman-Hawkins şi Sarah Vaughn.

— A plecat? vrea Cooper să ştie când mă vede în prag.

— O să plece, îl informez eu.

Şi atunci îmi cade şi mie fisa:

— Doar nu cumva te ascunzi aici?

— Eşti foarte perspicace, zice Cooper.

Deschide lădiţa frigorifică şi scoate o bere.

— Poftim, mi-o oferă el. M-am gândit că o să ai nevoie.

Accept recunoscătoare cutia de bere şi mă cufund în perna verde ce căptuşeşte un scaun de fier din apropiere. Lucy se repede imediat la mine şi-şi pune capul pe genunchii mei, amuşinându-mă veselă. O mângâi pe cap.

De asta e aşa de bine să ai un câine. Se bucură întotdeauna să te vadă. Şi-n plus, există avantaje din punctul de vedere al sănătăţii. Oamenilor le scade tensiunea arterială atunci când mângâie un câine. Sau chiar o pisică. E un fapt dovedit. Am citit eu în revista *People*.

Animalele de casă, firește, nu sunt singurele capabile să-ţi scadă tensiunea arterială. Acelaşi rezultat se poate obţine şi atunci când stai într-un loc liniştit. De exemplu, pe terasa bunicului lui Cooper, sau în grădina de dedesubt, care reprezintă două dintre secretele cel mai bine păzite din întregul Manhattan. Plină de verdeaţă, înconjurată de ziduri înalte acoperite de plante cătărătoare, grădina e o adevărată oază înflorită pe locul unde în secolul al

optsprezecelea se înălțau niște grajduri. Există chiar și o fântâniță, pe care Cooper, bag eu de seamă, a pornit-o. Apa bolborosește încet în liniștea după-amiezii. În timp ce o mângâi pe Lucy, inima mi se mai domolește puțin.

Poate că, după ce mi se termină perioada de probă de șase luni și o să mă pot înscrie la un curs, o s-ajung și eu studentă la medicină. Ei da, o să fie greu fiind la serviciu toată ziua – ca să nu mai vorbesc de facturile lui Cooper. Dar mă descurc eu.

Și poate că mai încolo o să primesc și o bursă, ceva, la facultatea de medicină. Și când o să termin, o să o iau pe Lucy cu mine când vizitez bolnavii prin saloane, iar Lucy o să-i liniștească. O să scap lumea de bolile de inimă prin simplul fapt că bolnavii o să-mi mângâie cățeluța. O să fiu celebră! Ca Marie Curie!

Atâta doar că eu n-o să port uraniu pe post de lănțișor la gât și n-o să mor din cauza radiațiilor, așa cum am citit că a pățit Marie Curie.

Nu i-am pomenit nimic lui Cooper despre toate planurile astea ale mele. Parcă nu prea-mi vine să cred că ar aprecia la justa valoare nenumăratele avantaje care derivă din ele. Deși altminteri, e un tip destul de lipsit de prejudecăți. Arthur Cartwright, bunicul lui Cooper, se înfuriase din cauza felului în care fusese tratat de restul familiei după ce le spusese că e homosexual, drept care lăsase cea mai mare parte a averii unor centre de cercetare a SIDA; vânduse la licitație toată colecția de obiecte de artă la Sotherby's și dăduse banii proveniți din vânzare societății God's Love We Deliver[1], și-n plus, își lăsase aproape toate imobilele instituției lui preferate, New York College...

---

1 Societate newyorkeză care oferă hrană caldă bolnavilor de SIDA fără adăpost.

... cu excepţia preaiubitei lui case roz din Village, pe care i-o lăsase moştenire prin testament lui Cooper – împreună cu un demn de invidiat milion de dolari – pentru că nepotul Cooper fusese singurul membru al familiei care-i spusese „Dacă tu eşti fericit, îmi pare bine, bunule", când auzise de Jorge, noul partener al bunicului.

Jordan şi restul clanului Cartwright nu fuseseră prea afectaţi de faptul că Arthur îi lăsase pe dinafară. Că doar mai avea balta peşte destul şi pentru ei.

Dar cele întâmplate nu-l făcuseră pe Cooper un membru prea iubit al familiei, el era şi-aşa oaia neagră; fusese dat afară din mai multe licee şi sfârşise prin a face o facultate, în loc să cânte în formaţia Easy Street – ca să nu mai vorbim de prostul lui obicei de-a avea prietene superbe cu meserii interesante, cum ar fi chirurg cardiolog sau patron de galerie de artă, pe care le cheamă Saudra sau Yokiko.

Dar chestia nu pare să-l deranjeze prea tare. N-am văzut pe nimeni căruia să-i priască mai mult singurătatea decât lui Cooper Cartwright.

Nici măcar nu seamănă cu ceilalţi membri ai familiei. Are părul negru, în vreme ce toţi ceilalţi sunt blonzi, deşi Cooper are, ce-i drept, aspectul plăcut şi ochii aceia albaştri ca gheaţa, caracteristice întregului familion.

Dar, în afară de ochi, are foarte puţine lucruri în comun cu Jordan. Amândoi sunt înalţi, cu conformaţie masivă, atletică.

Însă, în vreme ce muşchii lui Jordan se datorează unui instructor personal care lucrează intens cu el mai multe ore în fiecare zi în sala lui personală, Cooper s-a dezvoltat în urma unor runde teribile de baschet în doi pe care le joacă mereu cu prietenii pe terenul de la intersecţia dintre Sixth Street cu West Third şi – deşi el nu recunoaşte una ca asta – în urma curselor nebuneşti

de alergat prin Grand Central în interesul clientului pentru care lucrează la momentul respectiv. Știu că așa stau lucrurile pentru că văd chitanțele, atunci când mă ocup de facturile lui. Nu se poate ca un om care ia un taxi pentru o cursă de șase dolari, coboară la ora cinci și un minut la ghișeul de bilete din Metro North și ia trenul dus-întors până la Stamford la cinci și șapte minute să nu trebuiască să alerge ca să ajungă de colo până dincolo.

Din aceste considerente – bunătate sufletească, ochi, baschetul din weekenduri... ca să nu mai vorbim de chestia cu jazzul – firește că m-am îndrăgostit nebunește de Cooper.

Dar știu că n-am nici o speranță. Omul mă tratează cu amabilitatea indiferentă rezervată prietenei fratelui și se pare că asta o să și rămân pentru el, mai ales că, în comparație cu femeile superbe cu care umblă el și care sunt toate subțirele, frumoase și profesoare de literatură renascentistă sau micro-fizică, eu nu sunt altceva decât o budincă de vanilie.

Și cine vrea să se îmbuibe cu budincă de vanilie, dacă poate să aibă *crème brûlée*?

O să mă îndrăgostesc cât de curând de altcineva, jur. Dar între timp, chiar o fi un lucru atât de rău că îmi place să-mi petrec timpul cu el?

Cooper soarbe îndelung din cutia de bere și se uită la clădirile din jur... una dintre ele este, întâmplător, Fischer Hall. Din grădina lui Arthur Cartwright se vede toată partea de sus a clădirii, de la etajul doisprezece la douăzeci, inclusiv mansarda președintelui.

Se văd și gurile de aerisire ale lifturilor.

— Ei, zice Cooper. A fost nasol?

Nu se referă la întâlnirea cu Jordan. E limpede după cum arată cu un gest scurt spre clădirea colegiului.

Nu mă surprinde faptul că a aflat de fata moartă. A auzit, fără îndoială, toate sirenele şi a văzut mulţimile de oameni adunaţi în faţă. E posibil chiar să aibă o staţie de radio de-a poliţiei ascunsă pe undeva.

— N-a fost prea plăcut, zic eu, iau o gură de bere şi cu mâna liberă mângâi urechile ascuţite ale lui Lucy.

Lucy e o corcitură pe care am luat-o de la Societatea de Protecţie a Animalelor, imediat cum a plecat mama. Am convingerea că Sarah ar zice că am adoptat-o pe Lucy ca pe un soi de substitut, dat fiind că toate rudele mele mă părăsiseră.

Dar, cum înainte fusesem veşnic plecată prin turnee, n-am putut niciodată să am un animăluţ, aşa că am simţit că a sosit vremea să-mi iau şi eu un câine. Lucy pare să fie jumătate collie şi jumătate vulpe şi are o mutrişoară răzăreaţă căreia nu i-am putut rezista – deşi Jordan ar fi vrut o rasă pură, un cocker spaniel de preferinţă. N-a fost deloc încântat când, în loc de doamna, am venit acasă cu vagabondul.

Dar nu face nimic, oricum Lucy nu l-a plăcut niciodată pe Jordan şi a făcut imediat dovada dispreţului ei suveran mestecându-i bine una dintre perechile de pantaloni din piele de căprioară.

În mod ciudat, Lucy nu pare să aibă nimic de împărţit cu amicul Cooper, lucru care se datorează, de bună seamă, faptului că el nu a aruncat niciodată după Lucy cu revista *Us Weekly* când a surprins-o mestecându-i CD-urile cu Dave Matthews. Cooper nici măcar nu are vreun CD cu Dave Matthews. El e mai degrabă amator de Wynton Marsalis.

— Ştie cineva cum s-a întâmplat? se interesează Cooper.

— Nu, răspund eu. Sau dacă ştie cineva, nu se oboseşte să ne dumirească şi pe noi.

— Se poate, zice el şi mai trage o duşcă de bere. Sunt puştani. Poate nu vor să dea de bucluc.

— Ştiu, spun eu. Mă deranjează doar... cum au putut s-o lase să zacă acolo? Trebuie să fi zăcut ore în şir. Şi au lăsat-o aşa, pur şi simplu.

— Cine a lăsat-o?

— Cei care or fi fost cu ea.

— De unde ştii c-a fost împreună cu cineva?

— Nimeni nu face surfing pe casa liftului de unul singur. Toată chestia e că o gaşcă de puştani se caţără pe acoperiş, deasupra liftului, sar pe un lift şi se îndeamnă unul pe altul să sară de pe liftul pe care călătoresc pe un altul care urcă sau coboară pe lângă ei. Dacă nu e nimeni acolo care să te provoace, treaba n-are nici un haz.

E uşor să-i explici ceva lui Cooper, pentru că se pricepe foarte bine să asculte. Nu întrerupe niciodată oamenii şi pare sincer interesat de ceea ce spui. E şi asta una dintre trăsăturile de caracter prin care se deosebeşte de ceilalţi membri ai familiei lui.

Şi asta îl ajută, desigur, şi în munca pe care o face. Poţi să afli foarte multe dacă îi laşi pe alţii să vorbească şi tu asculţi.

Cel puţin aşa am citit în nu ştiu ce revistă.

— Toată chestia e că puştanii se îndeamnă unul pe celălalt să facă salturi tot mai mari şi mai nebuneşti, explic eu. N-are nici un rost să faci surfing pe casa liftului de unul singur. Trebuie să fi fost împreună cu cineva. Doar dacă nu cumva...

Cooper îmi aruncă o privire atentă.

— Doar dacă ce?

— Ei bine, doar dacă nu e, de fapt, vorba de surfing pe casa liftului, zic eu în cele din urmă o bănuială care-mi dăduse târcoale toată ziua. Pentru că fetele nu se ocupă în general de aşa ceva. Vreau să spun de surfing pe casa liftului. Cel puţin eu, una, n-am auzit niciodată de vreo fată care să facă treaba asta, nu la New York College. E ceva care pare mai degrabă caracteristic bărbaţilor beţi.

— Aşadar, zice Cooper şi se apleacă înainte pe şezlongul lui de pânză. Dacă nu făcea surfing, cum a căzut la baza casei liftului? Crezi că s-au deschis uşile pe etaj, dar nu a venit liftul, iar ea a dat să intre în lift fără să se uite?

— Nu ştiu. Dar una ca asta nu se poate întâmpla, nu-i aşa? Uşile nu se deschid dacă liftul nu soseşte. Şi, chiar dacă uşile s-ar fi deschis, cine ar face o aşa mare prostie – să intre fără să se uite?

Şi atunci Cooper zice:

— Poate că cineva a împins-o.

Mă uit la el şi clipesc nedumerită. În spatele casei e linişte – nu se aud nici maşinile de pe Sixth Avenue, nici zdrăngănitul sticlelor pe care le extrag boschetarii de prin gunoaie ca să le vândă. Dar tot am impresia că nu l-am auzit prea bine.

— Împins-o? fac eu ca un ecou.

— Asta crezi, nu?

În ochii albaştri ai lui Cooper nu se citeşte nici un fel de emoţie. De-asta e şi un detectiv particular atât de bun. Şi tot de-asta încă mai sper că o să fim împreună cândva – nu am văzut niciodată ceva în ochii lui care să mă convingă că nu simte nimic pentru mine.

— Poate că n-a căzut aşa, din senin. Poate că a împins-o cineva.

Chestia e că EXACT asta bănuiam şi eu.

Pe de altă parte însă, aveam impresia că o asemenea bănuială ar fi prea... ei bine, prea nesăbuită ca să pomenesc măcar de ea.

— Nu încerca să negi, face Cooper. Asta bănuieşti şi tu. Se vede clar pe faţa ta.

E o adevărată uşurare când pot, în sfârşit, să debitez dintr-o suflare:

— Fetele nu fac surfing pe casa liftului, Coop. Poate în alte oraşe, dar nu aici, la New York College. Plus că fata asta – Elizabeth – era o novice!

E rândul lui Cooper să se uite la mine și să clipească nedumerit.

— Poftim?

— Novice, explic eu. Știi tu genul. Curățică. Novicele nu fac surfing pe casa liftului. Și chiar să zicem c-ar face. Asta ar însemna că cineva a LĂSAT-O acolo. Cine ar face așa ceva unei prietene?

— Puștani, înalță Cooper din umeri.

— Nu sunt puștani, stărui eu. Au optsprezece ani.

— În ce mă privește, la optsprezece asta și sunt, zice el. Dar să zicem că ai dreptate și fata era prea... ăăă, novice, ca să se țină de surfing în casa liftului. Știi tu pe cineva care ar putea trage foloase de pe urma morții ei... chiar dacă i-ar da cuiva prin minte cum să facă măcar așa ceva?

— În dosarul ei am văzut că maică-sa a sunat și a cerut să nu i se permită să fie vizitată decât de fete.

— De ce? se interesează Cooper. A avut vreodată vreun prieten violent pus de maică-sa pe lista PNG?

O persoană ajunge pe lista PNG, adică a persoanelor non grata atunci când un student, un partener al unui student sau un angajat le cere gardienilor să-i interzică accesul în clădire. Întrucât orice vizitator e obligat să prezinte un carnet de student, de angajat sau un permis de conducere ca să intre în clădire, e ușor să interzici accesul oricui aflat pe lista PNG. La un moment dat, în decursul primei săptămâni de lucru, studenții de serviciu m-au pus și pe mine pe lista PNG. O glumă, au pretins ei.

Deși fac pariu că lui Justine nu i-au făcut niciodată una ca asta.

Și nici nu-mi vine să cred că tot timpul cât m-am plâns de slujba mea trăsnită de la Fischer Hall, Cooper a fost atât de atent la trăncăneala mea încât a reținut până și ce înseamnă lista PNG.

— Nu, zic eu și simt că mă îmbujorez puțin. Nimeni n-a pomenit de nici un prieten.

— Asta nu înseamnă că n-a avut un prieten. Puștanii trebuie să-i anunțe pe vizitatori, nu-i așa? întreabă Cooper. S-a interesat cineva dacă Elizabeth a avut un prieten – poate unul de care nu știa mămica – și care i-a făcut o vizită aseară?

Clatin din cap, cu ochii ațintiți pe Fischer Hall, care strălucește în lumina soarelui-apune.

— A avut o colegă de cameră, povestesc eu. Doar nu era să aibă un bărbat în cameră pe timpul nopții, cu colega în patul de alături.

— Pentru că novicele nu se țin de chestii de genul ăsta?

Mă foiesc, ușor stingherită.

— Păi... nu.

Cooper înalță din umeri.

— Colega de cameră ar fi putut foarte bine să doarmă în altă parte.

La asta nu mă gândisem.

— O s-arunc o privire pe listele de vizitatori, declar eu. N-are ce să strice.

— Adică o să spui poliției s-arunce o privire pe listele de vizitatori.

— Poliția? fac eu, uluită. Crezi că poliția o să se ocupe de treaba asta?

— Probabil, face Cooper, cu un aer șugubăț. Dacă adoptă și ea părerea cum că novicele nu se țin de chestii de-astea.

Mă strâmb la el, dar tocmai atunci se aude soneria și glasul lui Jordan care zbiară:

— Heather! Haide, Heather! Deschide ușa!

Cooper nici nu-și întoarce privirea spre ușă.

— Devotamentul lui față de persoana ta e înduioșător, constată Cooper.

— N-are nimic de-a face cu mine, îl lămuresc eu. Se chinuie să te enerveze pe tine. Ca să te facă să mă arunci afară din casă. N-o să fie fericit până nu mă vede trăind într-o cutie de carton în mijlocul lui Houston Street.

— S-ar părea că relaţia dintre voi doi e chiar terminată de-a binelea, face Cooper cu subînţeles.

— Nu e asta. Nu e vorba că m-ar plăcea şi acum. Vrea doar să mă pedepsească pentru că l-am părăsit.

— Sau pentru c-ai avut curajul să trăieşti pe cont propriu. Ceea ce el n-o să facă niciodată, e de părere Cooper.

— Ai dreptate.

Cooper nu vorbeşte prea mult, dar, când vorbeşte, spune exact ce trebuie. Când a auzit că i-am surprins pe Jordan şi Tania făcând amor, m-a sunat pe celular şi mi-a zis că, dacă am nevoie de o locuinţă, poate el să-mi ofere etajul de sus al casei lui – unde locuise servitorul bunicului său. Când i-am povestit cât eram de falită – mulţumită maică-mii –, Cooper a zis că pot să plătesc chiria ocupându-mă de facturile şi chitanţele agenţiei lui, ca să nu trebuiască să plătească o sută şaptezeci şi cinci de dolari pe oră unui contabil.

Şi aşa, pur şi simplu, am plecat din mansarda din Park Avenue, unde trăisem împreună cu Jordan, şi m-am mutat în casa lui Cooper. După o singură noapte petrecută acolo, am avut senzaţia că Lucy şi cu mine nici n-am locuit vreodată în altă parte.

Bineînţeles, treaba pe care trebuie să o fac nu e tocmai uşoară. Coop spusese că e o chestie de vreo zece ore pe săptămână, dar de fapt totul durează mai bine de douăzeci. De regulă petrec toată duminica şi mai multe seri în fiecare săptămână ca să desluşesc toate ciornele, notiţele mâzgălite pe cutii de chibrituri şi chitanţele mototolite din biroul lui.

Şi totuşi, pentru plata unei chirii, douăzeci de ore de introducere de date e o nimica toată. În fond, e vorba de un etaj întreg dintr-o casă din West Village, pentru care în mod normal chiria la preţul pieţei e pe puţin trei mii de dolari pe lună.

Şi da, ştiu foarte bine de ce a făcut-o. Nu pentru că ar avea, în adâncul fiinţei lui, o pasiune secretă pentru foste cântăreţe pop care poartă măsura doisprezece. În realitate – ca şi Jordan, care izbeşte acum în uşă – decizia lui n-a avut nimic de-a face cu mine. Motivul pentru care m-a lăsat să mă mut cu el în casă a fost că în felul ăsta i-a scos din sărite pe ceilalţi membri ai familiei lui – mai cu seamă pe frăţiorul mai mic. Coop e de-a dreptul radios când găseşte un prilej să-l enerveze pe Jordan, iar Jordan, la rândul lui, îl urăşte pe Cooper. El zice că asta e din cauză că, pasămite, Cooper e iresponsabil şi imatur.

Dar eu, una, cred că Jordan e invidios pe Cooper deoarece, atunci când părinţii îl pedepsiseră pentru că refuzase să se alăture formaţiei Easy Street şi îl lăsaseră fără un sfanţ, el nu păruse defel deranjat de ideea de a-şi croi singur drum în viaţă, fără ajutorul firmei părinteşti, Cartwright Records. Am bănuit dintotdeauna că Jordan – oricât i-ar plăcea de mult cariera lui de cântăreţ – îşi doreşte să fi fost şi el în stare să-i trimită pe părinţii lui la plimbare, cum făcuse Cooper – şi în cele din urmă, şi eu.

Cooper bănuieşte şi el, evident, acelaşi lucru.

— Ei bine, zice el, în vreme ce pe fundal se aude vocea lui Jordan care urlă: *„Haideţi, fraţilor, ştiu că sunteţi acolo!"* Oricât de mult mi-ar plăcea să stau aici să-l ascult pe Jordan cum se lichefiază pe pragul uşii mele, mă tem că am treabă.

Nu pot să mă abţin să nu-l privesc în timp ce pune jos cutia cu bere şi se ridică. Cooper e un tip cu adevărat

mişto. În lumina soarelui la asfinţit, pare foarte bronzat. Dar eu ştiu că bronzul lui nu e de la cutiuţă, ca al lui frate-su. Bronzul lui Coop e de la statul cu orele pe după tufişuri cu un aparat de fotografiat cu lunetă în mână, îndreptat spre vreo cameră de motel pe undeva...

Nu că mi-ar fi spus el vreodată cu ce anume se ocupă cât e ziua de lungă.

— Ai treabă? îngustez eu ochii. Sâmbătă seara? Ce treabă ai?

Cooper chicoteşte. E o mică glumiţă între noi doi. Eu mă tot străduiesc să-l fac să-i scape la ce soi de caz lucrează, dar el nu muşcă deloc momeala. Cooper ia foarte în serios dreptul clienţilor la confidenţialitate.

Şi pe deasupra îşi închipuie că treburile de care se ocupă el sunt prea deocheate pentru urechile delicate ale fostei prietene a frăţiorului mezin. Cred că, de fapt, Cooper o să mă considere tot restul vieţii o puştoaică de cincisprezece ani cu o coadă de cal şi maiou cu breteluţe, care zbiară de pe o scenă cât îi e de poftă de dulce.

— Abilă încercare, face Cooper. Dar tu ce treabă ai în seara asta?

Cad pe gânduri. Magda lucrează două schimburi în seara asta la casa cantinei şi o să vrea, fără îndoială, să se ducă direct acasă când termină, ca să-şi scoată din păr duhoarea de cartofi prăjiţi. Aş putea să o sun pe prietena mea, Patty – o dansatoare cu care fusesem în turneul *Pofta de dulce*, una dintre puţinele prietene pe care le mai am din vremea când lucram în industria muzicală.

Dar acum e măritată şi are şi un copil, aşa că nu prea mai are timp de prietene necăsătorite.

Îmi dau seama că o să petrec şi seara asta aşa cum le petrec pe aproape toate celelalte – fie în compania facturilor lui Cooper, fie zdrăngănind la chitara mea,

cu un creion în mână și cu o foaie de hârtie în față, în încercarea disperată de-a compune un cântec care, spre deosebire de *Pofta de dulce*, să nu-mi provoace o stare de vomă ori de câte ori îl ascult.

— A, nimic, fac eu cu un aer nonșalant.

— Ei bine, nu sta până târziu în noapte făcând nimic, mă sfătuiește Cooper. Dacă Jordan mai e afară când plec eu, sun poliția și cer să-i umfle mașina.

Îi zâmbesc, mișcată de gestul lui. După ce termin medicina, o să-i fac avansuri lui Cooper. Nu pare în stare să refuze femei superșcolite, așa că mai știi? Poate o să accepte.

— Mulțumesc, zic eu.

— Cu plăcere.

Cooper intră în casă, cu radio cu tot și ne lasă pe Lucy și pe mine în bezna care pune stăpânire încetișor pe noi. Rămân încă o bună bucată de vreme acolo, sorbind din cutia de bere, cu ochii spre Fischer Hall. Clădirea pare atât de primitoare, atât de pașnică. E greu de crezut că a fost martora unor scene de o tristețe atât de sfâșietoare cu doar câteva ceasuri în urmă.

Abia când se întunecă de tot și la geamurile din Fischer Hall încep să se vadă primele lumini, intru și eu în casă.

Și, când intru, îmi pică fisa că sfatul lui Cooper, când i-am spus că nu am de gând să fac nimic, a fost cam ironic. Și-a dat oare seama că n-am vorbit serios? O fi știind ce fac eu în fiecare seară... și că nu e „nimic"? Îmi aude chitara tocmai de la parter?

Nu se poate.

Atunci, de ce a rostit cuvântul *nimic* în felul ăsta? Adică așa de... cu subînțeles?

Nu-mi dau seama.

Acum, sincer vorbind, bărbații au constituit dintotdeauna un mister pentru mine.

Dar, când ajung în apartamentul meu și iau chitara în mână, cânt foarte încet, în caz că se întoarce Cooper mai devreme. N-am nici cea mai vagă intenție să-l las să-mi audă ultimele compoziții. Nu de alta, dar ultima oară când am făcut asta tatăl lui a râs de mine să se prăpădească, nu alta, cu puțin înainte ca Jordan și cu mine să ne despărțim.

„Rockeriță supărată, pe dracu', spune Grant Cartwright. Lasă compoziția în seama profesioniștilor, ține-te tu de singura chestie la care te pricepi bine, și anume să zbieri din toți bojocii melodii din topuri și hard rock! Apropo, te-ai îngrășat cumva?"

O să-i arăt eu într-o bună zi, o să-i arăt eu lui Grant Cartwright cum arată o rockeriță cu adevărat furioasă.

Mai târziu, când mă spăl pe față înainte de a mă duce la culcare, mă uit afară pe geam și văd luminile aprinse din Fischer Hall pe fundalul cerului întunecat. Văd siluetele micuțe ale studenților care umblă prin încăperi și aud, foarte slab, muzica din câteva camere.

E adevărat că a murit cineva în clădirea aceea. Dar nu e mai puțin adevărat că pentru toți ceilalți viața merge înainte.

Și merge bine mersi mai departe, cu fetele care se bibilesc în fața oglinzii din baie ca să iasă în oraș și cu băieții care trag o dușcă de bere Rolling Rock în timp ce își așteaptă prietenele.

Iar prin gurile de aerisire se întrezăresc sclipirile de lumină de la lifturile care alunecă în sus și în jos.

Și nu pot să nu mă întreb ce s-o fi petrecut de fapt. Ce a împins-o să facă una ca asta?

Sau...

Sau cine?

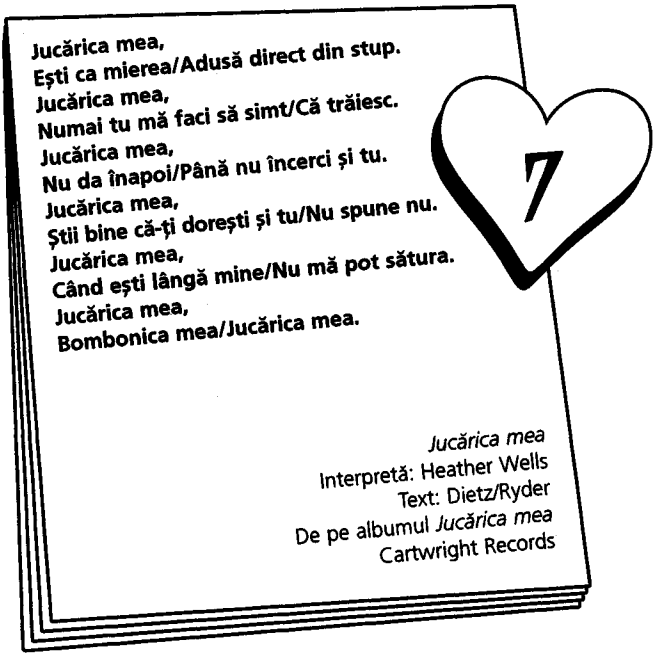

Luni, Sarah și cu mine intrăm în camera lui Elizabeth ca să-i împachetăm lucrurile.

Asta pentru că părinții fetei sunt prea doborâți de durere ca să poată face ei înșiși treaba asta și i-au rugat pe cei din conducerea campusului să se ocupe ei.

Înțeleg perfect. În fond, ultimul lucru la care te aștepți când îți trimiți copilul la facultate e să primești un telefon, trei săptămâni mai târziu, care să te-anunțe că fiica ta e moartă și că trebuie să vii în oraș să-i împachetezi catrafusele.

Mai ales când fiica e atât de cuminte cum părea să fi fost Elizabeth... cel puțin judecând după lucrurile

ei, pe care eu le-am împachetat și cărora Sarah le-a făcut inventarul (în caz că familia Kellogg ar vedea mai târziu că lipsește ceva, să nu ne poată acuza că le-am furat noi, chestie care, zice doctorul Jessup, se întâmplă uneori când moare un student). Zău așa, fata asta avea șapte bluze Izod[1]. Șapte, nici mai mult nici mai puțin! Și nici măcar n-avea un sutien negru. Chiloții ei erau toți cuminței, din bumbac alb, marca Hanes Her Way[2].

Am convingerea deplină că fetele care poartă Hanes Her Way nu fac surfing pe casa liftului. Dar nu pare să-mi împărtășească nimeni părerea. În timp ce notează fiecare lucru pe care îl împachetez, Sarah trăncănește despre schizofrenie, boala pe care o studiază actualmente la cursul ei de psihologie. Simptomele de schizofrenie nu apar de regulă la pacienți decât cam pe la vârsta lui Elizabeth, așa zice Sarah. E de părere că asta a făcut-o pe Elizabeth să comită gestul ăla – atât de neobișnuit pentru ea – de a sfida moartea. E vorba de vocile pe care le-a auzit, probabil, în capul ei.

S-ar putea ca Sarah să aibă dreptate. În mod sigur nu a fost omorâtă de un prieten, așa cum își dăduse Cooper cu părerea. Și știu asta pentru că luni dimineața, înainte chiar să înhațe o chiflă și o cafea de la cantină, m-am dus să arunc o privire pe lista de vizitatori de vineri seara.

Dar nu era nimic acolo. Elizabeth nu avusese nici un musafir.

Sarah și cu mine petrecem toată ziua împachetând lucrurile lui Elizabeth – fără să o vedem deloc pe colega ei de cameră, care pare să-și trăiască fiecare clipă a fiecărei zile la cursuri –, iar Rachel se ocupă de organizarea slujbei de pomenire a defunctei și de returnarea în contul părinților ei a cheltuielilor de studii și a banilor dați pe cameră pentru anul respectiv.

---

1 Marcă de haine elegante.

2 Marcă de lenjerie intimă.

Familia Kellogg nu este defel impresionată de toate astea. Slujba a avut loc la capelă spre sfârşitul săptămânii, dar eu nu am participat — Rachel a zis că vrea să fie un adult în birou, în caz că vreun student are nevoie de încurajare – personalul campusului e excesiv de îngrijorat de felul în care moartea lui Elizabeth i-a afectat pe studenţi, care altminteri nu par să fie cine ştie ce afectaţi. Iar în timpul slujbei, doamna Kellogg i-a înştiinţat pe toţi cei de faţă că facultatea nu o să scape basma curată pentru c-a provocat moartea fiicei ei şi că ea, una, nu are de gând să se lase până când cei vinovaţi nu vor fi pedepsiţi (cel puţin aşa mi-a povestit Pete, care a făcut două schimburi unul după altul şi-a stat de pază la uşa capelei în momentele respective).

Doamna Kellogg nu crede în ruptul capului că moartea fiicei ei ar fi fost provocată de vreo nechibzuinţă de-a ei şi insistă că, atunci când vor veni rezultatele analizelor de sânge, peste două săptămâni, se va vedea c-a avut dreptate: şi anume că Elizabeth nu a băut nici un strop de alcool şi că nici vorbă nu poate fi de droguri, aşa că nu avea cum să se fi dus pe casa liftului împreună c-o gaşcă de surferi ţăcăniţi în noaptea în care a murit.

Nu, doamna Kellogg e de părere că pe Elizabeth a împins-o cineva în casa liftului şi nimeni nu o poate convinge că lucrurile ar sta altminteri.

Domnul şi doamna Kellogg nu sunt singurii care au avut de suferit de pe urma morţii lui Elizabeth. După ce-am văzut prin ce-a trecut Rachel în decursul acestei săptămâni, am început să înţeleg ce spunea doctorul Jessup. Mă refer la ideea de a-i cumpăra flori. Rachel chiar că merită flori.

De fapt, merită o mărire de leafă.

Dar facultatea e deosebit de zgârcită – nu a mai fost nimeni angajat de prin anii '90, cu excepţia situaţiilor

de mare urgenţă, precum înlocuirea lui Justine cu persoana mea – aşa că mă îndoiesc profund c-o să obţină careva vreo mărire de leafă.

Aşa că joi, după slujba de la capelă, am dat o fugă până la magazinaşul din colţ şi, în loc să-mi cumpăr obişnuita pungă de bomboane Starburst, cafeaua de după-amiază şi un bilet la loterie – ritualul meu zilnic –, am cumpărat cel mai frumos buchet de trandafiri pe care îl aveau acolo şi l-am pus pe biroul lui Rachel, într-o vază.

Mai că m-a băgat în sperieţi văzând cât de emoţionată a fost când a venit de la adunarea la care participase şi a dat cu ochii de flori.

— Astea sunt pentru mine? întreabă ea, iar lacrimile îi ţâşnesc din ochi – la propriu.

— Ei da, zic eu. Îmi pare aşa de rău pentru câte a trebuit să înduri în ultima vreme şi...

Lacrimile i se usucă foarte rapid când aude ce-i spun.

— A, sunt de la tine, face ea pe un ton cu totul diferit.

— Ăăă, da, răspund eu.

Rachel şi-a închipuit, foarte probabil, că florile or fi de la vreun bărbat. Poate unul pe care l-a cunoscut la sala de sport. Deşi, dacă aşa ar sta lucrurile, sunt sigură că Sarah şi cu mine am fi aflat de el. Pentru că Rachel ia treaba foarte în serios. Mă refer la sarcina de-a găsi un bărbat cu care să se mărite. Se duce cu regularitate la salon să-şi facă manichiura şi pedichiura şi se vopseşte de două ori pe lună (e brunetă şi zice că i se vede părul cărunt de la rădăcină). Şi bineînţeles, se antrenează ca un demon, fie la sala de sport, fie alergând prin Washington Square Park. Dacă mergi de patru ori în jurul parcului înseamnă cam o milă. Rachel poate să alerge de douăsprezece ori în jurul lui în numai jumătate de oră.

I-am spus de mai multe ori că poate să aibă la fel de bine grijă de sănătate şi dacă se mulţumeşte să se

plimbe, în loc să alerge, şi că în plus aşa ar scăpa de durerile de la fluierul piciorului şi de la genunchi pe care o să le aibă cu siguranţă la bătrâneţe. Dar de câte ori îi spun aşa ceva, se holbează la mine.

— Am îndurat cu toţii multe în ultima vreme, zice Rachel acum şi-şi petrece un braţ pe după umerii mei. Mai ales tu. Nu încerca să mă contrazici.

Are dreptate, dar din alte motive decât îşi închipuie ea. Rachel crede că mi-a fost greu cu toată nebunia asta – să mă duc la subsol după cutii, să bag în ele lucrurile lui Elizabeth, să le car la poştă ca să fie expediate familiei, ca să nu mai vorbesc de chinul de a reprograma întâlnirile lui Rachel sau de supravegherea studenţilor de serviciu care erau extrem de nemulţumiţi (voiau ca, din cauza durerii resimţite, să fie scutiţi de sarcina de a sorta poşta, deşi nici unul nu o cunoscuse pe fata moartă – Justine le-ar fi dat o zi liberă, pretind ei).

Dar, sinceră să fiu, îmi închipuisem că Fischer Hall e un loc unde poţi fi în siguranţă şi cel mai greu mi-a fost să recunosc faţă de mine însămi că de fapt... nu e un loc în care să poţi fi în siguranţă.

Nu e vorba c-aş avea vreo dovadă că Elizabeth a fost împinsă în casa liftului, cum crede doamna Kellogg. Dar însuşi faptul c-a murit... ei bine, asta mă pune pe jar. Cei mai mulţi dintre studenţii care frecventează New York College sunt destul de răsfăţaţi. Nici prin cap nu le trece cât de bine le e de fapt... părinţi iubitori, o sursă stabilă de venit, nici o grijă pe lumea asta în afara examenelor parţiale şi a unui drum, cam cu hopuri, până acasă în vacanţa de primăvară.

Eu, una, n-am mai avut o viaţă atât de lipsită de griji de când... ei bine, din clasa a noua.

Iar faptul că una dintre studentele respective a făcut o tâmpenie atât de incredibilă ca săritul pe lift, ba mai rău, ca săritul de pe un lift pe altul, şi altcineva – care

locuieşte în clădirea asta – a fost acolo şi a văzut cum Elizabeth alunecă şi se prăbuşeşte la subsol, dar n-a spus nimic nimănui...

Asta mă bagă de fapt în sperieţi.

Cooper are, de bună seamă, dreptate. Cel care o fi fost cu Elizabeth în noaptea respectivă nu spune nimic pentru că nu vrea să dea de bucluc.

Şi poate că şi Sarah are dreptate, iar Elizabeth ar fi putut să fie într-un stadiu incipient de schizofrenie sau chiar depresie clinică din cauza unui grav dezechilibru hormonal şi de-asta a făcut ce-a făcut.

Dar n-o să aflăm niciodată adevărul. Tocmai aici e buba. N-o să aflăm niciodată adevărul.

Iar asta mi se pare absolut nedrept.

Dar faptul nu pare să supere pe nimeni în afara doamnei Kellogg.

Şi a mea.

Vineri – la aproape o săptămână după moartea lui Elizabeth – Sarah şi cu mine suntem în biroul administratorului centrului şi comandăm rechizite pentru birou. Nu reşouri de ceramică pe care să le dăm cadou prietenilor noştri, ci lucruri de care chiar avem nevoie la birou, de exemplu pixuri şi hârtie xerox şi alte alea.

Mă rog, eu sunt cea care face de fapt, comanda. Sarah îmi ţine o predică despre kilogramele în plus care probabil reprezintă o dorinţă inconştientă de a deveni respingătoare în ochii persoanelor de sex opus, pentru ca nimeni să nu-mi mai rănească sentimentele, aşa cum o făcuse Jordan.

Mă abţin să nu-i spun lui Sarah că nu sunt, de fapt, grasă. Că doar i-am spus deja că la măsura doisprezece, măsura femeii americane obişnuite, nu eşti grasă, ceva ce Sarah ar trebui să ştie, doar şi ea poartă tot măsura doisprezece.

Dar mi se pare destul de limpede că Sarah vorbește numai ca să se audă vorbind, așa c-o las să trăncănească înainte, n-are cu cine altcineva să vorbească, dat fiind că Rachel e la cantină unde ia un mic dejun oficial împreună cu echipa de baschet a facultății, Pansies.

Da, chiar așa se numesc. The Pansies[1]. Înainte le zicea The Cougars[2] sau așa ceva, dar, cu vreo douăzeci de ani în urmă, câțiva dintre ei fuseseră prinși trișând la un meci, așa că NCAA[3] îi trântise din divizia întâi într-a treia și-i obligase să-și schimbe și numele.

Mie, uneia, a face parte dintr-o echipă numită Panseluțele mi se pare un fapt jenant în sine. Președintele Allington însă își dorește cu atâta ardoare să câștige campionatul de divizia trei, încât a recrutat cei mai înalți jucători pe care i-a găsit. Dar toți jucătorii buni se duseseră la divizia întâi sau a doua, așa că el se alesese doar cu ce mai rămăsese, adică nu avea decât jucătorii cu cele mai proaste note din toate universitățile țării. Zău. Uneori jucătorii îmi scriu biletele despre problemele pe care le au în cameră; abia de le pot citi și sunt pline de greșeli gramaticale. De exemplu:

„Dragî Heather. I ceva în neregulă cu toaletul meu. Nu se trage și faci așa un sunet gâl-gâl. Ai nevoi ajutor".

Sau:

„Andrisant: cel care trebui să rezolv: Pat al meu nu destul de lung. Pot să am nou pat? Mulsumesc".

Jur că nu inventez.

Sarah și cu mine nu auzim urletul, deși ni se spune ulterior că s-ar părea că fata a urlat până jos.

---

1 Panseluțele.

2 Pumele.

3 National Collegiate Athletic Association, Asociația națională a echipelor sportive universitare

N-am auzit decât paşii cuiva venind în goana mare drept spre biroul nostru, şi anume paşii uneia dintre asistentele care locuiesc în clădire, Jessica Brandtlinger.

— Heather, strigă ea cu sufletul la gură.

Faţa ei, care e şi-aşa destul de palidă, e acum albă ca varul, şi abia mai răsuflă.

— S-a întâmplat din nou. În casa liftului. Am auzit un urlet. I se văd picioarele prin crăpătura dintre lift şi etaj...

Sar de pe scaun înainte s-ajungă la jumătatea frazei.

— Sună la salvare, strig spre Sarah peste umăr. După aia găseşte-o pe Rachel!

O iau pe coridor după Jessica, o iau spre pupitrul gardianului şi de-acolo, pe scări, la subsol. Constat că Pete nu e la pupitru. Îl găsim la subsol; a ajuns deja acolo, stă în faţa liftului şi vorbeşte prin staţie cu cineva, în timp ce unul dintre oamenii de serviciu, Carl, se chinuie să deschidă uşile liftului cu nişte cleşti.

— Da, încă o studentă. Nu, nu glumesc deloc. Cheamă salvarea imediat!

Când ne vede, lasă jos staţia şi zbiară la Jessica:

— Tu du-te la etajul unu, cheamă liftul şi blochează-l acolo. Nu lăsa pe nimeni să urce sau să coboare şi nu lăsa, pentru nimic în lume, să se închidă uşile până nu ajung pompierii aici şi opresc curentul de tot. Heather, du-te şi găseşte cheia lifturilor.

Îmi blestem prostia că n-am înhăţat-o în drum spre subsol. Ţinem o cheie de rezervă pentru lifturi în dosul biroului de recepţie: o cheie cu care putem controla lifturile, precum cea pe care le-am dat-o familiei Allington atunci când s-au mutat în clădire, ca să nu se oprească la nici un etaj în drum spre mansardă; mai avem şi-o cheie pentru atelierul de reparaţii şi una pentru uşa din spate.

— Vin într-o clipă, zbier eu şi năvălesc pe scări în sus după Jessica; ea plecase deja să cheme liftul şi să-l blocheze la etajul unu.

Când ajung la recepție, dau ușa de perete și fug drept la dulăpiorul de chei, care ar trebui să fie încuiat în orice moment – numai studentul de serviciu are dreptul de acces la cheile respective.

Dar în condițiile în care personalul de întreținere și asistenții din clădire împrumută cheile astea tot timpul ca să facă reparații sau curățenie sau ca să descuie ușile pentru studenții rămași pe-afară, dulăpiorul nu prea e niciodată încuiat, așa cum ar trebui să fie. Găsesc ușa larg deschisă și mă strecor în goana mare pe lângă Tina, studenta de serviciu.

— Ce se petrece? întreabă Tina neliniștită. E adevărat c-a mai murit o studentă? În casa liftului?

N-o bag în seamă. Pentru că încerc să mă concentrez. Trebuie neapărat să găsesc cheia lifturilor și pe cea de la atelierul de reparații.

Dar cheia lifturilor nu e acolo.

Când mă uit pe fișa lipită de dulăpior, nu găsesc nici o semnătură a persoanei care a luat cheia și nici vreun alt indiciu care să-mi spună unde ar putea să fie cheia cu pricina.

— Unde e cheia? mă răstesc eu la Tina. Cine a luat cheia de la lifturi?

— N-nu știu, se bâlbâie Tina. Nu era acolo când am venit eu. Poți să te uiți în fișa mea de serviciu pe ziua de azi!

În afară de faptul că, după ce am fost angajată, am instaurat chestia cu fișa cheilor, un lucru nou față de stilul lui Justine, le-am impus studenților de serviciu să țină și-o fișă în care să consemneze tot ce se petrece pe întreaga durată a schimbului în care lucrează. Dacă cineva ia cu împrumut o cheie – chiar dacă semnează de primire –, studentul de serviciu tot trebuie să consemneze faptul pe fișa de serviciu. Și primul lucru pe

care trebuie să-l facă studentul de serviciu e să noteze imediat care cheie e la locul ei şi care nu.

— La cine e cheia lifturilor? strig eu, în vreme ce înhaţ fişa de serviciu şi dau iute paginile, cu ochii după fişa studentului de dinainte.

Dar nu văd altceva decât adnotări despre celelalte chei, nimic despre cea de la lifturi.

— Nu ştiu!

Vocea Tinei e de-acum piţigăiată, aproape cu tentă isterică.

— Jur că n-am dat-o nimănui!

O cred. Dar asta nu ajută la nimic.

Mă răsucesc pe călcâie şi dau să plec la subsol, ca să-i spun lui Carl să scoată uşile din ţâţâni dacă e nevoie. Dar îmi apare în cale preşedintele Allington, care iese din cantină împreună cu alţi inşi din administraţie, ca să vadă ce-i cu agitaţia aia.

— Faceţi linişte, ne străduim să organizăm un eveniment aici, la cantină, se răsteşte el la mine.

— Nu zău? mă pomenesc eu răstindu-mă la el. Ei bine, noi ne străduim să salvăm viaţa cuiva la subsol.

Nu aştept s-aud ce-are de spus la chestia asta. Înhaţ trusa de prim-ajutor de pe masă şi-o iau la goană pe scări în jos... numai ca să mă ciocnesc nas în nas cu Pete, alb ca varul, care tocmai urcă încet treptele.

— N-am găsit cheile, zic eu. Cineva le-a luat. Carl trebuie să deschidă uşile cu forţa...

Dar Pete clatină din cap.

— Le-a şi deschis, zice Pete şi mă ia de braţ. Hai înapoi.

— Dar am la mine trusa, zic eu şi îi arăt sacoşica roşie. Cum...

— E moartă, face Pete şi mă trage după el. Haide. Şi nu te uita. E mai bine dacă nu te uiţi.

Îl cred pe cuvânt.

Îl las să mă conducă pe scări în sus. Când ajungem înapoi în hol, văd că președintele e tot acolo, stă de vorbă cu niște baschetbaliști și cu câțiva administratori, în costumele lor cenușii. Printre ei e și Magda, care a ieșit de după tejghea să vadă ce se petrece și care-i o adevărată pată stridentă de culoare, cu bluza ei roz-pal și pantalonii frez.

Magda îmi aruncă o singură privire și fața i se boțește toată:

— O, nu! Doar nu cumva a mai murit vreunul dintre actorașii mei!

Pete nu o bagă în seamă, se duce la un telefon de lângă pupitrul lui, iar în mână are un lănțișor de care atârnă un card de student – plus o miniatură de cauciuc a personajului de desene animate Ziggy – și se-apucă să citească superiorilor lui informațiile de pe cardul de identitate.

— Roberta Pace, citește el cu o voce egală. Studentă la Fischer Hall. Anul întâi. Card de identitate numărul cinci cinci șapte, trei, nouă...

Eu sunt la câțiva pași de recepție și simt că începe să mă ia cu tremurici. Numele mi-e necunoscut. Nu vreau să văd poza de pe cardul de identitate. Nu vreau să aflu dacă o recunosc din vedere.

Chiar în clipa asta, Rachel apare de după un colț, venind dinspre toaletă.

— Ce se petrece aici? întreabă ea, iar privirea i se mută de pe fața mea pe-a lui Pete și pe urmă pe a președintelui Allington.

Tina e cea care răspunde, de la recepție.

— Încă una care a căzut în casa liftului, zice ea cu voce pierită. E moartă.

Rachel pălește pe sub fondul de ten aplicat cu multă grijă.

Dar când vorbește, câteva clipe mai târziu, glasul nu îi tremură deloc.

— Presupun că autoritățile au fost informate? Bun. Cunoaștem numele victimei? O, mulțumesc, Pete. Tina, sună la întreținere și spune-le să oprească toate liftu-rile. Heather, fii bună și sună-l pe doctorul Jessup și spune-i ce se petrece aici. Domnule președinte Allington, îmi pare nespus de rău pentru toate astea. Vă rog, întoar-ceți-vă la micul dumneavoastră dejun...

Îmi dau seama că tremur din toate încheieturile și că inima îmi bate să-mi spargă pieptul, așa că mă strecor în birou să m-apuc să dau telefoane.

Dar de data asta, în loc să-l sun mai întâi pe doctorul Jessup, îl sun pe Cooper.

— Agenția Cartwright, răspunde el pe un ton oficial, întrucât l-am sunat pe numărul de la birou, în speranța că îl găsesc acolo.

— Heather la telefon, zic eu încetișor, dat fiindcă Sarah e în biroul lui Rachel, alături, și-i sună pe celulare pe toți asistenții din clădire ca să le spună ce s-a întâm-plat și să-i roage să se ducă imediat la etajul de care răspund.

— S-a întâmplat din nou, zic eu mai departe în receptor.

— Ce s-a întâmplat din nou? întreabă Cooper. Și de ce șoptești?

— A mai căzut o fată în casa liftului, șușotesc eu.

— Vorbești serios?

— Da, răspund eu.

— A murit?

Îmi vine în minte expresia feței lui Pete.

— Da, zic eu.

— Sfinte Sisoe, Heather. Îmi pare rău.

— Da, zic eu pentru a treia și ultima oară. Poți să vii încoace?

— Să vin acolo? De ce?

Pompierii de la staţia Ladder nr. 9 trec valvârtej prin faţa biroului, cu căştile pe cap şi mantalele pe ei. Unul dintre ei are un topor în mână. E limpede că nimeni nu s-a obosit să-i informeze pe vitejii de frunte ai New Yorkului în ce problemă au fost chemaţi.

— La subsol, le spun eu şi arăt spre scări. A mai avut loc un... ăăă... incident în casa liftului.

Căpitanul pare surprins, dar dă din cap şi îşi conduce echipa, transformată brusc în cortegiu funerar, spre trepte.

Şoptesc în receptor:

— Vreau să descopăr ce se petrece aici şi am nevoie de ajutorul unui detectiv cu experienţă, Cooper.

— Ia stai aşa, face Cooper. Uşurel, puştoaico. Poliţia nu e acolo? Nu sunt şi ei detectivi cu experienţă?

— Poliţiştii o să spună acum ce au spus şi data trecută, răspund eu. Că făcea surfing în casa liftului şi a alunecat.

— Pentru că e posibil ca aşa să se fi şi întâmplat, Heather.

— Nu, protestez eu. Nu, de data asta nu.

— De ce? Şi fata asta era o novice?

— Nu ştiu, spun eu. Dar nu e nimic amuzant în afacerea asta.

— Nici n-am vrut să sugerez că ar fi ceva amuzant. Spuneam doar că...

— Îi plăcea de Ziggy, Coop.

Vocea mi se poticneşte, dar nu-mi pasă.

— Îi plăcea de cine?

— Ziggy. Personajul de desene animate.

— N-am auzit de el.

— Pentru că e cel mai puţin popular personaj de desene animate din lume. Cineva care se uită la Ziggy nu face surfing în casa liftului, Coop. Cu nici un chip.

— Heather...

— Şi mai e ceva, şoptesc eu, în vreme ce aud, din biroul lui Rachel, vocea lui Sarah recitând, pătrunsă de propria importanţă: „Trebuie să te întorci cât de curând posibil în clădire. A avut loc încă un deces. Nu am permisiunea să dezvălui amănunte în acest moment, dar este de cea mai mare importanţă să..."

— Cineva a luat cheia, îi mărturisesc eu lui Cooper.

— Ce cheie? vrea el să ştie.

— Cheia cu care se deschid uşile liftului.

Mă pierd cu firea. Clar. Aproape că plâng. Dar mă chinui să vorbesc fără să las vocea să-mi tremure.

— Nimeni nu a semnat că a luat-o, Coop. Şi e obligatoriu să semnezi când o iei de la locul ei. Dar cineva a luat-o fără să semneze. Ceea ce înseamnă că persoana care a luat-o nu vrea să se ştie că a luat-o. Ceea ce înseamnă că persoana care a luat-o poate să deschidă uşile liftului oricând poftește... chiar dacă liftul nu a sosit încă la etaj.

— Heather, face Cooper şi nu pot să nu observ, chiar în starea mea de agitaţie extremă, că tonul lui e incredibil de liniştitor. Şi de sexy. Trebuie neapărat să spui asta poliţiei. Imediat.

— Bine, spun eu cu glas pierit.

În biroul lui Rachel, Sarah vociferează în receptor:

— Nu dau două parale pe ziua de naştere a bunicii tale, Alex. A avut loc un deces în clădire. Ce ţi se pare mai important: ziua bunicii, sau locul de muncă?

„Du-te şi spune poliţiştilor exact ce mi-ai spus mie, îmi susură în ureche vocea liniştitoare şi sexy a lui Cooper. Şi pe urmă ia-ţi o cană mare de cafea cu mult lapte şi zahăr şi bea-o până la fund cât e caldă."

Ultima frază mă ia prin surprindere.

— De ce? fac eu.

— Pentru că de-a lungul activităţii mele profesionale am constatat că o cană de cafea cu mult lapte şi zahăr e cel mai bun remediu pentru starea de şoc, atunci când nu ai whisky la îndemână. Bine?

— Bine. Pa.

Închid telefonul şi îl sun pe doctorul Jessup. Îi explic asistentei ce s-a întâmplat, care-mi spusese că doctorul Jessup e într-o şedinţă. Când termin de povestit, Jill, asistenta, zice:

— Dumnezeule mare! Mă duc imediat să-l anunţ.

Îi mulţumesc şi pun receptorul în furcă. Şi rămân cu ochii pe telefon.

Cooper are dreptate. Trebuie să le spun poliţiştilor despre cheie.

Îi spun lui Sarah că mă întorc imediat şi ies din birou. Mă duc în hol – şi constat că e o adevărată babilonie acolo. Baschetbaliştii s-au amestecat printre pompieri. Administratorii vorbesc la toate telefoanele disponibile, inclusiv la al lui Pete şi la cel de la recepţie, ca să raporteze şi să afle adevărata dimensiune a dezastrului. Rachel dă din cap la ceva ce-i spune căpitanul grupului de pompieri.

Arunc o privire spre uşa de la intrare. Acelaşi poliţist care venise şi la moartea lui Elizabeth e acolo şi-i împiedică pe studenţi să intre în clădire.

— Intri când îţi spun eu să intri, se burzuluieşte poliţistul la un tânăr ras în cap, cu un inel petrecut prin buză şi care zbiară: „Dar trebuie neapărat să mă duc în camera mea să iau proiectul! Dacă nu-l predau înainte de prânz, mă pică!"

— Mă scuzaţi, mă adresez eu poliţistului. Puteţi să-mi spuneţi cine e şeful aici?

Poliţistul îmi aruncă o privire, pe urmă arată din cap spre Rachel.

— Doamna de colo, din câte îmi dau seama, face el.

— Nu, nu, zic eu. Voiam să aflu dacă există vreun detectiv la faţa locului, sau...

— A, da.

Poliţistul arată spre un bărbat înalt, cu păr grizonat, îmbrăcat într-o haină de catifea reiată, cu cravată cadrilată şi care se sprijină de-un zid, fără să-şi dea probabil seama că se umple pe spate de sclipici: pe perete e un afiş care încurajează studenţii să dea concurs pentru roluri în piesa *Pippin*, iar afişul a fost încărcat la greu cu lipici sclipicios. În afara faptului că pare să mestece un capăt de trabuc neaprins care-i atârnă în colţul gurii, nu face absolut nimic.

— Detectivul Canavan, explică poliţistul.

— Mulţumesc, mă adresez eu poliţistului, care tocmai îi spune unui alt student: „Nu-mi pasă nici dacă-ţi dă sângele pe ochi. Nu intri înapoi în clădire până nu spun eu că se poate".

Mă apropii de detectiv cu sfială. N-am mai vorbit niciodată până atunci cu un detectiv. Mă rog, o singură dată, atunci când am depus plângere împotriva mamei mele pentru tâlhărie.

— Domnul detectiv Canavan? întreb eu.

Îmi dau seama imediat că prima mea impresie – cum că nu face absolut nimic – a fost total eronată. Detectivul Canavan nu stă de pomană. Se uită fix la picioarele şefei mele, care arată, ce-i drept, foarte atrăgător pe sub fusta scurtă.

Îşi smulge privirea de la picioarele lui Rachel şi se uită la mine. Are o mustaţă grizonată, înfoiată care-l prinde foarte bine. Ceea ce e lucru rar, pentru că părul facial nu arată prea grozav în general.

— Da? face el cu o voce răguşită de fumător.

— Bună ziua, îi spun eu. Numele meu e Heather Wells. Sunt asistenta administratorului de la Fischer Hall. Şi, ăăă, voiam doar să spun cuiva... cheia lifturilor

lipseşte. S-ar putea să nu însemne mare lucru... cheile dispar tot timpul pe-aici. Dar m-am gândit că ar trebui să spun cuiva treaba asta. Pentru că mi se pare ciudat ca fetele astea să moară făcând surfing în casa liftului. Că doar, mă înţelegeţi, fetele nu fac treburi din astea. Surfing în casa liftului. Din câte ştiu eu.

Detectivul Canavan îmi ascultă peroraţia cu cea mai mare atenţie şi aşteaptă până mi se termină suflul, pe urmă îşi scoate trabucul din gură şi arată cu el spre mine:

— *Pofta de dulce*, nu-i aşa? face el.

Replica mă surprinde într-atât încât îmi cade falca, mai să se desprindă din mandibulă nu alta. Reuşesc într-un sfârşit să bâlbâi un:

— Ăă, da.

— Ştiam eu.

Pune trabucul din nou în colţul gurii.

— Fiică-mea avea un poster cu dumneata pe uşa dormitorului. Am fost nevoit, nu ştiu câtă vreme, să mă uit la dumneata în fustiţa aia mini ori de câte ori mă duceam să-i spun să dea afurisita aia de muzică mai încet.

Dat fiindcă nu s-a inventat încă replica la un astfel de comentariu, n-am zis nimic.

— De ce naiba lucrezi tocmai aici? întreabă detectivul Canavan.

— E o poveste lungă, zic eu, în speranţa că n-o să mă pună să i-o relatez pe toată.

Nici nu o face.

— Cum ar fi zis fiică-mea când era mare fan de-al dumitale, „mă rog", face Canavan. Şi acum, ce spuneai cu ceva chei lipsă?

O iau de la capăt cu explicaţiile. Pomenesc în treacăt despre faptul că Elizabeth era o novice şi că Robertei îi plăcea de Ziggy, din care cauză e foarte puţin probabil ca vreuna din fete să fi făcut surfing în casa liftului. Dar în cea mai mare parte insist asupra cheilor lipsă.

— Stai să văd dacă am înţeles eu bine, face detectivul Canavan după ce termin. Fetele astea erau amândouă, din câte mi s-a spus, în anul întâi, pline de ceea ce fiică-mea, absolventă de franceză, numeşte *joie de vivre*, dar dumneata nu crezi că s-au apucat să se dea huţa pe lifturi. Dumneata ai impresia că cineva le-a pândit, a deschis uşile liftului, fără ca liftul să fie la etaj, şi le-a dat brânci până-n subsol. Asta vrei să-mi spui de fapt?

Istorisită în felul ăsta, povestea pare, ce-i drept, ridicolă. Mai mult decât ridicolă. Curată inepţie.

Afară doar de... de Ziggy!

— Să zicem că ai dreptate, continuă detectivul Canavan. Cum de a pus persoana respectivă mâna pe chei? Parcă ziceai că studenţii tăi le păstrează într-un dulăpior încuiat în spatele – unde anume? Al biroului?

— Da, zic eu.

— Şi cine are acces la birou? Oricine?

— Nu, răspund eu. Numai studenţii de serviciu şi cei care lucrează în clădire.

— Şi deci dumneata crezi că vreun ins care lucrează aici îşi face de lucru omorând fete? Care dintre ei?

Arată spre Pete, care stă la pupitrul lui şi vorbeşte cu un pompier.

— Cel de colo? Sau celălalt?

Arată acum spre Carl, care e şi acum foarte palid, dar descrie conştiincios unui poliţist în uniformă tot ce a văzut la subsol, în casa liftului.

— Bine, bine, zic eu şi încep să simt că aş vrea să mor.

Asta fiindcă îmi dau seama cât de proastă am fost. În răstimp de cinci minute, individul ăsta a dat atâtea găuri teoriei mele, că arată acum ca un caşcaval.

Şi totuşi.

— Bine, bine, poate că aveţi dreptate. Dar poate că...

— Poate că ar fi mai bine să-mi arăţi unde se ţin cheile astea, zice detectivul Canavan şi se îndreaptă de spate.

Îl urmez şi constat, spre încântarea mea, că am avut dreptate: spatele hainei lui e plin de sclipici, de parcă ar fi plouat cu meteoriţi peste el.

Pe când ne apropiem de recepţie, văd că Tina a dispărut. Îi arunc lui Pete o privire întrebătoare.

— Pachetele, îmi zice Pete peste umărul pompierului, ceea ce înseamnă că Tina îl conduce pe poştaşul cu pachetele, care sunt depuse într-o cameră încuiată până când se trimite înştiinţare în camerele studenţilor să vină să şi le ridice.

Dau din cap. Poate să ningă, poate să plouă, poşta vine... chiar dacă în casa liftului o tânără zace moartă.

Mă strecor pe lângă telefoanele care sună în neştire şi mă duc fix spre dulăpiorul cu chei.

— Aici se ţin cheile, îi explic eu detectivului Canavan, care a venit după mine până la recepţie şi stă acum în spatele biroului.

Dulăpiorul e metalic, prins în perete. Înăuntru sunt câteva şiruri de cuie pe care au fost agăţate toate cheile. Trei sute de chei, câte o rezervă pentru fiecare cameră a studenţilor, plus o mulţime de chei pentru uzul exclusiv al personalului. Toate arată cam la fel, cu excepţia celor de la lift, care arată cam ca o şurubelniţă, nicidecum ca o cheie tipică.

— Aşadar, ca să ajungi la chei, trebuie să intri în biroul ăsta, zice detectivul Canavan.

Nu-mi scapă atenţiei faptul că ridică din sprâncenele grizonate la vederea sacilor poştali azvârliţi la întâmplare pe podea, la picioarele noastre. Se vede clar că biroul nu e locul cel mai bine apărat din toată clădirea.

— Şi ca să ajungi aici trebuie să treci de pupitrul la care stă un gardian douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Corect, zic eu. Gardienii ştiu cine e autorizat să intre în birou şi cine nu. Şi nu lasă în ruptul capului

pe cineva să intre dacă nu e angajat în clădire. Şi oricum, aici stă de obicei un student de serviciu care nu ar lăsa pe nimeni să ia o cheie dacă nu lucrează aici. Dar chiar şi aşa, cine o ia, tot trebuie să semneze. Adică să semneze că a ridicat cheia. Dar nimeni nu a semnat pentru cheia de la lifturi. A... dispărut, pur şi simplu.

— Aha, răspunde Canavan. Mi-ai mai spus. Uite ce e, trebuie să mă duc să fac o investigaţie la scena unei crime adevărate – trei oameni înjunghiaţi într-un apartament pe Broadway, deasupra unui magazin de delicatese. Dar arată-mi, te rog, unde e atârnată cheia aceea alunecoasă care ar dovedi că tânăra domnişoară nu a murit în urma unui accident.

Mă uit la şirurile de cuie şi mă gândesc că tare aş vrea să-l gâtui pe Cooper. Nu-mi vine să cred că m-a convins să vorbesc cu individul ăsta. Nici vorbă să mă creadă. Păcat că a văzut posterul ăla cu mine în *Pofta de dulce*. Dacă e ceva care poate distruge credibilitatea unei persoane, acela e un poster în mărime naturală cu persoana respectivă în fustă mini şi colanţi coloraţi care răcneşte într-un microfon în Mall of America.

Ei da, poate şi convingerea mea că fetele nu fac surfing în casa liftului – mai ales novicele iubitoare de Ziggy – nu e tocmai ceea ce s-ar putea numi o dovadă prea solidă în sprijinul teoriei mele. Dar cu cheia dispărută cum rămâne? Asta nu e o dovadă SOLIDĂ?

Atâta doar că, atunci când privirea mi se opreşte asupra şirului unde îşi are locul cheia lifturilor, văd ceva care mă face să-mi îngheţe sângele în vine.

Pentru că, exact acolo unde trebuie să atârne – în locul unde nu fusese cu câteva clipe mai înainte – stă atârnată cheia lifturilor.

O să fie al meu,
O să fie al meu,
O să fie al meu băiatul ăsta.

Așteaptă numai și-ai să mă vezi,
O să vrei să fii în locul meu,
Când o să fie al meu.

O să fie al meu,
O să fie al meu,
O să fie al meu băiatul ăsta.

8

Băiatul ăsta
Interpretă: Heather Wells
Text: Valdez/Caputo
De pe albumul *Jucărica mea*
Cartwright Records

A zis că vine în cinci minute, dar intră în hol în mai puțin de trei.

Intră pentru prima dată în clădire și pare ciudat de nelalocul lui... poate fiindcă nu are tatuaje și inele vârâte peste tot prin corp, ca toți ceilalți care trec pe lângă recepție.

Sau poate din cauză că e mult mai chipeș decât toți ceilalți, cu părul lui ciufulit, ca abia sculat din pat (deși eu știu prea bine că s-a sculat de câteva ore bune – face jogging de dimineață) și cu haina de piele și blugii uzați.

— Bună, zice el când dă cu ochii de mine.

— Bună.

Încerc să zâmbesc, dar nu pot, așa că mă mulțumesc să-i zic:

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Nici o problemă, spune el și aruncă o privire spre sala televizorului, unde lui Rachel și doctorului Jessup, al cărui chip are o nuanță pământie, li s-au alăturat mulți dintre asistenții cuprinși de panică, trași la față cu toții și abătuți.

— Unde au plecat polițiștii? se interesează el.

— Au plecat, răspund eu pe un ton care sper să nu pară prea încărcat de amărăciune. Trei oameni au fost înjunghiați într-un apartament de deasupra unui magazin de delicatese de pe Broadway. A rămas un singur polițist aici, de pază la casa liftului, până vine medicul legist să ridice corpul. Dat fiind că au ajuns la concluzia că moartea ei a fost un accident, s-or fi gândit de bună seamă că nu merită să mai stea pe aici.

Consider că răspunsul meu a fost formulat deosebit de diplomatic, ținând cont de ce aș fi vrut eu să spun de fapt despre detectivul Canavan și acoliții lui.

— Dar tu crezi că polițiștii se înșală, zice Cooper.

E afirmarea unui fapt, nu o întrebare.

— Cineva a luat cheia aia, Coop. Și a pus-o înapoi pe furiș. Nu am inventat eu treaba asta. N-am înnebunit.

Deși, după felul în care aproape că țip când ajung la cuvintele *n-am înnebunit*, declarația ar putea fi, ce-i drept, pusă sub semnul întrebării.

Dar Cooper n-a venit aici să pună declarațiile mele sub semnul întrebării.

— Știu, spune el cu blândețe. Te cred. Doar am venit, nu-i așa?

— Știu, răspund eu și-mi pare rău că m-am răstit la el. Și-ți mulțumesc. Păi, hai să mergem.

Cooper pare să șovăie.

— Stai așa. Unde să mergem?

— În camera Robertei, zic eu.

Îi arăt cheia de rezervă pe care am luat-o din cui.

— Cred că primul lucru ar fi să aruncăm o privire prin camera ei.

— De ce?

— Nu știu, zic eu. Dar trebuie să începem de undeva.

Cooper se uită la cheie, pe urmă din nou la mine.

— Vreau să te anunț, declară Cooper, că ideea nu mi se pare prea bună.

— Știu, ai dreptate, zic eu.

Vorbesc serios, știu că are dreptate.

— Și atunci, de ce să o facem?

Simt că mai am vreo cinci secunde și izbucnesc în plâns. Și așa mă simt încă de când Jessica a năvălit în birou cu vestea despre un alt deces, iar umilința la care m-a supus detectivul Canavan nu a contribuit în nici un fel la ridicarea moralului meu.

Dar mă lupt să nu par isterică atunci când vorbesc.

— Pentru că se întâmplă în clădirea mea. Li se întâmplă fetelor mele. Și vreau să mă asigur că se întâmplă așa cum spun polițiștii și toți ceilalți, și nu... mă înțelegi tu. Așa cum cred eu.

— Heather, spune el. Îți aduci aminte cum a fost atunci când *Pofta de dulce* abia apăruse, când au început să vină la birourile casei de discuri Cartwright scrisorile alea de la fani și tu ai vrut neapărat să le citești pe toate și să răspunzi personal?

Mă zbârlesc toată. Nu mă pot abține.

— Ei, lasă. Aveam cincisprezece ani.

— Asta nu contează, face Cooper. Pentru că nu te-ai schimbat nici în cei cincisprezece ani care au trecut de atunci. Te simți și acum răspunzătoare pentru fiecare persoană pe care o vezi – chiar oameni pe care nu i-ai cunoscut până acum. Îți închipui că motivul pentru care te-ai născut e să le porți de grijă tuturor celorlalți.

— Nu e adevărat, răspund eu. Și n-au trecut decât treisprezece ani de atunci.

— Heather, continuă el, fără să ia în seamă spusele mele. Uneori tinerii fac prostii. Şi pe urmă alţi tineri, pentru că sunt, în fond, tineri, îi imită. Şi mor. Se mai întâmplă. Nu înseamnă neapărat că s-a comis o crimă.

— Zău ? mă zbârlesc eu şi mai şi. Dar cu cheia cum rămâne ? Cu asta cum rămâne ?

Cooper tot nu pare convins.

— Vreau să-ţi spun că te ajut numai ca să mă asigur că nu înrăutăţeşti situaţia mai mult decât s-a înrăutăţit şi aşa – ceva la care, că veni vorba, te pricepi de minune, e el de părere.

— Ştii ce, Cooper ? Mă impresionează până la lacrimi încrederea pe care o ai în mine, zău aşa.

— Nu vreau să-ţi pierzi locul de muncă, face el. Nu-mi pot permite să-ţi acopăr cheltuielile medicale, pe lângă chirie.

— Mulţumesc, mă strâmb eu la el. Mulţumesc din suflet.

Dar nu contează ce spune. Până la urmă tot vine cu mine.

Durează mult până ajungem în camera Robertei Pace, la etajul şaisprezece. Firește, nu putem lua liftul, toate au fost blocate. Singurul sunet pe care îl aud până ajungem, în sfârşit, pe coridorul lung şi pustiu, e respiraţia amândurora. A mea, mai cu seamă, e foarte chinuită.

Alte zgomote nu se aud. De nici un fel. Dar încă nu e nici ora prânzului. Cei mai mulţi studenţi – cei pe care nu i-a trezit sirena salvării sau cea a pompierilor – încă mai dorm şi acum somnul beţiei de la berea de aseară.

Cu cheia, îi arăt lui Cooper încotro să o ia şi o pornesc spre camera 1622. Cooper mă urmează şi se uită în treacăt la afişele de pe coridor, prin care studenţii sunt încurajaţi să se ducă la cabinetul medical dacă sunt preocupaţi de posibilitatea de a fi contactat o boală

transmisibilă sexual sau prin care sunt înştiinţaţi că pot vedea gratis un film la centrul studenţesc.

Asistenta de la etajul şaisprezece are o afinitate pentru Snoopy. Peste tot vezi articole decupate cu Snoopy. Colac peste pupăză, într-un poster în mărime naturală, lui Snoopy i s-a pus în braţe o tăviţă spre care arată o săgeată deasupra căreia scrie: „Prezervative gratuite oferite de Serviciul de Sănătate al New York College: pentru cei patruzeci de mii de dolari pe an, studenţii merită şi ei ceva gratuit".

Tăviţa a fost, firește, golită de prezervative.

O tăbliţă galbenă, din cele pe care se poate scrie şi şterge, e agăţată de uşă, dar pe ea nu stă scris nimic. Pe uşă e şi un poster cu Ziggy.

Cineva a dat o gaură în nasul lui Ziggy şi a scris într-o bulă desenată deasupra capului lui Ziggy: „Unde-mi sunt nădragii?"

Ridic cheile şi bat cu ele în uşă, tare.

— Administraţia, strig eu. E cineva acolo?

Nu se aude nici un răspuns. Mai strig o dată, pe urmă bag cheile în broască şi deschid uşa.

Pe un dulap huruie zgomotos un ventilator, deşi camera, ca toate celelalte din Fischer Hall, dispune de aer condiţionat. În afara ventilatorului, nu mişcă nimic. Nici ţipenie de colegă de cameră a Robertei, care o să aibă parte de surpriza vieţii ei când se va întoarce de pe unde o fi dusă şi va afla că va sta singură în cameră pentru tot restul anului.

La vreo doi metri de uşă e singura fereastră, la un metru şi jumătate înălţime, care se deschide la mijloc. În depărtare, dincolo de grădinile de pe acoperişurile clădirilor şi de turnurile de apă, se văd apele fluviului Hudson, care curg liniştit şi în care se reflectă pieziş razele soarelui.

Cooper se uită cu ochii îngustaţi la fotografiile de familie aflate pe noptierele celor două fete. Zice:

— Fata moartă. Cum o chema?

— Roberta, răspund eu.

— Atunci patul ăsta a fost al ei.

Un artist stradal îi scrisese numele în abțibilduri colorate. Roberta și-l atârnase deasupra patului ei, cel de lângă fereastră. Ambele paturi sunt nefăcute și nici una din fete nu pare să se dea în vânt după ordine și curățenie. Cearșafurile sunt răscolite, iar păturile – care nu sunt de aceeași culoare cu restul așternuturilor, cum se întâmplă adesea la studenți – sunt alandala. Partea Robertei e decorată cât vezi cu ochii numai cu Ziggy. Are peste tot bilețele cu Ziggy desenate pe ele. Un calendar în diverse posturi ale lui Ziggy atârnă pe perete, iar pe un birou se văd niște hârtii tot cu Ziggy pe ele.

Constat că ambele fete sunt fani ai lui Jordan Cartwright. Au un set complet de CD-uri ale formației Easy Street, plus *Iubito, fii a mea.*

Nici una din ele nu posedă vreun CD de-al subsemnatei. Ceea ce nu mă surprinde prea mult. Cea mai mare popularitate am atins-o, în fond, în perioada când cântam cu Jordan.

Cooper se lasă în patru labe și se uită sub patul fetei moarte. Chestia are darul să mă distragă la maximum. Mă străduiesc să mă concentrez, dar fundul lui Cooper e deosebit de atrăgător. Cu ochii la fesele lui atât de frumos conturate de blugii uzați pe care îi poartă, mi-e greu să fiu prea atentă la altceva, deși, mă înțelegeți, situația e groasă rău.

— Ia uite-aici, face el după ce scoate capul și umerii de sub patul Robertei, cu părul negru, ciufulit.

Mă uit imediat în altă parte, ca să nu pară că mă holbasem până atunci la partea lui dorsală. Sper că n-a băgat de seamă.

— Ce? întreb eu deosebit de inteligent.

— Uite.

De capătul unui creion în formă de Ziggy pe care Cooper l-a extras dintr-un borcănaș de pe biroul Robertei atârnă o chestie moale, albicioasă. Abia când mă uit mai bine, îmi dau seama ce e.

Un prezervativ folosit.

— Ăă, zic eu. Câh.

— E destul de proaspăt, e de părere Cooper. S-ar zice că Roberta a avut parte aseară de o noapte pătimașă.

Cu cealaltă mână ia de pe birou un pliculeț desenat cu imagini cu Ziggy și bagă prezervativul înăuntru.

— Ce faci? întreb eu neliniștită. Treaba asta nu s-ar putea califica drept falsificare de dovezi?

— Dovezi că ce?

Cooper îndoaie pliculețul de câteva ori și îl bagă într-un buzunar al hainei.

— Poliția a concluzionat și-așa că nu s-a comis o crimă.

— Și-atunci de ce-o păstrezi?

Cooper ridică din umeri și pune creionul înapoi pe birou.

— De când lucrez în domeniul ăsta am învățat și eu un lucru: nu se știe niciodată.

Mai aruncă o privire prin camera Robertei și clatină din cap:

— Treaba mi se pare, într-adevăr, ciudată. Ce om normal face sex și pe urmă surfing în casa liftului? Ar părea mai firesc să fie invers – mă înțelegi tu, să pompezi adrenalină în sânge când îți riști viața și pe urmă să începi să simți anumite dorințe trupești. Dar înainte? Doar dacă nu o fi vorba de ceva sex mai năbădăios.

Fac ochii mari.

— Adică unui bărbat i-o fi plăcut să facă amor cu fata și pe urmă să îi dea brânci în casa liftului?

— Așa ceva.

Cooper nu pare în apele lui. Nu-i place să discute despre sex năbădăios cu mine, așa că schimbă subiectul.

— Dar cu cealaltă fată cum a fost? Prima care a murit. Ai zis că te-ai uitat și nu avusese nici un musafir în seara respectivă.

— Nu, răspund eu. Dar m-am uitat chiar înainte să ajungi tu aici și nici Roberta nu a avut vreun musafir oficial.

Îmi vine o idee:

— Dar... dar dacă o fi fost ceva de genul ăsta în camera lui Elizabeth – adică un prezervativ sau așa ceva – polițiștii l-ar fi găsit, nu-i așa?

— Dacă nu ar fi căutat anume, nu. Și dacă au avut convingerea că moartea ei a fost urmarea unui accident, ca și în cazul de față, nu ar fi căutat nimic suspect.

Îmi mușc buza de jos.

— Nu s-a mutat nimeni în camera lui Elizabeth. Colega ei de cameră e singură acum. Am putea să mergem până acolo să aruncăm o privire.

Cooper nu pare convins.

— Recunosc sincer: faptul că puștoaica asta a murit așa cum a murit e lucru ciudat, Heather, spune el. Mai ales după ce-am găsit prezervativul și ținând cont de situația cu cheia lipsă. Dar ce sugerezi tu e...

— Tu ești cel care a sugerat primul, îi amintesc eu. Și pe urmă ne uităm doar, nu? Ce rău facem?

— Chiar dacă ar fi să ne uităm, a trecut deja o săptămână, îmi atrage el atenția. Mă îndoiesc că găsim ceva.

— Nu putem să fim siguri decât dacă încercăm, sunt eu de părere și-o iau spre ușă. Haide.

Cooper se mulțumește să se uite la mine.

— De ce e atât de important pentru tine să dovedești că fetele astea nu sunt vinovate de propria lor moarte? vrea el să știe.

Clipesc nedumerită din ochi.

— Poftim?

— M-ai auzit prea bine. De ce ești atât de hotărâtă să dovedești că nu e vorba de accidente în cazurile astea?

Firește, nu pot să-i spun adevărul. Că nu vreau să par așa cum m-ar eticheta Sarah dacă ar ști – adică o psihopată. Exact așa aș părea dacă aș spune ce simt cu adevărat... și anume că am o datorie față de clădirea asta – față de Fischer Hall – să aflu ce se petrece de fapt. Pentru că Fischer Hall – ca și Cooper de altfel – mi-a salvat într-un fel viața.

Ei da, poate că nu mi-au salvat tocmai viața, ci viața în postură de chelneriță la Senor Swakky's până la moarte.

Dar nu e destul și-așa? Știu că nu are prea multă noimă – că Sarah m-ar acuza că mi-am transferat afecțiunea față de părinți sau de fostul amant unei grămezi de cărămizi puse una peste alta în anul 1850 – dar eu realmente simt că am răspunderea să dovedesc că ceea ce se petrece acum nu e din vina nimănui din Fischer Hall – că nu e vina personalului care nu a văzut că fetele o luaseră razna, că nu e vina fetelor, care au fost prea cuminți ca să se țină de ceva atât de prostesc, ba nici chiar a clădirii în sine, din cauză că nu a reprezentat un cămin îndeajuns de plăcut pentru cei care locuiesc în ea. Și-așa ziarul studențesc publicase un reportaj „amănunțit" pe tema pericolelor la care se expun cei care practică surfingul în casa liftului. Cine știe ce bazaconii mai publică mâine?

Păi vedeți? Nu spuneam eu că e o prostie?

Și totuși, așa simt eu.

Dar nu pot să-i explic toate astea lui Cooper. Și știu că n-are rost nici să încerc.

— Pentru că fetele nu fac surfing în casa liftului, e tot ce-mi vine în minte.

La început am impresia c-o să plece, așa cum a făcut detectivul Canavan, furios că l-am făcut să-și irosească vremea.

Dar Cooper se mulțumește să ofteze și să zică:

— OK. Atunci mergem să ne uităm și în cealaltă cameră.
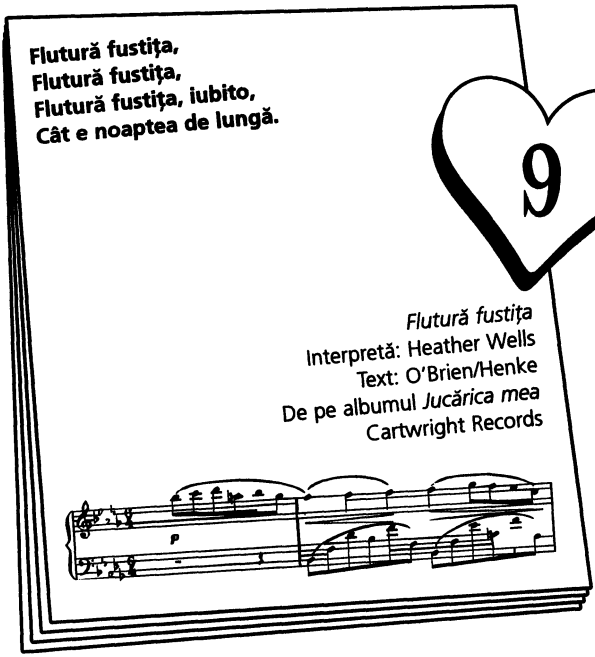
Colega de cameră a lui Elizabeth Kellogg deschide ușa cu numărul 1412 după ce bat o singură dată. Poartă un tricou alb, larg și pantaloni mulați, negri, are un telefon mobil într-o mână și-o țigară aprinsă în cealaltă.

Îmi lipesc un zâmbet pe față și îi zic:

— Bună. Eu sunt Heather. El e...

— Bună, mă întrerupe fata și face ochii mari când îl vede pe Cooper.

Și de ce nu, în fond? Doar e o fată americană normală, cu sânge fierbinte. Iar Cooper poate să treacă ușor drept cel mai sexy bărbat din America.

— Numele meu e Cooper Cartwright, spune Cooper și-i aruncă fetei un surâs pe care aș putea să jur că îl

repetă la oglindă și îl păstrează pentru situații speciale precum cea de față.

Cooper însă nu e genul care să repete surâsuri la oglindă.

— Marnie Villa Delgado, se prezintă fata.

Marnie e voinică și zdravănă ca și mine, dar are sânii mai mici și poponețul mai bombat și are părul lung, foarte negru și ondulat. E clar că mă măsoară din cap până-n picioare așa cum fac multe femei, ca să-și dea seama dacă sunt prietena lui Cooper, sau dacă pot să-l vâneze liniștite.

— Marnie, am dori să stăm puțin de vorbă cu tine despre Elizabeth, fosta ta colegă de cameră, zice Cooper și-i aruncă fetei un zâmbet în care își dezgolește atâția dinți albi de mă orbește, nu alta.

Dar nu și pe Marnie, ea parând să decidă pe loc că nu sunt prietena lui Cooper (cum poate să-și dea seama? Zău așa? Cum se face că alte fete – cum ar fi Marnie, sau Rachel, sau Sarah – se pricep așa de bine la treburi din astea, pe când eu sunt bâtă?), așa că zice în receptor „Hai că trebuie să plec" și închide.

Cu ochii ațintiți hipnotic asupra lui Cooper, spune:

— Intrați.

Mă strecor pe lângă ea, iar Cooper vine după mine. Constat imediat că Marnie n-a pierdut timpul și a schimbat tot decorul după moartea lui Elizabeth. Cele două paturi înguste au fost puse unul lângă altul și acum formează un pat foarte lat, acoperit cu o pătură cu model de tigru. Cele două dulăpioare au fost puse unul peste celălalt, așa că Marnie dispune în clipa de față de ditamai dulapul cu opt sertare în loc de patru, iar fostul birou al lui Elizabeth slujește acum drept consolă pentru un televizor, un DVD player și un CD player, toate la mai puțin de un metru depărtare de pat.

— Am vorbit deja cu cei de la poliție despre ea, zice Marnie, scutură scrumul de la țigară pe prețul cu model

de tigru de sub picioarele goale și își mută preț de-o clipă privirea de la Cooper la mine.

— La Beth mă refer, continuă ea. Dar ia stai o clipă. Nu te cunosc eu de undeva? Ești cumva actriță?

— Eu? Nici vorbă, răspund cu sinceritate.

— Dar tot lucrezi în industria de divertisment, așa cred eu.

Marnie pare încrezătoare în concluzia ei.

— Se toarnă un film despre viața lui Beth?

Înainte s-apuce Cooper să scoată o vorbă, mă reped eu și întreb:

— De ce? Crezi tu că există potențial pentru un film despre viața ei?

Marnie o face pe nebuna, dar, când trage un fum, o aud cum tușește. E clar că fumează pentru efectul dramatic al acțiunii în sine și-atât.

— Da, bineînțeles. Doar știu exact cum s-ar putea concepe filmul ăsta. Fata de la țară vine la oraș, nu se poate adapta și moare făcând o prostie cât carul de mare. Pot să joc rolul propriei persoane în film? Zău că am experiența necesară...

Cooper intervine și îi dă peste cap fanfaronada:

— Nu lucrăm în domeniu. Heather e asistenta administratoarei clădirii, iar eu sunt un prieten de-al ei.

— Dar eu am crezut că... face Marnie și mă privește cu multă atenție în vreme ce se căznește să-și amintească de unde mă știe. Eram convinsă că ești actriță. Te-am mai văzut undeva...

— La intrarea în clădire, fără doar și poate, mă grăbesc eu să spun.

Cooper se uită prin chicinetă, unde Marnie a pus un cuptor cu microunde, un reșou, un mixer, o mașină de cafea și un cântar mic, din alea pe care și le cumpără cei care țin cură de slăbire și cu care își măsoară porțiile.

— Colega ta de cameră, zice Cooper, de unde era?

— Din orașul Mystic. Știi tu, din statul Connecticut.

Cooper s-a apucat să deschidă sertare, iar Marnie pare atât de nedumerită, încât nici nu-i trece prin minte să protesteze.

— M-am prins acum. Ai jucat în serialul *Salvați de clopoțel*, nu-i așa? mă întreabă ea.

— Nu, zic eu. Parcă ai spus că lui Eliz... adică Beth... nu-i plăcea aici?

— A nu, nu asta am vrut să spun, zice Marnie. Doar că nu s-a adaptat prea bine, atâta tot. Voia să se facă asistentă medicală.

Cooper se uită nedumerit la ea. E clar că nu petrece prea mult timp în tovărășia studenților de la New York College, pentru că o întreabă:

— Și e rău să fii asistentă medicală?

— De ce să vii taman la New York ca să te faci asistentă? zice Marnie pe un ton disprețuitor. De ce să dai o căruță de bani ca să studiezi tocmai aici, când poți să te duci bine mersi undeva ieftin ca să faci un curs de asistente medicale?

— Dar tu ce studiezi? se interesează Cooper.

— Eu? face Marnie, care pare să fi avut de gând să spună ceva de genul „Bah!" dar se abține ca să nu fie obraznică. Față de Cooper.

Strivește mucul țigării într-o scrumieră în formă de mână și răspunde:

— Actorie.

Pe urmă se așază pe marginea noului ei pat foarte lat și rămâne cu ochii țintă la mine:

— Sunt convinsă că te-am mai văzut undeva.

Ridic scrumiera și mă uit la ea ca să-i distrag atenția de la eforturile de a-și aminti de unde mă știe, dar în același timp și ca să nu observe ce face Cooper – și anume că își bagă nasul peste tot.

— E a ta, sau a lui Elizabeth? întreb eu, deşi ştiu răspunsul.

— A mea, răspunde Marnie. Bineînţeles. Au ridicat de mult toate lucrurile lui Beth. Şi pe urmă, Beth nu fuma. Beth nu făcea nimic.

— Cum adică nu făcea nimic?

— Exact cum spun. Nu făcea nimic. Nu ieşea în oraş. Nu primea prieteni. Maică-sa nu o lăsa să aibă vreun prieten. Ai auzit ce-a făcut la serviciul funerar? Maică-sa, adică?

Cooper şi-a mutat investigaţia în baie. Vocea lui se aude înăbuşit când întreabă de-acolo:

— Ce-a făcut?

Marnie se apucă să scotocească după ceva într-un rucsac negru de piele de pe pat.

— A vorbit tot timpul şi a tot ameninţat că o să dea în judecată New York College pentru că nu are grijă să încuie lifturile în aşa fel încât să nu se poată face surfing pe ele. Dar tu ce cauţi în baia mea?

— Din câte înţeleg eu, mama lui Elizabeth voia ca fiica ei să nu aibă decât musafiri de sex feminin, declar eu, fără să iau în seamă întrebarea referitoare la prezenţa lui Cooper în baia ei.

— Beth nu mi-a spus nimic despre aşa ceva, zice Marnie şi-şi găseşte în sfârşit pachetul de ţigări.

Din fericire, pachetul e gol. Îl aruncă pe podea şi pare agasată.

— Dar nu mă mir. Fata aia parcă era din alt secol, zău aşa. Nici nu cred că Beth s-a sărutat cu vreun băiat până cu vreo săptămână sau două înainte să moară.

Cooper apare în cadrul uşii. Pare prea masiv ca să intre pe uşă, dar reuşeşte cumva.

— Cu cine? întreb eu înainte ca el să aibă ocazia să intervină. Cine a fost băiatul?

— Nu ştiu.

Marnie ridică din umeri, dar pare cam stingheră cu mâinile goale. O țigară e un obiect foarte bun de butaforie atunci când ai de jucat rolul colegei de cameră îndurerate a unei fete moarte.

— A zis ceva de un tip, chiar înainte să...

Marnie scoate un șuierat prelung și arată spre podea.

— Se pare că se cunoscuseră nu demult. Dar, când vorbea despre el, fața i se făcea toată ca... Nici nu știu cum să descriu ca lumea.

— L-ai văzut vreodată pe tip? întreb eu. Știi cum îl cheamă? A fost la serviciul funerar? El a fost cel care a convins-o pe Elizabeth să facă surfing în casa liftului?

Marnie se ofuscă.

— Măi, da' multe întrebări mai pui!

Cooper mă salvează. Ca întotdeauna.

— Marnie, e foarte important. Știi cumva cine era bărbatul respectiv?

Pe mine se enervează. Pentru Cooper, în schimb, face tot posibilul să-și amintească.

— Păi, să mă gândesc.

Marnie se încruntă. Nu e frumoasă, dar are o față interesantă. O să-i fie de folos când o să interpreteze roluri de compoziție. Prietena durdulie.

De ce o fi mereu prietena durdulie? Eroina de ce nu e durdulie? Mă rog, poate nu durdulie, dar măcar măsura doisprezece? De ce poartă eroina mereu măsura doi?

— A, da, parcă a zis că îl cheamă Mark, sau așa ceva, zice Marnie și îmi întrerupe gândurile despre teoria măsurilor. Dar eu nu l-am văzut niciodată. Nu au început să iasă în oraș împreună decât cu vreo săptămână sau două înainte de moartea ei. A dus-o la un film. Ceva străin, la cinema Angelika. De-asta mi s-a părut așa ciudat.

— Ce anume? clatin eu din cap. Ce era ciudat?

— Păi, ca unui tip căruia îi plac filmele străine să se ţină de surfing în casa liftului. Doar e o chestie aşa de... infantilă. Bobocii se ocupă de prostii din astea. Ştii tu, ăia care poartă pantaloni cu turu' până la genunchi şi care par de doisprezece ani. Dar omul ăsta era mai matur. Mai sofisticat. Cel puţin aşa spunea Beth. Aşa că de ce s-o încurajeze să ţopăie de pe un lift pe altul?

Mă aşez lângă Marnie pe patul acela uriaş.

— Aşa ţi-a spus ea? întreb eu. Ţi-a spus că vrea să facă surfing în casa liftului împreună cu el?

— Nu, zice Marnie. Dar aşa trebuie să fi fost, nu? Doar nu putea să se ducă de una singură. Mă îndoiesc că ştia şi ce înseamnă termenul.

— Poate s-o fi dus împreună cu bobocii de care spuneai, îşi dă Cooper cu presupusul.

Marnie se strâmbă.

— Nici pomeneală, zice ea. Tipii ăia n-ar fi luat-o în ruptul capului după ei. Sunt prea cool – sau aşa se cred – ca să-i intereseze cineva ca ea. Şi pe urmă, dacă ar fi fost cu ei, n-ar fi căzut, aveau ei grijă. Se pricep foarte bine la surfing.

— Tu nu erai în camera ta în noaptea în care a murit, nu-i aşa? întreb eu.

— Cine, eu? Nici vorbă, m-am dus la o audiţie pentru un rol. Cei din anul întâi nu au voie de regulă să participe la audiţii...

Pe faţa ei se întipăreşte o expresie de viclenie:

— ... dar m-am gândit că am ceva şanse. În fond, e vorba de un spectacol pe Broadway. Dacă mă aleg cu un rol pe Broadway, mă las de facultatea asta în doi timpi şi trei mişcări.

— Şi deci, Elizabeth a fost singură în cameră în seara respectivă? mă interesez eu.

— Da, l-a invitat în camera ei. Pe tipul respectiv. Era foarte surescitată pe chestia asta. Se apucase chiar să gătească pe reşou o cină romantică.

Marnie pare cuprinsă de bănuieli:

— Doar n-o să mă spuneţi cuiva? Că am un reşou în cameră? Ştiu că e pericol de incendiu, dar...

— Individul ăla, Mark, intervin eu. Sau cum l-o fi chemând. A venit? În seara aia?

— Da, zice Marnie. Cel puţin, aşa cred. Plecaseră deja când am ajuns în cameră, dar au lăsat farfuriile în chiuvetă. A trebuit să le spăl eu, ca să nu atragă musculiţe. Deşi la cât plătim aici, ar trebui să faceţi dezinsecţie în mod regulat...

— L-a văzut cineva vreodată? o întrerupe Cooper. Mark ăsta? Aveţi vreun prieten comun?

— Beth şi cu mine n-am prea avut prieteni comuni, face Marnie pe un ton cam dispreţuitor. V-am mai spus, era o ratată. Am fost colega ei de cameră, nu şi prietena ei. Nici n-am aflat că a murit decât vreo douăzeci şi patru de ore după ce faptul era deja consumat. Nu s-a mai întors deloc în cameră în noaptea respectivă. Mi-am închipuit că s-a dus acasă la tip.

— Ai spus toate astea poliţiei? întreabă Cooper. Că Elizabeth a avut un bărbat în cameră în noaptea în care a murit?

— Da, face Marnie şi înalţă din umeri. Nu prea le-a păsat, din câte am înţeles. Că doar tipul nu i-a făcut de petrecanie. Beth a murit din propria ei prostie. Nu contează cât de mult vin ai dat pe gât, nu te apuci să sari pe un lift şi să...

Mai-mai să mă înec.

— Au băut? Mark şi colega ta de cameră?

— Da, zice Marnie. Am găsit sticlele în lada de gunoi. Două. Foarte scumpe. Mark trebuie să le fi cumpărat. Costau vreo douăzeci de parai bucata. Tipul trăieşte

pe picior mare, ciudat lucru pentru unu care locuieşte în coşmelia asta.

Mi se taie respiraţia.

— Ia stai aşa – tipul locuieşte în Fischer Hall?

— Normal, nu? Doar n-a trebuit să semneze la intrare.

Sfinte Sisoe! La asta nu mă gândisem! Că Beth ar fi putut să aibă un bărbat în cameră, dar să nu existe nici un document ca s-o dovedească, pentru că nu fusese nevoie de vreun document ca să intre în clădire! Şi el locuieşte în Fischer Hall!

Îi arunc o privire lui Cooper. Nu ştiu dacă ne folosesc la ceva informaţiile astea, dar am impresia clară că duc undeva... spre ceva important. Dar nu-mi dau seama dacă şi Cooper gândeşte la fel.

— Marnie, îi zic eu. Mai poţi să ne spui ceva, orice, despre tipul ăsta cu care s-a întâlnit colega ta de cameră?

— Tot ce pot să vă spun, zice Marnie exasperată, e exact ce v-am spus şi până acum – şi anume că îl cheamă Mark, sau aşa ceva, că îi plac filmele străine, că se dă în vânt după vinul scump şi că sunt aproape sigură că locuieşte aici. A, da, iar Beth tot spunea ce frumuşel e. Dar cât poate de fapt să fie de frumuşel? Care tip frumuşel ar manifesta cât de cât interes faţă de Beth? Era o toantă.

Ziarul studenţesc *The Washington Square Reporter* publicase, în lunea de după moartea ei, o poză de-a lui Elizabeth făcută la începutul anului de studii şi, cu mult regret, constat că Marnie n-a exagerat în aprecierile ei. Elizabeth n-a fost nici pe departe o fată drăguţă. Nemachiată, demodată, cu o coafură gen Farrah Fawcett, cu un zâmbet tot numai gingii.

Dar pozele făcute la facultate nu sunt niciodată prea reuşite, aşa că bănuiesc că în realitate Elizabeth era mult mai drăguţă decât se vedea în poză.

Dar poate că mă înşel.

Sau poate că Marnie era invidioasă pentru că Elizabeth avea un prieten şi ea nu.

Se mai întâmplă. N-ai nevoie să studiezi sociologia – sau să fii detectiv particular – ca să ştii atâta lucru.

Îi mulţumim lui Marnie şi ne îndreptăm spre uşă – deşi nu reuşim să plecăm înainte ca Marnie să se lanseze într-un nou refren de „ştiu eu sigur că te cunosc de undeva". Când ajungem în sfârşit pe coridor, blestem, ca aproape în fiecare zi, că mama mea s-a hotărât să abandonez liceul ca să devin cântăreaţă.

Pe când coborâm scările în tăcere mă întreb dacă nu cumva Cooper are dreptate. Chiar am înnebunit de tot? Chiar cred că există în Fischer Hall un psihopat care pândeşte fetele din anul întâi, îşi face mendrele cu ele, după care le face vânt în casa liftului?

Când suntem pe la etajul zece, mă încumet să spun:

— Am citit un articol într-o revistă despre crime înfăptuite doar pentru fiorii pe care-i încearcă. Tipii care omoară aşa, cică le face plăcere.

— Sigur, face Cooper sec. În filme. Dar aşa ceva nu se întâmplă în viaţa de toate zilele. Cea mai mare parte dintre crimele din realitate sunt crime pasionale. Oamenii nu sunt nici pe departe atât de ţicniţi pe cât ne închipuim noi.

Îi arunc o privire furişă. Habar n-are el cât de bolnavă e fantezia mea în clipa de faţă. Cât mi-aş dori chiar acum să-l îmbrâncesc la podea şi să-i sfâşii hainele cu dinţii.

Nu-mi doresc aşa ceva. Ei bine, nu tocmai aşa ceva. Dar aş putea să-mi doresc.

— Ar trebui să stea cineva de vorbă cu colega de cameră a celeilalte fete, mă pronunţ eu şi mă descotorosesc cu hotărâre de imaginea cu hainele lui Cooper şi dinţii mei. Ar trebui să vorbim cu colega fetei care a murit azi. S-o întrebe de prezervativ. Poate ştie cui îi aparţine.

Cooper se uită în jos la mine, iar ochii aceia de un albastru strălucitor mă fixează cu intensitate.

— Hai să vedem dacă am ghicit bine, zice el. Tu crezi că aparţine unui tip pe nume Mark, căruia îi plac filmele străine şi vinurile scumpe de Bordeaux.

— Nu strică o întrebare.

— Ştii pe cineva căruia i se potriveşte descrierea? vrea Cooper să ştie.

— Păi nu, zic eu, dusă pe gânduri. Nu, pe nimeni.

— Atunci, cum a luat cheia de la recepţie?

Mă încrunt.

— N-ai ajuns atât de departe cu raţionamentul, nu-i aşa? întreabă Cooper până să apuc să răspund. Uite ce e, Heather. Să fii detectiv nu înseamnă doar să-ţi bagi nasul peste tot şi să pui întrebări. Înseamnă şi să-ţi dai seama când merită să-ţi bagi nasul. Şi, îmi pare rău, dar în cazul de faţă nu cred că merită.

Mai să mă înec.

— Bine, dar... dar prezervativul! Bărbatul cel misterios!

Cooper clatină din cap.

— E trist ce s-a întâmplat cu fetele astea. Foarte trist. Dar aminteşte-ţi cum a fost când aveai optsprezece ani, Heather. Ai făcut şi tu destule nebunii. Poate nu chiar să te caţeri pe un lift şi să sari pe altul din mers, dar...

— N-au făcut-o nici ele, îl reped eu vehement. Ascultă-mă pe mine, fetele care au murit n-au făcut una ca asta.

— Şi totuşi au ajuns cumva grămadă la subsol în casa liftului, răspunde Cooper. Ştiu că tu ai impresia că un bărbat negru la suflet le-a făcut vânt de la etaj, dar în căminul ăsta locuiesc aproape o mie de tineri, Heather. Nu crezi că măcar unul dintre ei ar fi băgat de seamă că un tip îi dă brânci prietenei lui în casa liftului? Şi

chiar nu crezi că persoana respectivă ar fi spus cuiva ce a văzut?

Clipesc de câteva ori năucită.

— Dar... dar...

Altceva nu-mi vine în minte să spun.

El se uită la ceas.

— Uite ce e, am o întâlnire. Putem să ne jucăm şi mai târziu de-a *Verdict: crimă*? Acum trebuie să plec.

— Da, sigur, zic eu cu glas pierit.

— Bun. La revedere, îmi spune şi o ia la trap atât de iute pe scări, încât n-am nici o şansă să-l pot ajunge din urmă.

Când ajunge cu un etaj mai jos se opreşte, se întoarce şi-şi ridică privirea spre mine. Are nişte ochi uluitor de albaştri.

— Apropo, face el.

— Da? zic eu şi mă aplec înfiorată peste parapet, aşteptându-mă – ei, da, nădăjduind – să aud ceva de genul:

„Motivul pentru care nu vreau cu nici un chip să te ştiu implicată de una singură în investigaţia asta este că nu suport să fii cumva în primejdie. Vezi tu, Heather, te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna".

În loc de asta, el spune:

— Ni s-a terminat laptele. Vrei să cumperi tu un litru în drum spre casă?

— Bine, zic eu cu voce stinsă.

Şi dus a fost.

— Cine e tipul? vrea Sarah să ştie. Tipul care tocmai a plecat?

— Tipul? zic eu în vreme ce mă strecor la biroul meu. E Cooper.

— Cel cu care împarţi camera?

Sarah m-a auzit probabil la un moment dat vorbind cu el la telefon.

— Cu care împart casa, o corectez eu. Adică proprietarul casei, mai bine zis. Locuiesc la etajul de sus al casei lui.

— Un tip mişto şi bogat pe deasupra?

Lui Sarah mai că-i curg balele de poftă.

— Cum se face că n-ai sărit grămadă pe el până acum?

— Suntem prieteni şi-atât, zic eu şi parcă simt o izbitură în ţeastă cu fiecare vorbă rostită: Suntem. Buf. Prieteni. Buf. Şi. Buf. Atât. Buf. Şi pe urmă, nu prea sunt genul lui.

Sarah pare şocată.

— E homosexual? Bine, dar homodetectorul meu intern nu s-a declanşat deloc...

— Nu e homosexual, strig eu. Atâta doar că îi plac... femeile de succes.

— Dar tu eşti o femeie de succes, face Sarah indignată. Ai câştigat primul disc de platină la doar cincisprezece ani!

— Îi plac femeile cu facultate, zic eu şi-mi doresc din tot sufletul să putem discuta despre altceva – orice altceva. Preferă femeile..., mă înţelegi tu, cu o grămadă de diplome. Şi care sunt nemaipomenit de frumoase. Şi slăbănoage.

— Aha, zice Sarah şi-şi pierde interesul. Adică femei ca Rachel.

— Da, zic eu, cu inima strânsă, din nu ştiu care motiv. Femei ca Rachel.

Să fie oare adevărat? Chiar să-i placă lui Cooper femei ca Rachel – femei ale căror poşete se asortează cu pantofii? Femei care înţeleg ce reprezintă programul PowerPoint şi la ce foloseşte? Femei care mănâncă salata cu sosul alături şi care pot să facă sute de abdomene fără să leşine? Femei care au absolvit Yale? Femei care preferă să facă duş în loc de baie, aşa cum fac eu, pentru că mi-e lene să stau aşa de mult în picioare?

Până să aprofundez chestiunea, Rachel intră în goana mare în birou, cu părul negru ciufulit, dar sexy chiar şi-aşa, şi-mi zice:

— A, Heather, aici erai. Unde-ai fost?

— La etaj, împreună cu unul dintre detectivi, zic eu.

Așa și e, de fapt. Oarecum.

— A vrut să intre în camera fetei moarte și...

— Aha, face Rachel și-și pierde interesul. Ei bine, acum, că te-ai întors, vrei tu să suni la serviciul de consiliere pentru studenți să-i rogi să primească imediat pe cineva acolo? Colega de cameră a Robertei e într-un hal fără de hal...

Curiozitatea mi se deșteaptă cât ai clipi.

— Sigur, zic eu și întind mâna după receptor, dând cu totul uitării promisiunea pe care tocmai i-o făcusem lui Cooper – să nu mă mai joc de-a *Verdict: crimă*.

— Nici o problemă. Vrei s-o conducă cineva pe fată?

— A, da, sigur.

Rachel are de-a face cu o tragedie, e drept, dar aspectul ei nu trădează asta. Rochia strâmtă marca Diane von Furstenberg se ondulează pe silueta ei subțire exact așa cum trebuie (nu cum se face toată numai pliuri pe șunculițele mele atunci când port așa ceva), iar obrajii i s-au împurpurat.

— Crezi că găsești pe cineva? întreabă ea.

— Mă duc eu cu multă plăcere, zic.

Mă apasă un simțământ de vinovăție în vreme ce mă ofer să ajut. Pentru că oferta are de-a face mai mult cu dorința mea de a o lua la întrebări pe colega de cameră a fetei moarte decât cu dorința sinceră de a-i fi de ajutor.

Dar vinovăția nu mă face să renunț la intenție.

Sun la serviciul de consiliere pentru studenți. Au auzit deja, evident, de „cea de-a doua tragedie", așa că mi se spune să vin imediat acolo împreună cu Lakeisha Green, colega de cameră. Una dintre obligațiile mele de serviciu este să-i conduc personal pe studenții trimiși la un consilier, asta de când o studentă care s-a dus singură s-a rătăcit și, când au dat de ea, își purta sutienul pe cap și pretindea că e Cleopatra.

Vorbesc serios. Doar nu se poate inventa o chestie ca asta.

Lakeisha e la cantină, la o masă din colţ, chiar sub un poster cu un pisoi, atârnat de Magda pe perete ca să înveselească un pic încăperea, pentru că, zice ea, vechiturile alea de vitralii şi lambriurile de mahon „rănesc pur şi simplu ochiul". Magda e şi ea acolo şi încearcă s-o convingă pe Lakeisha să mestece nişte Gummi Bears.

— Hai, mănâncă măcar câteva, zice Magda şi flutură prin faţa Lakeishei o pungă de ursuleţi. Te rog! Ţi-i dau gratis. Ştiu sigur că-ţi plac, ai cumpărat o pungă aseară când ai venit cu prietenele tale.

Lakeisha ia dulciurile, dar e limpede că le ia numai din politeţe.

— Mulţumesc, bolboroseşte ea.

Magda radiază de fericire, apoi, când dă cu ochii de mine, şopteşte:

— Sărmana mea actoraşă. Nu mănâncă nimic.

Pe urmă întreabă, tot în şoaptă:

— Heather, cine e bărbatul cu care Pete şi cu mine te-am văzut azi? Ăla mişto?

— Cooper, zic eu, pentru că îi povestisem Magdei despre Cooper... doar e un lucru firesc să discuţi despre tipi sexy la o farfurie de cartofi prăjiţi.

— Ăla era Cooper? face Magda, cu o figură consternată. O, scumpo, nici nu e de mirare că...

— Că ce?

— Nu contează.

Magda mă bate uşurel pe umăr, iar gestul ar putea să pară mângâietor dacă nu m-aş teme atât de mult să nu mă împungă cu o unghie.

— Totul o să fie bine. Poate.

— Ăăă, mulţumesc.

Nu prea ştiu ce vrea să spună... nici nu cred că vreau să ştiu. Îmi îndrept atenţia spre colega de cameră a Robertei Pace.

Lakeisha pare foarte, foarte tristă. Părul îi e împletit în nenumărate codiţe, iar la capătul fiecăreia e o biluţă

viu colorată. Biluţele se lovesc uşor una de alta când Lakeisha întoarce capul dintr-o parte într-alta.

— Lakeisha, mă adresez eu fetei cu blândeţe. Din câte înţeleg, ai întâlnire cu un consilier. Am venit să te conduc până acolo. Eşti gata?

Lakeisha dă din cap. Dar nu se ridică în picioare. Îi arunc Magdei o privire.

— Poate că vrea să se odihnească, e Magda de părere. Vrea actoraşa mea să se odihnească?

Lakeisha şovăie o clipă. Apoi zice:

— Nu, nu e nevoie. Hai să mergem.

— Eşti sigură că nu vrei o îngheţată de ciocolată Dove? întreabă Magda.

Şi pe bună dreptate, doar e lucru ştiut că îngheţata de ciocolată Dove alină orice nenorocire de pe faţa pământului.

Dar Lakeisha se mulţumeşte să clatine din cap, ceea ce face ca biluţele din părul ei să clinchetească melodios.

E clar că de-aia e aşa slăbănoagă. Pentru că e în stare să refuze o îngheţată de ciocolată Dove. Eu, una, nu-mi aduc aminte să fi refuzat vreodată o îngheţată gratuită. Mai ales Dove.

Ieşim din clădire şi o pornim la drum, nu prea repede, cu un aer posomorât. Poliţiştii le permit acum studenţilor să intre, dar îi informează că trebuie să urce pe scări ca s-ajungă înapoi în camerele lor. Lucru lesne de înţeles pentru un asemenea grup restrâns de oameni: vestea unui nou deces s-a răspândit rapid, iar când studenţii o văd pe Lakeisha ieşind pe uşă împreună cu mine, se aud şoapte: „Asta e colega ei de cameră", zice unul, iar celălalt răspunde: „Sărăcuţa de ea". Lakeisha fie nu aude, fie s-a hotărât să nu-i bage în seamă. Merge cu capul sus, dar cu privirea în pământ.

Am oprit la colţ şi aşteptăm să se facă verde la stop, şi-abia atunci prind curaj s-o întreb ce mă interesează.

— Lakeisha, îi zic eu. Ştii cumva dacă Roberta avea întâlnire cu cineva aseară?

Lakeisha se uită la mine de parcă abia atunci mă vede pentru prima oară. E o fată subţirică, toată numai pometi şi genunchi. Punguţa cu ursuleţi pe care i-o îndesase Magda în mână pare s-o apese greu.

— Poftim? face ea încetişor.

— Colega ta de cameră. Avea cumva întâlnire cu cineva aseară?

— Cred că da. Dar nu ştiu sigur, răspunde Lakeisha pe un ton plin de regret, dar şoptit de-abia o aud în vacarmul străzii. Eu am avut repetiţie la dansuri la ora opt. Bobby dormea deja când m-am întors. Era foarte târziu, mult după miezul nopţii. Încă dormea când am coborât să iau micul dejun azi-dimineaţă.

Bobby. Lakeisha o fi fost oare prietenă apropiată cu colega ei de cameră, cea atât de înamorată de Ziggy? Firește, dacă îi zicea Bobby. Ce tot fac eu, de ce o iau în halul ăsta la întrebări pe biata fată, după ce a suferit un asemenea şoc?

Avea Jordan dreptate? Cu acuzaţia pe care mi-a azvârlit-o mai deunăzi? Cum că am devenit dură?

Probabil că da, pentru că i-am dat înainte cu interogatoriul.

— Lakeisha, motivul pentru care te întreb este că...

Mă simt ca o păcătoasă deplină. Deşi poate că e bine să te simţi ca o păcătoasă. Înţelegeţi, nu-i aşa, ce vreau să spun? Doar am citit undeva că nebunii – pardon, oamenii cu deranjamente mintale – nu se consideră deranjaţi la minte. Aşa că faptul că eu, una, mă simt ca o ticăloasă de cea mai joasă speţă poate că înseamnă că în realitate nu sunt aşa...

Trebuie să-mi aduc aminte mai târziu să o întreb pe Sarah.

— ... e că un poliţist – o minciunică mică, în fine – a găsit azi-dimineaţă sub patul Robertei un prezervativ folosit. Părea, ăăă, proaspăt folosit.

Vestea pare să mai limpezească oarecum ceaţa din capul Lakeishei. Se uită din nou la mine, dar de data asta e clar că mă vede.

— Poftim? întreabă ea, ceva mai cu sevă.

— Un prezervativ. Sub patul Robertei. Trebuie să fi fost folosit aseară.

— Nu se poate, declară Lakeisha fără echivoc. Nici vorbă de-aşa ceva. În nici un caz Bobby. Ea n-a făcut niciodată...

Tace şi îşi coboară din nou privirea spre tenişi.

— Nu, repetă ea şi scutură din cap cu atâta putere, că i se lovesc biluţele între ele, de zici că sunt castaniete.

— Ei bine, cineva a aruncat prezervativul acolo, zic eu. Dacă n-a fost Roberta, atunci cine...?

— Dumnezeule, mă întrerupe brusc Lakeisha surescitată. Trebuie să fi fost Todd!

— Cine-i Todd?

— Todd e bărbatul. Adică tipul lui Bobby. Tipul cel nou. Bobby n-a mai fost cu nici un bărbat până atunci.

— Aha, zic eu, oarecum surprinsă de o asemenea informaţie. Adică vrei să spui că era...?

— Era virgină, da, face Lakeisha, dusă pe gânduri.

Pare că se străduieşte să proceseze informaţia pe care i-am furnizat-o.

— Trebuie să fi... trebuie s-o fi făcut după ce-am plecat eu. Tipul trebuie să fi venit la ea! Bobby o fi fost grozav de încântată!

Dar Lakeisha se pleoşteşte şi clatină din cap:

— Dar să se ducă ea pe urmă să facă aşa o prostie...

Bun. Aşa mai merge.

Încetinesc pasul, iar Lakeisha încetineşte pasul şi ea, fără să-şi dea seama. Mai avem puţin până la centrul de consiliere.

— Deci, colega ta de cameră nu făcea de obicei surfing în casa liftului? întreb eu, deşi ştiu răspunsul.

— Bobby? face Lakeisha cu glas răguşit. Surfing în casa liftului? Nu! Niciodată! Cum să facă ea ceva atât de stupid? Doar e o fată isteaţă... era o fată isteaţă, se corectează ea. Prea isteaţă să se ţină de aşa ceva, în orice caz. Şi oricum, adaugă ea, lui Bobby îi era frică de înălţime. Nici pe geam nu se uita, i se părea că stăm şi-aşa prea sus.

Ştiam eu. Ştiam eu. Cineva i-a făcut vânt. E singura explicaţie.

— Şi-atunci, puştiul ăsta, Todd, zic eu încercând să nu par prea nerăbdătoare. Şi nici să vadă că inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Când a cunoscut-o pe Roberta?

— Păi, săptămâna trecută, la serata dansantă.

— Serata dansantă?

— Da, aia de la cantină.

Până la urmă nu mai anulasem petrecerea care fusese organizată pentru seara în care a murit Elizabeth. Sarah n-a fost singura care s-a burzuluit când s-a sugerat să o anulăm – conducerea organizaţiei studenţeşti s-a răzvrătit la rândul ei, aşa că Rachel i-a lăsat să-şi ţină petrecerea. Până la urmă a venit foarte multă lume şi n-a avut loc decât un singur incident neplăcut, atunci când un grup de fani de-ai lui Jordan Cartwright s-a supărat din cauza muzicii şi mai-mai că s-au luat la pumni cu nişte fani de-ai lui Justin Timberlake.

— Todd a fost şi el acolo, spune Lakeisha. El şi Bobby s-au cuplat în seara aia.

— Todd ăsta, zic eu. Ştii ce nume de familie are?

— Nu. Lakeisha pare nedumerită. Pe urmă se înseninează. Dar locuieşte în clădire.

— Zău? De unde ştii?

— Bobby n-a trebuit niciodată să semneze ca să-l lase să intre.

— Şi pe Todd ăsta – aproape că nu mai respir –, tu l-ai cunoscut?

— Nu l-am cunoscut personal, dar Bobby mi l-a arătat la petrecere. De la distanţă.

— Cum arată?

— Înalt.

Cînd Lakeisha nu mai zice nimic, o chestionez mai departe:

— Asta-i tot? E înalt şi-atât?

Lakeisha înalţă din umeri.

— E alb, se scuză ea. Şi albii... arată cu toţii... ştii tu.

Corect. Se ştie că albii arată toţi la fel.

— Crezi cumva că Todd ăsta – acum până şi Lakeisha îi zice „Todd ăsta" – are ceva de-a face cu... cu ce i s-a întâmplat lui Bobby?

— Nu ştiu, răspund eu.

Şi în timp ce răspund îmi dau seama că am ajuns în faţa clădirii unde se află consilierii studenţeşti. Aşa de repede! Sunt profund dezamăgită.

— Aha. Ei bine, Lakeisha, am ajuns.

Lakeisha se uită spre uşile batante, dar nu pare să le vadă. Pe urmă îmi spune:

— Doar nu cumva crezi că... nu cumva crezi că Todd ăsta... a împins-o în casa liftului?

Inima îmi bate mai încet apoi cred c-a stat de tot.

— Nu ştiu, zic eu precaut. De ce? Tu aşa crezi? A zis vreodată Roberta că tipul era... violent?

— Nu, face Lakeisha şi clatină din cap. Biluţele clinchetesc şi zornăie. Tocmai asta e problema. Bobby era aşa de fericită. De ce să facă ceva atât de stupid? Ochii i se umplu de lacrimi. De ce să facă ea una ca asta când tocmai îl cunoscuse pe bărbatul visurilor ei?

Asta mă-ntreb şi eu.
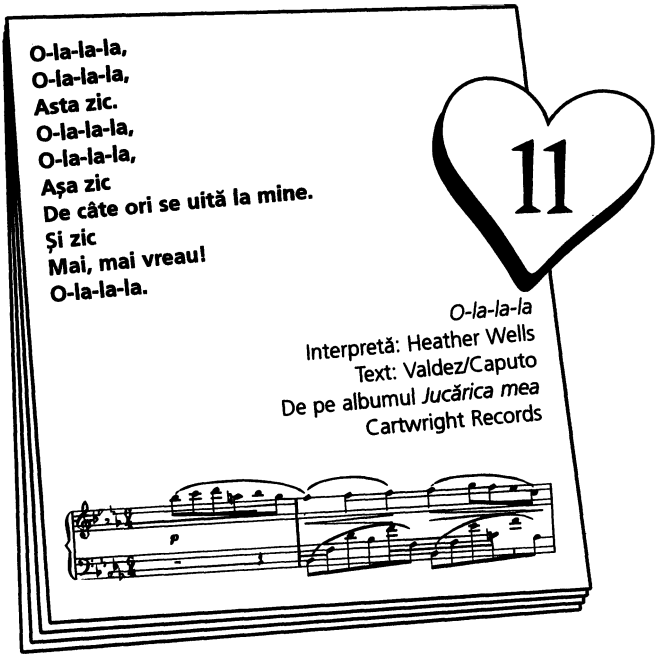
Le povestesc totul Magdei și lui Pete în timpul pauzei de prânz. Le spun tot ce se petrece, inclusiv despre Cooper...

Nu că sunt îndrăgostită până peste cap de el sau ceva de genul ăsta. Ceea ce face ca povestea să fie mult mai scurtă și mai puțin interesantă decât ar fi fost altminteri.

În loc să zică ceva, Pete se mulțumește să ia o furculiță de ghiveci și să se uite la ea suspect.

— Sunt și morcovi în chestia asta? Știi că urăsc morcovii.

— Pete, tu ai auzit ce-am spus? Am spus că am impresia că...

— Am auzit, mi-o taie Pete scurt.

— Aha. Ei bine, crezi că...?

— Nu.

— Dar nici măcar n-ai...

— Heather, face Pete în timp ce împinge la marginea farfuriei nenorocitul de morcov. Cred c-ai văzut prea multe episoade din *Lege şi ordine: Brigada specială.*

— Te iubesc, scumpo, îmi zice Magda. Dar hai să fim serioşi. Toată lumea ştie că eşti un pic cam... – şi învârte un deget pe tâmplă – ...cam dusă cu pluta. Înţelegi ce vreau să spun?

Nu-mi vine să cred că o femeie care stă cinci ore să-şi picteze pe unghii Statuia Libertăţii îmi zice mie că sunt dusă cu pluta.

— Ei hai, mă răţoiesc eu. Două fete care nu au nici o treabă cu surfingul în casa liftului mor fix din cauza asta în decurs de numai două săptămâni?

— Se mai întâmplă, dă Pete din umeri. Mai mănânci murătura aia?

— Fraţilor, eu vorbesc serios. Chiar cred că cineva le-a dat brânci fetelor. Adică, există un tipar. Amândouă au descoperit târziu plăcerile vieţii. N-au mai avut prieten până atunci. Şi pe urmă, brusc, cu o săptămână înainte să moară, şi-au găsit amândouă câte un prieten...

— Poate că s-au sinucis pentru că, după ce s-au păstrat atâţia ani pentru bărbatul potrivit, şi-au dat seama în cele din urmă că sexul nu e chiar aşa mare scofală, e de părere Magda.

Conversaţia se întrerupe pentru că Pete s-a înecat pe neaşteptate cu sucul.

Restul zilei e o întreagă nebuneală. Dat fiind că cele două decese au avut loc foarte aproape unul de celălalt, ne pomenim bombardaţi din toate părţile de presă, mai ales de *The Post* şi *The News*, dar a sunat şi un reporter de la *The Times*.

Ca să nu mai vorbim de Rachel care insistă să trimită şi un comunicat rezidenţilor, prin care îi informează că un consilier le stă la dispoziţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să-i ajute să depăşească durerea imensă. Aşa c-a trebuit să fac şapte sute de fotocopii şi pe urmă să o conving pe studenta de serviciu să le vâre în trei sute de cutii poştale, câte una de persoană, adică două sau trei pentru fiecare cameră.

La început, Tina, studenta de serviciu, a refuzat categoric. Se pare că Justine, în situaţii de genu' ăsta făcea o singură copie pentru fiecare etaj şi le lipea undeva lângă lifturi.

Dar Rachel vrea ca fiecare student să primească câte o copie. Aşa că-i spun Tinei că nu-mi prea pasă cum proceda Justine şi că eu vreau să facă treburile ca mine. La care Tina răspunde, melodramatic:

— Nimănui nu-i pasă ce s-a întâmplat cu Justine! A fost cea mai bună şefă din lume şi au dat-o afară fără nici un motiv! Am văzut eu cum plângea când i-au spus! Eu ştiu! Conducerea din New York College e aşa de nedreaptă!

Aş vrea să-i spun că probabil plângea de uşurare că s-au mulţumit doar s-o dea afară în loc să-i intenteze proces pentru ce-a făcut.

Dar n-am voie să le dezvălui studenţilor că Justine fusese concediată din cauză că furase – probabil cam din aceleaşi motive pentru care nu avem voie să-i zicem clădirii ăsteia cămin. Aşa nu-ţi prea lasă impresia de siguranţă.

În schimb, îi promit Tinei c-o să-i plătesc leafa o dată şi jumătate dacă se duce să distribuie ţidulele. Chestie care o face fericită pe loc.

Când ajung în sfârşit acasă – cu laptele după mine – e aproape şase seara. Nici urmă de Cooper – o fi la pândă pe undeva, sau mă rog, ce-or face detectivii

particulari cât e ziua de lungă. Ceea ce e bine, pentru că am destule de făcut. Am şterpelit o listă cu studenţii care locuiesc în clădire şi am de gând să mă uit pe ea şi să încercuiesc fiecare Mark sau Todd. Iar mai târziu o să-i sun pe toţi ca să-i întreb dacă au cunoscut-o pe Elizabeth sau pe Roberta.

Nu prea ştiu ce-o să le spun dacă vreunul dintre ei zice că da. Nu de alta, dar nu prea cred c-ar fi tocmai indicat să le trântesc ceva de genul: „Aha. Păi i-ai dat tu cumva brânci în casa liftului?" Dar o să mă descurc eu când ajung la momentul cu pricina.

Tocmai mă aşezasem cu lista în braţe şi un pahar de vin şi nişte grisine în faţă, când aud soneria.

Brusc îmi aduc aminte că m-am oferit să am grijă de copilul lui Patty în seara asta.

Când deschid uşa, Patty îmi aruncă o privire şi pricepe imediat. Şi mă întreabă:

— Ce-ai păţit?

— Nimic, zic eu şi i-l iau pe Indy din braţe. Mă rog, s-a întâmplat ceva, dar nu cu mine. A mai murit o fată azi. Asta-i tot.

— Încă una? întreabă Frank, soţul lui Patty, destul de încântat.

Se pare că atunci când aud de-o moarte violentă unii oameni devin foarte surescitaţi. Frank e, evident, unul dintre ei.

— Cum a murit? Droguri?

— A căzut de pe un lift, zic eu, în vreme ce Patty îi trage un cot atât de zdravăn în coaste, încât Frank geme. Cel puţin aşa credem la ora actuală. Dar nu e nici o problemă. Pe bune. N-am nimic.

— Fii drăguţ cu ea, îi zice Patty soţului ei. A avut parte de-o zi grea.

Patty e foarte agitată atunci când iese în oraş. Nu se simte bine în haine de seară – poate pentru că încă

n-a dat jos kilogramele depuse în timpul sarcinii. Patty şi cu mine am încercat o vreme să ne plimbăm în ritm alert seara prin cartierul SoHo, potrivit sugestiei guvernului de a face şaizeci de minute de sport pe zi.

Dar Patty nu prea putea să treacă prin faţa vreunei vitrine fără să se oprească şi să întrebe: „Crezi că mi s-ar potrivi pantofii ăştia?" apoi să intre şi să şi-i cumpere.

Iar eu nu prea puteam să trec prin faţa vreunei brutării fără să intru şi să cumpăr o chiflă.

Aşa că am fost nevoite s-o lăsăm baltă cu plimbatul, pentru că şifonierul lui Patty e plin ochi oricum, şi cine are nevoie de atâta pâine?

Şi-apoi, Patty nici nu are unde să poarte atâtea haine noi. În general îi cam place să lenevească acasă, ceea ce, pentru soţia unui rock star, nu e un lucru prea bun.

Iar Frank Robillard este o celebritate în adevăratul sens al cuvântului. Pe lângă el, Jordan Cartwright e un fel de Yanni[1]. Patty l-a cunoscut în timpul unui show de-al lui David Letterman – el cânta, ea era una dintre fătucele alea care plimbă tava cu gustări – şi-a fost dragoste la prima vedere. Ştiţi voi, chestia aia despre care tot citeşti, dar care nu ţi se întâmplă niciodată. Aşa ceva.

— Termină, Frank, îi zice Patty iubirii vieţii ei. O să întârziem.

Dar Frank se învârte prin birou şi se chiorăşte la catrafusele lui Cooper.

— A împuşcat vreodată pe cineva? se interesează el, referindu-se la Cooper, firește.

— Poate că da, dar nu-mi spune mie, răspund eu.

De când m-am mutat la Cooper acasă, preţuirea lui Frank faţă de mine a crescut considerabil. Pe Jordan nu l-a plăcut niciodată, dar Cooper e un adevărat erou

---

1 Cântăreţ de origine greacă, născut în 1954, stabilit în California; a avut o carieră modestă.

pentru el. Şi-a cumpărat şi-o haină de piele exact ca a lui Cooper – uzată, ca să semene mai bine. Frank nu-şi dă seama că în realitate viaţa unui detectiv particular nu seamănă defel cu ce vezi în filme. Cooper nici măcar nu are pistol. Ca să faci ce face Cooper trebuie doar să ai un aparat de fotografiat şi să te pricepi să te contopeşti cu decorul.

Şi, din câte s-ar părea, Cooper se pricepe de minune să se contopească total cu decorul.

— Deci, vă întâlniţi? întreabă Frank din senin. Adică tu şi Cooper.

— Frank! zbiară Patty la el.

— Nu, Frank, răspund eu, probabil pentru a trei suta oară numai luna asta.

— Frank, îl lămureşte Patty. Cooper şi Heather sunt colegi de apartament. Nu te întâlneşti cu colegul de apartament. Ştii şi tu cum stă treaba. Adică, fluturaşii din stomac se duc pe apa sâmbetei după ce vezi persoana respectivă în halat de baie. Nu-i aşa, Heather?

Clipesc nedumerită. Nu m-am gândit niciodată la asta. Să aibă oare Patty dreptate? În cazul ăsta Cooper n-o să mă considere niciodată vrednică de a-i fi prietenă – chiar dacă ajung să câştig premiul Nobel pentru medicină. Că doar m-a văzut de-atâtea ori în pantaloni de trening! Şi nemachiată!

Patty şi Frank îşi iau la revedere, iar Indy şi cu mine stăm în prag şi le facem cu mâna, apoi ei doi coboară treptele de la intrare şi se urcă în limuzina care îi aşteaptă. Traficanţii de droguri de pe strada mea se uită la ei de la o distanţă respectabilă. Se dau toţi în vânt după formaţia lui Frank. Am convingerea că motivul pentru care casa lui Cooper n-a fost niciodată jefuită sau mânjită cu graffiti e că toată lumea din zonă ştie că suntem prieteni cu vocea poporului, Frank Robillard, aşa că nu se ating de noi.

Sau o fi din cauza sistemului de alarmă și a gratiilor de la toate geamurile de la parter și de la etaj. Mai știi?

Indy și cu mine petrecem o seară plăcută, urmărind *Forensic Files* și *The New Detectives* la televizor în dormitorul meu, de unde pot să stau cu ochii și pe copilul prietenilor mei, și pe Fischer Hall. Mă uit la clădirea unde sunt aprinse atâtea lumini și-mi aduc aminte de glumița pe care a făcut-o Magda mai devreme – cum că Elizabeth și Roberta muriseră de supărare după ce au descoperit că nu e așa mare scofală să faci sex. Bobby fusese virgină... cel puțin așa susține colega ei de cameră. Și se pare că și Elizabeth Kellogg.

Asta o fi oare? Asta o fi legătura dintre cele două fete? Bântuie careva prin Fischer Hall și le face de petrecanie virginelor?

Sau am văzut eu prea multe episoade din *Crime Scene Investigation*?

Când vin Patty și Frank să-și ia progenitura, puțin după miezul nopții, le pun în brațe copilul la ușă. Adormise buștean în timpul unui episod din *Jordan*.

— Cum s-a comportat? întreabă Patty.

— Super, ca întotdeauna, răspund eu.

— Cu tine, poate, pufnește ea și-și potrivește mai bine povara copilului adormit în brațe. Frank așteaptă în mașină. Te pricepi așa de bine să ai grijă de el. Ar trebui să faci și tu unu' la un moment dat.

— Ei da, răsucește și tu cuțitul în rană, îi zic eu.

— Îmi pare rău, zice Patty. Îmi place când ai grijă de copil, dar îți dai seama că nu m-ai refuzat niciodată pe motiv c-ai fi prea ocupată? Heather, trebuie să ieși din nou în lume. Nu mă refer numai la cariera muzicală. Trebuie să faci cunoștință cu ceva bărbați.

— Fac cunoștință cu mulți bărbați, mă apăr eu.

— Mă refer la cineva care nu e boboc la New York College.

— Ţi-e uşor să critici. Tu ai soţul perfect. Nu ştii cum e în viaţa reală. Ai cumva impresia că Jordan era anormal? Ei bine, aşa sunt toţi bărbaţii în ziua de azi.

— Nu-i adevărat, face Patty. Găseşti tu pe cineva. Nu-ţi fie teamă să-ţi asumi riscuri.

Ce tot vorbeşte acolo? Asta fac cât e ziua de lungă – îmi asum riscuri. Încerc să împiedic un psihopat să ucidă încă o fată. Nu e destul? Trebuie neapărat să-mi pun un inel pe deget?

Pe unii oameni nu-i mulţumeşti niciodată.

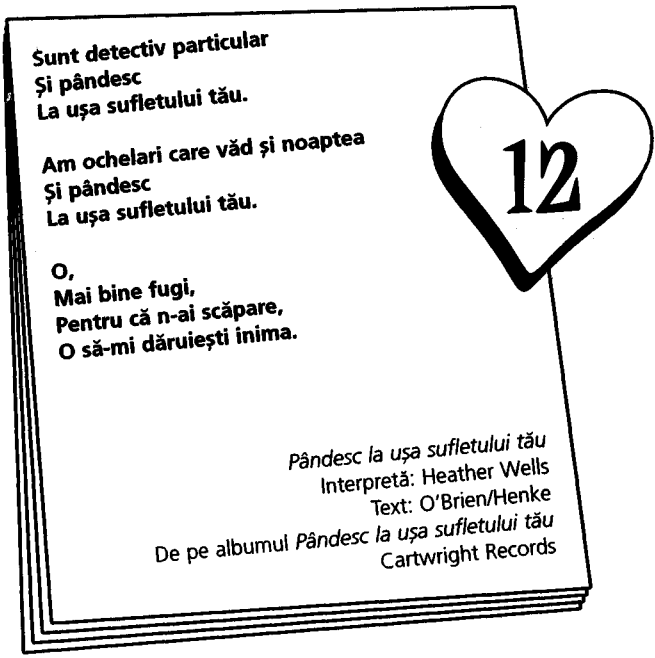

Oricât m-aș chinui să nu mă gândesc la asta, ideea cu pricina mă bântuie tot weekendul. Virginele din Fischer Hall.

Știu că pare o nebunie. Dar mă gândesc la asta încontinuu.

Poate că Patty are dreptate și studenții din cămin – pardon centru rezidențial – ocupă un loc special în sufletul meu pe care ar trebui să-l ocupe propriii mei copii, dac-aș avea așa ceva, mă înțelegeți. Pentru că nu mă pot abține să nu-mi tot fac griji pentru ei.

Nu c-ar mai fi prea multe virgine în clădire – iar eu sunt, întâmplător, una dintre persoanele care știe

acest lucru prea bine. De când am înlocuit ciocolăţelele Kisses din borcanul meu cu prezervative Trojan împachetate individual, studenţii au început să dea năvală în biroul meu la nouă dimineaţa, în pijama – şi, dacă vă închipuiţi cumva că ora nouă e matinală, conform standardelor universitare, asta înseamnă că n-aţi frecventat niciodată o facultate – şi le înhaţă fără nici o durere de cap.

Fără jenă. Fără să se scuze. Ba din contră, dacă se termină şi n-am apucat, preţ de-o zi sau două, să comand altele de la Serviciile de Sănătate Publică, puştimea începe deja să mă fredoneze la cap. Aud imediat comentarii de genul: „Hei! Unde sunt prezervativele? Ce, s-au terminat? Da' eu ce mă fac acum?"

Mă rog, ideea e că ştiu destul de bine cine are parte de ceva acţiune în clădirea mea.

Şi vă spun eu, nu sunt puţini. Aşa că n-au prea mai rămas virgine în Fischer Hall.

Dar, nu se ştie cum, cineva a reuşit să găsească şi să omoare două dintre ele.

N-am de gând să las şi alte fete să moară. Dar cum o să reuşesc eu performanţa asta dacă n-am nici cea mai vagă idee cine e ucigaşul? Lista pe care o înhăţasem în ajun nu m-a ajutat cu nimic. Am găsit trei inşi pe care îi cheamă Mark şi nici un Todd în toată clădirea, deşi există, ce-i drept, un Tad. Unul dintre cei trei Mark e negru (locuieşte la etajul de care răspunde Jessica – am sunat să mă interesez), altul e coreean (am sunat-o şi pe asistenta de pe etajul lui), ceea ce îi exclude de pe lista posibililor suspecţi, dat fiind că Lakeisha e sigură că tipul e alb. Tad e atât de limpede că e homosexual, încât abia am reuşit să bâlbâi o scuză cum că am greşit numărul atunci când omul a răspuns la telefon.

Cel de-al treilea Mark a plecat acasă în weekend, după spusele colegului de cameră, dar se întoarce luni.

Conform declarației asistentei de pe etajul lui însă, acest Mark nu are decât un metru șaizeci și cinci, așa că nu prea intră în categoria „înalt".

Drept care investigația mea – dacă se poate numi așa – s-a cam împotmolit.

Iar Cooper a lipsit tot weekendul, așa că n-am avut cui să-i cer un sfat profesional. Nu știu dacă se ascunde de mine, sau e ocupat cu munca, sau ocupat cu... mă rog, cu altceva. De când m-am mutat în casa lui, Cooper n-a invitat niciodată pe cineva să petreacă noaptea acolo – ceea ce, pentru el, cel puțin dacă e să-i dau crezare lui Jordan, e un adevărat record de abstinență. Dar, întrucât lipsește foarte des de-acasă mai multe zile la rând, presupun că petrece uneori noaptea la câte o iubită – oricine o fi ea.

Tipic pentru el. Adică să nu facă mare caz de faptul că el are parte de hâța-hâța, iar eu ioc.

Dar mi-e greu să-i apreciez la justa valoare delicatețea sufletească în weekendul ăsta, pentru că nu reușesc să aflu defel cine omoară virginele din Fischer Hall. Dacă, mă rog, le omoară cineva.

Motiv pentru care luni dimineața ajung prima la birou, cu chifla și cafeaua gata digerate, pregătită să studiez dosarul Robertei Pace.

Dosarul ei seamănă izbitor cu cel al lui Elizabeth, deși cele două fete erau din cu totul alte părți ale țării – familia Robertei locuiește în Seattle. Dar amândouă aveau câte o mamă băgăcioasă. Mama Robertei o sunase pe Rachel cerându-i să-i găsească fiicei ei altă colegă de cameră.

Ceea ce mă surprinde. Cui nu i-ar plăcea de Lakeisha?

Conform „procesului-verbal" – care trebuie întocmit ori de câte ori un angajat are o problemă cu un student –, când Rachel a stat de vorbă cu Roberta a

reieşit că, de fapt, doamna Pace, nu Roberta, avea o problemă cu Lakeisha. „Nu e vorba că nu-mi plac negrii. Dar nu vreau ca fiica mea să stea în aceeaşi cameră cu o negresă", aşa îi spusese doamna Pace lui Rachel.

Am descoperit destul de curând că cei care lucrează în domeniul universitar se confruntă adesea cu probleme de genul ăsta. Partea bună e că de obicei nu la tineri e buba, ci la părinţi. Imediat ce părinţii se întorc acasă, totul se termină cu bine.

Partea proastă e că... ei bine, că oameni ca doamna Pace sunt destui.

Mă străduiesc să citesc mai departe. Conform raportului, Rachel o chemase pe Roberta în birou şi o întrebase dacă vrea să se mute într-o altă cameră, aşa cum ceruse mama ei. Roberta spusese că nu, că îi place de Lakeisha. Rachel spune în raportul ei c-a lăsat-o pe Roberta să plece, a sunat-o pe mama ei şi i-a servit obişnuita predică, aşa cum se face în asemenea situaţii: „O mare parte din educaţia universitară are loc în afara sălii de clasă, acolo unde studenţii trăiesc experienţa altor culturi şi moduri de viaţă. Aici, la New York College, noi facem tot ce ne stă în putere să încurajăm diversitatea culturală. Nu vreţi ca fiul/fiica dumneavoastră să se înţeleagă bine cu oricine va veni în contact atunci când va începe să lucreze?"

Pe urmă Rachel îi spusese doamnei Pace că fiică-sii n-o să i se aducă altă colegă de cameră şi-i trântise telefonul în nas.

Asta a fost tot. Asta e tot ce găsesc în dosarul Robertei. Pare să fie singura problemă pe care a avut-o în viaţa ei de studentă.

Cu excepţia faptului că acum Roberta e moartă.

Aud liftul, pe urmă tropăitul pantofilor cu toc ai lui Rachel. O clipă mai târziu o văd în prag, cu o cană de cafea aburindă într-o mână, şi cu ziarul *The Times*

în cealaltă. Pare uimită să mă vadă atât de devreme la birou. Deşi locuiesc la numai patru minute de mers pe jos, ajung de obicei cu cinci minute întârziere.

— Ce minune, face Rachel, plăcut surprinsă să mă vadă. Ce devreme ai ajuns azi! Ai avut un weekend plăcut?

— Da, zic eu şi închid dosarul Robertei, pe care îl strecor mai apoi sub alte hârţoage de pe biroul meu.

Nu că n-aş avea dreptul să-l citesc. Dar parcă nu i-aş spune lui Rachel ce bănuiesc eu – şi anume că fetelor le-a dat cineva brânci şi le-a omorât. La drept vorbind, ar cam fi trebuit să informez pe cineva despre cheie, sau despre prezervativ, sau despre faptul că fetele făcuseră de curând cunoştinţă cu un bărbat...

Dar mă tot întreb – dacă Cooper are dreptate? Dacă Elizabeth şi Roberta au căzut pur şi simplu, iar eu m-apuc acum să fac mare vâlvă şi să acuz pe cineva de crimă? Ar trece cumva Rachel în dosarul meu că sufăr de paranoia? Ar putea o chestie ca asta să-mi afecteze şansele de-a trece cu bine de cele şase luni de probă? Ar putea oare să mă concedieze din cauza asta, aşa cum făcuseră cu Justine – deşi eu una nu m-am atins de nici un radiator de ceramică?

N-am de gând să-mi asum un asemenea risc. Aşa că mă hotărăsc să păstrez bănuielile doar pentru mine.

— Destul de plăcut, răspund eu la întrebarea lui Rachel referitoare la weekend.

Nu de alta dar, în afara că i-am sunat pe ăia de-i cheamă Mark şi Todd, nu mai făcusem altceva decât s-o plimb pe Lucy, să mă uit la TV şi să zdrăngăn la chitară. Cu alte cuvinte, nimic demn de raportat.

— Dar tu? o întreb eu.

— Groaznic, răspunde Rachel şi clatină din cap.

Deşi, pentru cineva care a avut parte de un weekend atât de prost, arată remarcabil. Poartă un deux-pièces

nou-nouț, extrem de bine croit. Negrul îi scoate foarte bine în evidență albul pielii și îi face părul castaniu și mai strălucitor.

— Au venit părinții Robertei să ridice lucrurile fiicei lor, continuă Rachel. A fost un adevărat coșmar. Bieții oameni. Mi-a fost așa milă de ei.

— Da, zic eu. Trebuie să fi fost greu.

Telefonul de pe biroul lui Rachel sună.

— A, bună dimineața, Stan, zice ea. Da, mulțumesc, dar mă simt bine. Da, a fost îngrozitor...

Uau! Stan. Deci Rachel și doctorul Jessup au ajuns să se adreseze unul altuia pe numele mic. Ei da, atunci când două studente din cămin, pardon, centru rezidențial, mor, ajungi să te cunoști foarte bine cu șeful tău de departament.

Încep să răsfoiesc rapoartele pe care mi le-au lăsat studenții de serviciu din weekend. De regulă reușesc să mă ocup de statele de plată, de bugetul pe săptămâna următoare, de introducerea în calculator a diverselor rapoarte și de stabilirea programului de ture al studenților de serviciu, toate înainte de ora unșpe dimineața. Pe urmă petrec restul zilei pe net, sau la bârfă cu Magda sau Pete, sau făcând zeci de presupuneri cu privire la cine e tipul care omoară fete la locul meu de muncă — am hotărât ca aceasta din urmă să fie ocupația mea pe ziua de azi.

Doar că încă nu prea știu cum.

Sunt pe punctul de-a termina cu statul de plată, când în raza mea vizuală își face apariția o pereche de picioare încălțate în bascheți Nike. Ridic capul și m-aștept să văd un baschetbalist – cu o adnotare măcar în parte lizibilă, sper eu, pe care s-o adaug la colecția mea.

Dar nu, e Cooper.

— Bună, zice el.

Şi ce, e vina mea că-mi bate inima mai să-mi spargă pieptul? Doar nu l-am mai văzut de ceva vreme. Aproape şaptezeci şi două de ore. Plus că mor să fiu cu un bărbat acum. Probabil că ăsta e şi motivul pentru care nu-mi pot dezlipi ochii de la blugii lui, acolo unde materialul e mai decolorat, de exemplu la genunchi şi în alte locuri, mult mai interesante.

Poartă şi o cămaşă albastră pe sub haina mototolită de piele – aceeaşi culoare cu a ochilor lui uşor ridaţi.

— Ce s-a... Atât pot să articulez, din cauza blugilor lui... şi pentru că sunt-o-ratată-totală-înamorată-până-peste-cap-de-el.

Văd cum scoate de la subraţ un ziar, îl desfăşoară şi mi-l pune în faţă.

— Ce s-a... încep eu din nou. Cel puţin aşa îmi sună mie.

— Am vrut să fiu sigur că eşti la curent cu asta, zice Cooper. Înainte ca cei de la *Us Weekly* să te abordeze şi să te ia prin surprindere.

Mă uit la ziar. E *New York Post*. Pe prima pagină se lăţeşte o poză uriaşă cu fostul meu logodnic şi cu Tania Trace, care iau cina undeva la o cafenea din SoHo. Sub poza lor, titlul articolului, cu litere de-o şchioapă:

S-AU LOGODIT!

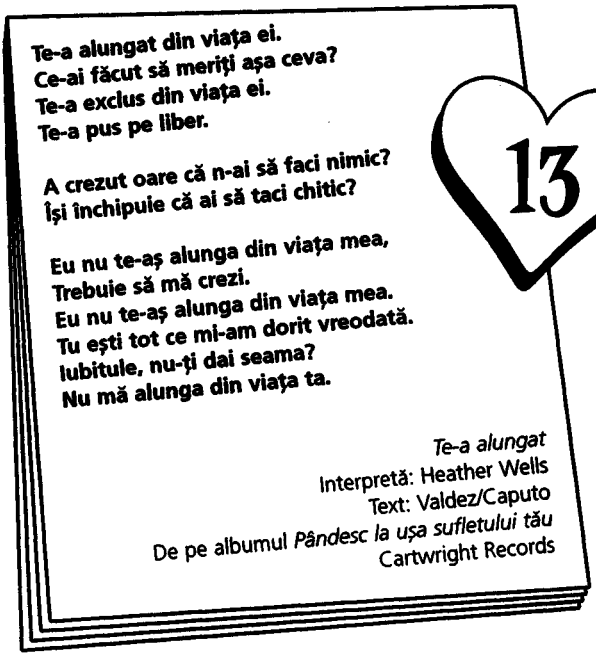
13
Te-a alungat din viața ei.
Ce-ai făcut să meriți așa ceva?
Te-a exclus din viața ei.
Te-a pus pe liber.
A crezut oare că n-ai să faci nimic?
Își închipuie că ai să taci chitic?
Eu nu te-aș alunga din viața mea,
Trebuie să mă crezi.
Eu nu te-aș alunga din viața mea.
Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată.
Iubitule, nu-ți dai seama?
Nu mă alunga din viața ta.
Te-a alungat
Interpretă: Heather Wells
Text: Valdez/Caputo
De pe albumul Pândesc la ușa sufletului tău
Cartwright Records

Uau! Nu le-a luat prea mult. Ținând cont de faptul că noi doi ne-am despărțit abia de, cât timp? Patru luni, parcă? Sau or fi deja cinci?

— Ce s-a... se pare că alte sunete nu sunt în stare să emit.

— Mda. Asta-mi închipuiam și eu c-o să spui.

Rămân împietrită, cu ochii la inelul de pe degetul Taniei. Seamănă leit cu inelul MEU de logodnă. Cel pe care mi l-am smuls de pe deget și cu care am aruncat în ei atunci când îi prinsesem trăgându-și-o în dormitorul nostru.

Dar nu se poate să fie același inel. O fi Jordan zgârcit, dar parcă nu ÎN HALUL ĂSTA.

Deschid ziarul şi ajung la pagina cu articolul.

Ia te uită. Nu numai că s-au logodit, dar se mai duc şi în turneu împreună.

— Te simţi bine? se interesează Cooper.

— Da, răspund eu şi-mi pare bine că mi-am recăpătat capacitatea de a spune şi altceva în afară de „Ce s-a..."

— Dacă te consolează cu ceva, îmi zice el, să ştii că cei de la TRL nu-i mai difuzează ăleia ultimul single.

Nici nu mă obosesc să-l întreb pe Cooper cum de s-a uită la *Total Request Live*. Mă mulţumesc să-i explic:

— Un single nu mai e difuzat dacă a stat prea mult timp pe listă. Asta înseamnă că de fapt respectivul cântec e şi-acum în vogă.

— Aha.

Cooper se uită de jur împrejur, încercând să schimbe subiectul. Biroul meu e de fapt un soi de anticameră la biroul lui Rachel, de care mă despart nişte zăbrele şi mă tot rog de cei de la întreţinere să le scoată de acolo încă de când m-am angajat. Mi-am atârnat pe pereţi poze cu reproduceri după Monet şi, deşi Rachel a vrut să înlocuiască *Nuferii de la Giverny* cu afişe împotriva violului şi altele cu sugestii privind dezvoltarea comunităţii, m-am ţinut tare pe poziţii.

Am citit într-o revistă că picturile lui Monet au un efect liniştitor asupra oamenilor. De-aia şi găseşti atâtea reproduceri de-ale picturilor lui prin cabinetele medicale.

— Drăguţ birou, face Cooper.

Pe urmă, privirea i se opreşte asupra borcanului cu prezervative de pe masa mea.

Simt că iau foc.

Exact în clipa aia, Rachel închide telefonul şi se întinde peste biroul ei ca să-l întrebe pe Cooper:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Când își dă seama că persoana în cauză e de gen masculin, înaltă de peste un metru optzeci și cinci și sub patruzeci de ani – și supermișto – schimbă imediat vocea:

— O. Buuună.

— Bună dimineața, răspunde Cooper politicos.

Cooper este extrem de politicos cu toată lumea, mai puțin cu rudele.

— Dumneavoastră trebuie să fiți Rachel. Numele meu e Cooper Cartwright.

— Îmi pare bine de cunoștință, spune Rachel.

Cooper îi întinde mâna, iar ea i-o strânge, cu un zâmbet angelic pe față.

— Cooper... Cooper... A, da, Cooper. Prietenul lui Heather. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră.

Cooper îmi aruncă o privire, iar în jurul ochilor lui albaștri se adună mai multe încrețituri ca niciodată.

— Chiar așa?

Îmi doresc să se deschidă podeaua și să mă înghită cu totul. Mă chinui să-mi amintesc ce i-am spus lui Rachel despre Coop. În afara faptului că e proprietarul casei în care locuiesc. Dacă mi-a scăpat cumva vreo chestie intimă de genu' bărbatul ideal pentru mine și uneori visez cu ochii deschiși cum ar fi să-i sfâșii hainele cu dinții? Cred c-am mâncat prea multe ciocolate și am dat pe gât prea multă cafea.

Dar Rachel se mulțumește să-i spună:

— Cred c-ați auzit câte ceva despre problemele pe care le avem pe-aici.

Cooper dă din cap.

— Da, am auzit.

Rachel zâmbește din nou, dar ceva mai puțin angelic de data asta. Văd imediat cum îi analizează ceasul lui Cooper – poartă unul din ăla ieftin, din plastic negru –

şi îşi dă seama că nu face parte din categoria celor care câştigă o sută de mii pe an.

Habar n-are ea.

Cooper ridică din sprâncene la mine, iar eu îmi aduc brusc aminte că Magda îmi spusese că Rachel ar fi genul de femeie pe care îl preferă Cooper.

Nu! Nu e drept! Rachel e genul de femeie pe care îl preferă TOŢI BĂRBAŢII! Că doar e atrăgătoare şi are un corp de vis şi e bine făcută şi are o carieră de succes şi e absolventă de Yale şi are ditamai realizările la activ. Dar cu fetele ca MINE cum rămâne? Fete ca mine, care sunt doar... ei bine, drăguţe? Cu fetele drăguţe cum rămâne? Cum putem noi să concurăm cu fetele astea deştepte, cu corp de corp, care fac duş, cu toate grămezile lor de diplome şi Palm Pilot şi fundueţele alea minuscule?

Dar până să zic ceva în apărarea genului meu de fată, în birou dă năvală unul dintre administratorii clădirii.

— Haythar, strigă Julio şi-şi frânge mâinile de disperare.

E un tip mărunţel, poartă o uniformă maro şi are obiceiul să cureţe cu o periuţă de dinţi, fără să-i ceară careva, statuia de bronz a lui Pan din holul de la intrare.

— Haythar, baiat ala face prostia din nou.

Clipesc la el.

— Gavin?

— Sí.

Mă uit la Rachel. Se fandoseşte la telefon:

— Vai, domnule preşedinte Allington, vă rog să nu vă faceţi griji pentru mine. Grija mea este bunăstarea studenţilor...

Oftez resemnată, împing scaunul şi mă ridic. Va trebui să mă împac, o dată pentru totdeauna, cu gândul că în ochii lui Cooper o să fiu mereu cea mai mare fraieră din lume.

Şi n-am ce face în privinţa asta.

— Mă ocup eu, îi zic lui Julio.

Tipul îi aruncă o privire lui Cooper şi, încă frângându-şi mâinile, mă întreabă:

— Vrei la mine sa vin cu tine, Haythar?

— Ce se întîmplă? face Cooper, suspicios.

— Nimic, îi răspund eu. Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi. Acum trebuie să plec.

— Unde?

— Am o problemă de rezolvat. Ne vedem mai târziu.

Ies grăbită din birou şi mă îndrept spre liftul de serviciu, adică cel rezervat exclusiv personalului de întreţinere, prevăzut cu nişte zăbrele de natură să-i împiedice pe studenţi să intre...

Numai eu ştiu pe care buton trebuie să apăs ca să dau zăbrelele la o parte. Le împing şi mă întorc să-i spun lui Julio:

— Sunt gata...

Numai că în spatele meu nu e Julio, ci Cooper.

— Heather, zice el nervos. Ce se petrece aici?

— Unde e Julio? chiţăi eu.

— Nu ştiu, face Cooper. Pe-acolo, pe undeva cred. Unde te duci?

Din casa liftului aud un strigăt. De ce tocmai eu? De ce, Doamne sfinte, de ce?

Dar asta-i treaba. Face parte din obligaţiile mele de serviciu. Şi poate că aşa o să capăt o diplomă în medicină pe ochi frumoşi, dacă-mi ies pasienţele.

— Ştii să foloseşti liftul ăsta? îl întreb pe Cooper.

Pare şi mai nervos.

— Mă descurc eu.

Iar se aude un strigăt din casa liftului.

— Bun, zic eu. Hai să-i dăm drumul.

Cooper, care e acum şi curios, şi nervos, mă urmează şi se apleacă să nu dea cu capul de pragul de sus, iar

eu trag de mâner, închid zăbrelele, după care pornesc liftul. Când liftul o ia în sus cu un uruit tânguitor, pun un picior pe bara de susținere și dintr-o sforțare mă prind cu mâinile de deschizătura din plafon, de unde cineva a scos în prealabil un panou. Prin ditamai golul văd cablurile și pereții de cărămidă ai casei liftului și, undeva foarte sus, pete de lumină, acolo unde razele soarelui se prefiră prin orificiile speciale din acoperiș, pentru caz de incendiu.

Cooper nici măcar nu mai e curios, e doar nervos.

— Ce faci acolo? întreabă el.

— Stai liniștit, îl asigur eu. Mă descurc, nu e prima dată când fac asta.

Capul și umerii mi-au intrat deja prin orificiul din acoperișul liftului și, cu puțin efort, îmi trec și șoldurile.

Pe urmă trebuie să-mi trag sufletul. Pentru o fată ca mine, să ridic atâtea kilograme nu e o glumă.

— Asta faci tu toată ziua la serviciu? se răstește Cooper la mine. Unde scrie că trebuie să-i fugărești pe studenții care se țin de surfing în casa liftului?

— Nicăieri, răspund eu și mă uit la el printre genunchi.

Pereții întunecați ai casei liftului zboară pe lângă mine ca apa în vreme ce liftul nostru urcă mai departe.

— Dar cineva trebuie să facă și treaba asta, adaug eu. Și dacă refuz, cum o să reușesc să trec cu succes de cele șase luni de probă? La ce etaj am ajuns?

Cooper se uită printre zăbrele la cifrele desenate pe perete.

— Nouă, zice el. Îți dai seama, sper, că ajunge să aluneci un pic și-o sfârșești moartă ca fetele alea, Heather.

— Știu, răspund eu. De-asta trebuie să-i opresc să facă așa ceva. Cineva poate s-o pățească rău de tot. Încă cineva, vreau să spun.

Cooper bombăne ceva pe sub mustață, ceva care aduce a înjurătură... lucru care mă surprinde peste poate, pentru că el nu prea înjură.

După încă un etaj, zidurile casei liftului se deschid, aşa că pot să văd şi celelalte lifturi ale clădirii. Unul dintre ele e oprit la zece. Îmi lungesc gâtul şi după celălalt, pe care îl văd la vreo cinci etaje mai sus.

Chiuitul se aude acum mai tare.

Exact atunci, liftul numărul doi începe să coboare şi, printre cabluri şi sticle goale de bere Colt 45, îl văd pe Gavin McGoren, student în anul întâi la cinematografie, fan înrăit al filmului *Matrix* şi practicant înveterat al surfingului în casa liftului.

— Gavin! zbier eu în vreme ce liftul numărul doi alunecă pe lângă al meu.

Spre deosebire de mine, Gavin stă în picioare pe acoperiş şi se pregăteşte să sară din mers pe liftul numărul unu.

— Coboară imediat de-acolo!

Gavin se uită surprins la mine şi-i scapă un icnet când mă recunoaşte. Văd mai multe braţe şi picioare care se zvârcolesc prin aer, pentru că proprietarii lor, prietenii lui Gavin, se grăbesc să plonjeze prin trapa din acoperişul liftului, ca să nu-i recunosc eu.

— O, la naiba, face Gavin, furios că n-a avut prezenţa de spirit să se ferească de mine, cum făcuseră prietenii lui. M-ai prins!

— Te-am prins atât de bine că diseară dormi în parc, îl asigur eu, deşi încă nu a fost nimeni dat afară din campus pentru c-a făcut surfing în casa liftului... cel puţin deocamdată.

Cine ştie, poate că, în urma evenimentelor din ultima vreme, direcţiunea o să ia atitudine. Ca să fii uşuit din centru, trebuie să faci ceva cu adevărat groaznic – cum a făcut anul trecut un student care a ameninţat-o pe asistenta de pe etaj c-un cârlig de măcelărie, conform dosarului pe care l-am găsit într-un sertar.

Dar chiar și așa tânărului i se îngăduise să se întoarcă în toamna următoare, căci făcuse tratament psihiatric în timpul verii.

— Fir-ar al dracului! urlă Gavin cât îl țin bojocii în casa liftului, dar nu-mi fac griji. Așa e Gavin.

— Ți se pare amuzant? îl întreb eu. Știi prea bine c-au murit două fete în casa liftului în ultimele două săptămâni. Dar tu te-ai dat jos din pat în dimineața asta și te-ai hotărât să te aventurezi în pofida celor întâmplate?

— Fetele alea erau amatoare, zice Gavin. Doar știi că eu sunt supertare la treaba asta, Heather.

— Știu că ești un tâmpit, răspund eu. Și nu mai vorbi de parcă te-ai fi născut în Bed-Stuy[1], toată lumea știe că ești din Nantucket. Și-acum dă-te jos de-acolo. Și dacă nu ești în biroul lui Rachel până ajung eu la parter, o să schimb încuietoarea la camera ta și-ți confisc toate catrafusele.

— La naiba! face Gavin și dispare prin trapa liftului, după care pune panoul la loc.

Liftul numărul doi începe să coboare, iar eu stau mai departe pe acoperișul liftului meu, unde mă bucur de întuneric și de lipsa zgomotului. Îmi place să stau în casa liftului. E locul cel mai pașnic din tot căminul, pardon, centrul rezidențial.

Cel puțin atunci când oamenii nu cad grămadă acolo.

Când îmi dau drumul înapoi în lift – cu o aterizare pentru care nici un arbitru nu mi-ar da nota zece – Cooper stă într-un colț al liftului, cu brațele încrucișate pe pieptul lat și teribil de încruntat.

— Ce-a fost asta? mă ia el la rost, în timp ce eu pornesc liftul.

---

1 Bedford-Suyvesant, cartier din New York, locuit de cea mai mare comunitate de culoare din SUA.

— Gavin, răspund eu. Face tot timpul şmecherii din astea.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea, zice Cooper supărat nevoie mare. Ai făcut-o special. Ca să-mi demonstrezi cum arată un student care chiar face surfing în casa liftului şi cum fetele alea nu prea se încadrează în peisaj.

Îi arunc o privire îndârjită.

— Da, sigur. Crezi c-am plănuit totul dinainte cu Gavin? Crezi că ştiam c-o să te înfiinţezi aici ca să-mi arunci în faţă anunţul despre fostul meu logodnic şi că i-am zis lui Gavin ceva de genul: „Ce-ar fi să te sui tu pe liftul numărul doi, ca să vin eu să te prind şi să-i dovedesc prietenului meu Cooper care e diferenţa dintre un tip care face surfing în casa liftului şi un simplu aspirant"?

Cooper pare uşor descumpănit... dar din alte motive decât îmi închipui eu.

— N-am venit aici ca să-ţi arunc anunţul în faţă, zice el. Am vrut numai să-l vezi înainte să te asalteze vreun reporter de la *The Star* cu întrebări.

Îmi dau seama că am fost cam dură cu el, aşa că-i zic:

— A, da, să zicem.

— Da, spune Cooper. Ţi se întâmplă des să faci asta? Adică să te caţeri pe lifturi?

— Nu m-am căţărat. Am stat acolo doar, îl lămuresc eu. Şi fac chestia asta numai atunci când mă anunţă cineva c-a auzit gălăgie în casa liftului. Ceea ce e o altă ciudăţenie în povestea cu Elizabeth şi Roberta. Nimeni nu mi-a spus dacă le-a auzit. Mă rog, cel puţin până să cadă Roberta ...

— Şi tu trebuie să te duci după ei? întreabă Cooper. Dacă îi aude cineva urlând?

— Doar n-o să le pun pe asistentele de pe etaj. Sunt studente. Iar administratorii nu se duc, sindicatul lor nu a trecut aşa ceva în contractul lor de muncă.

— Da' a trecut în al tău?

— Eu nu fac parte din sindicat, îi amintesc şi nu înţeleg unde bate.

Oare chiar îl interesează soarta mea? Şi dacă da, o fi doar aşa, în calitate de prieten? Sau e ceva mai mult? Are cumva de gând să oprească liftul, să mă ia în braţe şi să-mi şoptească răguşit că mă iubeşte şi numai gândul că m-ar putea pierde îi îngheaţă sângele în vine?

— Heather, poţi să te răneşti grav, poţi chiar să mori dacă mai faci scamatorii din astea, zice el, aşa că e limpede că nu are nici cea mai vagă intenţie să mă ia în braţe. Cum poţi să..., zice el mijind ochii ăia albaştri: Ia stai aşa. De fapt, îţi place treaba asta.

Clipesc nedumerită.

— Ce?

Mda, aşa sunt eu. Veşnic cu replica pregătită.

— Îţi place.

Clatină din cap îngrijorat.

— Ţi-a făcut plăcere ce-ai făcut adineauri, nu-i aşa?

Înalţ din umeri, pentru că nu prea îmi dau seama ce tot spune acolo.

— E mai interesant decât statul de plată la care tocmai lucram, zic eu.

— Îţi place, continuă el ca şi când n-aş fi spus nimic, îţi place pentru că ţi-e dor de emoţiile pe care le simţeai atunci când te suiai pe scenă în faţa a mii de tineri şi cântai de mama focului.

Mă holbez la el preţ de o clipă sau două. Pe urmă izbucnesc în râs.

— Doamne sfinte, reuşesc eu să îngaim printre hohote. Tu vorbeşti serios?

Dar îmi dau seama după expresia feţei lui că vorbeşte serios.

— N-ai decât să râzi cât pofteşti, zice el. Nu ţi-o fi fost moale să interpretezi gunoaiele alea de ţi le băga casa de discuri pe gât, dar să cânţi pe scenă ţi-a plăcut.

Nu încerca să negi. Îţi dădea fiori pe şira spinării. Ochii lui albaştri lucesc. Deci asta era, nu? Te dai de ceasul morţii să descoperi nu ştiu ce crime şi niscaiva surferi în casa liftului. Ţi-e dor de agitaţia de pe vremuri.

Mă opresc din râs şi simt cum mi se suie sângele la cap. Nu ştiu ce tot vorbeşte acolo.

În fine, poate că totuşi ştiu. E adevărat că nu am trac când cânt în faţa oamenilor. Dacă mă rog să fac conversaţie la o petrecere cu treizeci de inşi e ca şi când m-ai pune să enunţ teorema lui Pitagora. Dar, dacă-mi dai un cântec şi-mi îndeşi un microfon sub nas... Nici o problemă. Ba chiar...

Ei bine, chiar îmi place. Mult.

Dar chiar mi-e dor de toate astea? Poate un pic. Dar nu destul cât s-o iau de la capăt. O, nu, n-aş putea sub nici o formă s-o iau de la capăt.

Poate doar în anumite condiţii.

— Nu de asta m-am dus după Gavin, zic eu.

Pentru că, realmente, nu văd legătura dintre cele două. Goana după surferi în casa liftului n-are nici în clin, nici în mânecă cu statul pe-o scenă în faţa a mii de puştani care zbiară. Nici pe departe. Ş-apoi, nu mă aleg şi-aşa cu destulă psiho-analiză din partea lui Sarah? Îmi mai trebuie o doză şi din partea lui Cooper?

— Ar fi putut să moară acolo...

— Şi tu ai fi putut să mori acolo.

— Nu-i adevărat, zic eu calmă. Sunt foarte atentă. Cât despre... cum spuneai? Faptul că încerc să descopăr nu ştiu ce crime? Ţi-am mai spus, nu cred că fetele alea au...

— Heather, zice el şi clatină din cap. Ce-ar fi să-i dai agentului tău un telefon şi să-l pui să organizeze un spectacol?

Îmi cade falca.

— Poftim? Ce tot spui acolo?

— E limpede că ți-e dor de trecut. Intenția ta de a studia e demnă de tot respectul, dar facultatea nu e pentru toată lumea, să știi.

— Bine, dar...

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Munca mea în spital! Premiul meu Nobel! Întâlnirea mea amoroasă cu el! Agenția noastră de detectivi particulari și cei trei copii – Jack, Emily și micuța Charlotte!

— Nu... nu pot! strig eu și m-agăț de singurul pretext care-mi vine în minte: N-am destule cântece pentru un spectacol.

— Nu zău? Și eu care eram convins c-ai compus destule, zice Cooper, uitându-se la numerele de la etajele care se preling cu viteză amețitoare pe lângă lift: paisprezece, doisprezece, zece...

— Cum... cum adică? mă bâlbâi eu și-mi îngheață brusc sângele în vine.

Deci, e adevărat. Chiar m-a auzit cântând la chitară. M-a auzit!

E rândul lui Cooper să se simtă prost, totuși. E limpede, după cât de încruntat e, că își dorea să nu fi spus nimic.

— Nu contează, face el. Las-o baltă.

— Nu. Ai vrut să spui ceva.

De ce nu vrea să recunoască? Să admită că m-a auzit?

Știu de ce. Știu de ce și-mi vine să mor.

Pentru că nu-i plac. Nu-i plac cântecele mele. Le-a auzit și i se par proaste.

— Spune-mi ce-ai vrut să spui.

— Nu contează, zice el din nou. Ai dreptate. Nu ai destule cântece pentru un spectacol. Fă-te că n-ai auzit ce-am spus. Bine?

Ajungem la parter. Cooper trage grilajul și-l ține deschis pentru mine, dar nu pare atât politicos, cât supernervos.

Splendid. Acum e supărat pe mine.

Suntem în hol și, pentru că e încă devreme – cel puțin pentru puștanii de optsprezece ani – suntem cam singurii pe-aici, cu excepția lui Pete, care e absorbit în lectura ziarului *The Daily News*, și a studentei de serviciu de la recepție, care ascultă fermecată un CD cu Marilyn Manson.

Ar trebui să-l întreb. Să-l întreb așa, pe față, și gata. Doar el n-o să se apuce să-mi spună c-am compus cântece tâmpite. El nu e ca taică-su. Și nu e ca Jordan.

Dar tocmai asta-i buba. Pot să îndur bine mersi o critică venită din partea tatălui lui Cooper. Pot să îndur una venită de la frate-su. Dar din partea lui?

Nu. Nu, pentru că dacă lui nu-i plac...

Of, Doamne, nu te mai purta așa copilărește și FĂ-O. ÎNTREABĂ-L ȘI GATA!

— Heather, zice Cooper și-și trece o mână prin părul negru. Uite ce e. Eu personal cred că...

Dar înainte să aflu ce crede Cooper cu adevărat, Rachel își face apariția de după colț.

— A, iată-te în sfârșit, zice ea când dă cu ochii de noi. Gavin e în biroul meu. Mă duc chiar acum să vorbesc cu el. Îți mulțumesc foarte mult că l-ai convins să coboare de-acolo. Între timp, Heather, aș vrea să te rog s-o trimiți pe studenta de serviciu să lipească anunțurile astea pe pereți.

Rachel îmi îndeasă un vraf de hârtii în brațe. Mă uit la ele și constat că sunt anunțuri pentru un concurs de cântat sincron, pus la cale de studenți și care va avea loc la cantina din Fischer Hall, după cină.

— La început nu prea am fost încântată.

Rachel simte nevoia să explice.

— De ideea organizării unui concurs atât de prostesc, în condițiile în care tocmai au avut loc două decese

tragice... dar Stan crede că studenţilor le-ar face bine. Aşa c-am fost de acord.

Stan. Uau! Rachel a devenit a naibii de apropiată de şefu'.

— Pare o idee bună, zic eu.

— Tocmai mă duceam până la cantină să mai iau o cafea înainte să mă ocup de Gavin.

Rachel arată cana pe care e tipărit logo-ul Asociaţiei Americane de Consilieri şi Agenţi de Dezvoltare.

— Vreţi să veniţi cu mine?

Ni se adresează amândurora, dar privirea îi e aţintită asupra lui Cooper.

Dumnezeule! Rachel tocmai l-a invitat pe Cooper să servească o cafea cu ea. Pe Cooper al meu.

Firește, ea habar n-are că el e Cooper al meu. Şi în fond nici nu e Cooper al meu. Şi, după cum merg treburile, nici n-o să fie vreodată...

„Spune nu." Încerc să-i transmit telepatic gândurile, exact ca-n *Star Trek*. „Spune nu. Spune nu. Spune nu. Spune..."

— Mulţumesc, dar nu pot, zice Cooper. Trebuie să mă duc la muncă.

Victorie!

Rachel zâmbeşte şi zice:

— Poate cu altă ocazie.

— Sigur că da, răspunde Cooper.

Aşa că Rachel pleacă mai departe, clic-clac, cu tocurile pe marmură.

Apoi, încercând să nu-mi dau de gol metodele telepatice de transmitere a gândurilor îi zic:

— Trebuie să mă întorc la treabă.

Sper să nu aducă din nou vorba despre ceea ce discutam mai devreme în lift. N-aş mai suporta. Mai ales după anunţul cu logodna lui Jordan. Mi-a ajuns pe ziua de azi.

Cooper pare să simtă ce gândesc. Sau poate își dă seama după cum evit să-l privesc în ochi.

În orice caz, se mulțumește să-mi zică:

— Înțeles. Atunci ne vedem mai târziu. Apropo, Heather...

Îmi sare inima din piept. Nu. Te rog, nu acum. Fusesem atât de aproape... să scap...

— Inelul, zice el.

Ia stai așa. Ce?

— Inelul?

— Inelul Taniei.

Aha! Inelul de logodnă al Taniei! Ăla de seamănă leit cu cel pe care i l-am aruncat lui frate-su în față!

— Ce-i cu el?

— Nu-i al tău, zice Cooper.

Și pleacă.

Tu crezi că e
Așa rasată,
Eu cred că
E un pic plecată.
De ce ai ales-o pe ea,
Și nu pe mine
Când ea are nevoie de terapie?
Ce are ea și nu am eu?
Ce poate ea să-ți dea și n-aș putea?
Cum de e ea iubita ta?
14
Ce are ea
Interpretă: Heather Wells
Text: O'Brien/Henke
De pe albumul Pândesc la ușa sufletului tău
Cartwright Records

De fapt, e de-a dreptul lipsit de tact din partea studenților să organizeze un concurs de play-back la Fischer Hall. Dar ce să-i faci? New York College e plin ochi cu puștani cărora le place, ca și mie, să cânte pe scenă.

Probabil că de-aia m-au și invitat să fiu unul dintre arbitri, onoare pe care am acceptat-o cu multă plăcere. Dar nu pentru că mi-e dor – așa cum își închipuie Cooper – să-mi reiau modul de viață dinainte, ci pentru că m-am gândit că, dacă e să-l găsesc pe misteriosul Mark/Todd (presupunând că individul chiar există), trebuie să mă duc la diversele evenimente organizate la Fischer Hall, mai ales că tipul locuiește în clădire.

Şi e posibil să şi lucreze acolo, după cum sugerase detectivul Canavan – în glumă doar, ştiu prea bine.

Mi-e greu să cred că vreunul dintre oamenii cu care lucrez este un criminal. Dar cum altfel se explică faptul că omul avusese, pare-se, acces la dulăpiorul cu chei? Ca să nu mai spun că ambele fete care muriseră aveau câte un dosar în biroul administratoarei. Nu că asta ar avea neapărat ceva de-a face cu moartea lor. Dar, după cum probabil s-ar exprima Sarah, ambele fete avuseseră probleme de ordin personal...

Şi toate aceste probleme de ordin personal fuseseră consemnate în dosarul lor.

Chestia e că toate cele cincisprezece asistente de pe etaje au cheia de la biroul meu şi al lui Rachel. Aşa că, dacă există până la urmă vreun tip care frunzăreşte dosarele în căutarea unor victime firave, lipsite de experienţă, pe care să le poată seduce cu uşurinţă, atunci trebuie să fie cineva pe care îl cunosc şi eu.

Dar cine oare? Pe cine cunosc eu în stare să comită fapte de-o asemenea atrocitate? Un asistent de pe etaj? Din cincisprezece, şapte sunt bărbaţi şi nici unul nu pare să fie, după părerea mea, cine ştie ce seducător, cu atât mai puţin ucigaş psihopat. Ba, sincer vorbind, în buna tradiţie a asistenţilor de etaj, majoritatea sunt cam tăntălăi – genul care îi cred pe cuvânt pe studenţii care pretind că fumează ţigări de foi, nu marijuana. Fără glumă, chiar nu-şi dau seama care e diferenţa dintre una şi cealaltă.

Şi-apoi, toată lumea din clădire îi cunoaşte pe asistenţi. Doar ţin mereu prelegeri pe tema folosirii prezervativelor şi alte alea fix la cină. Dacă Mark sau Todd ar fi fost asistent, Lakeisha l-ar fi ştiut din vedere.

Cât despre administratori, nici vorbă. Sunt de origine hispanică şi trecuţi cu toţii de cincizeci de ani, iar Julio e singurul care vorbeşte engleza îndeajuns de bine ca să poată fi înţeles de cineva care nu vorbeşte cursiv

spaniola. Şi-n plus, lucrează cu toţii de ani de zile în Fischer Hall. De ce să se fi apucat vreunul dintre ei să omoare oameni tocmai acum?

Aşa că nu mi-au mai rămas pe lista suspecţilor decât doamnele. Dacă e să fim corecţi, trebuie să le iau şi pe ele în calcul...

Dar nici una dintre ele n-ar fi putut lăsa prezervativul ăla uzat în camera Robertei.

Din păcate însă, eu sunt singura persoană căreia i se pare ciudat că două fete – care aveau câte un dosar în biroul meu şi care îşi găsiseră prieten la un interval de o săptămână una faţă de cealaltă – s-au apucat aşa, din senin, să facă surfing pe lifturi şi au murit exact în momentul în care cheia lifturilor dispăruse, apoi apăruse la loc la scurt timp după ce trupul uneia dintre ele fusese descoperit.

Aşa că la ora şapte seara mă strecor afară din casă – n-am văzut nici urmă de Cooper de la incidentul din lift de azi-dimineaţă, lucru care-mi convine pentru că, sinceră să fiu, habar n-am ce-o să-i spun când chiar o să dau cu ochii de el.

Şi aşa se face că dau nas în nas cu Jordan Cartwright, care tocmai se apropia de treptele de la intrare.

— Heather! strigă el.

Are nişte pantaloni de piele şi o cămaşă înfoiată, ca alea de care personajele fac haz în serialul *Seinfeld*.

Da, îmi pare rău s-o spun. Pantaloni de piele.

Partea proastă e că arată bine în ei.

— Tocmai veneam să văd ce mai faci, zice el preocupat profund de bunăstarea mea psihică.

— Fac bine, zic eu şi trag uşa după mine căznindu-mă să încui toate yalele.

Nu mă întrebaţi de ce-s aşa multe încuietori, când avem un sistem de alarmă, un câine, ca să nu mai vorbim

de un program rastafarian de pază comunitară[1]. Dar, în fine.

— O seară plăcută, ne urează unul dintre traficanții de droguri de pe stradă.

— Mulțumesc, îi răspund eu. Lui Jordan îi spun: Îmi pare rău, dar chiar n-am timp de taclale. Trebuie să ajung undeva.

Jordan coboară în goana mare treptele ca să mă ajungă din urmă.

— Voiam doar... zice Jordan. Nu știam dacă ai auzit. Despre mine și Tania. Am avut de gând să-ți spun ieri, dar prea erai pusă pe ceartă – nu așa voiam să afli, Heather, îmi spune Jordan în timp ce mergem ca vântul și ca gândul, mai ales eu. Jur. Voiam să auzi de la mine.

— Stai liniștit, Jordan. Serios.

De ce oare nu pleacă odată?

— Bună, face unul dintre traficanții de droguri și ni se pune în drum. Nu ești tu ăla?

— Nu, îi răspunde Jordan. Apoi către mine: Heather, mergi mai încet. Trebuie să stăm de vorbă.

— Nu avem nimic să ne spunem, îl asigur eu cu vocea mea cea mai voioasă. N-am nimic. Totu-i în regulă.

— Totul nu-i în regulă, strigă Jordan. Nu suport să te văd suferind în halul ăsta. Mi se rupe inima, nu alta...

— Auzi, îi zic eu traficantului de droguri care se ține după noi. Ăsta-i Jordan Cartwright. Știi tu, din formația Easy Street.

— Tipul din Easy Street! zbiară traficantul de droguri și arată cu degetul spre Jordan. Știam eu! Hei! Ia uitați-vă! le zice el prietenilor lui. E tipul din Easy Street!

---

1 Program organizat de oamenii dintr-o zonă, care patrulează cu schimbul pentru a asigura paza. Venit de la rastafarianism, mișcare religioasă din Jamaica în anii '30.

— Heather! strigă Jordan, înghiţit de un val de vânători de autografe. Heather!

Dar eu merg mai departe.

Păi ce era să fac, zău aşa? Că doar e logodit. LOGODIT. Şi nu cu mine.

Ce altceva mai e de discutat? În fond, am eu alte treburi în momentul de faţă.

Rachel pare surprinsă să mă vadă intrând pe uşă la Fischer Hall aşa târziu. O găsesc pe hol. Intru, iar ea face ochii mari cât cepele.

— Heather! exclamă ea. Ce cauţi aici?

— Mi s-a cerut să fiu arbitru, zic eu.

Din nu ştiu ce motive, pare uşurată. Îmi dau seama de ce o clipă mai târziu.

— A, ce bine! Încă un arbitru pentru concursul de play-back! Grozav! Mă bucur că Sarah şi cu mine nu trebuie să fim singurele arbitre. Dacă e egalitate?

— Heather! strigă Jordan şi năvăleşte în hol.

Peste tot în jur, lumea icneşte brusc, pentru că îl recunoaşte cât ai clipi. Pe urmă încep şoaptele: „Nu e ăsta... nu, imposibil. Ba da, chiar el e! Uită-te mai bine!"

— Heather, zice Jordan şi se îndreaptă spre mine şi Rachel.

Lănţişorul de aur îi zornăie pe sub cămaşa înfoiată şi de-abia mai suflă.

— Te rog. Trebuie să vorbim.

Mă întorc spre Rachel, care se holbează la Jordan cu ochii cât nişte farfurii zburătoare.

— Şi iată încă un arbitru pentru tine, îi zic eu.

Şi aşa se face că Jordan şi cu mine sfârşim prin a ne aşeza, cu carneţelele în poală, în rândul întâi din grămada de trei sute de scaune din cantină, cu faţa la barul pentru salate şi mâncare caldă, închis pentru moment.

Vă dați seama cât îi e de greu lui Jordan să vorbească cu mine despre relația dintre noi în condițiile astea, deși își dorește chestia asta cu disperare.

Dar mie una îmi convine. La drept vorbind, eu sunt aici numai ca să-i vânez pe misterioșii Mark și/sau Todd, dar faptul că sunt arbitru nu mi-e de prea mare ajutor.

Dar măcar așa nu trebuie să-l ascult pe Jordan cum încearcă să inventeze cine știe ce explicații jalnice pentru comportamentul pe care l-a avut față de mine – deși zău dacă pricep de ce-i pasă atât de mult ce gândesc eu despre el, când mi-a dat atât de limpede de înțeles că nu vrea să fie cu mine... Poate că Sarah ar găsi o explicație.

Studenții sunt surescitați la maximum de prezența lui Jordan. Nu știuseră c-o să aibă parte de un arbitru faimos. (Eu nu contez. Cei câțiva tineri care m-au recunoscut la intrare n-au manifestat nici un interes față de persoana mea. În seara asta numai Jordan contează... deși mă tem că unii studenți cam fac mișto de cămașa înfoiată și de reputația formației Easy Street.) Dar prezența lui Jordan pare să confere concursului un aer oficial și profesionist, care lipsise cu desăvârșire până acum.

Concurenții par acum și mai stresați.

Un sistem complicat de sunet și lumină a fost atârnat deasupra barului pentru salate și o mulțime de studenți se îngrămădesc și se înfruptă din Cola și chipsurile gratuite. Mă uit de jur împrejur după cupluri adâncite în conversație, pe ideea că Mark sau Todd o să încerce să dea din nou lovitura, iar aici se găsesc boboace din belșug care ar putea să-i cadă în plasă.

Dar nu văd decât grupuri de tineri, băieți, fete, albi, negri, asiatici, de toate pentru toți, cu blugi lăbărțați și tricouri, și toți zbiară fericiți unul la altul pasându-și chipsuri Doritos.

Mmmm. Doritos.

Sarah, care stă chiar lângă Jordan, nu-şi poate dezlipi ochii de pe el. Îl chestionează despre industria muzicală, aşa cum m-a chestionat şi pe mie când m-a cunoscut. De exemplu, nu i s-a părut că şi-a trădat menirea făcând o reclamă la Pepsi? Sau nu i s-a părut o degradare a talentului său de muzician profesionist când a cântat în pauza meciului de la SuperBowl. Nu îl deranjează că nu ştie să cânte la nici un instrument? Nu înseamna asta că, de fapt, nu e muzician profesionist, ci doar o voce cu ajutorul căreia casa de discuri Cartwright Records îşi satisface lăcomia de bani?

Când se sting luminile, iar şeful cantinei, Greg, se ridică să ureze tuturor bun venit, mai că mi-e milă de Jordan.

Începe primul număr, un trio de fete care imită ultimul cântec al Christinei Aguilera, cu tot cu mişcări de dans. Cu lumina stinsă, reuşesc să mă uit prin sală fără să bată la ochi.

Au venit o grămadă de studenţi. Aproape toate scaunele sunt ocupate, iar în cantină încap patru sute de inşi. Plus că alţii stau în picioare lângă intrare, fluieră şi aplaudă şi se comportă ca orice tineri de optsprezece ani plecaţi de-acasă pentru prima oară în viaţa lor. Lângă mine, Jordan se uită la cele trei imitatoare ale Christinei, cu carneţelul în mână. Ţinând cont c-a fost adus cam cu forţa la concursul ăsta, constat cu mirare că ia treaba foarte în serios.

Sau poate că doar se preface interesat de cele ce se petrec pe scenă numai ca să-l mai slăbească Sarah.

Primul număr se încheie brusc c-o mişcare violentă din şolduri, iar pe scenă îşi fac acum apariţia patru băieţi. Un bas zguduie pereţii cantinei – cei patru interpretează *Bye Bye Bye*, al formaţiei 'N Sync – şi mi-e

milă de vecinii aşezământului Fischer Hall, printre care şi-o biserică episcopaliană.

Băieţii se avântă cu entuziasm în numărul pe care l-au pregătit. Au învăţat foarte bine mişcările de dans – atât de bine, că râd de mă prăpădesc, nu alta.

Mă uit la Jordan şi bag de seamă că el nu râde deloc. Nu pare să priceapă că băieţii iau de fapt în derâdere formaţiile de băieţi. Jordan îi notează în funcţie de originalitate şi cunoaşterea versurilor.

Să fim serioşi.

Arunc un ochi în carneţelul meu şi le dau băieţilor nota – cinci din zece, pentru că nici n-au costume ca lumea – şi chiar atunci observ un bărbat înalt care se plimbă prin încăpere, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor kaki, stil camuflaj.

La început am impresia că e preşedintele Allington. Dar preşedintele nu poartă niciodată pantaloni de camuflaj, el îi preferă, după cum am mai pomenit şi cu altă ocazie, pe cei albi. Iar nou-venitul e prea bine îmbrăcat ca să fie preşedintele facultăţii.

Când trece prin faţa automatului de Cola, îmi dau seama că e vorba de Christopher Allington, fiul preşedintelui. Deci nu eram prea departe de adevăr.

Nu e un lucru ieşit din comun ca fiul preşedintelui să treacă pe-acolo. În fond, părinţii lui locuiesc la mansardă. Probabil c-a venit să vadă ce-i cu tămbălăul ăla.

Dar, când se îndreaptă spre un grup de studente care reazemă zidul cel mai îndepărtat şi se-apucă să vorbească cu ele, încep să-mi pun întrebări. Ce caută de fapt Christopher aici? În fond, el e student la drept, nu la umanioare.

Pete mi-a povestit că, atunci când familia Allington a venit de la o facultate de undeva din Indiana, unde lucrase preşedintele Allington înainte, s-a făcut tot posibilul să se treacă sub tăcere faptul că tânărul

Christopher nu luase o notă destul de mare la examenul LSAT[1] ca să fie primit la New York College. Se pare însă că taică-su trăsese sfori la greu și îl băgase până la urmă la drept.

Totuși, cu o mamă alcoolică și un tată care umblă uneori în maiou, bietul băiat nu s-a prea ales cu cine știe ce material genetic din partea familiei Allington, așa că avusese nevoie de alte proptele.

'N Sync își termină numărul zgomotos și cedează scena unui ins care îl imită pe Elvis. Pe durata cântecului *Viva Las Vegas* mă pomenesc că, din lipsă de altceva mai bun de făcut, îl urmăresc pe Christopher Allington plimbându-se prin mulțime. Îl văd cum umblă de colo-colo și cum se așază în cele din urmă pe un scaun, în spatele unui rând întreg de fete. Sunt toate în anul întâi – e limpede după cum chicotesc stingherite. Încă nu au intrat cu totul în atmosfera de New York College, dovadă fețele lipsite de găuri și inele, părul nevopsit și hainele marca Gap. Una dintre fete, care pare ceva mai sofisticată, se răsucește în scaun și începe o conversație cu Christopher, care se apleacă să audă mai bine ce spune. Fata de lângă ea refuză cu îndârjire să se alăture discuției și continuă să se uite înainte cu hotărâre.

Dar se vede clar că trage cu urechea cât cuprinde.

Elvis termină de cântat și e răsplătit cu o cantitate respectabilă de aplauze, iar apoi Marnie Villa Delgado – ei da, chiar colega de cameră a lui Elizabeth Kellogg – intră pe scenă. Lumea o aplaudă mai mult decât pe ceilalți. Sper că nu e atât de aclamată doar pentru că s-a ales cu o cameră numai a ei pentru tot restul semestrului.

Marnie, care poartă niște blugi cu talie joasă și o perucă, blondă, se înclină politicos. După care se

1 Law School Admission Test – examenul de admitere la Facultatea de Drept.

lansează în interpretarea unei melodii care mi se pare oarecum cunoscută. La început nu-mi dau seama de unde o știu. Da' nu-mi place deloc...

Abia pe urmă adevărul mă izbește drept în față. *Pofta de dulce*. Marnie zbiară din toți bojocii cântecul care m-a consacrat... cu mai bine de zece ani în urmă. Iar succesul s-a datorat faptului că interpreta era supertânără.

Jordan mai că se îneacă pe scaunul de lângă al meu. Unii dintre studenții care îmi cunosc trecutul izbucnesc în râs. Marnie însăși îmi aruncă o privire șmecheră în vreme ce imită versurile „Nu-mi zice să țin dietă/ Hai mai bine să-ncercăm/ Dulciuri multe să mâncăm".

Zâmbesc și încerc să nu arăt cât mă simt de prost. Așa că îmi îndrept din nou atenția spre Christopher. Stă și acum la taclale cu fetele de pe rândul din fața lui. A reușit în cele din urmă să o atragă în conversație și pe fata cea sfioasă care, deși nu din cale-afară de drăguță, are o figură mult mai interesantă decât a colegei ei vorbărețe. Fata s-a răsucit pe scaun și-i zîmbește timid lui Christopher, cu genunchii la piept, în timp ce cu o mână își dă la o parte de pe față câteva șuvițe rebele de păr roșcat.

Pe scenă, Marnie își scutură de zor peruca blondă – ca să nu mai vorbesc de șolduri – într-un mod pe care publicul îl găsește nespus de amuzant și care sper că nu vrea să reprezinte o imitație exactă a felului în care interpretam eu cântecul pe vremuri.

Și atunci mă izbește un gând – așa, din senin – Christopher Allington s-ar putea să fie Mark.

Sau Todd.

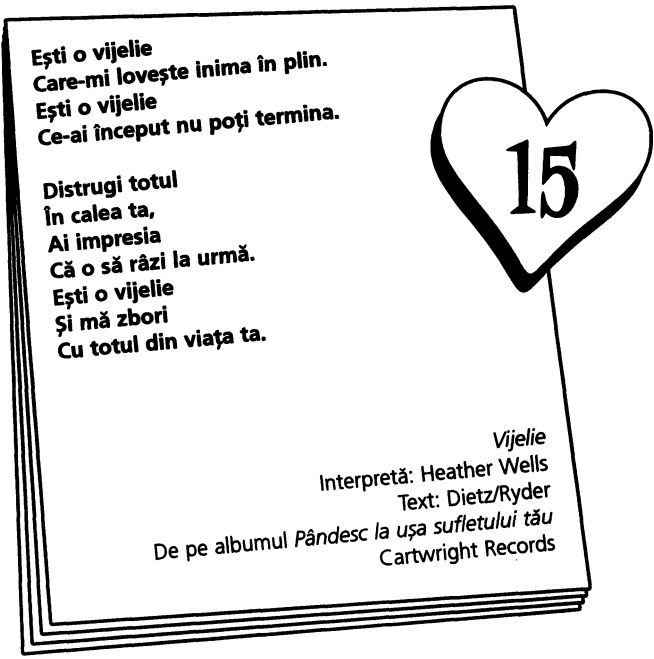

Mi-a cam înghețat sângele în vine.

Deși, nu chiar. Dar am avut o senzație de parcă cineva mi-a turnat pe spate o Cola dietetică foarte rece sau ceva de genul ăsta.

Dintr-odată mâinile îmi transpiră atât de tare, că abia pot să țin carnețelul. Inima îmi bate cu putere ca atunci când îi cântasem tatălui lui Jordan niște piese compuse de mine, iar el făcuse haz de ele.

Christopher Allington? Christopher Allington? Nu se poate!

Și totuși...

Și totuși, Christopher Allington are acces deplin peste tot în Fischer Hall. Nu trebuie să semneze de

intrare și are dreptul să-i ceară studentei de serviciu să-l lase în biroul directorului la orice oră poftește. Și știu chestia asta pentru că una dintre asistentele de pe etaj s-a plâns la un moment dat că xeroxul e veșnic în pană de hârtie luni dimineața, iar Rachel i-a explicat cum Christopher Allington vine duminica seara și-i cere unuia dintre administratori să-i deschidă biroul ca să fotocopieze notițele unui coleg.

Așa că ar fi avut timp berechet să ia dosarele lui Rachel la mână, în căutarea unei victime potrivite care să-i cadă ușor în mreje, fete lipsite de experiență, pe care să le seducă foarte ușor.

Apoi, făcea cunoștință cu ele, stătea la taclale și se prezenta sub un nume fals... și toate astea ca să le ademenească în patul lui fără prea mari bătăi de cap. E ca și când ar avea la dispoziție un întreg harem de studente dornice să se lase cucerite, de unde el poate s-aleagă oricând!

Dumnezeule sfinte, e de-a dreptul diabolic. E ingenios. E...

Exagerez totuși. Ce-ar mai râde Cooper de mine!

Dar Cooper nu e aici...

Iar Christopher Allington e chiar mișto. Pe la vreun metru optzeci și cinci, păr lung, blond, dat pe spate, are farmecul unui... ei bine, al unui băiețaș dintr-o formație. Care fată din anul întâi n-ar fi măgulită de avansurile lui... atât de măgulită, încât să-i sară-n pat imediat ce l-ar cunoaște? O, Doamne, e frumușel, mai în vârstă decât ele, blazat... Orice fată de optsprezece ani i-ar cădea la picioare. La drept vorbind, și o fată de douăzeci și cinci de ani i-ar cădea la picioare. Tipul e OK.

Bine, dar de ce să le omoare? Să agăți niște fete tinere e una, dar să le omori după aia? Păi care-i logica aici? Dacă fetele sunt moarte, nu mai poți să te culci cu ele și a doua oară.

Şi, mult mai important, cum le-a omorât? Mă rog, ştiu eu cum – dacă au fost într-adevăr omorâte –, dar cum a reuşit el să le dea brânci unor femei în toată firea în casa liftului, doar ele s-ar fi împotrivit din răsputeri, nu? Droguri? Dar n-ar fi găsit medicul legist ceva dovezi la autopsie dacă aşa ar sta lucrurile?

Mi se suie sângele la cap. Îmi fac vânt cu carneţelul şi-mi îndrept din nou atenţia spre Marnie. Tocmai îşi încheie numărul cu nişte mişcări violente din şolduri pe care nu le-am mai văzut decât la Shakira, atunci când a participat la Music Video Awards. E clar că nu mă imită pe mine. Eu am fost dintotdeauna o dansatoare groaznică, un adevărat coşmar pentru toţi coregrafii cu care am lucrat. Îmi atrăgeau atenţia mereu că am mari probleme pentru că nu pot pur şi simplu să mă las dusă de val.

Marnie se dă peste cap în genul lui Carly Patterson[1] şi aterizează într-un şpagat, lumea ridicându-se în picioare extaziată. Mă ridic şi eu... şi mă duc spre ea. Lakeisha a plecat, dar Marnie e aici şi ar putea să-mi confirme dacă Christopher Allington s-a întâlnit sau nu cu fosta ei colegă de cameră.

Dar Jordan mă apucă de braţ înainte să fac nici măcar doi paşi.

— Unde pleci? întreabă el îngrijorat. Doar nu cumva vrei s-o ştergi înainte să stăm de vorbă, Heather?

Jordan miroase discret a Drakkar Noir, ceea ce-mi afectează serios puterea de concentrare. Cât a fost cu mine, s-a dat cu Carolina Herrera, pentru bărbaţi, aşa că e limpede că noua mireasmă Drakkar Noir se datorează Taniei.

— Mă întorc imediat, zic eu şi-l bat uşor pe braţ – pe braţul lui foarte musculos.

---

1 Fostă gimnastă americană.

Se pare că s-a antrenat serios pentru viitorul lui turneu și se vede. Cool.

— Promit.

— Heather, zice Jordan, dar i-o tai scurt.

— Promit. Când se termină spectacolul, o să stăm de vorbă mult și bine.

Jordan pare înduplecat.

— Bine, zice el. Bine.

O văd pe Marnie traversând cantina spre locul special amenajat unde concurenții așteaptă decizia arbitrilor și mă grăbesc să m-apropii de ea în vreme ce următoarea formație se pregătește să evolueze.

Marnie și-a scos peruca blondă și se șterge de transpirația de sub ochi. Când mă vede, zâmbește.

— Marnie, îi zic eu. Bună interpretare.

— Mulțumesc, se fandosește ea. Mi-a fost teamă că o să te superi. După cum vezi, mi-am dat seama în sfârșit cine ești.

— Mda, zic eu. Uite ce e, vreau să te întreb ceva. Tipul cu care s-a întâlnit Elizabeth chiar înainte să moară... se poate ca numele lui să fi fost Chris?

Vizibil dezamăgită că n-am venit să vorbesc cu ea decât despre colega ei de cameră, Marnie înalță indiferentă din umeri.

— Nu știu. Așa ceva. Chris sau Mark.

— Mulțumesc, îi zic eu.

Ea se întoarce să le spună ceva de rău celorlalți despre formația de fete care o imitase pe Christina Aguilera, dar eu întind mâna și-o apuc de mânecă:

— Ăă, Marnie?

Ea se uită din nou la mine.

— Da?

— O vezi pe fata de-acolo, din rândul cinci, cam cu vreo zece scaune mai încolo, care stă de vorbă cu tipul blond?

Marnie se uită. Apoi ridică o sprânceană.

— Tipul e trăsnet. Cine e?

— Deci, nu-l cunoşti?

— Nu... încă, zice ea pe un ton care dă clar de înţeles că are de gând să rectifice cât de curând situaţia.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea. Poate, dacă pun mâna pe-o poză de-a lui Christopher Allington, o scot cumva pe Lakeisha dintr-o sală de curs ca să văd dacă îl recunoaşte...

Pe urmă îmi vine altceva în minte.

— O cunoşti pe fată? o întreb pe Marnie.

Cu o strâmbătură, îmi răspunde:

— Oarecum. Stă la etajul doisprezece. O cheamă Amber, sau aşa ceva.

Amber. Perfect. Acum am un nume. Plus etajul.

Mă întorc la locul meu chiar când doi băieţi în fustă încep să cânte *Dude looks like a lady*. Jordan se apleacă spre mine şi mă întreabă:

— Asta ce-a mai fost?

Mă mulţumesc să-i zâmbesc şi să ridic din umeri. N-are nici un rost să încerc să zbier în hărmălaia aia, şi-n plus, Sarah, cu carneţelul în poală, mă ceartă din priviri. Nu cred că-i convine că am vorbit cu o concurentă, îşi închipuie că n-o să-mi pot păstra obiectivitatea în calitatea mea de arbitru.

Aşa că stau neputincioasă pe scaunul meu, în vreme ce Christopher Allington de bună seamă – foarte probabil – vrăjeşte următoarea lui victimă. Amber – din câte îmi dau eu seama, pentru că nu pot decât să arunc câte o privire fugară în direcţia ei, ca să nu pară că mă holbez – moare de drag de câtă atenţie îi dă Christopher. Îşi învârte o şuviţă de păr roşcat-castaniu pe deget şi se foieşte în scaun, pe scurt, se comportă ca o fată pe care n-a băgat-o niciodată în seamă un tip mişto. Mă uit îngrijorată la ei, îmi muşc buza de jos şi mă întreb

dacă o să găsim trupul lui Amber în casa liftului mâine-dimineață.

Numai că nu prea pot să mi-l imaginez pe Christopher omorând. Genul care să dezvirgineze fete, da. Dar ucigaș?

Da, mă rog, soțul Evitei Peron a fost un tip extrem de scabros, și am citit undeva că a omorât o grămadă de oameni, ăsta fiind motivul pentru care Madonna n-a vrut ca lumea să plângă pentru ea în cântecul ăla.

În sfârșit, concursul de play-back se termină. Greg, șeful cantinei, vine și anunță că a sosit momentul ca arbitrii să înceapă deliberarea. Toată lumea se ridică și pleacă să ciugulească niște Doritos (norocoșii). Rachel își întoarce scaunul cu fața spre mine, Jordan și Sarah.

— Ei bine, zice ea și-mi zâmbește. Ce crezi?

Cred că avem o problemă, îmi vine să-i spun. O problemă extrem de gravă. Dar nu legată de concursul de față.

În schimb spun:

— Mie mi-a plăcut Marnie.

Jordan exclamă:

— Evident! Dar tipii care au imitat formația 'N Sync au evoluat mult mai bine. Și-au însușit pe deplin coregrafia. Le-am dat zece.

Sarah intervine:

— Ce-i drept, schimonoselile alea au fost de-a dreptul amuzante.

— Ăă, fac eu. Mie mi-a plăcut Marnie.

— Și a trecut prin atâtea, spune Rachel serioasă. Măcar atâta să facem și noi pentru ea, nu credeți?

Vreau să se termine totul cât mai repede, ca să găsesc un pretext să vorbesc cu Chris, așa că zic:

— Da, așa e. Păi atunci, hai să-i acordăm lui Marnie locul întâi, celor cu 'N Sync doi și fetelor care au imitat-o pe Christina trei.

Jordan pare cam ofuscat că i-am nesocotit cu desăvârșire părerea, dar nu protestează.

Rachel se duce să-i comunice lui Greg hotărârea juriului, iar eu mă răsucesc pe scaun ca să mai trag puțin cu ochiul la Christopher...

...dar el tocmai a ieșit pe ușă, cu un braț petrecut lejer pe după umerii lui Amber.

Țâșnesc pur și simplu de pe scaun, fără să-i adresez un cuvânt lui Jordan sau altcuiva. Îl aud strigând după mine, dar n-am timp de pierdut cu povești. Christopher și Amber au ajuns deja pe la jumătatea sălii televizorului. Dacă nu acționez imediat, din fata asta s-ar putea să nu mai rămână decât o pată de sânge pe pardoseala casei liftului.

Dar, spre uimirea mea, în loc să o ia spre lift, Amber și Christopher se îndreaptă spre ieșirea din clădire.

Îi urmăresc în goana mare, ocolind grupurile de tineri care s-au adunat în hol. Abia la lăsarea serii holul centrului prinde viață. Studenți, pe care nici nu i-am mai văzut până atunci, stau rezemați de recepție, la taclale cu studenta de serviciu. Gardianul – nu Pete, el lucrează ziua – se rățoiește la un grup de puștani care pretind că se cunosc cu niște studenți de la etajul cinci, dar nu-și amintesc cum îi cheamă. Ce-ar fi să fie gardianul băiat de comitet și să le dea drumul în clădire?

O zbughesc pe lângă toată lumea, dau ușa de perete și mai să mă împiedic când ies în aerul călduț al serii de toamnă.

Washington Square Park e plin de polițiști, turiști, traficanți de droguri și șahiști, care stau pe băncile din zona cu mese de șah și joacă la lumina felinarelor până când se închide parcul, la miezul nopții. Liceeni din Westchester, în mașinile Volvo ale părinților, rulează pe stradă, iar dinăuntru se aude ocazional câte un radio dat prea tare, drept care se aleg uneori cu mașina

confiscată pentru că tulbură liniștea publică. Fel de fel de minunății se petrec pe stradă, ăsta fiind și unul dintre motivele pentru care atât de mulți studenți cer camere cu vedere la Park... dacă n-au ce să vadă la televizor, pot la fel de bine să se distreze uitându-se la agitația din Park.

Și exact asta fac și Christopher cu Amber. Reazemă ghiveciul de la ieșirea din clădire, fumează și se uită cum poliția arestează pe cineva pe trotuarul de vizavi. Christopher stă cu brațele încrucișate și pufăie din țigară în stilul lui Johhny Depp, sau mă rog, așa ceva, iar Amber ciripește ca o turturică și, după felul în care ține țigara, se vede clar că nu prea le are cu fumatul.

N-am timp de pierdut, e limpede. Mă apropii de ei încercând să par relaxată. Cred că așa ar fi procedat și Cooper.

— Bună, îi spun eu politicos lui Christopher. Pot să fumez și eu una?

— Sigur, zice Christopher și scoate din buzunarul cămășii un pachet de Camel Light și-mi întinde o țigară.

— Mulțumesc, zic eu, pun țigara între buze și o aprind de la bricheta Zippo pe care mi-o întinde.

N-am fumat în viața mea. În primul rând, paradește coardele vocale, ceea ce nu e tocmai bine dacă ești cântăreață. Iar în al doilea, nu pricep și pace cum poate o țigară să fie mai bună decât o ciocolată Butterfinger, așa că, dacă tot îți faci o dambla, de ce să nu o faci cu ceva delicios și crocant, cu umplutură de unt de arahide?

Dar acum stau lângă ei și mă prefac că trag în piept în vreme ce îmi sparg creierii ce să fac mai departe. Ce-ar face Nancy Drew? Sau Jessica Fletcher? Sau cea-laltă, cum îi zice? Cea din *Jordan*? Vai de capul meu, nu mă pricep deloc la treaba asta de detectiv. Ce-o să se întâmple după ce Cooper și cu mine vom începe să lucrăm împreună – adică după ce voi absolvi facultatea

și așa mai departe? Cum o să fim noi doi ca Nick și Nora Charles[1], dacă Nora nu e în stare să facă ce trebuie în calitate de parteneră într-ale meseriei de detectiv? Tulburătoare dilemă. Încerc să nu mă mai gândesc la asta.

Peste drum, polițiștii se chinuie să aresteze un beți-van care s-a gândit c-ar fi amuzant să se dezbrace în fața șahiștilor din parc. Nu înțeleg de ce unii bărbați simt așa o nevoie în a-și expune organele genitale în public. Nu de alta, dar se pare c-o fac numai cei slab dotați în materie.

Le spun treaba asta și lui Christopher și Amber. Adică așa, în treacăt, ca să zic și eu ceva. Ea pare șocată, dar Christopher izbucnește în râs.

— Da, face el. Ar trebui să se dea o lege: Numai beți-vanii cu un mădular de cel puțin cinșpe centimetri au dreptul să-și dea jos nădragii.

Mă uit la el, ridicând o sprânceană. Nădragii? Christopher Allington ăsta e un tip haios. Oare Ted Bundy o fi avut și el simțul umorului? A cam avut când Mark Harmon l-a interpretat, în filmul pe care l-am văzut aseară pe canalul Lifetime...

Peste drum, beți-vanul îi înjură copios pe polițiștii care i-au pus cătușe, iar unii șahiști zbiară la el. Ca să știți și voi, șahiștii nu sunt nici pe departe manierați, așa cum îi prezintă presa.

— Aoleu, zice Amber la auzul unui epitet mai picant. La noi în oraș oamenii nu vorbesc în halul ăsta cu polițiștii.

— Unde anume? o întreb eu în timp ce scutur cu nonșalanță scrumul pe trotuar. Cel puțin încerc.

— Boise, statul Idaho, precizează ea, de parcă ar fi mai multe orașe Boise în Statele Unite.

— Boise, repet eu. N-am fost niciodată acolo.

---

1 Personaje dintr-un roman de Dashiell Hammett, în care Nick e detectiv particular.

Ceea ce e o minciună gogonată. Am dat un spectacol la Boise Civic Center în faţa a cinci sute de puberi, în turneu cu *Pofta de dulce*.

— Dar tu? îl întreb pe Christopher.

— Nu, răspunde el. N-am fost niciodată la Boise. Ia stai, nu te cunosc eu de undeva?

— Pe mine? zic eu şi încerc să par surprinsă. Nu cred.

— Ba da, mă contrazice el. Te ştiu. Eşti studentă la drept?

— Nu, răspund eu şi mai scrumez un pic.

O fi provocând ele cancer şi alte năpaste, dar ţigările reprezintă nişte obiecte foarte bune de recuzită dacă vrei să pari blazat. Ca de exemplu atunci când încerci să demaşti un ucigaş.

— Zău?

Christopher scoate fum albăstrui pe nări. Nu-i drept! Face multe giumbuşlucuri cu fumul!

— Aş putea să jur că te-am mai văzut undeva.

— Probabil pe-aici pe undeva. Eu te-am mai văzut pe tine. Eşti fiul preşedintelui Allington, Christopher, nu-i aşa?

Pare atât de şocat de vorbele mele, de parcă l-aş fi pocnit în faţă c-o pungă de Gummi Bears. Preţ de-o clipă am impresia c-o să-şi înghită ţigara.

Dar îşi vine destul de repede în fire.

— Ăă, da, face el. Ochii lui cenuşii sunt încă prietenoşi. De unde ştii?

— Mi-a spus cineva, zic eu. Locuieşti aici? Cu ai tăi?

E jignit. Răspunde imediat:

— A, nu. Am apartamentul meu, dar e în centru şi dacă tot am venit aici la facultate...

— Nu eşti absolvent? întreabă Amber. Ei nu i-a căzut încă fisa. Eşti student la drept?

— Mda, zice Christopher.

Nu mai pare să se simtă atât de bine cum se simțise înainte să vin eu și să arunc mica mea bombă. Săracu'. Habar n-are el că mai am și alte arme ascunse în mâneca (suflecată).

— N-am știut că ești fiul președintelui Allington, zice Amber, iar în vocea pițigăiată gen Minnie Mouse se simte o oarecare urmă de reproș.

— Păi nu prea-mi place să mă laud cu chestia asta, bombăne Christopher.

— Și parcă mi-ai spus că te cheamă Dave.

— Zău?

Christopher își termină de fumat țigara, aruncă mucul pe trotuar și calcă pe el.

— Poate nu m-ai auzit tu bine. Era multă gălăgie înăuntru. Sunt sigur c-am spus că mă cheamă Chris.

Peste drum, polițiștii îl îndeasă pe bețivul fără pantaloni într-o mașină. Pe urmă încep să completeze formulare de arestare și să soarbă câte o cafea pe care le-a cumpărat-o cineva de la o cafenea din colț. Bețivul izbește în geamul mașinii: vrea și el cafea.

Nimeni nu-l bagă în seamă.

Am zbârcit-o. Mă dovedesc cel mai incompetent detectiv din lume. Trebuie neapărat să fac niște cursuri de criminalistică. Știți voi, după ce o să trec de cele șase luni de probă și o să am dreptul să fac cursuri gratuite.

— E foarte trist, nu-i așa? întreb cu o voce pe care până și eu o consider mult prea pițigăiată – gen Sub-Zero, tipa din magazinul de blugi, de zilele trecute. Mă refer la toți ratații din orașul ăsta. Cum ar fi bețivul care și-a dat pantalonii jos și care a fost arestat adineauri. A, da, la fel și nefericitele din clădirea asta. Cele care au murit... Cum ziceau polițiștii? A, da, făcând surfing pe lifturi. Vă vine să credeți că poate face cineva ceva atât de stupid?

Îi arunc o privire lui Christopher ca să văd cum reacționează la un apropo atât de direct la victimele lui. Dar nu pare câtuși de puțin tulburat...

... numai dacă, faptul că a scos încă o țigară și și-a aprins-o chiar asta înseamnă.

Ceea ce, ăăă, s-ar putea să fie posibil. Într-un fel. Dar nu așa cum m-aș fi așteptat eu.

— O, da, intervine Amber, care se căznește vitejește să participe și ea la conversație. Știu. A fost ceva atât de trist. O cam știam din vedere pe a doua fată. Am rămas blocată o dată cu ea în lift. Totul n-a durat decât un minut, dar pe ea o apucaseră pandaliile, avea rău de înălțime Când am auzit cum a murit, m-am mirat la culme. Cum poate o fată care se teme atât de mult de înălțime să facă ceva așa de periculos?

— Te referi la Roberta Pace? întreb eu și îi arunc o privire lui Chris, ca să văd cum reacționează la auzul numelui.

Dar el tocmai se uită la ceas – un Rolex. Unul de-adevăratelea, nu o imitație pe care o găsești la orice colț de stradă cu patruzeci de dolari.

— Da, așa o chema. Doamne, nu-i așa că a fost ceva trist? Era o fată așa drăguță.

— Știu, dau eu din cap serioasă. Dar mai ciudat decât că făcea surfing pe lifturi deși avea rău de înălțime este că, sau cel puțin așa am auzit, chiar cu o zi înainte să moară, cunoscuse un tip care...

Dar n-am apucat să-mi termin fraza. Tocmai atunci m-au apucat de braț zece degete ca de oțel și m-am pomenit smucită cu putere îndărăt.

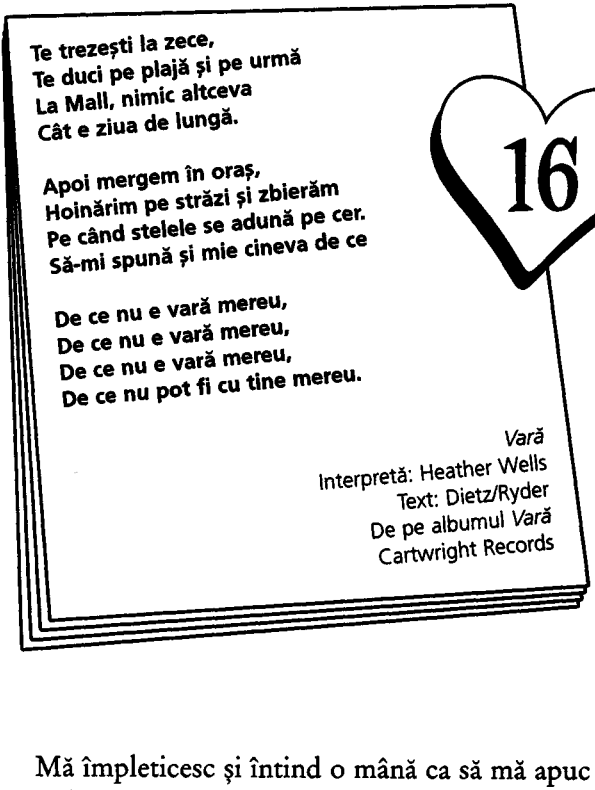
Te trezești la zece,
Te duci pe plajă și pe urmă
La Mall, nimic altceva
Cât e ziua de lungă.
Apoi mergem în oraș,
Hoinărim pe străzi și zbierăm
Pe când stelele se adună pe cer.
Să-mi spună și mie cineva de ce
De ce nu e vară mereu,
De ce nu e vară mereu,
De ce nu e vară mereu,
De ce nu pot fi cu tine mereu.
16
Vară
Interpretă: Heather Wells
Text: Dietz/Ryder
De pe albumul Vară
Cartwright Records

Mă împleticesc și întind o mână ca să mă apuc de ceva și ating niște mușchi abdominali tari ca piatra – formați la sală.

O avea oare Jordan Cartwright vreo parte corporală care să nu fie tare ca piatra?

Inclusiv capul, pare-se?

Mă târăște la câțiva metri de Chris și Amber.

— Ce tot faci aici? se răstește Jordan la mine, după care îmi smulge țigara dintre degete și calcă pe ea. Fumezi? Trăiești abia de câteva luni cu stricatul ăla de Cooper și te-ai și apucat de fumat? Îți dai seama în ce hal îți distrug astea coardele vocale?

— Jordan!

Nu-mi vine să cred ce se petrece. Şi asta chiar în faţa suspectului meu numărul unu!

Încerc să vorbesc încet, ca să nu mă audă Chris.

— Nu trăgeam fumul în piept, şoptesc eu. Şi nu trăiesc cu fratele tău, înţelegi? Adică, mă rog, trăiesc cu el în casă, dar la alt etaj.

Mă opresc din şoptit, pentru că mă apucă brusc furia. Cine-şi închipuie Jordan că e, în fond şi la urma urmei?

— Ia stai puţin, de unde şi până unde e treaba ta ce fac eu? Chiar trebuie să-ţi reamintesc că eşti logodit? Şi nu cu mine?

— E adevărat că sunt logodit cu altcineva, Heather, zice Jordan, dar asta nu înseamnă că nu ţin şi acum – profund – la tine. Mi-a spus mie tata c-ai ajuns vai mama ta, dar nu-mi închipuiam că lucrurile stau chiar aşa de rău. Te încurci cu un asemenea individ, Heather? Zău aşa? Păi se pricepe la modă la fel de mult ca şi... (se uită la pantalonii lui Chris)... ca şi Cooper!

— Nici vorbă de-aşa ceva, Jordan.

Arunc o privire peste umăr. Chris şi Amber sunt tot acolo, destul de departe – din fericire – ca să nu audă discuţia noastră şoptită. Chris nu pare cine ştie ce afectat de cele spuse de mine mai înainte, dar bag de seamă că privirea ochilor cenuşii i se îndreaptă totuşi din când în când spre noi. Se teme de ceva? Se teme oare că i s-a înfundat în cele din urmă?

Sau se întreabă pur şi simplu de unde şi-o fi cumpărat Jordan cămaşa aia înfoiată?

— Nu te uita acum, îi şuşotesc eu lui Jordan. Dar tipul cu care vorbeam adineauri... S-ar putea să fie un ucigaş.

Jordan se uită spre Chris.

— Cine? Tipul de colo?

— Ţi-am zis să nu te uiţi acum!

Jordan își ia privirea de la Chris și se uită în jos la mine. Pe urmă întinde brațele și mă strivește la pieptul lui.

— Sărmană puștoaică, zice el. Ce-a făcut Cooper din tine?

Mă zbat să mă smulg din îmbrățișarea lui înăbușitoare – sau cel puțin să vorbesc fără să mă înec cu părul de pe pieptul lui.

— Cooper n-are nimic de-a face cu asta, zic eu și încerc din răsputeri să n-o bag în seamă pe studenta de serviciu care rânjește toată când ne vede pe geam. Au murit două fete în clădirea asta și cred că...

— Aha, deci aici ați dispărut amândoi!

Ne răsucim amândoi în loc și facem ochii mari: hop și Rachel, care s-a strecurat pâș-pâș lângă noi.

— Ați pierdut ceremonia de decernare a premiilor, ne admonestează Rachel în glumă. Marnie a fost atât de fericită că a câștigat, că a și plâns.

— Aha, fac eu, fără cea mai vagă urmă de entuziasm. Grozav.

— Am zis să vin după voi, continuă Rachel, că poate vreți să beți un pahar la mine acasă...

Schimb o privire cu Jordan. În ochii lui se citește o vagă urmă de exasperare. Nu știu ce vede el în ochii mei. Probabil nedumerire. Rachel m-a invitat o singură dată la ea acasă, la un pahar de vin, după ce-a început semestrul, iar eu m-am simțit total nelalocul meu nu numai pentru că, mă rog, e șefa mea și eram disperată să fac orice era nevoie ca să trec cu bine de perioada de probă, dar și pentru că...

Ei bine, apartamentul lui Rachel e extrem de ordonat. Nu că eu aș fi dezordonată, dar...

În fine, poate că sunt puțin cam dezordonată. Recunosc sincer că am o droaie de catrafuse îngrămădite în șifoniere și pe sub pat și, mă rog, cam peste tot.

Dar acasă la Rachel toate sunt puse cu grijă la locul lor. N-am văzut reviste *Us Weekly* la toaletă, ca la mine acasă, sau sutiene agăţate de clanţe, sau ambalaje de la ciocolăţele Ho Ho pe noptieră. Apartamentul ei arăta de parcă se aştepta să primească musafiri.

Sau poate că aşa e apartamentul ei ordonat tot timpul...

Nu. Nu poate fi adevărat, totuşi. Aşa ceva nu e normal.

Ba chiar am băgat de seamă că până şi cele câteva CD-uri pe care le avea – aranjate ordonat, în ordine alfabetică – erau cu artişti precum Phil Collins şi Faith Hill.

PHIL COLLINS ŞI FAITH HILL.

Nu c-ar fi ceva în neregulă cu ei. Sunt cântăreţi foarte talentaţi. Mi-a plăcut la nebunie *Circle of Life* când l-am auzit primele cincizeci de ori...

— Păi, Rachel, zic eu politicos, sunt cam obosită.

— Şi eu la fel, sare Jordan. A fost o zi foarte lungă.

— Aha, face Rachel, clar dezamăgită. Altă dată, atunci.

— Sigur, zic eu, fără să mă uit la Jordan – pentru că, în fond, toată chestia asta s-a întâmplat din vina lui.

Pentru că Rachel nu m-ar fi invitat pentru nimic în lume la un pahar dacă n-ar fi fost Jordan. S-a prefăcut că nu-l recunoaşte, dar eu am auzit-o pe una dintre asistentele de pe etaj când i-a spus cine e. Probabil că mâine o să mă bombardeze cu întrebări despre cât e el de bun de însurătoare.

Nu de alta, dar câştigă MULT mai mult de o sută de mii pe an.

— Păi atunci ne vedem mâine-dimineaţă, zic eu.

— Da. Noapte bună! îmi zâmbeşte Rachel.

Lui Jordan îi spune:

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Jordan!

— Şi mie, zice el şi pare aproape sincer.

Îl iau pe Jordan de braţ şi îl conduc spre Waverly Place înainte să se iste o nouă conversaţie jenantă care

să mă pună într-o situaţie penibilă în faţa colegilor de serviciu.

— Doamne sfinte, îi zic eu. Ce crezi c-ar trebui să fac acum? În legătură cu Amber? Ce mă fac dacă ea o să fie următoarea victimă? N-aş putea să mi-o iert în veci... Deşi l-am demascat definitiv cu chestia aia cu „Dave". Tu nu crezi că l-am demascat? Nu crezi că acum Amber o să fie mai atentă în ceea ce-l priveşte? O, Doamne. Crezi c-ar trebui să mă duc la poliţie? Dar n-am nici o dovadă că el e ucigaşul. Atâta doar că... probabil că prezervativul e şi-acum la Cooper! Aş putea să-l şantajez cu el – ceva de genul „Mărturiseşte, altfel îl duc la poliţie". Sau aşa ceva.

Jordan pare îngrozit.

— Prezervativ? Heather, ce tot spui...?

— Ţi-am mai spus, zic eu şi dau nerăbdătoare din picior. Încerc să prind un criminal. Cel puţin aşa cred eu, că e un criminal. Nu sunt sigură. Fratele tău crede că am o imaginaţie bogată. Dar şi tu crezi că e ciudat, nu-i aşa, Jordan? Două fete moarte în decurs de două săptămâni, nici una n-avea obiceiul să facă surfing pe lifturi şi amândouă şi-au găsit pentru prima dată prieten chiar cu puţin timp înainte? Nu ţi se par cam ciudat?

După colţ, pe Waverly Place, îl vedem pe unul dintre rastafarieni, care se apropie de noi, în speranţa, probabil, că m-am răzgândit şi-o să-i accept în sfârşit oferta: „Un fum, un fum, coniţă?"

În loc să-mi răspundă la întrebare, fără să-l bage în seamă pe traficant, Jordan se repede la el cu un: „Cară-te de-aici!"

Dar omul nu e defel înfricoşător. În fond, eu sunt mai înaltă şi am probabil cu vreo zece kile mai mult decât el. Nici nu e de mirare că săracul pare atât de şocat de izbucnirea lui Jordan.

Abia atunci îmi dau seama cine e cel de lângă mine. Nu e un prieten. Nici măcar o cunoştinţă. Ci ex-ul.

— Of, las-o baltă, zic eu şi mă smulg de lângă el, ca s-o pornesc spre casă.

Singura problemă e că Jordan vine după mine.

— Dar ce-am făcut? vrea el să ştie. Heather, spune-mi măcar atâta lucru. Îmi pare rău. Doar că nu ştiu ce vrei să-ţi spun. Fete moarte, prezervative şi traficanţi de droguri. Şi te-ai şi apucat de fumat. Ce fel de viaţă e asta?

Urc treptele casei lui Cooper şi orbecăiesc după chei în lumina chioară a felinarului.

— Uite ce e, zic eu.

Deschid încuietorile cât pot mai repede, dar îmi dau seama că Jordan urcă treptele şi e chiar în spatele meu, reuşind să blocheze lumina felinarului cu cămaşa lui mare şi înfoiată.

— E viaţa mea, înţelegi? Regret că e aşa nasoală. Dar să ştii, Jordan, că ai şi tu o contribuţie...

— Ştiu, exclamă Jordan. Dar tu n-ai vrut să mergi cu mine la psihiatru, ţii minte? Şi te-am implorat...

Mă strânge de umeri, de data asta nu ca să mă scuture, ci ca să mă răsucească spre el. Clipesc în sus, dar nu-i văd faţa, pentru că felinarul din spatele lui formează un soi de aură în jurul capului său şi toate trăsăturile i se pierd în umbră.

— Heather, îi dă Jordan înainte, orice cuplu are probleme. Dar, dacă nu le rezolvă împreună, cuplul nu poate rezista.

— Exact, zic eu sarcastic. Ca noi.

— Exact, zice Jordan şi se uită în jos la mine.

Nu-i văd ochii, dar simt cum privirea lui arde ca focul. De ce se uită aşa la mine, în fond? De parcă... de parcă...

— O, nu, zic eu şi fac iute un pas înapoi – nimeresc drept în clanţă.

Iar clanţa mi s-a înfipt temeinic în spate.

— Jordan... ce cauţi aici? Spune sincer, ce cauţi aici?

— Părinții mei organizează o petrecere de logodnă pentru mine, mărturisește el cu vocea un pic răgușită. Adică pentru mine și Tania. La noi acasă. La mansardă. Chiar acum.

Domnul și doamna Cartwright nu s-au obosit să dea o petrecere atunci când m-am logodit eu cu Jordan. Doamna Cartwright s-a mulțumit doar să mă întrebe dacă sunt cumva gravidă.

Probabil că nu i-a dat prin minte un alt motiv pentru care fiul ei să vrea să se logodească c-o fată a cărei carieră e în declin și a cărei talie e în creștere.

— Și n-ar fi cazul să fii și tu acolo? îl întreb eu.

— Ba da, zice Jordan.

Și abia atunci îmi dau seama că vocea lui nu e doar răgușită; ci dă semne de o profundă nefericire.

— Știu c-ar trebui să fiu acolo. Dar... dar n-am putut să fac altceva toată ziua decât să mă gândesc la tine.

Înghit cu greu și încerc să gândesc rațional. În fond, sunt detectivă. Asta facem noi, detectivele. Gândim rațional.

Dar Jordan e atât de aproape – ca să nu mai vorbim că pare atât de nefericit... și are nevoie de mine... se simte în vocea lui – așa că mi-e greu să gândesc.

Iar greutatea mâinilor lui pe umerii mei e atât de plăcută. Și dintr-odată, nici apa de colonie Dakkar Noir nu mă mai deranjează cine știe ce.

Iar pe întuneric nu văd, firește, nici lănțișorul de aur, nici brățara cu numele lui scris pe ea.

Știu! O brățara cu numele lui!

— Eu cred... mă bâlbâi și mă lupt să stăpânesc valul de isterie care simt că e pe cale să mă inunde. Eu cred că emoția e de vină – anunțul logodnei, reporterii – toate astea te-au răscolit. Poate ar trebui să te duci acasă și să iei un advil...

— Nu vreau advil, șoptește Jordan și mă trage la pieptul lui. Pe tine te vreau.

— Nu, zic eu și simt cum mă copleșește panica la atingerea cămășii înfoiate pe obraz. Nu, nu e adevărat. Nu mai ții minte? Că doar tu ești cel care îmi tot spune că ne-am schimbat. Ei bine, așa e, eu, una, m-am schimbat, Jordan. De fapt, amândoi ne-am schimbat. Trebuie să mergem mai departe și să ne vedem de-ale noastre – fiecare cu viața lui. Asta faci tu împreună cu Tania și asta fac eu cu... cu...

Cu cine? Eu n-am pe nimeni! Nu e drept că el are pe cineva, iar eu nu.

— Ei bine, cu Lucy, închei eu fraza plină de curaj – după părerea mea.

— Asta vrei tu? mă întreabă Jordan, iar buzele lui se apropie îngrijorător de mult de mine. Să fiu împreună cu Tania?

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile.

— Abia acum te-ai găsit să mă întrebi?

Dintr-odată bag de seamă că s-a aplecat și că buzele lui sunt lipite de ale mele.

De obicei îmi păstrez cu ușurință sângele rece într-o situație ca asta. Când un bărbat începe să mă sărute – nu că asta s-ar întâmpla foarte des – am prezența de spirit fie să-i spun să se oprească dacă nu-mi place, fie să-i răspund la sărut, dacă-mi place.

Dar în cazul de față, sunt atât de șocată încât încremenesc locului. Simt și acum clanța din spatele meu și constat că luminile sunt stinse în casă, ceea ce înseamnă că proprietarul nu a venit încă – slavă Domnului!

Dar, în afară de asta și a unei vagi senzații de jenă pentru că traficanții de droguri din zonă zbiară la mine încurajându-mă: „Dă-i înainte, scumpo!", nu simt... nimic.

Nimic altceva decât plăcere, adică.

Știu la fel de bine cum știu și traficanții că n-am mai avut parte de sex de foarte multă vreme.

Probabil că la fel stau lucrurile și cu Jordan (sau poate că Tania nu-și prea face datoria cum trebuie la pat... ceea ce nu mă surprinde, doar se știe că e o femeie ușoară, vreau să zic, nu cred să aibă mai mult de patruzeci și opt de kile) pentru că nu fac decât să-mi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui – din obicei, atâta tot, jur – că el mă și trântește cu spatele de ușă, iar pantalonii lui de piele sunt atât de aproape de corpul meu încât simt fiecare încrețitură a fermoarului...

... ca să nu mai vorbesc de faptul că... ăăă... mușchiul din spatele fermoarului începe să se învârtoșeze.

Pe urmă limba lui mi se insinuează în gură, iar mâinile încep să-mi răscolească părul...

Iar eu îmi spun NU SE POATE.

Pentru că e logodit. Și nu cu mine. Iar eu... ei bine, eu NU sunt o fată de asemenea moravuri. NICI VORBĂ de așa ceva.

Dar o voce firavă îmi șoptește: „Poate că așa a fost să fie", sau: „Hmmm, îmi amintesc ce bine era", sau: „Ei bine, pe el nu par să-l deranjeze cele câteva kile pe care le-am pus pe șolduri", din care cauză e foarte greu să fac ce-ar trebui de fapt să fac, și anume să-l resping.

De fapt și de drept, ei bine... din cauza vocii firave îmi e cu neputință să-l resping.

Se pare că n-au avut totuși dreptate coregrafii ăia cu care am lucrat. Când au spus că nu pot, pur și simplu, să mă las dusă de val. Nu de alta, dar acum se pare că mă las dusă de val bine mersi...

Cred c-ar fi indicat să intrăm în casă, având în vedere că traficanții de droguri au început deja să fluiere și să zbiere, așa că mă răsucesc, deschid ușa și ne împleticim împreună în holul întunecat...

...iar acolo îl împing și mă folosesc de un ultim moment de sânge rece ca să-i spun:

— Știi ce, Jordan, nu cred că e bine ce facem noi...

Dar e prea târziu. Mi-a dat deja bluza jos. În clipa următoare, mâinile lui îmi mângâie sânii peste dantela sutienului, în timp ce mă sărută pătimaș. Să juri că mă iubește, nu alta.

Ei da, preț de o secundă îmi trece – rapid – prin cap să-i reamintesc că abia în dimineața asta am citit în ziar despre logodna lui – cu o altă femeie.

Dar știți și voi cum uneori corpul preia comanda punând creierul pe liber.

Iar corpul meu pare să fi trecut în clipa de față pe pilot automat, amintindu-și cât de bine s-a simțit odată cu corpul de care s-a lipit acum.

Și își dorește să se simtă bine din nou.

Pe urmă nu mă mai gândesc la nimic. Afară doar de...

Ei bine, spre sfârșit, am doar un gând. Și zău că-mi doresc să nu fi avut acest gând.

Și anume: „Aș vrea s-o fi făcut cu fratele lui..."

Atâta tot. Doar că sunt convinsă, dincolo de orice îndoială, că mă rostogolesc pe podea cu alt frate decât ar trebui.

Și nu sunt defel mândră de mine.

Partea cea mai proastă e că nici nu m-am simțit prea bine. Bine măcar că s-a terminat repede – slavă Domnului, pentru că prețul de sub mine e foarte aspru, nici pe departe cel mai confortabil din toată casa. Și fără riscuri – Jordan a venit cu prezervativul la el, ca orice cântăreț respectabil din Easy Street.

Afară de asta, nu se deosebește cu nimic de modul în care făceam sex pe vremuri, în fiecare luni, miercuri și sâmbătă...

...în afară doar de faptul că de data asta eu sunt femeia cu care el înșală.

Mă întreb dacă Tania s-a simțit la fel de vinovată cum mă simt eu acum. Mă îndoiesc totuși. Tania nu mi se pare genul de femeie care să se simtă vreodată

vinovată de ceva. Am văzut-o într-o zi aruncând pe jos un ambalaj de gumă de mestecat, chiar în Central Park. Nici măcar pentru faptul că aruncă gunoaie pe jos nu se simte vinovată.

O altă diferență demnă de consemnat vizavi de sexul făcut după despărțire, față de cel pe care-l făceam înainte, este că Jordan se ridică aproape imediat după ce-am terminat și se îmbracă. Când eram împreună, el se rostogolea ceva mai încolo în pat și adormea.

Când mă ridic într-o rână și mă uit la el, Jordan spune:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Ai zice că e unu care tocmai și-a amintit de ora la dentist de la care nu poate lipsi.

Dar partea cu adevărat jenantă în toată povestea asta e că mă simt oarecum tristă.

De parcă o mică părticică din sufletul meu ar fi nădăjduit ca el să se rostogolească pe spate și să-mi spună că are de gând s-o sune pe Tania ca să se despartă PE LOC de ea pentru că vrea să fie cu mine pentru totdeauna.

Nu că aș fi acceptat să fiu din nou cu el. Probabil că nu.

Ei bine, nu, cu siguranță nu.

Atâta doar că mă simt... singură... pentru că nu am și eu pe cineva. Nu vreau să insinuez c-ar fi adevărat ce spune Rachel. Nu trăiesc cu iluzia că, dacă aș avea un prieten – chiar și pe Cooper, bărbatul visurilor mele – asta ar rezolva automat toate problemele mele.

Și n-am nici cea mai vagă intenție să mă apuc de mâncat salată fără sos ca să mă aleg cu un prieten – încă n-am ajuns chiar în halul ăsta de disperată.

Dar... ar fi plăcut să am pe cineva căruia chiar să-i pese de mine.

Dar nu-i spun nimic din toate astea lui Jordan. În fond, am și eu un strop de mândrie. Așa că, atunci când m-anunță că pleacă, mă mulțumesc să-i spun:

— Bine.

— Aş vrea să mai rămân, îţi dai seama, zice el în timp ce-şi trage cămaşa pe cap, dar am o conferinţă de presă dis-de-dimineaţă. Despre noul meu album.

— Bine, zic eu.

— Dar te sun mâine, spune el şi-şi încheie fermoarul la pantaloni. Poate luăm cina împreună.

— Bine, zic eu.

— Atunci te sun eu, strigă Jordan din uşă.

— Da, sigur, zic eu.

Cred că ne dăm amândoi seama că minte de îngheaţă apele.

După ce Jordan pleacă şi după ce încui uşa după el, mă strecor până la mine în apartament, iar acolo mă întâmpină cu mult entuziasm Lucy, care e nerăbdătoare să iasă la plimbarea ei obişnuită de seară. Pornesc în căutarea lesei şi arunc o privire prin fereastra deschisă de la bucătărie, iar de-acolo văd etajele de sus ale clădirii Fischer Hall.

Mă întreb dacă şi Christopher Allington a reuşit să intre cu la fel de multă uşurinţă în chiloţii lui Amber cum reuşise Jordan să intre într-ai mei.

Abia atunci îmi aduc aminte că sus-numiţii chiloţi se află şi acum în holul de la parter, aşa că mă grăbesc să mă duc până jos să-i iau de-acolo înainte să vină Cooper şi să găsească pe covoraşul de la intrare dovada extraordinarei mele prostii.

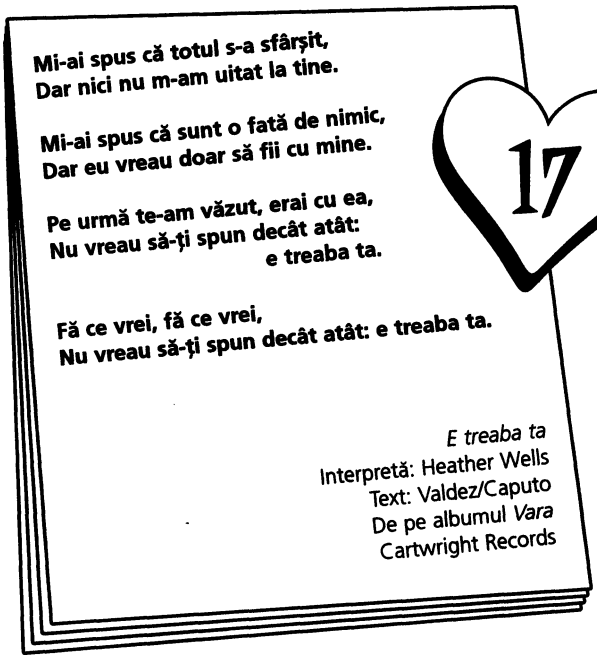
Mi-ai spus că totul s-a sfârșit,
Dar nici nu m-am uitat la tine.
Mi-ai spus că sunt o fată de nimic,
Dar eu vreau doar să fii cu mine.
Pe urmă te-am văzut, erai cu ea,
Nu vreau să-ți spun decât atât:
e treaba ta.
Fă ce vrei, fă ce vrei,
Nu vreau să-ți spun decât atât: e treaba ta.
17
E treaba ta
Interpretă: Heather Wells
Text: Valdez/Caputo
De pe albumul Vara
Cartwright Records

Am avut dreptate măcar într-o privință:

Rachel moare de curiozitate în ce-l privește pe Jordan și relația mea cu el.

Ajung la birou în dimineața următoare – cu părul ud, cu o cană de cafea fierbinte în mână, cu aventura din seara precedentă scrisă pe frunte (glumesc), și în clipa următoare Rachel se repede la mine:

— Ei bine, din câte am văzut aseară, te înțelegi foarte bine cu fostul tău prieten.

Habar n-are câtă dreptate are în privința asta.

— Mda, zic eu, și mă așez și răsfoiesc lista de telefoane interioare, în căutarea numărului lui Amber.

Rachel nu pricepe defel ce vreau eu să fac.

— V-am văzut afară, îi dă ea înainte. Vorbeaţi cu fiul preşedintelui Allington.

— Chris, zic eu. Mda.

Ridic receptorul şi o sun pe Amber.

— Pare un tip de treabă, face Rachel. Mă refer la fiul preşedintelui.

— Da, răspund eu.

Pentru un criminal.

Telefonul lui Amber sună. Şi sună.

— Şi e frumuşel, îi dă Rachel înainte. Şi aud că e foarte bogat. Are o moştenire de la bunici.

Asta n-am mai ştiut-o. Dumnezeule, poate că acest Christopher Allington e un fel de Bruce Wayne! Vorbesc serios. Dar în variantă negativă. Poate c-a făcut săpături în subsolul clădirii Fischer Hall şi şi-a făcut acolo o peşteră unde duce fete tinere şi nevinovate, îşi face mendrele cu ele, după care le droghează şi le duce din nou sus ca să le facă vânt în casa liftului...

Numai că eu am petrecut ceva timp în subsolul clădirii cu cei de la sănătatea publică şi am constatat că nu e nimic acolo, doar şoareci şi o grămadă de saltele vechi.

Cineva ridică în sfârşit receptorul în camera lui Amber. O voce de fată face, somnoros:

— Alo?

— Alo, zic eu. Amber?

— Îhî, răspunde vocea somnoroasă. Amber la telefon. Cine e acolo?

— Nimeni, răspund eu. Voiam doar să mă asigur că mai trăieşti. Culcă-te la loc.

— OK, face Amber cam năucă şi închide telefonul.

— Te-ai împăcat cu Jordan? se interesează Rachel.

Nu i se pare ciudat că m-am apucat să sun studenţii fără vreun motiv anume. Fapt care vorbeşte de la sine despre cât de ciudat e locul meu de muncă.

— Păreţi un cuplu foarte drăguţ.

Din fericire, nu trebuie să-i mai răspund, pentru că tocmai atunci sună telefonul și mă salvează. Ridic receptorul și mă întreb dacă nu cumva Amber și-a dat seama cine a fost mai devreme la telefon și mă sună acum să mă întrebe de ce naiba am sculat-o din somn la nouă dimineața într-o zi de școală.

Dar la capătul celălalt al firului nu e Amber, ci Patty, care zice:

— Bun, și acum povestește-mi totul.

— Despre ce?

Să spun sincer, nu prea mă simt bine. Când m-am sculat de dimineață nu voiam decât să-mi trag pătura peste cap și să rămân tot restul vieții în pat.

Jordan. M-am culcat cu Jordan. De ce, Doamne, de ce?

— Cum adică despre ce? întreabă Patty șocată. Da' ce, tu n-ai văzut ziarul azi-dimineață?

Simt cum, pentru a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore, îmi îngheață sângele în vine.

— Ce ziar?

— *The Post*, zice Patty. S-a dat o poză acolo în care voi doi vă sărutați, e chiar pe prima pagină. Ei da, e drept că nu se vede că tu erai femeia, dar e clar că nu e Tania Trace. Și casa în fața căreia erați e clar a lui Cooper...

Emit o înjurătură care o face pe Rachel să zboare, pur și simplu, din biroul ei până la mine ca să mă întrebe dacă mă simt bine.

— Da, da, mă simt bine, zic eu, cu mâna tremurândă pe receptor. N-am nimic, zău.

Patty, între timp, chițăie mai departe, surescitată la culme, în urechea mea.

— Titlul articolului e *Sleazy Street*[1]. Probabil pentru că Jordan își face de cap pe la spatele logodnicei lui.

---

1 Joc de cuvinte: este înlocuit primul cuvânt din numele formației Easy Street cu cuvântul *sleazy* – scabros.

Dar nu-ţi face griji, pe tine reporterul te numeşte „femeia neidentificată". Ar fi putut să-şi dea seama cine eşti de fapt, dar poza a fost făcută, evident, de un amator, iar capul tău e cumva în ceaţă. Dar când o vedea Tania poza...

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, o întrerup eu. Mi-e cam greaţă.

— Nu vrei? întreabă Patty mirată. Sau nu poţi?

— Ăăă, a doua variantă.

— Înţeles. Ne vedem la prânz?

— Sigur.

— Eşti o fleaţă, zice Patty chicotind. Trec eu pe-acolo în jurul prânzului. Şi-aşa n-am mai văzut-o de nu ştiu când pe Magda. Abia aştept să aud ce părere are EA despre toate astea.

Şi eu la fel.

Închid telefonul. Sarah intră pe uşă şi începe să mă bombardeze cu întrebări entuziasmate despre... ei bine, despre cine altcineva? Despre Jordan. Dar eu nu vreau decât să mă fac ghem şi să bocesc. De ce? DE CE? DE CE am fost atât de BLEAGĂ?

Dar n-ai cum să plângi la birou fără ca şaptezeci de oameni să vină la tine şi să-ţi spună: „Ce s-a-ntâmplat? Lasă, nu mai plânge, totul o să fie OK", aşa că m-am mulţumit să înşfac o duzină de cereri de restituire a monedelor înghiţite de maşinăriile de băuturi răcoritoare şi m-am apucat să le prelucrez, aplecată asupra calculatorului, într-o tentativă de-a părea extrem de ocupată şi plină de răspunderi serioase.

Oricum şi Rachel are destule de făcut la rândul ei. A aflat mai devreme în cursul săptămânii c-a fost nominalizată la premiile Panseluţa. Panseluţele sunt nişte medalii în formă de floare, pe care facultatea le acordă în fiecare semestru unui angajat sau administrator dacă a făcut ceva care depăşeşte cu mult chemarea datoriei.

De exemplu, Pete s-a ales cu o Panseluță atunci când a spart ușa de la camera unei studente care se baricadase înăuntru și dăduse drumul la gaz. I-a salvat, fără doar și poate, viața.

Și Magda are una, pentru că – așa, ciudată cum e, cu obsesia asta a ei cu actorașii – studenții o adoră pur și simplu. Că îi face să se simtă ca acasă, mai ales în decembrie când, nesocotind regulamentul din campusul universitar, Magda își împodobește casieria cu un Moș Crăciun umflat, o scenă a nașterii Mântuitorului în miniatură, un sfeșnic evreiesc *menora* cu șapte brațe și lumânările specifice sărbătorii africane Kwanzaa.

Eu, una, mă bucur c-au nominalizat-o pe Rachel. Doar a avut destule probleme de când a venit aici, la Fischer Hall, inclusiv două studente moarte în decurs de două săptămâni. A trebuit să anunțe două perechi de părinți despre moartea copilului lor, să împacheteze două seturi de obiecte personale (ei bine, da, e adevărat, eu am fost cea care a făcut treaba asta de fiecare dată) și să organizeze două servicii funerare. Femeia merită o medalie în formă de panseluță, măcar atâta, drept recompensă.

Pentru c-a fost nominalizată pentru o Panseluță, Rachel e, în mod automat, invitată la Balul Panseluțelor, o petrecere fastuoasă, care se organizează în fiecare an în biblioteca facultății, iar acum e într-o mare vrie pentru că, cică, nu are o rochie potrivită pentru o ocazie atât de festivă. Zice că trebuie să se ducă la Bloomingdale în pauza de prânz să vadă dacă nu cumva găsește acolo ceva ca lumea.

Firește, îmi dau prea bine seama ce înseamnă asta. Înseamnă c-o să se întoarcă de la magazin cu cea mai frumoasă rochie posibilă. Când porți măsura doi, n-ai decât să intri pe ușa oricărui magazin și găsești sute de articole superbe de îmbrăcăminte.

După ce termin cu cererile de restituire a monedelor, anunț că mă duc la bancă să iau banii pentru studenți, Rachel îmi face pa-pa, iar eu mă bucur că nu-mi mai zice cât de ciudat i se pare că fac eu treaba asta având în vedere că nu suport să stau la coadă (locul preferat al lui Justine) și că de obicei trimit studenta de serviciu în locul meu.

Firește, în drum spre bancă fac un ocol pe la cantină s-o văd pe Magda. Îmi aruncă o privire și îl anunță pe șeful ei că ia o pauză de zece minute, fără să-l ia în seamă pe Gerald care zbiară în urma ei:

— Dar abia ai luat pauză acum o jumătate de oră!

Magda și cu mine mergem în parc, ne așezăm pe o bancă, iar eu îi povestesc toată tâmpenia cu Jordan.

După ce râde pe săturate de mine, Magda își șterge lacrimile și-mi spune:

— Sărăcuța de tine. Dar la ce te așteptai? Să te implore să te întorci la el?

— Ei bine, da, răspund eu.

— Dar te-ai fi întors?

— Păi... nu. Dar mi-ar fi plăcut să mă roage măcar.

— Uite ce e, iubito, noi două știm c-ai fost cel mai bun lucru din viața lui. Dar el? El vrea o prietenă care să facă doar ce-i spune el. Iar aia nu ești tu. Așa că lasă-l în plata Domnului cu duduița lui cu fund scheletic cu tot. Iar tu așteaptă numai, o să apară el un bărbat de treabă. Nu se știe niciodată. S-ar putea să fie mai aproape decât crezi.

Știu că se referă la Cooper.

— Ți-am mai spus doar, îi zic eu supărată. Nu sunt genul lui. O să trebuiască să termin vreo patru facultăți numai ca să mă pot compara cu ultima lui prietenă, care a descoperit un soare mai mic, sau așa ceva, pe care l-au botezat cu numele ei.

Magda se mulțumește să ridice din umeri și să zică:

— Dar Christopher ăsta de care îmi povesteai, cum e?

— Christopher Allington? Magda, nu pot să fiu prietenă cu el! E foarte posibil să fie un criminal!

Când îi împărtăşesc bănuielile mele în ce-l priveşte pe Christopher Allington, Magda devine extrem de agitată.

— Şi nimeni nu l-ar bănui, strigă ea, pentru că e fiul preşedintelui! E ca într-un film! E perfect!

— Păi, aproape perfect, zic eu. De ce să se pună el pe omorât fete nevinovate? Ce l-o îndemna?

Magda cade pe gânduri preţ de câteva clipe, după care vine cu o droaie de idei luate de prin filmele pe care le-a văzut: Chris trebuie, probabil, că omoară fete în cadrul unui ritual de iniţiere într-o societate secretă înfiinţată la facultatea de drept; sau are dublă personalitate, sau un frate geamăn nebun. Ceea ce o duce cu gândul la posibilitatea ca mai sus-numitul Chris Allington să fie prezent la Balul Panseluţelor şi că, dacă vreau cu tot dinadinsul s-o fac pe detectiva, ar fi cazul să-mi fac rost de-un bilet şi să văd cum se comportă pe teren propriu.

— Dar biletele astea costă două sute de dolari bucata, îi explic eu. Nu pot să-mi permit aşa ceva.

— Nici măcar ca să prinzi un criminal? întreabă Magda.

— E doar un posibil criminal.

— Cooper ar putea să facă rost de bilete gratis, pun pariu.

Uitasem că bunicul lui Cooper a sponsorizat pe vremuri New York College, dar nu şi Magda. Magda nu uită niciodată nimic.

— Ce-ar fi să te duci la bal cu el?

N-am avut prea multe motive să zâmbesc în ultima vreme, dar ideea c-aş putea să-l văd pe Cooper în frac,

la un bal, mă face să râd. Mă îndoiesc c-a avut vreodată unul.

Însă acest gând, să fii invitată de Cooper la Balul Panseluţelor, îmi taie pe loc tot cheful. Pentru că n-ar face aşa ceva în ruptul capului. M-ar întreba de ce vreau atât de mult să mă duc, după care mi-ar trage un perdaf pe cinste pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Magda oftează când îi spun toate astea.

— Bine, bine, zice ea cu năduf. Dar lucrurile puteau fi ca-n filme.

La bancă mă străduiesc cu greu să nu mă gândesc la seara dinainte – care nu fusese defel ca-n filme. Că dacă ar fi fost ca-n filme, Jordan s-ar fi înfiinţat azi-dimineaţă la mine cu un buchet uriaş de trandafiri în mână şi cu două bilete de avion pentru Las Vegas în buzunar.

Nu că m-aş duce cu el, mă-nţelegeţi. Dar, cum am mai spus, mi-ar fi plăcut să mă roage măcar.

Traversez parcul ca să mă întorc la Fischer Hall şi îmi trec discursul în revistă, cel cu „Îmi pare rău, dar nu pot să mă mărit cu tine", pe care i l-aş servi lui Jordan, în caz că se înfiinţează totuşi cu florile şi cu biletele de avion şi constat, când ridic privirea, că e chiar aici.

Vorbesc serios. Mai-mai să mă ciocnesc de el pe trotuarul din faţa clădirii.

— Ăăă, bună, fac eu şi strâng protector la piept plicul cu bancnote, de parcă respectivul plic ar putea să-l alunge de-acolo.

— Heather, îmi zice Jordan.

Stă lângă o limuzină mare, neagră, parcată – nu tocmai discret – în faţa căminului. E limpede că vine direct de la conferinţa de presă. Nu are în mână nici un buchet de trandafiri, dar poartă la gât o droaie de lanţuri de platină şi are o mutră de câine bătut.

Şi totuşi, nu mi-e milă de el. În fond, eu sunt cea cu iritaţia de pe fund după frecatul de aseară pe covorul ăla aspru.

— Te aştept de nu ştiu când, zice Jordan. Şefa ta a spus că te întorci în mai puţin de o oră, dar...

Vai de mine. S-a făcut unsprezece şi jumătate, iar eu sunt plecată de la birou de la zece. Rachel nu prevăzuse c-o să mă opresc în parc să stau la taclale cu Magda.

— Ei bine, acum m-am întors, zic eu.

Mă uit în stânga şi-n dreapta, dar tot nu văd nici un buchet de trandafiri. Ceea ce e bine, oricum mi-am uitat de tot discursul.

— Ce vrei?

Nu te întorci la el, îmi spun eu cu toată seriozitatea. Nu te întorci nicicum la el. Chiar dacă se târăşte în genunchi în faţa ta...

Ei, dacă se târăşte în genunchi, poate.

Nu! Nici chiar atunci! Nu e fratele pe care ţi-l doreşti, nu-i aşa? Nu e!

Jordan se uită împrejur, nu prea e în apele lui.

— Uite ce e. Nu am putea să mergem undeva să stăm de vorbă pe îndelete?

— Putem să stăm de vorbă chiar aici, zic eu.

Ştiu că, dacă mă duc undeva cu el, aş putea să fac ceva de care mi-ar părea rău mai târziu.

Aş putea? Ce tot spun eu acolo? Am şi făcut deja aşa ceva.

— M-aş simţi mai bine dacă am putea vorbi în limuzină, zice el.

— Iar eu m-aş simţi mai bine – ţine-te tare, ţine-te tare – dacă ai spune odată ce-ai de spus.

Jordan pare surprins de hotărârea din vocea mea. Mă surprinde chiar şi pe mine.

Abia atunci îmi dau seama: el crede că îmi fac iluzii c-o să fim din nou împreună.

Ăăă...

Şi atunci el se porneşte să-mi spună chiar acolo tot ce are pe suflet.

— Atâta doar că... eu... eu sunt foarte confuz în clipa asta, Heather, zice el. Vreau să spun, tu eşti aşa de... ei bine, eşti... nemaipomenită. Dar Tania... Am stat de vorbă şi cu tata şi... ei bine, nu pot să mă despart chiar acum de Tania. Mai ales cu noul album care trebuie să apară... Iar tata zice că...

— Poftim?

Nu pot să-mi cred urechilor. Mai bine zis, pot, dar nu pot să cred că totuşi îmi spune toate astea.

— Zău, Heather. Pe tata l-a supărat foarte mult poza aia din *The Post*...

— Doar nu cumva îţi închipui că eu...

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Dar nu dă bine, Heather. Albumul Taniei e cel mai bun din tot ce are casa de discuri la ora actuală, iar tata zice că, dacă m-aş despărţi de ea, s-ar diminua şansele pe care le are albumul meu s-ajungă...

— Bine, bine, îl întrerup eu.

Nu mă simt în stare s-aud şi restul. Mai ales că pentru aşa ceva nu mi-am pregătit nici un discurs.

— Nu e nici o problemă. Vorbesc serios, Jordan. Nu e nici o problemă.

Şi cel mai ciudat e că realmente nu e nici o problemă. Când îl aud pe Jordan spunându-mi că nu ne putem împăca pentru că asta nu i-ar fi pe plac lui taică-su, orice sentiment de dragoste aş mai avea pentru Jordan se topeşte văzând cu ochii.

Nu c-aş avea vreun sentiment de dragoste. Am avut, dar nu mai am.

Jordan rămâne cu gura căscată de uimire. E limpede că se aşteptase la o scenă lacrimogenă. Şi într-un fel, chiar îmi vine să plâng. Ce-i drept, nu din cauza lui.

Dar nu are nici un rost să-i povestesc lui Jordan prin ce trec eu la ora actuală. În fond, are el destule probleme şi fără asta. Sarah s-ar delecta probabil din plin cu diagnosticarea tuturor nevrozelor lui profunde...

Jordan îmi zâmbeşte la rândul lui şi pare uşurat, cu o expresie aproape copilăroasă pe chip, după care îmi zice:

— Aha. Ce bine îmi pare că... E... foarte drăguţ din partea ta, zău aşa, Heather.

Lucru ciudat, în clipa asta nu pot să mă gândesc decât la Cooper. Nu la cât e de trist că e un tip atât de nemaipomenit, dar care abia dacă ştie că exist... mă rog, ştie că exist numai atunci când constată că vraful de chitanţe de pe biroul lui dispare sistematic...

Nu, mă pomenesc sperând din tot sufletul ca, oriunde s-ar afla azi, Cooper să nu citească prima pagină din *The Post*. Pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca el să afle că m-am culcat cu fratele lui chiar în uşă – şi slavă Domnului că *The Post* nu dispune de dovezi fotografice mai explicite despre toată povestea...

Nu ştiu dacă faptul că lucrez de atâta vreme la Fischer Hall mi-a dezvoltat un al şaselea simţ sau altceva a fost la mijloc. Chestia e că exact în clipa aia am simţit ceva. Un curent brusc de aer, o umbră întrezărită cu colţul ochiului, dar i-am dat cât ai clipi drumul mâinii lui Jordan şi am urlat „Păzea!" înainte chiar să-mi dau seama ce se petrece.

Am auzit un bufnet îngrozitor, urmat de zgomotul asurzitor al unui obiect care se face ţăndări. Pe urmă am simţit pământ şi ceva ascuţit zburând pe lângă mine.

Când îmi iau mâinile de pe cap constat, spre oroarea mea, că Jordan zace prăbuşit pe trotuar lângă limuzina lui, iar pe tâmplă are o tăietură adâncă, din care sângele curge cu rapiditate şi transformă pământul, florile şi cimentul într-o adevărată ciorbă.

Preț de o clipă sau două, încremenesc locului de groază.

Pe urmă îngenunchez lângă Jordan.

— Doamne Sfinte!

O fată, care se străduia de ceva vreme pe trotuarul de vizavi să facă semn unui taxi să oprească, vine spre noi în goana mare.

— Doamne Sfinte, am văzut totul! A fost un ghiveci! Un ghiveci cu flori! A zburat de-acolo, de la mansardă!

— Du-te înăuntru, îi comand eu cu o voce calmă pe care mai să nu mi-o recunosc. Spune-i gardianului să cheme salvarea și poliția. Pe urmă du-te la studenta de serviciu și cere-i trusa de prim-ajutor.

Fata se supune și o pornește chinuit, pe tocurile ei înalte, spre clădire. După cum s-a împopoțonat, se pare că se ducea la un interviu pentru o slujbă, dar nu pare să-și dea seama că o să ajungă acolo cu foarte mare întârziere.

Ce spusese oare instructorul ăla despre acordarea primului ajutor, atunci când făcusem cursul cu pricina?

A, da. Stai. Uită-te cu atenție. Și ascultă pacientul.

Mă uit și constat, spre ușurarea mea, că pieptul lui Jordan se ridică și coboară. Adică respiră. La gât văd cum o venă pulsează constant și puternic. E leșinat, dar nu pe moarte – cel puțin deocamdată. Ghiveciul îl izbise doar tangențial, alunecase pe lângă tâmplă, în spatele urechii, după care îi provocase o umflătură uriașă pe umăr. Cămașa îi fusese sfâșiată complet.

Sângele gâlgâie în continuare din rana de la tâmplă și mă gândesc că poate ar trebui să scot bluza de pe mine și s-o folosesc pe post de bandaj – chestie care i-ar face pe șahiștii din parc să mă iubească foarte mult – dar tocmai atunci șoferul limuzinei ocolește în goana mare mașina și se apropie de noi, în aceeași clipă cu Pete, care năvălește pe ușa clădirii.

— Ţine, Heather.

Îmi dă repede, cu ochii negri măriţi de groază, trusa de prim-ajutor.

— Am chemat deja salvarea.

— E mort? întreabă neliniştit şoferul limuzinei, cu celularul la ureche.

Vorbeşte, probabil, cu tatăl lui Jordan.

Îi dau lui Pete plicul pe care l-am adus de la bancă, după care încep să scotocesc prin trusa de prim-ajutor după pansament, pe care îl îndes iute în rană. Bandajele îşi schimbă cât ai clipi culoarea într-un roşu-închis.

— Dă-mi un prosop sau ceva de genul ăsta, îi zic lui Pete, tot cu vocea aia calmă care tot nu-mi vine să cred că îmi aparţine.

Poate că asta e vocea mea din viitor. Adică cea pe care o s-o folosesc ca medic, după ce termin facultatea.

— Ştiu că sunt ceva prosoape şi cearşafuri rămase de la conferinţa aia din vară, au fost puse în depozit. Adu-mi vreo două prosoape.

Pete se repede spre clădire. A început să se adune lumea în jurul nostru, studenţi din Fischer Hall, dar şi şahişti din parc. Fiecare are câte un sfat de ordin medical să-mi ofere.

— Ridică-i capul, mă îndeamnă unul dintre traficanţii de droguri.

— Nu, ridică-i picioarele, îl contrazice altcineva. Dacă e roşu la faţă, ridică-i capul. Dacă e palid, ridică-i picioarele.

— E roşu la faţă.

— E din cauza sângelui.

— Ia stai puţin, ăsta nu e cumva Jordan Cartwright?

Pete se întoarce cu câteva prosoape albe curate. Primul se face roşu după vreun minut. Abia cu al doilea rezolv situaţia. Sângele nu mai curge atât de îngrijorător

de rapid, aşa că apăs cu putere prosopul pe capul lui Jordan.

— Cum s-a întâmplat? mă tot întreabă lumea.

Unul dintre şahiştii din parc se oferă să-mi explice:

— Am văzut totul. Ai avut mare noroc că nu te-a omorât, cucoană. Chestia aia venea drept spre matale. Dacă n-ai fi sărit într-o parte...

Poliţiştii ajung înaintea salvării, aruncă o privire spre noi şi se pare că sunt de acord cu ce fac eu, aşa că încep să-i alunge pe cei din jur şi să le spună că spectacolul s-a terminat.

Îi îndemn îngrijorată:

— Luaţi declaraţii de la martorii oculari! Ghiveciul ăsta n-a căzut pur şi simplu, vă spun eu. Cineva i-a făcut vânt de la etaj!

Toţi cei din jur se înghesuie entuziasmaţi în jurul poliţiştilor, nerăbdători să le povestească ce-au văzut. Tocmai atunci vine şi Rachel, tocurile ei ţăcăne pe trotuar.

— O, Heather! exclamă ea şi-şi face loc printre bucăţile de ciment sfărâmat şi florile şi pământul împrăştiate peste tot. O, Heather! Tocmai am auzit ce s-a întâmplat! E... O să se facă bine?

— Încă respiră, zic eu.

Ţin şi acum prosopul apăsat pe rană, dar hemoragia s-a oprit în sfârşit.

— Unde e salvarea aia?

Salvarea ajunge exact atunci, iar asistenţii medicali vin în goana mare şi încep să se ocupe, spre uşurarea mea, de rănit. Mă dau cu multă plăcere la o parte din calea lor. Rachel mă cuprinde cu un braţ pe după umeri, în vreme ce ne uităm cum asistenţii îi iau pulsul lui Jordan. Între timp, unul dintre poliţişti se duce în clădire, iar celălalt ridică o bucată de ghiveci şi se uită la mine.

— Cine e şef aici? vrea el să ştie.

Rachel răspunde:

— Păi eu.

— Ştiţi cumva de unde a căzut chestia asta? întreabă poliţistul şi arată spre bucata de ghiveci.

— Aduce cu ghivecele de flori de pe terasa familiei Allington, răspunde Rachel.

Se întoarce şi arată în sus, spre acoperişul clădirii Fischer Hall.

— Acolo, sus, zice ea şi-şi suceşte gâtul să se uite. Etajul douăzeci. La mansardă. Ghivece ca ăsta se găsesc de jur împrejurul terasei lor.

Se răsuceşte din nou spre mine.

— Nu pot să-mi dau seama în ruptul capului cum s-a putut întâmpla una ca asta. Din cauza vântului, poate?

Simt că mă ia cu frisoane, şi nu din cauza vreunei adieri de vânt. E o zi foarte plăcută şi călduţă de toamnă.

Magda, care tocmai ni s-a alăturat, pare să fie de acord cu mine.

— Azi nu bate vântul, zice ea. New York One a anunţat că vremea va fi călduroasă toată ziua.

— N-a căzut niciodată vreun ghiveci de-acolo, intervine Pete. Iar eu lucrez aici de douăzeci de ani.

— Doar nu cumva bănuieşti că l-a aruncat cineva, face Rachel cu groază. Doar studenţii nici nu au acces la terasă şi...

— Studenţii?

Poliţistul mijeşte ochii spre noi.

— Clădirea asta e cămin studenţesc?

— Centru rezidenţial, îl corectăm automat Rachel şi cu mine.

Asistenţii medicali îl pun pe Jordan pe-o targă şi-l bagă în salvare. Înainte de-a se închide uşile, îi arunc o privire lui Rachel.

— Cred c-ar trebui să mă duc cu el, îi zic eu.

Rachel mă împinge uşurel spre salvare.

— Bineînţeles, zice ea cu blândeţe. Du-te liniştită. Mă ocup eu de toate aici. Sună-mă şi spune-mi cum se simte.

O asigur că aşa o să fac şi mă duc după asistenţi, cărora le cer voie să vin cu ei la spital. Oamenii nu au nimic împotrivă, aşa că mă urc în faţă, lângă şofer.

De acolo mă uit printr-o ferestruică în spate, unde îl văd pe unul dintre asistenţii medicali stând lângă Jordan. Asistentul îl întreabă ce zi a săptămânii e. Se pare că Jordan şi-a venit între timp în simţiri. Nu ştie ce zi a săptămânii e şi răspunde numai printr-un mormăit, ca unul care nu vrea nimic altceva decât să adoarmă la loc.

Îmi vine în minte să-i zic asistentului să-l întrebe cu cine e logodit, dar mă răzgândesc, ar fi ceva prea răutăcios din partea mea.

Pe când salvarea se îndepărtează de clădire, constat că Rachel, Sarah, Pete şi Magda stau cu toţii pe trotuar şi se uită îngrijoraţi după mine.

Şi atunci îmi dau seama, cu o strângere de inimă, că poate nu am un prieten la ora actuală.

Dar am o familie.

Cam ciudată, nimic de zis.

Dar cel puţin am şi eu o familie.

În cele aproape patru luni de când lucrez la New York College, am fost la urgență în aproape toate spitalele din Manhattan, cu studenți bolnavi sau răniți. St. Vincent nu e defel spitalul meu preferat. Există, ce-i drept, un televizor în sala de așteptare, dar e dat aproape întotdeauna pe seriale de mâna a treia, iar automatul de dulciuri e veșnic în pană de ciocolățele Butterfingers.

Unde mai pui că dai mereu de morfinomani care încearcă s-o convingă pe sora-șefă că au neapărată nevoie de morfină pentru tot soiul de dureri misterioase de picioare. La început, e interesant să te uiți la ei, dar când chiar încep să simtă nevoia de drog, devin violenți, și

atunci gardianul e nevoit să-i arunce pe uşă afară, după care drogaţii se întorc şi izbesc cu pumnii în geamuri, din care cauză e cam greu să citeşti revista *Jane* sau orice altceva am în mână în clipa aceea.

Dar, cu toate că sala de aşteptare de la St. Vincent's e de doi bani, personalul medical e foarte bun. Doctorii îmi pun o mulţime de întrebări despre Jordan la care habar n-am ce să răspund. Dar, îndată ce rostesc numele şi prenumele lui, îl bagă imediat în salonul de urgenţă înaintea tuturor celorlalţi, pentru că, în fond, chiar şi doctorii au auzit de formaţia Easy Street.

Vizitatorii au voie să intre în salonul de urgenţă numai în primele cinci minute ale fiecărei ore, aşa că mi se spune să mă duc în sala de aşteptare. Iar acolo mă folosesc cu înţelepciune de timpul pe care îl am la dispoziţie, adică îl sun pe tatăl lui Jordan ca să-i relatez amănunte despre accident.

Lesne de înţeles, domnul Cartwright se dovedeşte mâhnit la auzul veştii că cel mai vestit artist solo al lui – a, da, întâmplător şi fiu-su – a fost doborât de un ghiveci de flori, aşa că nu mă supăr că e nepoliticos. Nici conversaţia noastră anterioară nu fusese prea amicală, cea în care îmi spusese c-o să-i ceară lui Jordan s-o lase pe Tania şi să se poarte „cum trebuie" dacă termin cu pretenţia de-a cânta pe albumul următor melodiile compuse de mine.

Domnul Cartwright e cam necioplit de felul lui. Probabil de-aia nici nu vorbeşte Cooper cu el de-aproape un an încoace.

După ce închei convorbirea cu tatăl lui Jordan şi Cooper, nu-mi vine în minte pe cine altcineva ar mai trebui să sun. Poate ar trebui să-i spun lui Cooper că fratele lui a fost rănit.

Dar Cooper o să mă întrebe cu siguranţă ce căuta Jordan la Fischer Hall. Şi adevărul e că nu prea mă

pricep să mint. Am eu un vag presentiment că o să-şi dea seama imediat că încerc să-i ascund ceva.

Aşa că nu mai dau nici un telefon, mă afund într-unul dintre scaunele alea de plastic din sala de aşteptare şi mă mulţumesc să casc gura la ceilalţi pacienţi care vin la urgenţă. E un adevărat spectacol, ai zice că te uiţi la televizor la serialul *Trauma in the ER* pe Learning Channel, doar că totul e live. Văd un beţiv vesel c-o mână însângerată, o mamă cuprinsă de istericale pentru că vărsase cafeaua fierbinte pe bebeluş, un copil în uniformă şcolară c-o tăietură pe bărbie, ţinut de mână de o călugăriţă, un muncitor în construcţii c-un picior rupt şi mai multe spanioloaice care nu par să aibă vreo problemă anume, dar care trăncănesc foarte tare şi la care se răsteşte o soră medicală să tacă.

Mai stau acolo încă vreo douăzeci de minute, după care gardianul îi anunţă pe cei din sala de aşteptare că au la dispoziţie cinci minute ca să-i vadă pe pacienţi în salonul de urgenţă. Aşa că mă alătur călugăriţei, mamei isterice şi femeilor vorbăreţe, intru pe uşa dublă şi mă uit de jur împrejur după Jordan.

E leşinat din nou, sau cel puţin ţine ochii închişi, iar bandajul alb din jurul capului contrastează uluitor cu tenul foarte bronzat. (Ai lui au o casă de vară foarte frumoasă în Hamptons. Piscina are până şi-o cascadă şi tot ce-i trebuie.) I-au dus targa într-un colţ ceva mai ferit şi liniştit din salonul de urgenţă şi întreb despre el o soră, care îmi spune că tocmai i se pregăteşte un pat la etaj. Încă mai aşteaptă rezultatele radiografiei, dar e foarte probabil c-a făcut o comoţie cerebrală.

Am făcut probabil o mutră foarte îngrijorată, pentru că sora îmi zâmbeşte, pune o mână liniştitoare pe braţul meu şi mă asigură:

— Nu te speria, dragă. Sunt sigură c-o să-şi revină în doi timpi şi trei mişcări şi o să facă din nou mişcările alea ale lui de dans.

În ciuda explicațiilor surorii, parcă tot nu-mi vine să-l las acolo așa, singur. Nu-mi vine să cred că n-a venit încă nimeni din familia lui! Așa că, atunci când mi se termină cele cinci minute de holbat la Jordan, mă întorc înapoi la scaunul meu de plastic din sala de așteptare. Și mă hotărăsc să rămân acolo până când îl mută în salon, la etaj, sau până când vine cineva din familie. Așa că o să mai stau pe-aici. Iar atunci...

Iar atunci habar n-am ce-o să fac. Am convingerea fermă – sută la sută, ca niciodată până acum, ceea ce s-ar putea să nu însemne cine știe ce – că cineva tocmai a atentat la viața mea.

Nu-i așa? Nu asta a spus șahistul? Că e bine că am sărit mai încolo, altfel eu aș fi fost cea lovită? Sau ceva de genul ăsta.

Or, singura persoană care ar fi putut s-arunce ghiveciul ăla e Christopher Allington. Cine altul are acces la terasa părinților lui? Cine altul are motive întemeiate s-arunce cu ghivece după mine? Nu cred c-a fost un atentat premeditat – cel puțin așa cred. Dar de unde știa el că exact în clipa aia o să mă întorc în clădire?

Nu, o fi aruncat probabil o privire în jos și s-o fi gândit că sorții îl favorizează, așa că a făcut vânt obiectului cu pricina. Și, dacă nu săream într-o parte, m-ar fi lovit pe mine, nu pe Jordan. Și m-ar fi omorât, de bună seamă, pentru că eu n-am căpățâna la fel de tare ca a unui cântăreț din Easy Street.

Dar de ce să vrea Chris să-mi facă de petrecanie? Numai pentru că îl suspectez c-ar fi criminal? A suspecta pe cineva că e ucigaș și a dispune de dovezi în privința asta sunt două lucruri total diferite. Ce dovezi și-o fi închipuind Chris că am? În afara prezervativului – care dovedește că e afemeiat, nu și ucigaș – nu pot să dovedesc nimic în ce-l privește. Nici măcar că au avut loc două crime nu pot să dovedesc.

Așa că de ce ar vrea să mă omoare? Nu s-ar expune încă și mai mult riscului de a fi descoperit cu tentativa asta, mai mult chiar decât dacă ar sta în banca lui? Mai ales că nimeni nu bănuiește intenții criminale în moartea lui Elizabeth și a Robertei...

Mă rog, nimeni în afară de mine.

O voce groasă, foarte cunoscută, îmi întrerupe cugetările filozofice. Ridic privirea de pe bețivul adormit la care mă uitam fix, dar fără să-l văd de fapt, și dau de chipul calm și zâmbitor al lui Cooper...

...și simt dintr-odată că mi se face rău.

— Heather, zice el nonșalant și prietenos și se așază pe scaunul de plastic de alături.

— Ăăă.

Asta e tot ce-mi dă prin minte să spun. Inteligent, nu? După o bună bucată de vreme în care îmi frământ creierii, îmi adaug:

— Bună.

Cooper se uită cu oarecare interes la bețivanul adormit. Cu blugii ăia strâmți și cu geaca neagră de piele, arată de să-l mănânci, nu alta. Mai ceva ca ciocolățelele Ho Ho. La Cooper mă refer. Nu la bețivan.

— Ei, zice el relaxat. Ce mai e nou?

Mă ia cu frisoane, pe urmă cu transpirație. Nu e drept ca omul ăsta să fie atât de mișto. Și nici măcar nu m-a invitat vreodată în oraș! Ei da, m-a invitat să mă mut în casa lui, dar a făcut-o doar de milă. Și locuiesc la alt etaj decât el. Și ușa mea are altă cheie. Pe care n-am folosit-o niciodată de fapt, dar s-a obosit el vreodată să se intereseze dacă am încuiat ușa? Nici pomeneală!

— Nu mare lucru, răspund eu, în speranța că nu vede cum îmi bate inima de tare pe sub tricou. Te-a sunat, ăăă, tatăl tău?

— Nu, mă informează Cooper. Prietena ta, Patty, mi-a spus. A venit să te ia, urma să luați prânzul

împreună, şi Magda i-a povestit ce s-a întâmplat. Patty era cu bebeluşul, altfel ar fi venit cu mine.

— O, fac eu.

Uitasem complet că-mi dădusem întâlnire cu Patty la prânz. Arunc o privire la ceas şi constat că e trecut binişor de ora două.

— În fine.

— Ce n-a înţeles ea, zice Cooper, este ce anume s-a întâmplat.

Şi-atunci îi spun totul dintr-o suflare.

Nu avusesem de gând să fac asta. Nu voisem să-i spun. Dar... ei bine, probabil că de-asta e Cooper un detectiv aşa de bun. Ceva în vocea aia adâncă te face să spui tot ce-ai pe suflet...

Ei bine, nu chiar tot. Am reuşit să ţin pentru mine partea cu cele întâmplate cu Jordan pe covorul de la intrare, pe hol. Nici dacă mă legi de patru cai sălbatici, nu spun.

A, da, şi cum îmi doresc eu să-i sfâşii lui Cooper hainele cu dinţii.

Dar restul conversaţiei curge firesc aşa cum curge uneori prima cană de cacao din automatul de la cantină, imediat după ce Magda încarcă ingredientele, înainte să o amestece careva...

Îi povestesc ce s-a întâmplat, de la concursul de play-back din seara precedentă, când începusem să bănuiesc că cel care le omorâse pe Elizabeth şi Roberta fusese Christopher Allington, şi până la ghiveciul cu flori care îi spărsese capul lui Jordan, dar sărind abil peste partea de mijloc, aceea în care eu şi fratele lui ne-am împerecheat chiar în holul casei lui Cooper.

Îl aud uneori pe Cooper vorbind cu clienţii. Maşina de spălat şi uscat e pe acelaşi etaj cu biroul lui, chiar lângă bucătărie, iar eu îmi scoteam odată de la spălat desuurile strâmte (pe care le port numai în ocazii cu

totul deosebite, de exemplu la seminarii de instruire a personalului sau la şedinţe de informare culturală), în timp ce el se întâlnea cu oamenii pentru care lucra. Vorbea cu ei calm, echilibrat...

...total, diferit se pare, faţă de cum vorbea cu clienţii neplătitori.

— Heather, ai înnebunit?

Pare cu adevărat furios. Şi vocea îi e plină de furie.

— Te-ai dus şi ai stat de vorbă cu tipul?

M-aş bucura foarte mult dacă aş şti că motivul pentru care e atât de furios pe mine este că am trecut atât de aproape de moarte şi că asta l-a făcut să-şi dea în sfârşit seama ce sentimente profunde are pentru mine.

Dar cred că de fapt totul n-a făcut decât să-i întărească şi mai mult convingerea că sunt o fraieră desăvârşită.

— De ce zbieri la mine? mă răstesc eu. Eu sunt victima aici!

— Nu eşti tu, ci Jordan. Şi dacă ai fi ascultat sfatul meu...

— Dacă aş fi ascultat sfatul tău n-aş fi aflat în veci că de fapt Chris Allington e psihopatul periculos pe care îl căutam!

— Chestie pentru care nu ai nici o probă.

Cooper clatină din cap. Are părul negru, des, pe care doar rareori îl tunde, i-a trecut deja puţin de gulerul cămăşii, ceea ce îi dă un aer clar nonconformist, chiar dacă n-ai şti faptul că e detectiv particular.

— Ghiveciul ăla putea fi dărâmat de oricine. De unde ştii tu că n-a fost vorba de grădinarul familiei Allington, care a dat peste el din greşeală în timp ce uda florile?

— În direcţia mea? Nu e o coincidenţă cam prea mare? Ţinând cont de faptul că tocmai îl interogasem pe Chris Allington cu o seară în urmă?

Jur c-am văzut cum colţurile gurii lui Cooper se ridică uşor la auzul raţionamentului meu.

— Îmi pare rău, Heather, dar mă îndoiesc foarte tare că talentul tău într-ale artei interogatoriului e atât de nemaipomenit încât l-a împins pe Chris Allington spre o adevărată criză de turbare criminală.

O fi având, poate, dreptate şi nu sunt eu Miss Marple. Dar nu e cazul să-mi învârtă cuţitul în rană.

— A încercat să mă omoare, îţi spun eu. De ce nu vrei să mă crezi? mă pomenesc strigând, înainte să-mi dea prin minte să tac din gură. Nu-ţi dai seama că nu mai sunt de mult o amărâtă de cântăreaţă adolescentă şi că poate vorbesc serios?

Chiar în clipa în care vorbele îmi ies pe gură îmi doresc să nu le fi rostit. Ce tot fac aici? Ce tot fac aici? În fond, omul ăsta este cel care, fără să i-o cer măcar, s-a oferit să mă găzduiască atunci când nu ştiam încotro s-o iau... mă rog, în afară de camera de oaspeţi din casa lui Patty şi Frank.

Dar chiar ş-aşa. Lăsând asta la o parte. Cât sunt de nerecunoscătoare!

— Îmi pare rău, zic eu şi-mi simt gura uscată din cauza unui acces de panică. N-am vrut să spun asta. Nu ştiu de ce-am vorbit aşa. Poate doar... pentru că sunt cam supărată. Din cauza agitaţiei.

Cooper se uită la mine, iar pe chip nu i se poate citi nimic.

— Nu te consider o amărâtă de cântăreaţă adolescentă, se mulţumeşte el să-mi spună oarecum surprins.

— Ştiu, mă grăbesc eu să răspund.

Of, Doamne, de ce nu pot să-mi ţin şi eu gura măcar din când în când? DE CE?

— Atâta doar că uneori îmi fac griji pentru tine, zice Cooper înainte s-apuc să mai spun ceva. Te bagi în nişte situaţii, zău aşa... Toată chestia asta cu fratele meu...

Care chestie? S-o fi referind cumva la... la relaţia mea cu fratele lui? Sau la ce s-a întâmplat aseară? Of, dă Doamne să nu fi citit *The Post*...

— Şi nici nu ai pe cineva alături, continuă el şi clatină din cap. Nu ai familie sau pe altcineva care să aibă grijă de tine.

— Nici tu, îi amintesc eu.

— Cu mine e altceva, e el de părere.

— Nu văd în ce fel, zic eu. În afara faptului că sunt ceva mai tânără decât tine.

Dar ce contează şapte ani, în fond? Între prinţul Charles şi prinţesa Diana erau doisprezece ani diferenţă... ei da, ce-i drept, mariajul lor n-a sfârşit-o prea bine, dar ce, parcă noi doi o să facem aceleaşi greşeli ca ei? Dacă eu şi Cooper o să fim împreună, vreau să spun. Unde pui că nici mie, nici lui nu ne place polo.

— Şi de fapt, adaug eu când îmi aduc aminte ce-am văzut din salvare, am şi eu o familie. Mă rog, un soi de familie. Rachel, Magda, Pete, Patty, tu...

Nu avusesem de gând să rostesc acest ultim cuvânt. Dar iată-l rostit şi pluteşte acum diafan între noi. Tu. Tu faci parte din familia mea, Cooper. Noua mea familie, acum că membrii familiei mele biologice sunt fie sub lacăt, fie puşi pe fugă. Felicitări!

Cooper îmi aruncă o privire de parcă mi-aş fi ieşit din minţi (ce ciudat). Aşa că adaug cam jalnic:

— Şi o am şi pe Lucy.

Cooper expiră încet.

— Dacă eşti atât de convinsă că ceea ce s-a petrecut nu a fost întâmplător, zice el în cele din urmă, prefăcându-se în mod ostentativ că nu a auzit discursul cu „tu faci parte din familia mea“ (să nu vă închipuiţi cumva că n-am băgat de seamă), şi ai impresia că cineva vrea neapărat să te omoare, eu cred c-ar trebui să ne ducem la poliţie.

— Am mai încercat, îi amintesc eu. Mai ţii minte?

— Da. Dar de data asta merg cu tine şi o să am grijă să...

Rămâne cu vorba în aer, pentru că o brunetă mărunţică şi drăguţă se apropie în grabă de recepţie, gâfâind, cu o fustă mini de piele şi cu mâna stângă îngreunată de ditamai inelul cu diamant.

Ei da, ce-i drept, nu văd inelul de unde stau eu. Dar o recunosc. Am văzut-o în pat împreună cu fostul meu logodnic. Imaginea asta o să rămână întipărită pe veci în amintirea mea.

— Mă scuzaţi, se adresează ea, abia răsuflând, recepţionistei cu chip aspru. Dacă nu mă înşel, logodnicul meu e aici. Jordan Cartwright. Când aş putea să-l văd?

Tania Trace, femeia care mi-a luat locul în inima şi în mansarda lui Jordan – ca să nu mai vorbim de locul din topurile muzicale.

— Ciudat lucru, observă Cooper. Nu pare să fie pradă unei dureri prea mari.

Îi arunc o privire nedumerită, pe urmă însă îmi dau seama că se referă la ceva ce îi spusesem mai demult, după ce mă mutasem la el.

— Păi da, răspund eu. Din cauza atâtor analgezice. Dar crede-mă, Coop, n-ai cum să faci atâtea operaţii plastice şi să te aştepţi să trăieşti fără dureri. Zău, fata asta a fost reconstruită din temelii. În realitate, poartă măsura optsprezece.

— În regulă, spune Cooper. S-ar zice că frate-meu e pe mâini bune acum. Mergem?

Mergem.

La ţanc, sinceră să fiu.

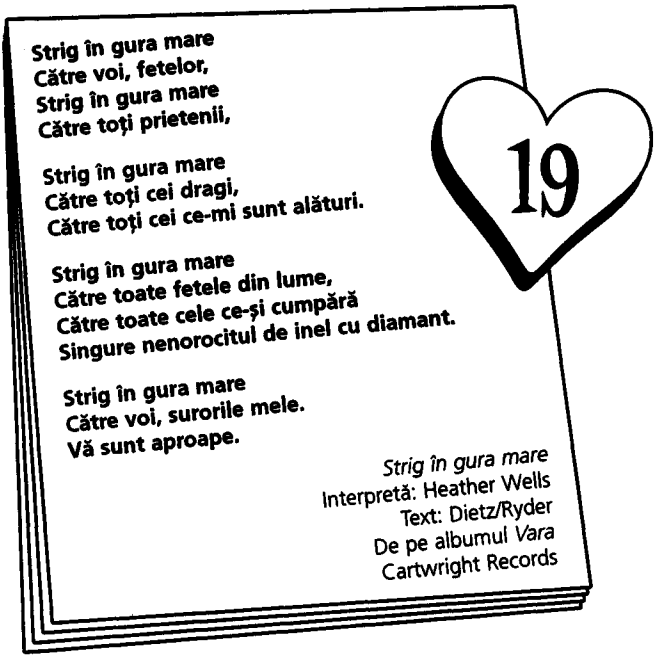

Prima persoană căreia îi înșir povestea mea e o femeie drăguță, dar cu figură obosită de la biroul de recepție. Și-a prins părul lung și negru într-un coc, ceea ce corespunde, foarte probabil, regulamentului obligatoriu în materie de coafură pentru orice polițistă.

Și mă gândesc că trebuie neapărat să notez undeva ca nu cumva să mă înscriu la facultatea de Criminalistică.

Femeia ne îndrumă spre un tip dolofan de la un birou, căruia îi repet totul de la capăt. Ca și femeia de la recepție, omul pare plictisit din cale-afară...

...până ajung la partea despre Jordan. Toată lumea pare să se dezmeticească brusc când aude de Easy Street.

Tipul dolofan ne zice să aşteptăm câteva minute, după care ne conduce în biroul extrem de ordonat al cuiva. Ne aşezăm pe scaune în faţa unui birou şi, după un minut sau două, apare şi ocupantul biroului – nimeni altul decât detectivul Canavan.

— Dumneavoastră! mai-mai că mă răstesc la el.

— Dumneata! mai-mai că se răsteşte el la mine.

Are într-o mână o cană de cafea şi în cealaltă – ce altceva? – o gogoaşă. Cu cremă de vanilie şi învelită în ciocolată, dacă nu mă înşel. Ce noroc pe el.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea, domnişoară Wells? întreabă el. Ia stai aşa, să ghicesc. Nu cumva eşti aici în legătură cu acordarea unui premiu cuiva din formaţia Backstreet Boys?

— Easy Street, îl corectez eu. Şi da, în legătură cu asta am venit.

Detectivul Canavan se aşază la birou, scoate trabucul neaprins din colţul gurii şi rupe o bucată de gogoaşă, pe care o înmoaie în cafea. Bagă în gură bucata de gogoaşă înmuiată în cafea, mestecă, înghite, după care mi se adresează:

— Te rog, împărtăşeşte-mi din înţelepciunea dumitale.

Îi arunc o privire lui Cooper, care a tăcut în timp ce mie-mi mergea gura. Îmi dau seama că nu are de gând nici de data asta să m-ajute cu ceva, aşa că mă lansez în cea de-a treia enumerare a faptelor şi mă întreb, nici pe departe pentru prima oară, ce mă atrage atât de mult la Cooper când poate fi uneori atât de enervant.

Detectivul Canavan îşi împleteşte degetele pe după cap şi-şi dă scaunul cât poate de mult pe spate. Fie că a uitat să se dea cu deodorant Mitchum for Men, fie că e genul care transpiră din greu, fapt e că are pete mari de sudoare la subraţ. Dar asta nu pare să-l deranjeze cine ştie ce.

— Aşadar, se adresează detectivul Canavan plafonului plin de pete, după ce eu termin povestea. Acum ai

impresia că fiul președintelui de la New York College e criminal.

— Păi, zic eu cu o ezitare.

Exprimată în felul ăsta, ideea pare o... tâmpenie.

— Da, așa cred.

— Dar nu ai nici o dovadă. E adevărat, individul a avut un prezervativ. Despre care putem să dovedim că îi aparține. Dar care n-o să fie acceptat la tribunal. Nu ai însă nici o dovadă că s-a comis o crimă, în afară de ghiveciul care a zburat de la mansardă și care ar fi putut foarte bine să cadă din greșeală...

— Dar ghivecele alea sunt acolo de ani de zile, intervin eu. Și nici unul n-a căzut până acum...

— Medicul legist a spus în raport că moartea celor două fete a fost un accident.

Detectivul Canavan coboară privirea din tavan și mă fixează.

— Uite ce e, domnișoară... ești încă domnișoară, nu-i așa?

Simt că mă îmbujorez fără să vreau. Poate dacă n-ar fi fost Tania Trace, ar fi putut să mi se adreseze cu „doamnă". Deși mă îndoiesc că mariajul ar fi durat prea mult.

— Sunt domnișoară, zic eu cu hotărâre.

Detectivul Canavan dă din cap.

— Și fosta mea nevastă e tot domnișoară acum. În fine, uite ce e, domnișoară Wells. Puștanii ăștia tineri sunt niște descreierați. Accidentele reprezintă cauza principală a morții tinerilor cu vârste cuprinse între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani. Adolescenții încearcă să-și descopere personalitatea, își asumă riscuri nechibzuite...

— Nu a fost cazul acestor fete, declar eu cu fermitate.

— Poate că nu. Dar ce vreau eu să-ți explic, domnișoară Wells, este că nu ai nici o dovadă care să-l

incrimineze pe omul ăsta. Nu-i poţi pune în cârcă o crimă chiar aşa. Dacă moare cântăreţul ăla din Backstreet Boys, poate o să existe o crimă despre care să discutăm. Deşi legistul ar putea să treacă şi moartea lui la capitolul accident.

— Aha, fac eu.

Mărturisesc că sunt foarte dezamăgită. Ce-i drept, detectivul Canavan nu mi-a râs în faţă de data asta, dar nici n-a crezut o vorbă din ce i-am spus. Îmi iau rucsacul.

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi vremea. Din nou.

Mă ridic, iar detectivul Canavan se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Unde te duci? vrea el să ştie. Stai jos, n-am terminat încă de vorbit cu dumneata.

Mă aşez la loc consternată.

— Ce rost are? îl întreb pe detectivul Canavan, pe un ton mai aspru decât ar fi cerut situaţia, poate. E limpede că mă consideraţi ţăcănită. De ce să mai frec menta pe-aici? Am şi-aşa destui prieteni care mă iau în răspăr – nu mă uit la Cooper în timp ce vorbesc – aşa că n-am nevoie să mă duc la poliţie pentru acelaşi lucru.

Detectivul Canavan îşi termină gogoaşa, după care îşi ia trabucul. Şi se uită la Cooper.

— Are un temperament aprig, comentează el şi arată cu capul spre mine.

— Foarte adevărat, se declară Cooper de acord, cu un aer extrem de serios.

— Ia staţi aşa, zic eu şi mă uit când la unul când la celălalt, cuprinsă brusc de bănuieli. Voi doi vă cunoaşteţi de undeva?

Cooper ridică din umeri.

— Îl văd din când în când prin oraş, zice el referindu-se la detectivul Canavan.

— Nu pot nici s-arunc o pisică moartă în oraşul ăsta fără să mă împiedic de omul ăsta, îl găsesc ba după o

mașină parcată, ba în spatele unei cutii poștale, de unde pozează de zor câte un amărât pe care l-a lăsat nevasta, explică detectivul Canavan referindu-se la Cooper.

— Splendid, zic eu și mă simt mai nelalocul meu ca oricând. De-a dreptul splendid. Sper că voi doi vă distrați bine pe seama mea...

— Ai impresia că mă distrez cumva? întrebă detectivul Canavan. Se vede măcar un zâmbet pe fața mea? Și nici prietenul dumitale nu râde, din câte văd eu.

— Nu văd nimic hazliu în toată povestea asta, zice Cooper.

Mă uit la el. Nu zâmbește. Și bag de seamă că nu protestează nici când e categorisit drept prietenul meu. Mă uit din nou la detectivul Canavan.

— Nu e prietenul meu, îl lămuresc eu hotărâtă – deși nu știu exact de ce.

Dar am convingerea că obrajii mi s-au făcut roșii ca purpura.

Detectivul Canavan dă din cap de parcă n-aș fi spus altceva decât că cerul e albastru.

— Ei, și acum, domnișoară Wells, zice el. La secția asta de poliție vin, ce-i drept, o grămadă de țăcăniți, după cum îi numești dumneata, care povestesc despre tot soiul de crime – care s-au petrecut aievea sau nu. Unii dintre acești așa-zișI țăcăniți sunt de fapt cetățeni foarte cinstiți care vor s-ajute poliția să-și facă datoria. După părerea mea, dumneata faci parte din această categorie de oameni. Ți-ai făcut datoria atunci când mi-ai împărtășit bănuielile, iar eu am de gând să cercetez totul când va veni timpul.

— Pentru că s-ar putea ca în urma poveștii ăsteia, Christopher Allington să încerce să mă omoare și pe mine? întreb eu dintr-o suflare.

— Pentru că s-ar putea ca în urma poveștii ăsteia Christopher Allington să încerce să te dea în judecată pentru defăimare și s-ar putea chiar să câștige.

Detectivul Canavan se face că nu vede expresia mea profund decepționată și-i dă înainte:

— Ideea dumitale, domnișoară Wells, este că acest Christopher Allington nu e doar ucigaș în serie, dar e și-atât de deștept, încât nu lasă în urma lui nici o dovadă care să-l lege de crime – un prezervativ doar, care însă nu dovedește că a comis vreun omor. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar experiența m-a învățat că ucigașii nu sunt nici pe departe așa deștepți. Ba dimpotrivă, eu, unul, am constatat că sunt de-a dreptul tâmpiți. De-aia și ucid oameni: sunt atât de limitați intelectual, încât nu văd nici o altă soluție la problemele lor.

Detectivul Canavan își încruntă sprâncenele stufoase, dus pe gânduri.

— În pofida tămbălăului care se face de obicei în jurul criminalilor în serie, eu încă n-am văzut nici unul deștept – și am cercetat peste șapte sute de crime. Așa că părerea mea e să-l lași în pace pe Christopher Allington, domnișoară Wells. Mi-ar părea rău să-ți pierzi locul de muncă dintr-un asemenea motiv.

Sunt atât de decepționată, încât n-am cum să mă ascund. Umerii mi se lasă, iar capul îmi dispare între ei și mormăi:

— Mulțumesc, domnule detectiv.

Detectivul Canavan îmi dă cartea lui de vizită, îmi spune să-i dau un telefon dacă îmi vine în minte și altceva care i-ar putea fi de folos în cercetări, îi mai pune o întrebare-două lui Cooper despre nu știu ce caz în care l-a găsit stând la pândă și sfârșește prin a ne conduce la ușă.

Cooper cheamă un taxi și păstrează un aer de seriozitate deplină tot drumul până acasă. Acuzația mea – cum că mă crede și-acum o cântăreață adolescentă – pare să-l fi afectat profund, așa că face tot ce poate ca să-mi arate că nu e adevărată. Ba chiar îmi spune în taxi că,

după părerea lui, detectivul Canavan e un tip de treabă și un bun profesionist și că, dacă se petrece ceva necurat în Fischer Hall, detectivul Canavan e omul potrivit ca să-i dea de capăt.

Lucru care mă face să mă simt mai bine. Oarecum.

Ajungem acasă – știu c-ar trebui să mă duc la birou de fapt, dar, dacă tot sunt acasă, mă hotărăsc s-o duc repede pe Lucy la plimbare –, iar eu mă opresc o clipă în fața oglinzii cu rame aurii ca să mă rujez un pic, în vreme ce Cooper se duce în birou să-și asculte mesajele telefonice. M-am uitat deja de jur împrejur ca să mă asigur că tăvăleala mea cu Jordan din seara dinainte, pe covorul de la intrare, n-a lăsat nici o urmă.

Și totuși, când Cooper iese din birou o clipă mai târziu și mă întreabă: „Ce mai e între tine și Jordan?" mai-mai să fac atac de cord.

— Ce... ce să fie? mă bâlbâi eu.

— Păi ce căuta la intrarea în Fischer Hall?

— A, da, fac eu și mă liniștesc. Nimic. Vorbeam doar.

— Înțeleg.

Cooper se reazemă de cadrul ușii, iar ochii lui albaștri lucesc parcă mai luminos ca de obicei.

— Deci n-ai idee cine e blonda cu care a fost fotografiat de cei de la *The Post* chiar în pragul casei mele?

Aproape mi-am înghițit limba.

Nu-mi vine să cred c-a văzut poza! O să meargă vreodată lucrurile cum trebuie și pentru mine? Înțelegeți voi ce vreau să spun, mă refer la acei așa-numiți zece ani de baftă de care au parte toți oamenii– un deceniu fermecat, în care nu li se întâmplă nimic rău... mă rog, nimic important.

Să se fi dus oare de râpă deceniul meu de aur? Și dacă da, n-aș putea, mă rog frumos, s-o iau de la capăt? Pentru că dacă m-ar fi întrebat cineva: „Hei, Heather, vrei ca deceniul tău de baftă să fie între vârsta de

paisprezece ani și cea de douăzeci și patru, sau între douăzeci și patru și treizeci și patru?" aș fi ales cea de-a doua variantă, zău că da.

Nu de alta, dar cine ar prefera ca perioada cea mai bună din viață să-i fie cea petrecută în liceu?

Cred că e foarte limpede cât sunt de descumpănită, pentru că o clipă mai târziu Cooper se îndreaptă de spate și mă întreabă:

— Ce-i?

Iar tonul cu care mă întreabă aproape mă face să cred că îi pasă de mine.

Din care cauză mai-mai să izbucnesc într-un hohot de plâns.

— Nimic, zic eu. Pe bune.

Dar nu e așa. Indiferent câte persoane refuză să mă creadă, eu știu – știu sigur – că cineva încearcă să mă omoare. Am făcut amor cu fostul logodnic, care e logodit acum cu o femeie cu o carieră mult mai strălucită decât a mea – și un posterior minuscul. Și, colac peste pupăză, Cooper a văzut dovada fotografică a imprudenței mele... sau cel puțin a preludiului.

— Ceva nu-i în regulă, zice Cooper și se apropie de mine în fața oglinzii. Nu încerca să negi. E profesia mea să observ lucruri de genul ăsta, dacă îți bine minte. Vezi cuta asta dintre sprâncene? Ți se formează de fiecare dată când te supără ceva. Uite-aici.

Și arată spre imaginea mea din oglindă.

Sfinte Sisoe. Are dreptate. Dacă o țin tot așa, o să am riduri înainte de treizeci de ani.

După un efort considerabil, îmi relaxez mușchii feței.

— Nu e nimic, zic eu repede și-mi iau privirea din oglindă. Zău. Chestia cu Jordan de-aseară – a fost doar un sărut de adio.

Cooper se uită la mine. Neîncrezător.

— Un sărut de adio? întreabă el.

— Da. Prin care ne luam adio cu adevărat, pentrru că totul s-a terminat între noi. Îmi dreg vocea. Înțelegi ce vreau să spun. Că s-a terminat totul, pentru totdeauna.

Cooper încuviințează din cap, dar tot neîncrezător.

— Aha, zice el. Păi dacă spui tu...

— Suntem amândoi gata, în sfârșit, să ne vedem de viața noastră, intervin eu, pentru acum încep să mă conving singură de balivernele pe care le înșir. Aveam doar nevoie de o încheiere, având în vedere felul în care s-au terminat lucrurile între noi – când am plecat în trombă – ei bine, n-a fost un final prea amical. Acum relația noastră e de prietenie. Și știm amândoi că... s-a terminat totul între noi...

— Păi dacă s-a terminat totul între voi, vrea Cooper să știe, ce căuta Jordan la Fischer Hall azi-dimineață, atunci când i-a căzut ghiveciul în cap?

La naiba! De asta am uitat!

Dar nu face nimic. Sunt stăpână pe situație.

— Adevărat, zic eu cu un aer ușor amuzat.

Ei da, reușesc chiar să-mi iau ușor o față amuzată. Poate o să mă fac actriță, ca Brittney sau Mandy. Poate ar trebui să mă înscriu la actorie, ca Marnie. Poate o să iau chiar și un Oscar pe care să-l pun pe raft alături de premiul Nobel. Ia stai puțin. Premiul Nobel e o statuetă sau o medalie? Nu-mi aduc aminte.

— Adevărat, zic eu. Cu aceeași față ușor amuzată. Îmi aducea înapoi un CD pe care îl lăsasem la noi acasă. Atunci când m-am mutat.

— Un CD? face Cooper.

— Îhî, zic eu. Păi, ăăă, e din albumul *Tank Girl*. Nu se mai găsește, e foarte rar.

— Înțeleg, zice Cooper.

Mă străduiesc să nu observ faptul că, după ce și-a scos haina de piele, prin cămașa subțire, cenușie, i se

văd foarte bine bicepşii, care abia se distingeau înainte şi care sunt la fel de frumos modelaţi ca ai fratelui lui...

Dar la el asta e de la atâta muncă, nu de la haltere, asta ştiu sigur. A fi detectiv particular nu înseamnă doar să te strecori pe ici pe colo cu un aparat de fotografiat după tine. De bună seamă că el trebuie şi să... ei, mă-nţelegeţi voi. Să care lucruri. Şi câte cele. Mă întreb dacă nu transpiră uneori în aşa hal, încât e nevoit să-şi scoată de tot cămaşa, aşa de cald îi e...

Hait! E clar că trebuie să mă întorc la serviciu.

Dar toată chestia asta cu detectivii mi-a adus aminte şi de altceva.

— Mda, zic eu.

Acum că am depăşit pericolul de a izbucni în plâns, mă simt ceva mai îndrăzneaţă.

— Ei, acum că Jordan şi cu mine am încheiat socotelile, mă gândesc c-ar trebui să sărbătoresc evenimentul.

— Să sărbătoreşti, repetă Cooper cu voce lipsită de expresie.

— Ei da. Ştii tu cum vine asta. Eu nu prea mă mai duc pe nicăieri în oraş. Aşa că m-am gândit: ce-ar fi să mă duc eu la Balul Panseluţelor diseară?

— Balul Panseluţelor?

Cooper nu-şi mai ia ochii de la mine. Sper că asta nu se datorează străduinţei de-a vedea dacă mint sau nu, pentru că eu chiar vreau să mă duc la Balul Panseluţelor. Doar că nu din motivele pe care i le mărturisesc lui.

— Da, îi dau eu înainte. E un bal care se dă în cinstea administratorilor şi-a celor care au luat premiul Panseluţa. Pentru servicii deosebite aduse colegiului. Şi Rachel a primit unul.

Nu e vorba de imaginaţia mea: la auzul numelui şefei mele, Cooper îşi pierde brusc interesul pentru conversaţie. Aşa că se îndreaptă spre scrisorile care au fost lăsate pe sub uşă – spre marele interes al lui Lucy – şi începe să se uite prin ele.

— Rachel, ă? face el.

— Mda, răspund eu. Biletele costă două sute de dolari bucata. Biletele la bal, adică. Şi zău că eu nu-mi pot permite aşa ceva. Dar mă gândeam că bunicul tău a făcut donaţii facultăţii, nu? Aşa că tu ai putea să faci rost de nişte bilete gratis.

— Probabil, zice Cooper şi-i dă lui Lucy o revistă *J. Crew* ca s-o mestece, că scheuna de mai mare mila.

— Deci poţi să-mi faci şi mie rost de-un bilet? întreb eu.

Plină de subtilitate. Asta sunt eu. O adevărată personificare a subtilităţii.

— Ca să poţi să te ţii după Christopher Allington, să vezi ce face?

Cooper nici nu ridică privirea din scrisori.

— Nici pomeneală, adaugă el.

Îmi cade falca, pur şi simplu.

— Dar...

— Heather, tu ai auzit măcar un cuvânt din tot ce-a spus detectivul ăla? O să cerceteze el cum stau treburile. Cu tact. Între timp, vezi-ţi de treabă. Nu te poţi alege din povestea asta decât, în cel mai bun caz, cu un proces.

— Jur că nici n-o să mă duc să vorbesc cu el, insist eu, ridic mâna dreaptă şi fac semnul legământului de cercetaş. Atâta doar că eu n-am fost niciodată cercetaş, aşa că nu se pune. Nici n-o să mă apropii de el.

— Dacă nu cumva mă înşel, tu eşti convinsă că azi a încercat să te omoare, nu-i aşa?

— Păi tocmai asta încerc şi eu să aflu, zic eu. Ei hai, Cooper, ce se poate întâmpla la un Bal al Panseluţelor, pentru numele lui Dumnezeu? Doar n-o să încerce să-mi facă de petrecanie chiar acolo, de faţă cu toată lumea...

— Nu, n-o să încerce, spune Cooper. Pentru că n-am de gând să te scap din ochi.

Clipesc nedumerită. Ia stai așa. Ce-a spus el de fapt?

— Tu... tu vrei să vii cu mine?

— Cine știe ce-o să-ți mai cadă în cap data viitoare dacă nu vin?

Cooper pune scrisorile pe masă. Ochii lui albaștri lucesc atât de puternic ca niște faruri.

— Și pentru că e limpede după încăpățânarea de pe fața ta c-o să găsești tu o cale să pui mâna pe-un bilet într-un fel sau altul, chiar dacă asta înseamnă să seduci cine știe ce amărât de pe la catedra de geologie, care nu bănuiește nimic.

Rămân perplexă. Cooper mă duce la Balul Panseluțelor! Cooper Cartwright mă scoate în oraș! Mă simt de parcă mă duc...

Ei bine, de parcă mă duc la o întâlnire amoroasă.

— O, Cooper! bolborosesc eu. Îți mulțumesc din suflet! Nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine...

Cooper a pornit-o deja spre biroul lui clătinând din cap. Nu spune ce are pe suflet, dar am eu o vagă bănuială că nu e defel muncit, ca în cazul meu, de groaza că nu are nimic potrivit de purtat pentru o asemenea ocazie.

Ce viață ușoară au bărbații!
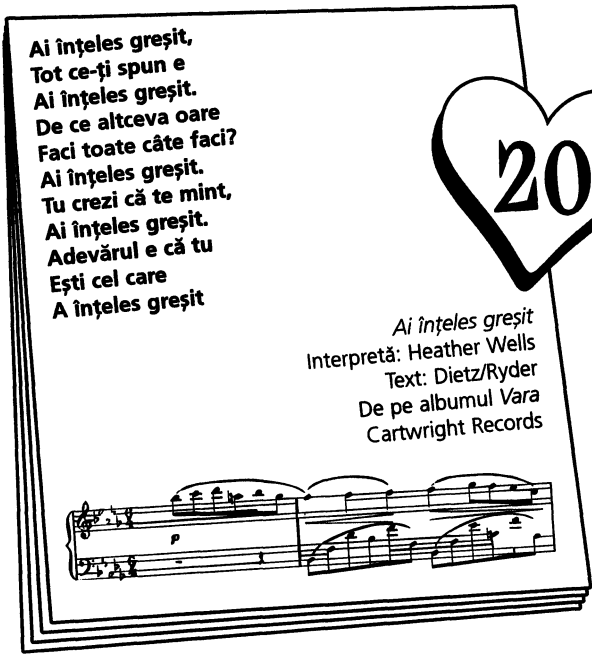
Abia dacă am răbdare să treacă mai repede restul zilei.

Toată lumea mă întreabă cum îi merge lui Jordan, ceea ce mă face să mă simt cu adevărat vinovată, pentru că habar n-am cum îi merge de fapt, nu de alta, dar gândurile mi-au fost cam în altă parte de când am plecat de la spital: ba discuții cu detectivi, ba invitația (oarecum) de a merge la Balul Panseluțelor împreună cu bărbatul visurilor mele, ba agitația cu privire la ce-o să port la petrecere.

Așa că dau un telefon la spitalul St. Vincent și, după ce mă transferă de zece ori de la o asistentă la alta –

din motive de securitate, pentru că, vezi bine, Jordan e așa o mare celebritate – dau în sfârșit de cineva care-mi spune că pacientul se află într-o stare destul de bună și doctorii consideră c-o să se refacă pe deplin – dar asta numai după ce-o asigur că nu sunt reporteră și după ce mă văd chiar nevoită să-i fredonez câteva măsuri din cântecul *Pofta de dulce*, ca să se convingă că sunt chiar eu la telefon, și nu altcineva.

Când îi dau vestea cea bună, Rachel exclamă:

— Ce bine-mi pare! Eram așa îngrijorată. Ai fost grozav de norocoasă, Heather, că ghiveciul ăla l-a lovit pe el și nu pe tine. Puteai fi foarte grav rănită.

Magda e mai puțin încântată de starea de sănătate a lui Jordan.

— Păcat, face ea fără înconjur. Sperasem că o să moară.

— Magda! țip eu scandalizată.

— Ia te uită la actorașii mei cei fumușei, zice Magda către un grup de studenți care au venit mai devreme să ia cina, cu cartelele în mână.

Magda ia cartelele și le trece prin cititor, după care îmi spune:

— Ei bine, a meritat o lovitură în cap după felul în care te-a tratat pe tine.

Magda e atât de norocoasă. Ea crede că totul e fie alb, fie negru. America e nemaipomenită, orice ar spune unii sau alții. Cât despre cântăreții din formațiile de tineri care-și înșală prietenele? Ei bine, ăștia merită cu vârf și îndesat să le cadă ghivece în cap. Nici nu încape discuție.

Patty e superîncântată să mă audă la telefon. Probabil că ieri în parc, în drum spre clădire, văzuse tot sângele ăla pe trotuar și trăsese o sperietură zdravănă. Fusese convinsă că mi s-a întâmplat mie ceva rău. Așa că se văzuse nevoită să se așeze pe un scaun în cantină

și să se ghemuiască acolo preț de douăzeci de minute – și să înfulece două ciocolate Dove pe care i le îndesase Magda în mână – înainte să se simtă destul de bine ca să cheme un taxi și să se ducă acasă.

— Și chiar ești sigură că vrei să faci o facultate, Heather? mă întreabă acum Patty îngrijorată. Sunt convinsă că Frank ar putea să-ți facă rost de niște audiții la unii oameni de la casa lui de discuri și...

— Ar fi foarte drăguț, zic eu. Doar că nu cred că cei de la firma lui Frank s-ar arăta cine știe ce impresionați de faptul că cea mai mare parte dintre spectacolele pe care le-am dat au avut loc în malluri...

— Nu le-ar păsa deloc de treaba asta! exclamă Patty.

Ceea ce e foarte drăguț din partea ei, dar, din păcate, am avut ocazia să constat pe pielea proprie că celor de la casele de înregistrări chiar le pasă de treaba asta, și încă foarte mult.

— Poate ți-am face rost de un rol într-un spectacol muzical, pe Broadway, zice Patty. În fond, și Debbie Gibson[1] tot asta face. Multe celebrități...

— Tocmai aici e cheia, că sunt celebrități. Eu nu sunt.

— Dar nu cred c-ar trebui să mai lucrezi în căminul ăla, Heather, zice Patty neliniștită. E prea periculos. Fete care mor. Ghivece care cad în capul oamenilor...

— O, Patty, fac eu, mișcată de afecțiunea ei. Mă descurc eu.

— Vorbesc serios, Heather. Cooper și cu mine am stat de vorbă pe tema asta și suntem amândoi de părere că...

— Tu și Cooper ați stat de vorbă despre mine?

Sper că nu mă dau de gol și să se simtă cât mă încântă ideea. Despre ce vorbiseră oare? Sunt curioasă. Îi destăinuise Cooper lui Patty cumva că simte o dragoste

1 Cântăreață adolescentă, foarte populară prin anii '80 și începutul anilor '90.

profundă și trainică pentru mine, dar că nu îndrăznește să mi-o arate întrucât am fost logodită cu fratele lui și lucrez acum, mă rog, oarecum în calitate de angajată a lui?

Dar, dacă așa ar sta lucrurile, nu mi-ar fi spus Patty până acum?

— Cooper și cu mine suntem de părere – iar Frank e de acord – că, dacă se dovedește că cele două morți chiar au fost crime, atunci te afli oarecum în pericol și...

Din câte aud, se pare că totuși Cooper nu i-ar fi destăinuit lui Patty că simte o dragoste profundă și trainică pentru mine. Nici nu e de mirare, pentru că Patty nu mă sunase imediat să-mi povestească.

— Patty, nu e nici o problemă. Zău. Am cel mai bun bodyguard din lume.

Și îi povestesc despre Balul Panseluțelor și cum Cooper e cel care mă duce acolo.

Dar Patty nu pare atât de încântată pe cât m-aș fi așteptat. Ce-i drept, e de acord să-mi împrumute rochia ei roșie Armani pe care o purtase la premiile Grammy, atunci când fusese gravidă în șapte luni cu Indy și care, prin urmare, sper să mă cuprindă și pe mine, dar nu exclamă plină de entuziasm: „Ooo, ai o întâlnire amoroasă cu el!"

Pentru că, de fapt, nu e vorba de o întâlnire. Cel puțin nu una amoroasă, dacă bărbatul respectiv vine cu tine numai ca să se asigure că nu-ți face nimeni felul.

Doamne Sfinte! De când s-a făcut Patty atât de înțeleaptă?

— Ei bine, promite-mi doar că o să fii atentă, bine, Heather?

Patty îmi pare și acum îngrijorată.

— Cooper e de părere că toată treaba asta cu crimele e cam... ei bine, e cam trasă de păr. Dar eu nu sunt atât de convinsă. Și nu vreau ca tu să fii următoarea victimă.

Fac tot posibilul s-o conving pe Patty că persoana mea nu e în prea mare pericol – deşi eu am altă părere. Cineva în Fischer Hall vrea să mă vadă moartă.

Ceea ce înseamnă că am totuşi dreptate cu teoria mea cineva-le-a-omorât-pe-Elizabeth-Kellogg-şi-pe-Roberta-Pace.

Abia după ce-mi închei convorbirea cu Patty şi închid telefonul simt că cineva se uită la mine. Ridic ochii şi văd că Sarah stă la biroul ei şi îndeasă nişte Tootsie Rolls în punguţe de plastic drept surpriză pentru asistenţii de pe etaje, ea fiind de părere că oamenii merită o recompensă pentru felul cam abrupt în care debutase noul semestru universitar, cu fetele alea moarte şi aşa mai departe.

Dar acum constat fără să vreau că Sarah şi-a încetat activitatea şi se uită la mine prin ochelarii ei cu lentile groase – poartă lentile de contact numai la ocazii, cum ar fi înscrierile la facultate (excelentă ocazie de-a face cunoştinţă cu vreun tată mişto de student) sau recitarea unor poezii la biserica Sfânta Maria (excelentă ocazie de a face cunoştinţă cu poeţi frumoşi fără un sfanţ).

— N-am vrut să trag cu urechea la conversaţia ta, zice Sarah, dar mi se pare mie, sau tocmai ai spus că ai impresia că cineva vrea să te omoare?

— Ăăă, fac eu.

Nu ştiu cum să mă exprim în aşa fel încât să n-o alarmez. Pentru că eu, cel puţin, mă duc acasă după serviciu, dar Sarah locuieşte aici. Cum s-ar putea ea simţi în siguranţă dacă află că există un psihopat periculos care bântuie prin Fischer Hall?

Dar Sarah nu mai e virgină încă de pe vremea când locuia într-un *kibbutz* evreiesc, în vara de după primul an de facultate – cel puţin aşa mi-a spus mie –, aşa că s-ar putea să nu fie o potenţială victimă.

Aşa că ridic din umeri şi zic:

— Da.

Rachel e în apartamentul ei la etaj și se pregătește pentru bal (a reușit să se repeadă până la Bloomingdales' și să găsească o rochie, dar n-a vrut să ne-o arate, ca să „nu ne strice surpriza"), așa că îi povestesc lui Sarah teoria mea despre Chris Allington și despre felul în care muriseră Elizabeth Kellogg și Roberta Pace.

— I-ai povestit toate astea lui Rachel? mă întreabă Sarah când îmi închei povestea.

— Nu, răspund eu. Rachel are destule motive de îngrijorare și așa, nu crezi?

Plus că – deși nu-i spun asta lui Sarah –, în cazul în care mă înșel totuși, faptul că l-am suspectat pe fiul președintelui facultății de două crime n-o să dea prea bine în raportul meu de la sfârșitul celor șase luni de probă.

— Foarte bine, spune Sarah. Nici să nu-i spui. Nu de alta, dar ți-a dat vreodată prin minte că ideile tale cu privire la faptul că Elizabeth și Roberta au fost omorâte s-ar putea să reprezinte de fapt manifestarea propriei tale stări de neîncredere, urmarea faptului că ai fost trădată și părăsită de mama ta?

Clipesc nedumerită la ea.

— Poftim?

— Ei bine, face Sarah și-și împinge ochelarii mai sus pe nas, mama ta ți-a furat toți banii și a fugit din țară cu managerul tău. Probabil a fost cel mai traumatizant eveniment din viața ta. Doar ai pierdut tot – economiile bănești, dar și oamenii pe care ai crezut că te poți bizui, pentru că tatăl tău a lipsit în bună parte din viața ta, fiind la închisoare după ce a falsificat niște cecuri. Dar, când pomenește cineva de treaba asta, tu ridici doar din umeri, ca și când n-ar fi mare lucru.

— Nu e adevărat, protestez eu.

Pentru că nu consider că n-ar fi mare lucru. Cel puțin așa cred eu.

— Ba da, insistă Sarah. Tu vorbești și acum cu mama ta. Te-am auzit la telefon zilele trecute. Stăteai la taclale despre ce ar trebui să-i cumpărați tatălui tău de ziua lui. La pușcărie. Femeia care ți-a furat toți banii și a fugit în Argentina!

— Și totuși, mă apăr eu, e mama mea, indiferent ce a făcut.

Nu mă pricep niciodată prea bine să explic cum stau lucrurile în legătură cu mama mea. Ce-i drept, când au venit vremurile grele – când am anunțat la casa de discuri Cartwright că vreau să compun eu cântecele, iar tatăl lui Jordan mi-a făcut vânt de acolo, fără prea multe menajamente, că și-așa nu mai făceam cine știe ce încasări – mama a luat-o din loc.

Dar așa e ea. Am fost supărată pe ea o vreme, firește.

Dar să te superi pe mama ta e ca și când te-ai supăra că plouă afară. Mama nu se poate schimba, după cum nici ploaia nu se poate opri la comandă.

Dar, dacă Sarah ar auzi toate astea ar zice că sigur nu vreau să accept situația în care sunt, sau chiar ceva mai rău.

— Nu crezi că-ți revarsi toată furia împotriva mamei tale asupra bietului Chris Allington? vrea Sarah să știe.

— Scuză-mă, răspund eu. Încep să mă satur să tot repet aceeași poveste. Dar ghiveciul acela n-a căzut de sus, din cer. Mă rog, a căzut el de sus, dar nu din proprie inițiativă.

— Și nu e posibil să simți lipsa atenției de care ai avut parte din partea fanilor și să te agăți din pricina asta de orice pretext ca să te simți importantă, din care cauză inventezi misterul ăsta nemaipomenit, deși el nu există de fapt?

Cu o strângere de inimă, îmi amintesc ce-mi spusese şi Cooper la ieşirea din liftul de serviciu. Oare nu tot ceva de genul ăsta? Că vreau să-mi retrăiesc gloria apusă din zilele când mă produceam prin mallurile Americii?

Dar efortul de a afla cine e răspunzător de uciderea unor oameni se deosebeşte radical de interpretarea unor cântece în faţa a mii de oameni care-şi fac cumpărăturile.

Am dreptate, nu-i aşa?

— Ăăă, răspund eu acuzaţiei proferate de Sarah. Poate. Nu ştiu.

Dar după părerea mea, Sarah a avut mare noroc că l-a cunoscut atunci pe Yael. Adică pe tipul din *kibbutz*. Altfel ar fi putut foarte bine să fie chiar ea următoarea victimă a lui Chris.

Mă rog, dacă nu ţii cont de obiceiul ăsta al ei să psihoanalizeze pe toată lumea tot timpul. E lesne de înţeles că un asemenea obicei ar putea sfârşi prin a-i călca pe unii sau alţii pe nervi.

N-am mai fost la o petrecere somptuoasă de nici nu mai ţin minte când, aşa că, atunci când plec în sfârşit de la serviciu, am de făcut o grămadă de pregătiri. Mai întâi trebuie să trec pe la Patty pe-acasă să iau rochia – care mă cuprinde, slavă Domnului, dar cam cu greu.

Pe urmă trebuie să-mi fac singură manichiura şi pedichiura, pentru că n-am timp să mă duc la vreun salon pentru aşa ceva. Pe urmă trebuie să mă spăl cu şampon şi balsam pe cap, să mă rad pe picioare (şi la subraţ, pentru că rochia lui Patty e cu breteluţe) şi, ca să nu se întâmple vreo neîntâmplată, o să mă rad şi pe linia bikinilor, că nu se ştie niciodată, deşi e destul de puţin probabil să am baftă la bărbaţi două zile la rând. Şi pe urmă trebuie să-mi aplic o mască pe faţă şi să mă dau cu cremă pe tot corpul. Va trebui să-mi pensez sprâncenele şi să-mi aranjez părul, să mă machiez şi să mă parfumez.

Pe când îmi pregătesc toaleta, bag de seamă că partea din spate a tocurilor pantofilor mei roșii au avut parte de o nefericită întâlnire cu un prag de la metrou, așa că mă văd nevoită să aplic un pic de vopsea.

Și, firește, trebuie să mă opresc din când în când ca să iau câte o gustare formată din biscuiți Oreo cu strat dublu de cremă, ca să nu mi se facă rău, dat fiind că n-am mâncat nimic de azi după-amiază, când Magda îmi făcuse rost de sendvișul ăla cu pastramă.

Când Cooper bate la ușa dormitorului meu, tocmai mă chinui să trag fermoarul la rochia lui Patty, întrebându-mă cum se face că mă cuprinsese cu o oră în urmă la ea acasă, dar acum nu pare să se mai încheie cum trebuie...

— O clipă, zbier eu și mă întreb ce naiba mă fac dacă nu pot să închei rochia aia...

Într-un târziu, fermoarul se urnește, așa că îmi iau haina și geanta și cobor scările, cu tocurile clic-clac, în vreme ce mă gândesc că e păcat că nu am și eu pe cineva care să deschidă ușa și să zică: „Vine imediat", ca să pot face senzație atunci când apar, ca Rory Gilmore. Mă văd deci nevoită s-o împing la o parte pe Lucy cu genunchiul, ca să pot ieși pe ușa dormitorului.

Mărturisesc cu mult regret că nu observ reacția lui Cooper la vederea mea – dacă a avut vreo reacție, lucru de care mă cam îndoiesc – pentru că rămân eu cu gura căscată la vederea lui. Se pare că are totuși un frac în șifonier... și încă unul foarte șic.

Și în frac arată extrem de sexy.

Ce s-o întâmpla oare cu bărbații ăștia când poartă frac? De ce arată întotdeauna superb în el? Poate din cauză că fracul face ca pieptul și umerii să pară mai lați. Sau o fi contrastul neașteptat dintre cămașa de un alb sclipitor și reverul negru, elegant.

Indiferent de motiv, nu cred că am văzut vreodată un bărbat care să nu arate bine în frac. Dar Cooper reprezintă excepția de la regulă. El nu arată bine.

Arată extraordinar.

Cuprinsă de o asemenea admirație față de persoana lui Cooper, mai-mai să dau uitării faptul că mă duc la petrecere ca să încolțesc un criminal. Preț de o clipă – o singură clipă – reușesc să mă autosugestionez că noi doi, Cooper și cu mine adică, avem o întâlnire amoroasă. Mai ales când el spune:

— Arăți grozav.

Dar realitatea își face din nou loc în gândirea mea când văd că se uită la ceas și adaugă, cu un aer distrat:

— Hai să mergem, bine? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva mai târziu, așa că, dacă tot trebuie să mergem la petrecerea asta, ar fi bine s-o luăm din loc.

Sunt dezamăgită. Se întâlnește mai târziu cu cineva? Cu cine? Cu cine trebuie să se întâlnească? Un client? Un informator?

Sau o prietenă?

— Heather? ridică el dintr-o sprânceană. Te simți bine?

— Da, răspund eu cu glas stins.

— Bun, zice Cooper și mă ia de braț. Hai să mergem.

Coborâm împreună scările și ieșim pe ușă, și-n vremea asta eu îmi zic că sunt o proastă. Din nou. Și ce dacă trebuie să se întâlnească mai târziu cu cineva? Ce-mi pasă mie? Doar asta nu e o întâlnire amoroasă. Nu e. Cel puțin nu cu el. Și dacă e să am eu o întâlnire în seara asta, atunci e o întâlnire cu ucigașul lui Elizabeth Kellogg și Roberta Pace.

Îmi repet teoria asta tot drumul prin parc, în timp ce ocolim monumentul lui Washington și traversăm strada spre locul unde are loc evenimentul, adică spre biblioteca amenajată somptuos, cu covoare roșii, luminițe

colorate şi pancarte, ca să transforme spaţiul într-un loc potrivit pentru un bal.

Ca să ajungem la clădirea uriaşă, cenuşie, ne vedem nevoiţi să facem slalom printre limuzine superlungi şi gardieni ai facultăţii (îl rugaseră şi pe Pete să facă o tură dublă ca să fie acolo la bal, dar el refuzase, pentru că fiică-sa, Nancy, avea o expoziţie de fizică la şcoală), iar gardienii purtau cu toţii mănuşi albe şi aveau câte un fluier în gură. Trotuarul fusese împrejmuit cu benzi de catifea, ca nu cumva vreun terchea-berchea să deranjeze petrecerea... atâta doar că nici vorbă de vreun terchea sau ceva berchea dornici să provoace deranj, doar o mână de studenţi cu saci în spinare care par ofuscaţi pentru că, din cauza petrecerii, nu se pot duce la bibliotecă să studieze.

Cooper îi arată biletele unui tip de la uşă; o clipă mai târziu suntem invitaţi să intrăm şi ne pomenim asaltaţi de chelneri care ne îmbie cu băutură şi ciuperci umplute cu crabi. Care, sinceră să fiu, sunt delicioase. Iar acum constat că, din cauza biscuiţilor Oreo cu cremă pe care i-am consumat mai devreme, nu mai încap prea bine în chiloţii supraelastici.

Cooper înhaţă două pahare pentru noi – nu cu şampanie, ci cu apă minerală.

— Nu beau niciodată când lucrez, mi se destăinuie el.

Gândul mă poartă la Nora Charles şi la cele cinci pahare de martini pe care le-a dat pe gât în *Omul cel subţirel*[1], în efortul de a ţine pasul cu Nick. Ar fi putut soluţiona mult mai multe crime dacă ar fi ascultat de sfatul lui Cooper şi ar fi rămas abstinent!

— Să bem în cinstea crimei, spune Cooper şi-şi ciocneşte paharul de al meu.

---

1 Roman poliţist de Dashiell Hammett.

Ochii lui albaştri sclipesc şugubăţ la mine – şi mai că mi se opreşte respiraţia, aşa sunt de luminoşi.

— Noroc, răspund eu şi trag o duşcă de apă în vreme ce mă uit de jur împrejur în căutarea unor feţe cunoscute.

O orchestră, plasată lângă secţia de indexuri, interpretează o versiune jazz a melodiei *Moon River*. Mese lungi au fost puse în faţa lifturilor şi de pe ele creveţii dispar într-un ritm îngrijorător. Oamenii se plimbă, adânciţi în conversaţii şi nefiresc de înveseliţi de comentariile partenerilor de discuţie. Îl văd pe doctorul Flynn spunându-i ceva, foarte agitat, decanei facultăţii, o femeie cu ochii împăienjeniţi de plictiseală sau beţie – greu de spus.

Descopăr un grup de administratori ai căminului, adunaţi cu toţii laolaltă sub o pancartă aurie cu *New York College* şi constat că seamănă izbitor cu o familie de emigranţi refugiaţi în anii '30 pe Ellis Island în umbra Statuii Libertăţii. Am observat că administratorii centrului nu se bucură de cine ştie ce respect din partea studenţimii sau a corpului profesoral. În mare parte, sunt priviţi doar ca un soi de consilieri de tabără, iar doctorul Jessup şi grupul lui de coordonatori şi administratori nu par să facă excepţie de la regulă. Ceea ce e de-a dreptul nedrept, nu de alta, dar oamenii ăştia muncesc foarte mult, mult mai mult decât unii dintre profesori, care se fofilează prin clase câte un ceas pe săptămână ca să predea şi-şi petrec tot restul timpului bârfindu-şi colegii prin articole publicate în reviste literare.

Cooper se adânceşte într-o convorbire cu un membru al consiliului de administraţie – care e, întâmplător, şi un vechi prieten al familiei Cartwright –, iar eu mă uit peste marginea paharului şi îmi analizez şefii. Doctorul Jessup pare foarte nelalocul lui îmbrăcat în frac.

Alături de el se află o femeie cu alură statuară – de bună seamă, soţia lui –, care poartă o conversaţie amicală cu o femeie care e cu siguranţă partenera de viaţă a doctorului Flynn. Ambele femei au o talie zveltă şi arată splendid în rochiile lor mulate pe trup şi pline de sclipici.

Dar nici una din ele nu arată aşa minunat ca Rachel. Rachel e chiar lângă doctorul Jessup, iar ochii îi strălucesc ca şampania din paharul pe care îl ţine în mână. Arată superb în rochia mulată de mătase, al cărei bleumarin contrastează puternic cu tenul ca de porţelan, care contrastează la rândul lui cu părul negru ca abanosul prins într-un coc elegant.

Pentru o femeie care se văzuse nevoită să dea fuga la Bloomie's la cumpărături în timp ce eu fusesem la spital, pentru că „nu are o rochie potrivită pentru asemenea ocazie festivă", Rachel pare să se fi descurcat totuşi foarte bine.

Ba chiar atât de bine, încât eu una nu pot să nu mă simt cam jenată de felul – deloc estetic – în care mă revărs pe peste tot din rochia lui Patty.

Îmi trebuie o bună bucată de vreme ca să dau de ilustrul conducător al facultăţii, dar îl văd în cele din urmă lângă unul dintre pavilioanele bibliotecii de unde se împrumută de obicei cărţile. Preşedintele Allington a renunţat la tricoul obişnuit, ceea ce constituie de bună seamă şi unul dintre motivele pentru care nu-l recunosc de la bun început. Poartă frac, iar acesta îi conferă un aspect neobişnuit de distins.

Din păcate, nu se poate spune acelaşi lucru şi despre biata doamnă Allington, îmbrăcată în pantalonii ei largi, din velur negru. Mânecile bufante ale hainei îi dezgolesc braţul ori de câte ori duce paharul la gură... într-un ritm alarmant de rapid, după părerea mea.

Dar pe unde poate fi, mă întreb eu, progenitura familiei Allington, încântătorul Chris/Todd/Mark?

Nu-l văd pe nicăieri, dar fusesem convinsă că vine la bal, nu de alta, dar e un tânăr frumuşel de douăzeci şi ceva de ani. În fond, ce tânăr frumuşel de douăzeci şi ceva de ani poate rezista tentaţiei unui asemenea eveniment? În fond, e vorba de bere gratis, nu?

Cooper vorbeşte despre nu ştiu ce aparate de fotografiat cu un domn mai în vârstă, care mi se adresează cu apelativul „domnişoară" şi care declară că îi place foarte mult rochia mea (atât de sincer, încât privirea îmi coboară imediat, să mă asigur că nu mi s-a deschis cumva fermoarul) şi, tam-nisam, o femeie foarte subţire şi atrăgătoare, îmbrăcată în negru, se apropie şi rosteşte numele lui Cooper extrem de surprinsă.

— Cooper?

Femeia, care arată şi sexy, dar şi elegantă în acelaşi timp, îl apucă posesiv de braţ – ca şi când i-ar fi atins cândva, în trecut, multe părţi, mai intime, ale corpului, drept pentru care a câştigat astfel privilegiul de a-l apuca oricând de braţ – şi îl întreabă:

— Ce faci tu aici? Nu mai ştiu de tine de luni de zile. Ce-ai mai făcut?

Cooper nu pare deloc panicat.

Dar are, ce-i drept, înfăţişarea unui om care şi-ar dori foarte mult să se afle în altă parte.

— Marian, zice el, o ia de talie şi se apleacă să o sărute. Pe obraz.

După care adaugă:

— Mă bucur să te văd.

O prezintă mai întâi domnului în vârstă, apoi mie.

— Heather, ea e doamna profesoară Marian Braithwaite. Marian predă istoria artei. Marian, dumneaei e Heather Wells. Lucrează tot aici, la New York College.

Marian îmi întinde mâna. Degeţelele ei se zbat delicat preţ de câteva clipe, aidoma unor rândunici zdrobite de mâna mea uriaşă. În pofida acestui fapt, aş putea face pariu că exersează în mod regulat la sala

de sport a facultății. Și că e una dintre fetele alea care fac duș, nu baie. Exact așa arată.

— Zău? face Marian și-mi aruncă un zâmbet perfect, gen Isabella Rossellini. Ce predai?

— Ăăă, fac eu și-mi doresc cu ardoare ca cineva să-mi arunce cu un ghiveci în cap, ca să nu trebuiască să răspund.

Din păcate, nu aruncă nimeni cu nimic.

— Păi, nu predau nimic. Sunt asistenta administratorului de cămin. Pardon, centru rezidențial.

— Aha.

Zâmbetul perfect al lui Marian nu pălește, dar, după felul în care se uită la Cooper, îmi dau seama că tot ce vrea e să-l târască într-un colț mai retras și să-i sfâșie hainele, cu dinții dacă se poate, nu să stea la taclale cu asistenta unui administrator de cămin studențesc. Sinceră să fiu, nu pot s-o condamn.

— Foarte frumos. Ei, Cooper, ai fost plecat cumva din oraș? Pentru că nu mi-ai răspuns la nici unul dintre mesajele pe care ți le-am lăsat pe robot...

Nu aud ce altceva spune Marian, pentru că cineva mă apucă brusc de un braț. Numai după ce mă întorc să văd cine e, constat că în loc de un fost logodnic – ceea ce e imposibil, doar e în spital – persoana care mă apucase de braț e Rachel.

— Bună, Heather! exclamă ea.

În obraji are pete de un roșu nefiresc, așa că îmi dau seama că Rachel trăsese la măsea. Binișor.

— N-am știut că vii și tu astă-seară. Ce mai faci? Dar Jordan? Mi-am făcut atâtea griji în privința lui! Cum îi mai merge?

Îmi dau seama cu o tresărire că nu m-am mai gândit deloc la Jordan de azi-dimineață. Mai exact, din clipa în care am deschis ușa și am dat cu ochii de Cooper. Bâlbâi:

— Ăăă, păi îi merge bine. Chiar foarte bine. Doctorii spun că o să-şi revină pe deplin.

— Am avut parte de un semestru pe cinste, nu-i aşa? face Rachel şi-mi trage un ghiont amical în coaste. Noi două chiar că avem nevoie de un concediu de câteva săptămâni după câte am avut de îndurat. Nici nu-mi vine să cred. Două studente moarte în două săptămâni!

Aruncă o privire de jur împrejur, îngrijorată că cineva ar fi putut cumva să o audă, apoi continuă în şoaptă.

— Zău că nici nu-mi vine să cred.

Îi zâmbesc amuzată. E clar că Rachel e beată criţă. Probabil că n-a mâncat nimic toată ziua, aşa că şampania i s-a suit drept la cap. Cea mai mare parte a gustărilor pe care chelnerii le pasează prin sală constau în ciuperci umplute şi plăcinte cu crabi, care par să aibă multe calorii, aşa că Rachel nici nu cred că s-a uitat la ele.

Şi totuşi îmi face plăcere s-o văd pe Rachel aşa de fericită, nu serioasă ca de obicei – deşi mi se pare surprinzător ca o serată, care mie, uneia, se pare plicticoasă şi preţioasă, să fie tocmai catalizatorul în stare să o scoată pe Rachel din amorţeală. Dar, în fond, eu n-am absolvit facultatea Yale, poate că de asta mi se pare atât de greu de înţeles.

— Nici mie nu-mi vine să cred, sunt eu de acord. Şi că veni vorba, arăţi foarte bine. Rochia asta ţi se potriveşte perfect.

— Mulţumesc foarte mult! zice Rachel şi radiază de plăcere. A trebuit să plătesc preţul întreg, dar merită.

Îl vede pe Cooper, iar ochii îi sclipesc şi mai puternic.

— Heather, şopteşte ea. Cooper te-a însoţit la petrecere? Voi doi sunteţi cumva...

Arunc o privire peste umăr la bărbatul care „m-a însoţit la petrecere" şi care pare să încerce în continuare să-i explice doamnei profesoare pe unde-mi umblase în ultimele câteva luni (în Waverly Place, din câte ştiu

eu). Mă întreb dacă nu cumva Cooper a încercat să se debaraseze de Marian. De ce altceva oare să nu-i fi răspuns la mesaje? Deși zău dacă pricep de ce ar vrea un bărbat să se debaraseze de o femeie atât de frumoasă. Are carieră de succes, e deșteaptă, superbă, subțirică, face duș... până și eu aș vrea să am o relație amoroasă cu ea.

— Ăăă, fac eu și simt cum mi se aprind obrajii la ideea că, mă înțelegeți voi, Cooper și cu mine am putea avea o relație amoroasă. Nu, adaug eu. A avut doar un bilet în plus, așa că am venit și eu. Nu suntem decât prieteni, atâta tot.

Și sortiți să nu fim niciodată altceva. Cel puțin așa se pare.

— Ca Jordan și cu tine, zice Rachel.

— Da, răspund eu și schițez un zîmbet – deși nu știu cum reușesc performanța. Ca Jordan și cu mine.

Nu e vina ei. De unde să știe că răsucește cuțitul în rană.

— Ei, trebuie să plec acum, spune ea. I-am promis lui Stan că înhață o prăjitură din aia cu crab pentru el...

— Aha, zic eu. Sigur. Pa.

Rachel plutește mai departe, pierdută în lumea ei. Mă întreb dacă zvonul pe care l-a auzit Pete e adevărat, și anume că Rachel o să obțină o avansare grandioasă cât de curând. Nu m-ar surprinde câtuși de puțin. Nimeni altcineva din campus nu a fost nevoit să atingă două cadavre în decurs de două săptămâni, în căutarea zadarnică a unui puls. Ce altceva ar putea să facă mai-marii unui colegiu ca să-și arate recunoștința decât să o promoveze? Un premiu-panseluță nu pare suficient. În fond, Magda spune că și Justine a fost propusă pentru o Panseluță numai pentru că i-a împrumutat unui student carnețelul ei de telefoane.

— Hei, blondino!

Nu acord nici o atenţie vocii din spatele meu, prefer să-mi întorc din nou privirea spre Cooper. Vorbeşte şi acum cu Marian Braithwaite, care se uită în sus la el mai să-l mănânce şi care se hlizeşte din când în când la câte o glumă de-a lui. Unde s-or fi cunoscut oare? Poate că Marian l-a angajat în calitate de detectiv particular. Poate bănuise că bărbatul ei, de bună seamă profesor la rândul lui, o înşală, iar Cooper îi dovedise că nu are de ce să-şi facă griji, şi poate că de-asta e ea aşa de bucuroasă să-l vadă şi de-asta îl tot apucă de braţ...

— Blondino!

Cineva îmi atinge umărul şi mă întorc surprinsă, aşteptându-mă să-l văd pe vreunul dintre asistenţii preşedintelui cerând să-mi vadă biletul...

... dar în loc de asta mă pomenesc uitându-mă drept în ochii veseli şi cenuşii ai fiului preşedintelui.
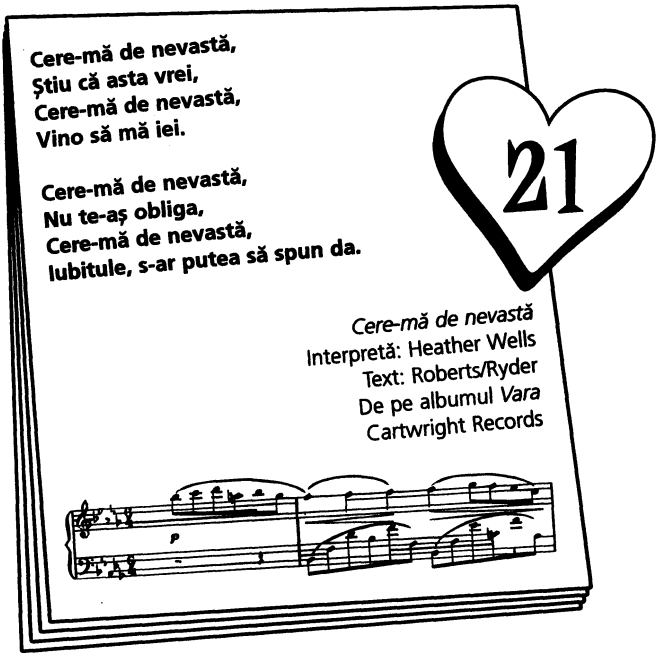
— Bună, zice Chris, cu un zâmbet larg pe față. Mă mai ții minte?

Rămân cu gura atât de căscată, că nu pot să articulez o vorbă.

Christopher Allington. Christopher Allington a venit să-mi vorbească. Chris Allington mă ține de braț și-mi zâmbește de parcă am fi doi vechi prieteni care se revăd la un joc de bowling sau ceva de genul ăsta. Ba chiar îmi oferă un pahar de șampanie.

Ei bine, ar fi nepoliticos să refuz.

Iau paharul din mâna lui fără să zic nimic și aud cum îmi bubuie inima. Christopher Allington. Christopher

Allington. Dumnezeule! Cum poţi să stai acolo şi să vorbeşti cu mine de parcă nici n-ar fi vreo mare scofală? Ai încercat să-mi faci felul azi. Sau ai uitat cumva?

— Ne-am cunoscut aseară la ieşirea din Fischer Hall, mă informează Chris, crezând că nu-mi amintesc de el. De parcă aş putea să-l uit! Tu erai, nu?

Mă prefac că-mi aduc, în sfârşit, aminte de întâmplare.

— A, da, zic eu indiferentă – deşi nu e nimic indiferent în senzaţia pe care o simt la atingerea mâinii lui. Sigur că da, adaug eu. Ce mai faci?

Îmi eliberează braţul. Atingerea lui nu fusese câtuşi de puţin neplăcută. Câtuşi de puţin.

Dar asta nu e ciudat? Păi, aşa ar trebui să fie? Nu de alta, dar omul e un ucigaş, în fond.

Ciudat.

— Bine, răspunde el.

Nu numai că face bine, dar şi arată bine. Fracul îl prinde şi mai bine decât pe tatăl lui. În loc de papion, Chris poartă o cravată obişnuită. Nu se ştie de ce, dar lui pare să i se potrivească la fix.

— De fapt, fac mult mai bine, acum, că te-am văzut pe tine, adaugă el. Nu pot să sufăr sindrofiile astea. Ţie-ţi plac?

— Ei, ridic eu din umeri. Ştiu şi eu? Nu e rea. Cel puţin se serveşte alcool.

Dau pe gât şampania dintr-o înghiţitură, în pofida sfatului pe care mi-l dăduse Cooper cum că n-ar trebui să beau în timp ce lucrez. După şocul pe care mi l-a provocat Chris când mi-a răsărit în faţă, cred că merit şi eu o răsplată.

Chris se uită la mine şi râde.

— Cu cine-ai venit? se interesează el. Că biletele astea nu sunt tocmai ieftine. Eşti o reprezentantă a tineretului?

Înalţ din nou din umeri. Detectivul Canavan spusese c-a avut ocazia să constate că ucigaşii sunt de-a dreptul

tâmpiți, lucru care, încep să observ, e adevărat, cel puțin în ceea ce-l privește pe Chris. Nu de alta, dar nu pare să bage de seamă că am cu vreo zece ani mai mult decât o reprezentantă a tineretului...

...ceea ce, mă rog, nu mă deranjează defel. Ținând cont de faptul că mă străduiesc să lucrez sub acoperire ca să-l oblig să-și mărturisească crimele. Deși habar n-am cum să fac chestia asta.

Dar Chris, spre deosebire de majoritatea oamenilor, știe să aprecieze cum îmi vine rochia de împrumut. Văd cum privirea îi alunecă în câteva rânduri spre decolteul meu. Și nu pentru că mi s-ar fi desfăcut fermoarul la spate și îmi atârnă șuncile. Știu sigur asta, nu de alta, dar m-am uitat.

Orchestra începe să cânte o melodie lentă. Spre surprinderea mea, câteva cupluri își fac apariția în spațiul liber din mijlocul bibliotecii și încep să danseze. Inclusiv părinții lui Chris. Văd cum președintele Allington își conduce soția spre ringul de dans și-i face ditamai plecăciunea, spre amuzamentul administratorilor, care îl aplaudă entuziasmați.

Chestia e foarte drăguță, în felul ei.

Cel puțin până când doamna Allington se împiedică în tivul pantalonilor și mai-mai să cadă în nas. Din fericire, președintele Allington o răsucește spre el și face ca incidentul să pară un pas foarte sofisticat de dans, făcut anume.

Chestie care e încă și mai drăguță. Poate că, în fond, Chris nu stă pe cât de prost crezusem eu la început. Mă refer la materialul genetic marca Allington.

— A, da, face Chris și mă surprinde din nou, de data asta când îmi ia din mână paharul de șampanie, pe care îl pune pe tava unui chelner care tocmai trecea pe-acolo. Tragem un dans? întreabă el.

Întorc atât de repede capul spre el, încât o șuviță de păr mă plesnește peste față și mi se lipește de rujul de pe buze.

— Poftim? fac eu nedumerită, în vreme ce-mi dau silința să-l scot de-acolo.

Să-l scot pe păr, adică. Din gură.

— Vrei să dansăm? întreabă Chris.

Zâmbetul lui cam ironic îmi arată că știe la fel de bine ca și mine că a dansa la un Bal al Panseluțelor la New York College e o chestie cam... ei bine, cam infantilă. Și totuși, face chestia asta pentru mine...

Are un zâmbet molipsitor. E zâmbetul unui căpitan de echipă de fotbal din liceu, al celui mai mișto băiat din clasă, cel care e atât de sigur pe el, încât nici prin cap nu-i trece că vreo fată ar putea să-i spună vreodată „Nici gând, frate". Probabil că asta se datorează faptului că nici nu l-a refuzat cineva până acum.

Iar eu n-am de gând să fiu prima.

Și nu doar pentru că vreau să aflu dacă el e cel care le-a omorât pe Elizabeth și Roberta.

Așa că îi zâmbesc la rândul meu și-i zic:

— Sigur că da.

Și îl urmez pe ringul de dans.

Nu sunt nici de departe o dansatoare grozavă, dar nu contează, se pricepe Chris. O fi fost la vreo școală unde îi învață pe băieți pașii elementari de dans, sau așa ceva. De fapt, Chris se pricepe atât de bine, încât poate să și vorbească în timp ce dansează. Eu, una, sunt nevoită să număr pașii. Un-doi-trei. Un-doi-trei. Și piruetă... ba nu, asta e într-un alt stil de dans.

Chris îmi lipește trupul de-al lui și mă învârte cu mare dexteritate pe ringul de dans, fără măcar să se strâmbe când îl calc ocazional pe picioare.

— Ei, zice el relaxat, și la ce ești studentă?

Încerc să mă uit – pe furiș – după Cooper. În fond, spusese c-o să mă țină sub observație, nu?

Dar nu-l văd pe nicăieri. Și nici pe Marian n-o văd, drept să spun. Am fost oare părăsită în favoarea unei foste amante? După câtă tevatură făcuse Cooper cu teoria lui că-mi pun viața în pericol în căutarea ucigașului din Fischer Hall, acum m-a lăsat baltă?

Ei poftim! Puțin îi pasă de mine!

Deși, pentru că mă lasă să locuiesc... ei bine, aproape gratis la el acasă, nu prea îmi vine să mă plâng de ceva. În fond, câți oameni din Manhattan pot să spună că au o mașină de spălat și de uscat atât de ușor accesibilă?

La întrebarea lui Chris despre facultatea la care sunt studentă, răspund:

— Păi... mă mai gândesc.

Măcar în privința asta spun și eu adevărul.

— Zău? face Chris și pare sincer interesat. Asta e bine. Așa poți s-alegi orice. Cred că prea mulți se duc la o facultate dinainte hotărâți ce profesie o să-și aleagă după absolvire. Și se țin cu dinții de materia predată, fără să încerce și alte domenii. Adică fără să afle la ce se pricep cel mai bine. Și e posibil să se priceapă la un domeniu la care nici nu se gândiseră inițial. Ca de exemplu șlefuirea de diamante.

Interesant. Nici nu știusem că poți să-ți alegi șlefuirea de diamante ca obiect de studiu. În loc să-ți prezinți teza de absolvire, poți s-o porți pe tine. Ce idee practică.

— Ce anume te tentează? se interesează Chris.

Aveam de gând să zic „medicină", dar mă răzgândesc în ultima clipă.

— Criminalistică, mint eu, ca să văd cum reacționează.

Dar el nu o rupe îngrozit la fugă, nici pomeneală. Se mulțumește doar să spună, cu un aer indiferent:

— Mda, foarte interesantă chestie, criminalistica. Și eu mă gândisem la un moment dat să mă înscriu la Criminalistică.

Da, vezi să nu. Dar îl întreb veselă:

— Şi atunci ce caută un absolvent în toată regula ca tine într-un cămin studenţesc?

Chris are cel puţin bunul-simţ să-şi ia o mutră spăsită.

— Ei, şi tu, face el strengăreşte, acolo locuiesc ai mei.

— Acolo locuiesc şi-o grămadă de puştoaice mişto, îi amintesc eu.

Şi mă gândesc: le mai ţii minte? Nu de alta, dar ai omorât două dintre ele.

Zâmbeşte.

— Aşa e, face el. Se-nţelege. Fetele de la mine de la facultate nu sunt cine ştie ce...

Mă uit peste umărul lui Chris şi-l văd în sfârşit pe Cooper. Pare să aibă o discuţie foarte aprinsă cu doamna profesoară Braithwaite. Pe bune. Par adânciţi într-o conversaţie în contradictoriu, undeva lângă bar. Văd cum Cooper îmi aruncă o privire fugară.

Deci n-a uitat. Mă ţine totuşi sub observaţie.

Şi se ceartă în acelaşi timp şi cu fosta prietenă.

Dar reuşeşte totuşi să mă ţină şi pe mine sub observaţie.

Pentru că habar n-are cum arată Chris, s-ar putea foarte bine să nu-şi dea seama că în clipa asta dansez cu suspectul meu numărul unu. Aşa că arăt spre spinarea lui Chris şi îi schiţez din buze: „El e Chris".

Dar urmările sunt cu totul altele decât m-aş fi aşteptat. Cooper nu pricepe mesajul.

Dar se pare că şi Marian pricepe ceva, îşi dă seama că nu mai beneficiază de întreaga lui atenţie, aşa că se uită în aceeaşi direcţie cu el şi mă vede.

Nu ştiu ce să fac, aşa că flutur dintr-o mână în chip de salut. Marian se uită urât.

Aoleu. Pardon.

— Fetele de la drept...

Întorc capul și îmi dau seama că acum Chris vorbește. Cu mine.

— ...ei bine, ele au impresia c-o seară petrecută pe un scaun într-o bibliotecă înseamnă distracție, termină el fraza și-mi face cu ochiul.

Ce tot vorbește acolo?

A, da, acum îmi aduc aminte. Studentele, în comparație cu fetele de la cursurile postuniversitare. A, corect. Investigația mea în căutarea criminalului.

— A, da, dau eu din cap, atotcunoscătoare. Fetele de la postuniversitarele de la drept. Nu seamănă deloc cu boboacele de la Fischer Hall, nu?

Chris râde în gura mare.

— Ai haz, spune el. În ce an ești?

Mă mulțumesc să ridic din umeri, făcându-mă că am uitat că s-au scurs mai bine de șapte ani buni de când am sărit de vârsta minimă la care am voie să cumpăr alcool.

— Spune-mi cel puțin cum te cheamă, mă îndeamnă el cu o voce guturală care fusese, cu siguranță, calificată drept sexy de cine știe ce fată.

— N-ai decât să-mi zici și de-acum înainte Blondina, torc eu ademenitor. În felul ăsta, o să mă poți deosebi de toate celelalte prietene ale tale.

Chris zâmbește și ridică o sprânceană.

— Ce prietene?

— Ștrengarule! exclam eu și-i trag o pălmuță pe braț. Am auzit multe despre tine. Am fost prietenă cu Roberta.

Se uită la mine ca la o nebună. Sprâncenele i s-au adunat în mijlocul frunții.

— Cine?

Măi, dar bine se mai preface. Nici urmă de vinovăție în ochii lui cenușii.

— Roberta, repet eu.

Recunosc că inima îmi bate să-mi spargă pieptul când îmi dau seama cât sunt de îndrăzneață. Muncă de detectiv! Chiar fac muncă de detectiv!

— Roberta Pace, adaug.

— Nu știu cine e.

Nu-mi vine să cred în ce hal minte omul ăsta.

— Bobby, zic eu.

Izbucnește brusc în râs.

— Bobby? Ești prietenă cu Bobby?

Observ că se miră c-aș putea fi prietenă cu Bobby și mai bag de seamă și că se referă la ea la timpul prezent. Firește că bag de seamă toate treburile astea, doar sunt detectiv de meserie. Mă rog, mă documentez pentru un detectiv de meserie.

— Am fost prietenă cu Roberta, zic eu.

Nu mai zâmbesc și nu mă mai prefac că n-am nici douăzeci și unu de ani. Pentru că nu-mi vine să cred că omul ăsta are așa un sânge rece. Chiar dacă e un criminal.

— Dar Roberta a căzut de la etaj în casa liftului săptămâna trecută.

Chris se oprește din dans.

— Ia stai așa, face el. Ce tot spui?

— M-ai auzit prea bine, răspund eu. Bobby Pace și Beth Kellogg. Ambele au murit, chipurile, pentru că făceau surfing pe lifturi. Iar tu te-ai culcat cu amândouă chiar în noaptea dinaintea morții lor.

Nu avusesem de gând să trântesc totul așa, pe nerăsuflate. Sunt convinsă că, dacă era Cooper în locul meu, ar fi abordat subiectul ceva mai subtil. Dar eu mă cam înfuriasem, mărturisesc. Pentru că vorbise cu atâta nonșalanță despre moartea Robertei și a lui Elizabeth.

Un adevărat detectiv nu trebuie să se înfurie. Un detectiv adevărat trebuie să-și păstreze întotdeauna sângele rece.

S-ar putea să nu-mi fie totuşi sortit să fiu partenera lui Cooper la firma lui de detectivi.

Chris pare să fi încremenit locului, cu un picior pe o dală albă şi celălalt pe o dală neagră.

Dar mă ţine mai departe de talie. Mă strânge acum cu mai multă putere, aşa că stăm în mijlocul ringului de dans, lipiţi unul de altul.

— Poftim? întreabă el, iar cenuşiul-albăstriu al irişilor lui pare scufundat într-o mare de ceaţă lăptoasă. Poftim? întreabă din nou. I s-au albit până şi buzele.

Am faţa la doar câţiva centimetri de a lui. Văd cum ochii îi sunt plini de o neîncredere desăvârşită şi, chiar aşa, detectivă de două parale cum sunt, observ cum pe chip i se întipăreşte o expresie de oroare din ce în ce mai mare.

Abia atunci îmi dau seama: e pe dinafară total. Chris nici habar n-a avut – până în clipa în care i-am spus eu – că cele două fete moarte din Fischer Hall sunt chiar cele cu care, ăăă, cochetase el.

O fi aşa un nenorocit că nu ştie decât numele mic – sau mai bine zis, numele de alint – al fetelor cu care... ăăă... cochetase?

Se pare că da.

Vorbele mele au un efect zguduitor asupra lui Chris. Mâna i se încleştează convulsiv pe talia mea şi începe să clatine din cap, cam cum face Lucy după ce îi fac baie cu mult şampon.

— Nu, face el. Nu e adevărat. Nu poate fi.

Îmi dau seama pe neaşteptate că am făcut o greşeală teribilă.

Dar să nu mă întrebaţi cum. Doar nu am nici un fel de experienţă în afaceri de genul ăsta.

Ştiu, pur şi simplu. La fel de bine cum ştiu precis câte calorii sunt într-o ciocolată Milky Way.

Christopher Allington nu le-a omorât pe fetele astea.

S-a culcat cu ele, fără doar şi poate. Dar nu le-a omorât. Altcineva făcuse asta. Şi anume, cineva mult, mult mai de temut decât Christopher...

— Bun, aud o voce în spatele meu.

O mână grea se lasă pe umărul meu gol.

— Îmi pare rău, Heather, dar trebuie să plecăm chiar acum.

De unde mai răsărise şi el? Nu pot să plec. Tocmai acum.

— Ăăă, fac eu. Da, sigur, imediat, OK?

Dar Cooper nu pare câtuşi de puţin dispus să mai stea. Dimpotrivă, pare gata să o ia la goană ca unul care nu poate scăpa cu viaţă decât cu fuga.

— Trebuie să plecăm, repetă el. În clipa asta.

Pune o mână pe braţul meu şi începe să mă tragă.

— Cooper, protestez eu şi mă zbat să mă eliberez din strânsoarea lui.

Chris e încă în şoc. E foarte posibil că, dacă mai stăteam un pic de vorbă cu el, aveam să aflu şi alte lucruri importante. Ce, Cooper nu vede că eu conduc un interogatoriu serios aici?

— Ce-ar fi să mănânci ceva? îl ademenesc eu pe Cooper. Ne vedem în câteva clipe la bufet...

— Nu, refuză el scurt. Hai să mergem. Chiar acum.

La drept vorbind, înţeleg de ce vrea Cooper cu atâta ardoare să plece. Vorbesc serios. Doar nu toată lumea se descurcă atât de bine cu foştii parteneri, adică se culcă cu ei în holul de la intrare, de exemplu.

Am totuşi impresia că nu e cazul să plec încă. Mai ales după ce am făcut o descoperire atât de însemnată. Chris e adânc tulburat – atât de tulburat, că nici nu-şi dă seama că un detectiv particular discută cu partenera lui de dans. S-a întors cu spatele şi se împleteceşte în direcţia lifturilor.

Unde se duce? La etajul doisprezece, în biroul lui taică-său, ca să se pună de-adevăratelea pe băut – sau să vorbească doar la telefon? Sau poate ca să sară de la etaj? Am impresia c-ar fi bine să mă duc după el, fie şi numai ca să mă asigur că nu face ceva necugetat.

Dar când o pornesc pe urmele lui, Cooper mă opreşte.

— Cooper, nu pot să plec încă, protestez eu şi mă căznesc să-mi desprind braţul din mâna lui. L-am făcut să recunoască faptul că le cunoştea! Pe Roberta şi pe Elizabeth! Şi ştii ce altceva am început să bănuiesc? Nu cred că el le-a ucis! Nici nu cred că ştia că sunt moarte!

— Grozav, face Cooper. Şi acum, hai să mergem. Ţi-am mai spus, am o întâlnire cu cineva. Şi aşa am întârziat.

O întâlnire? O întâlnire? Nu pot să-mi cred urechilor.

— Cooper, tu nu pricepi? Chris mi-a spus că...

— Am auzit, răspunde Cooper. Felicitări. Şi acum, hai să mergem. Ţi-am spus că vin cu tine. Dar nu ţi-am spus şi că pot să stau toată noaptea aici. Pentru că eu am şi clienţi care mă plătesc.

Îmi dau seama că n-are nici un rost. Chiar dacă l-aş putea convinge să se răzgândească şi să mai stea, deja nu-l mai văd pe Chris şi habar n-am unde s-a dus. Şi poate nici n-ar fi fost indicat să-l urmăresc de una singură. Ţinând cont de ceea ce li se întâmplase ultimelor fete cu care... cum mă exprimasem mai înainte? A, da, cochetase. Poate ar fi mai indicat să mă înscriu la facultatea de literatură engleză. Da. Scriitoare. PLUS doctoriţă. PLUS detectivă. PLUS designer de bijuterii...

Cooper şi cu mine ne strecurăm afară. Nici nu apuc să-mi iau la revedere de la nimeni, nici măcar n-am felicitat-o pe Rachel pentru Panseluţă. În viaţa mea n-am

văzut un bărbat care să-şi dorească mai mult să iasă naibii dintr-o clădire.

— Mai uşurel, zic eu în vreme ce Cooper mă târăşte în stradă. Am pantofi cu toc.

— Scuză-mă, zice Cooper şi îmi eliberează braţul din strânsoare.

Pe urmă bagă două degete în gură şi fluieră după un taxi care tocmai trece pe West Fourth Avenue.

— Unde mergem? mă interesez eu când taxiul trage aproape de trotuar, cu un scrâşnet de frâne.

— Tu mergi acasă, mă lămureşte Cooper.

Deschide portiera din spate şi-mi face semn să intru, după care îi dă şoferului adresa casei bunicului lui.

— Ia stai aşa, zic eu şi mă aplec pe bancheta maşinii. Casa e chiar după colţ. Aş fi putut foarte bine să merg pe jos...

— În nici un caz singură, zice Cooper. Iar eu trebuie să o iau în direcţie opusă.

— De ce?

Observ chiar atunci că Marian, profesoara de istoria artei, a ieşit pe uşa bibliotecii, din spatele nostru.

Dar, în loc să vină spre Cooper lângă carosabil, îi aruncă o privire extrem de neprietenoasă, după care se grăbeşte spre Broadway.

Cooper, care stă cu spatele spre bibliotecă, nu o vede nici pe doamna profesoară, nici privirea ei duşmănoasă.

— Mă duc să mă întâlnesc cu cineva pentru un câine, se mulţumeşte Cooper să spună. Poftim, adaugă el şi-mi împinge o bancnotă de cinci dolari. Culcă-te, nu mă aştepta.

— Ce câine?

Taxiul porneşte.

— Cooper, ce câine? Vrei să iei alt câine? Dar cu Lucy cum rămâne? De ce nu e bună Lucy?

Dar mașina a intrat deja în trafic. Cooper s-a întors și a pornit-o spre West Third Street. În câteva clipe nu-l mai văd deloc.

Ce fusese toată povestea asta în definitiv? Nu, zău așa. Știu că pentru Cooper clienții sunt foarte importanți. Și știu că, după părerea lui, toată chestia asta cu crimele din Fischer Hall nu reprezintă decât rezultatul imaginației mele, sau așa ceva.

Și totuși. Ar fi putut să asculte măcar ce am de spus.

Chiar în clipa aia, taximetristul, care pare să fie indian – din India, nu băștinaș al continentului american – zice, plin de solicitudine:

— Cred că e vorba de o expresie.

Arunc o privire spre fața lui, reflectată în oglinda retrovizoare.

— Ce expresie?

— Să vânezi câini. De fapt, să vânezi cai verzi pe pereți, lămurește șoferul. E o expresie veche. Așa cum e și cu cioara din mână pentru vrabia de pe gard. Înțelegeți?

Mă las moale pe bancheta mașinii. Nu, nu știam. Se pare că de fapt nu prea știu nimic.

De fapt, așa și e. În fond, nu de asta lucrez la New York College? Ca să acumulez cunoștințe?

Ei bine, se pare că am și acumulat ceva cunoștințe. Și n-am făcut nici măcar o singură oră de curs.
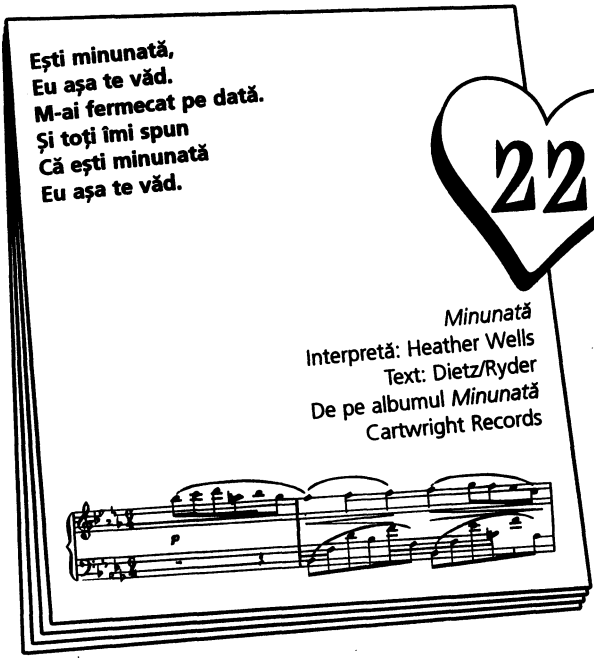
După ce Cooper şi cu mine – şi Chris Allington – am plecat de la Balul Panseluţelor, Rachel Walcott a primit medalia pentru servicii deosebite aduse colegiului.

Cu ochii ei frumoşi, căprui, strălucind de mândrie, îmi arată a doua zi micuţa medalie în formă de floare. O poartă la reverul hainei negre, de parcă ar fi o decoraţie de război sau aşa ceva.

În fond, dacă mă gândesc bine, asta şi e. Pentru că în decursul unui singur semestru a avut parte de mai multe nenorociri decât au parte alţi administratori într-o carieră întreagă.

Eu, una, n-am câştigat nimic în viaţa mea. Ei, da, un contract cu o casă de discuri, dar asta e tot. Ştiu că nu

se prea acordă premii Grammy pentru cântece gen *Pofta de dulce*. Dar nici măcar cu un premiu de popularitate nu m-am ales şi eu. Nici la secţiunea adolescenţi.

Deşi adolescenţii m-au iubit nespus. Mă rog, asta până când am crescut.

Încerc să nu-i arăt lui Rachel cât sunt de geloasă pe medalia ei. Nu c-aş fi neapărat invidioasă în adevăratul sens al cuvântului. Şi totuşi.

Eu fusesem persoana care cărase toate cutiile de la demisol. Cutiile în care împachetasem lucrurile Robertei şi ale lui Elizabeth. Tot eu fusesem persoana care le împachetase. Şi cea care le târâse la poştă, ca să le expedieze familiilor. Ar fi trebuit să capăt şi eu ceva. Poate nu neapărat o Panseluţă, dar măcar o Păpădie acolo, ceva.

În fine. Poate după ce reuşesc să dovedesc că fetele au fost ucise şi n-au murit într-un accident, şi după ce aflu şi cine e criminalul, o să mi se înmâneze cheia oraşului sau aşa ceva. Zău! Iar primarul o să mi-o dea chiar el şi ceremonia o să se transmită pe postul New York One, iar Cooper o s-o urmărească la televizor în direct şi o să-şi dea seama că n-oi fi eu profesoară de istoria artei şi n-oi purta măsura zero, dar sunt deşteaptă şi drăguţă şi o să-mi facă imediat curte şi o să ne căsătorim şi o să-i avem pe Jack, Emily şi pe Charlotte Wells-Cartwright...

Ei, visez şi eu cu ochii deschişi, ce, n-am voie?

Şi chiar mă bucur pentru Rachel. O felicit şi sorb o gură de cafea în timp ce ea îmi povesteşte cum a fost să i se acorde medalia aia atât de însemnată. Cum doctorul Jessup o îmbrăţişase şi cum preşedintele Allington îi mulţumise personal pentru servicii mai presus de chemarea datoriei. Rachel ciripeşte entuziasmată despre faptul că ea e prima administratoare de cămin din istoria New York College care a primit şapte nominalizări pentru premiul respectiv, mai multe decât oricine

altcineva – și toate după abia patru luni de muncă! Și zice că îi pare atât de bine că s-a hotărât să lucreze în învățământul superior, în loc să se orienteze spre afaceri sau firme de avocatură, așa cum făcuseră cei mai mulți colegi ai ei de la Yale.

— Nu-i așa că e o senzație plăcută să știi că există atâția oameni a căror viață e afectată pozitiv de activitatea ta de zi cu zi, Heather?

— Ăă, da, sigur, răspund eu.

Deși eu, una, am supărătoarea senzație că oamenii a căror viață e afectată pozitiv de activitatea mea de zi cu zi – și anume, studenții de serviciu – își doresc cu ardoare ca Justine să vină înapoi.

În timp ce Rachel își revine din euforia produsă de doza excesivă de Panseluță, eu ridic receptorul și rezolv câteva treburi pe care le-am cam neglijat în ultima vreme.

Mai întâi o sun pe Amber în cameră. Când aud vocea somnoroasă care mormăie „Alo?" în telefon, pun receptorul la loc în furcă. Bun, deci Amber mai trăiește. Prima chestiune rezolvată.

Pe urmă sun la spitalul St. Vincent ca să aflu ce mai face Jordan. Aflu că o duce mai bine, dar vor să-l mai țină încă o noapte internat. Mă gândesc că ar trebui să vorbesc cu el, deși nu prea am chef – nu de alta, dar s-a accidentat din vina mea.

Dar când secretara îmi face legătura cu rezerva lui Jordan, răspunde o femeie. Tania. Nu am răbdare să stau de vorbă cu logodnice dis-de-dimineață, așa că închid telefonul. Dar mă simt vinovată pe urmă, așa că sun la florărie și comand vreo zece baloane pe care scrie „Sănătate", pe care aranjez să le trimită la St. Vincent cu o vedere cu câteva cuvinte extrem de intime „Sănătate, toate cele bune, Jordan. Din partea lui Heather". Probabil că darul meu o să se piardă printre toate celelalte pe care de bună seamă că i le-au trimis fanii – am

auzit că o mulţime de oameni au stat toată noaptea de veghe la intrarea în spital – dar măcar nu se poate spune că n-am făcut nimic.

După Jordan şi ţeasta lui spartă, gândul mă poartă la Christopher Allington. Un detectiv adevărat ar fi cercetat mai departe indiciul oferit de conversaţia de aseară.

Aşa că mă hotărăsc să-l mai trag un pic de limbă. Îi zic lui Rachel că mă duc până la baie. Dar în realitate o pornesc spre lift şi îl iau până la etajul douăzeci.

Nimeni nu are voie să se ducă la etajul douăzeci, în afara familiei Allington şi a oaspeţilor lor, motiv pentru care covorul de pe hol are senzori de mişcare, iar senzorii declanşează o alarmă atunci când calcă cineva pe covor, inclusiv alde Allington. În momentul respectiv, o cameră de luat vederi începe să-l filmeze pe intrus, iar imaginea e transmisă pe monitorul de la pupitrul gardianului, din holul clădirii.

Dar, întrucât astăzi Pete e gardianul de serviciu, nu sunt foarte îngrijorată de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mă vede. Am prins de multe ori boboci din anul întâi care locuiau la etajul optsprezece şi care o porniseră, trimişi de colegi puşi pe şotii, în căutarea faimoasei piscine din Fischer Hall. „Alunecoasa" piscină din Fischer Hall existase cândva, ce-i drept, dar la subsol, nu la mansardă, iar pozna cea mai practicată de studenţii din ultimul an era să-i trimită la mansardă pe nou-veniţii, care nu bănuiau nimic, în căutarea piscinei, ştiind prea bine că o să declanşeze alarma şi o să fie prinşi mişunând prin faţa apartamentelor preşedintelui Allington.

Păşesc cu îndrăzneală pe covorul spălăcit şi ridic un deget ca să sun la uşa familiei Allington. De dincolo de uşă aud un şuierat ciudat şi îmi dau seama că astea trebuie să fie păsările doamnei Allington, papagalii despre care îşi face atâtea griji când bea prea mult. Când

apăs pe sonerie, şuieratul se transformă în urlet turbat şi mai-mai să intru în panică. Pe bune. Am uitat cu desăvârşire că sunt o detectivă de primă mână, plus romancieră, plus doctoriţă, plus designer de bijuterii; tot ce vreau să fac e să o şterg înapoi spre lift...

Dar, înainte să apuc să şterg putina, uşa se deschide, iar în faţa mea, clipind nedumerită, se află doamna Allington, cu ochii injectaţi, îmbrăcată într-un halat verde de velur.

— Da? face ea pe un ton deosebit de duşmănos, uitând, pare-se, că abia cu vreo două săptămâni în urmă, o ţinusem de mână în vreme ce bora într-un ghiveci din hol.

În spatele ei zăresc o cuşcă din nuiele împletite, înaltă de doi metri, din care două orătănii mari, albe, zbiară la mine.

— Ăăă, bună ziua, zic eu veselă. Aş putea să vorbesc cu Christopher?

Ochii buhăiţi ai doamnei Allington se măresc preţ de o clipă, după care revin la mărimea obişnuită.

— Poftim?

— Chris, repet eu. Fiul dumneavoastră, Christopher. Aş putea să vorbesc cu el?

Doamna Allington pare iritată peste poate. La început am impresia că a supărat-o faptul că am sculat-o din somn, dar se pare că are ea şi alte motive de supărare.

Nu, nelegiuirea pe care am comis-o a fost că am călcat pe mândria ei.

Ştiu ce gândiţi! Cine şi-ar fi putut închipui că are măcar aşa ceva? Ei bine, se pare că are.

Vorbind rar, de parcă aş fi o străină care nu-i pricepe limba prea bine, îmi explică:

— Nu, Chris nu e aici, Justine. Şi, dacă ai fi primit o educaţie cât de cât respectabilă, ţi-ai da seama că nu

e frumos ca o tânără să se țină cu atâta încăpățânare după un bărbat.

După care îmi trântește ușa în nas cu atâta forță, încât orătăniile zbiară și mai tare din cauza bubuitului neașteptat.

Preț de un minut sau două rămân cu ochii bleojdiți la ușa închisă. Trebuie să mărturisesc că-mi simt rănită sensibilitatea. Doar avusesem impresia că doamna Allington și cu mine avem o relație foarte strânsă.

Și totuși, îmi zice și acum Justine.

Probabil că ar fi trebuit să plec. Dar mă-nțelegeți voi. Nu-mi rezolvasem treaba, trebuia să aflu pe unde umblă Chris.

Așa că întind mâna și sun din nou. Urletul orătăniilor atinge nivelul curatei isterii, iar doamna Allington, când deschide ușa, nu pare doar ofuscată, ci de-a dreptul stăpânită de dorințe criminale.

— Ce vrei? zbiară ea.

— Mă scuzați, spun cât pot mai politicos. Nu doresc să vă deranjez. Dar vreți, vă rog, să-mi spuneți unde l-aș putea găsi pe Chris?

Doamnei Allington îi cam atârnă pieile pe față. O operație estetică prin care să le mai elimine câte un pic pe ici, pe colo i-ar prinde foarte bine, dar ea nu prea e genul care să se țină de cârpeală cosmetică. Mai degrabă e genul aristocratic „New England", care vorbește fără să-și miște prea mult buzele. Ca doamna Cartwright. Dar mult mai de temut.

Iar pieile astea care-i atârnă pe sub bărbie încep să-i tremure în timp ce se holbează la mine.

În cele din urmă, îmi spune:

— Măi fetelor, nu puteți voi să-l lăsați în pace? Alergați întruna după el și-i provocați necazuri. Nu puteți să alergați și după alt băiat din când în când? Ce, nu sunt destui în căminul ăsta?

— Centru rezidențial, o corectez eu.

— Poftim?

— E un centru rezidențial, îi reamintesc eu. Adineauri l-ați numit cămin. Dar de fapt, el se numește...

— Du-te dracului! se răstește la mine doamna Allington și-mi trântește din nou ușa în nas.

Văleu! Ostilitatea personificată, nu alta. În loc să mă tot psihoanalizeze pe mine, Sarah ar trebui să-și îndrepte atenția spre alde Allington. Pentru că ei au mult mai multe probleme psihologice.

Oftez, mă răsucesc pe călcâie și chem liftul. Nu pot să fiu sută la sută sigură, dar am impresia că doamna Allington a început deja să tragă la măsea... și nu e încă nici zece dimineața! Mă întreb dacă întotdeauna e așa de abțiguită dis-de-dimineață, sau dacă e o ocazie specială. Poate sărbătorește Panseluța pe care a primit-o Rachel.

Când ajung din nou la parter, mai-mai să dau nas în nas pe hol cu o fată slăbănoagă. Se îndreaptă spre biroul lui Rachel și, tocmai când să o întreb dacă pot s-o ajut cu ceva, se întoarce cu fața spre mine și atunci îmi dau seama că e Amber.

Da.

Amber, fata din Idaho, care fusese împreună cu Chris Allington. Cea pe care tocmai am trezit-o din somn.

— A, face ea când mă recunoaște. Bună.

Salutul ei nu dă pe dinafară de entuziasm. Pentru că doarme pe picioare, de bună seamă. E în pijama.

— Dumneavoastră sunteți cumva administratoarea căminului?

— Nu, răspund eu. Sunt asistenta ei. De ce?

— Păi am primit un telefon prin care mi s-a cerut să vin la birou în dimineața asta să vorbesc cu Rachel Walcott...

Tocmai atunci Rachel iese țoc-țoc din birou pe tocurile ei, cu un dosar la piept.

— A, Heather, aici erai, zice ea vesel. A venit Cooper să te vadă.

Trebuie să fi scos un sunet care să dea de înțeles că nu pot să cred așa ceva, pentru că Rachel îmi aruncă o privire curioasă și mă asigură:

— Vorbesc serios.

Pe urmă se întoarce spre fata de lângă mine și i se adresează:

— Amber?

— Da, doamnă.

Amber pare foarte supusă. În fond, care fată sculată la zece din somn, cu noaptea-n cap adică, pentru o întrevedere cu administratoarea căminului, nu ar părea supusă?

— Vino cu mine, Amber, zice Rachel și o ia de braț. Heather, vrei tu să preiei telefoanele mele câteva minute?

— Sigur, spun eu și intru în birou.

Unde dau de Cooper, care clatină din cap la vederea borcanului cu prezervative de pe masă.

— Bună, Cooper, zic eu cam îngrijorată.

Lucru de înțeles, fiindcă data trecută când a apărut Cooper la mine în birou a făcut-o ca să mă anunțe că fostul meu logodnic tocmai se logodise cu altcineva. Ce s-o mai fi întâmplat de data asta?

Mă năpădește brusc panica amintindu-mi de Marian Braithwaite. Dumnezeule! Te pomenești că Marian și Cooper s-au împăcat. S-au împăcat, se căsătoresc, iar Cooper a venit să-mi spună că are nevoie de apartamentul în care locuiesc eu, că vor să îl transforme în camera copilului...

— Bună, Heather, zice Cooper, care pare mult mai în largul lui în blugi și în haina de piele decât în fracul ăla. Îmi acorzi o clipă?

„Bună, Heather, îmi acorzi o clipă? Bună, Heather, îmi acorzi o clipă?" Ce fel de început de conversație

mai e și ăsta? Nici că există o frază mai generatoare de groază în sufletul omului ca „Îmi acorzi o clipă?" Nu. NU îți acord nici o clipă măcar. Mai ales dacă ai de gând să folosești clipa respectivă ca să-mi spui ce cred eu că ai de gând să-mi spui. Nici vorbă. De ce tocmai ea? DE CE? Numai pentru că e deșteaptă, și realizată, și frumoasă, și subțirică și...

— Da, sigur, răspund eu pe un ton care, sper eu, denotă siguranță de sine, dar care am senzația că sună mai degrabă a behăit.

Îi fac un semn să se așeze, iar eu mă fac mică pe scaunul de la birou și-mi doresc să am și eu la îndemână o sticlă cu lichidul din care s-a tot servit coana Allington toată dimineața.

— Uite ce e, Heather, în legătură cu ce s-a întâmplat aseară...

Nu se poate! Am găsit o frază de început de conversație încă mai generatoare de groază în sufletul omului decât „Îmi acorzi o clipă?" Și anume „În legătură cu ce s-a întâmplat aseară".

Iar acum am avut parte de ambele fraze, una după alta. Nu e drept!

Și în fond, ce s-a întâmplat aseară? Nimic! Ieșisem din taxiul în care mă instalase Cooper și mă dusesem imediat la culcare.

Ei, e drept că mai stătusem un ceas sau două să lucrez la un cântec nou.

Și da, e drept că respectivul cântec se referise la el.

Dar nu avea cum să-l audă. Doar cântasem foarte încetișor. Și nici nu l-am auzit când s-a întors acasă.

Of, de ce tocmai eu? DE CE TOCMAI EU?

— Cred că îți datorez o explicație, vine următoarea frază, total neașteptată, din gura lui.

Ia stai așa. „Îți datorez o explicație?" Parcă nu sună a preludiu la rugămintea de-a mă muta în alt apartament.

Sună mai degrabă a scuză. Dar ce motiv poate avea Cooper să-şi ceară scuze?

— Aseară, după ce am plecat de la bal, m-am întâlnit cu o prietenă, doctoriţă legistă. Mi-a spus că...

Ia stai aşa. Doctoriţă? Cooper m-a lăsat baltă din cauza unei fete?

— Deci, de-asta ai plecat? trântesc eu înainte să reuşesc să mă stăpânesc. Ca să te întâlneşti cu o fată?

Dumnezeule! Ce m-a apucat? De ce nu pot şi eu să vorbesc calm şi autoritar ca... ei bine, ca Rachel? De ce mă port mereu ca o toantă?

Din fericire, Cooper habar n-are de planurile pe care mi le fac în ceea ce-l priveşte (alea în care noi doi ne căsătorim şi el va fi tatăl copiilor mei încă nenăscuţi şi mă va inspira să mă lansez într-o carieră medicală ce va culmina cu un premiu Nobel), aşa că nu se prinde că sunt geloasă. Are impresia că sunt supărată pentru că m-a făcut să plec prea devreme de la petrecere.

— N-am vrut să-ţi spun nimic despre asta mai devreme, zice el, ca să nu te dezamăgesc dacă amica mea nu ar fi avut ceva interesant de spus. Dar problema e că a existat ceva ciudat pe trupurile fetelor.

Rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Şi nu pentru că „amica" lui doctoriţă legistă găsise ceva interesant când examinase trupurile lui Elizabeth şi Roberta. Ci pentru că se obosise să apeleze la ea în urma bănuielilor mele.

— D-dar, mă bâlbâi eu. Eu credeam... că tu crezi... că totul e doar o invenţie de-a mea. Că mi-ar fi dor de scenă...

— Aşa şi cred, zice Cooper şi înalţă din umeri. Mai degrabă, aşa am şi crezut. Dar m-am gândit că nu strică să fac o întrebare.

— Ei, şi ce-ai aflat? mă interesez eu şi mă aplec nerăbdătoare. Droguri? Le-a drogat cineva? Parcă îmi

aduc aminte că detectivul Canavan spusese că nu s-au găsit urme de drog în sângele lor.

— N-au fost drogate, răspunde Cooper. Aveau niște arsuri pe corp.

Mă holbez la el.

— Arsuri? Ce fel de arsuri? Ca de țigară?

— Nu, răspunde Cooper. Angie nu-și dă seama exact.

Angie? Cooper cunoaște o doctoriță legistă pe care o cheamă Angie? Și cum anume o cunoscuse el pe Angie, oare? Că Angie nu prea sună a nume de legist. Mai degrabă de dansatoare din buric. În nici un caz de medic...

Cooper continuă:

— Trebuie să iei în considerare faptul că trupurile sunt cam... zdrelite. Dar Angie zice că a găsit niște arsuri pe spatele ambelor fete și că nu poate să-și explice cum anume s-au ars. Dar nu e de-ajuns ca să schimbe decizia legistului, că morțile au fost urmarea unui accident. Dar treaba e, ce-i drept... ciudată.

— Ciudată, repet eu.

— Mda, zice Cooper. Ciudată.

— Aha...

Nu pot să mă uit în ochii lui. Nu de alta, dar nici nu-mi vine să cred că mă ia în serios. Pe mine, Heather Wells, care am cântat pe timpuri *Pofta de dulce*, melodia cea de tristă amintire!

Și ca să ajung la asemenea realizare, fusese nevoie să se comită două crime, doar atât...

— Deci, nu am inventat eu totul numai dintr-un soi de agresiune deplasată din cauza mamei mele? întreb eu.

Cooper pare total descumpănit de declarația mea.

— Nici n-am spus vreodată așa ceva.

A, da, așa e. Sarah fusese cea care spusese chestia asta.

— Dar acum mă crezi? insist eu. Nu mai sunt doar fosta prietenă a frățiorului tău mai mic? Ci o ființă cu discernământ?

— Nici nu te-am crezut lipsită de discernământ, răspunde Cooper, iar în ochi i se aprinde un licăr de iritare.

Dar pe urmă observă expresia de pe faţa mea şi adaugă:

— Cam aiurită da, ce-i drept. Dar nicidecum lipsită de discernământ. Zău aşa, Heather, nu ştiu de unde-ţi vin toate ideile astea. Eu te-am considerat întotdeauna drept una dintre cele mai...

Dintre cele mai inteligente, nemaipomenit de frumoase femei din câte ai cunoscut vreodată?

Din păcate însă, tocmai când să-mi spună ce fel de femeie m-a considerat el dintotdeauna – sau să cadă în genunchi şi să-mi ceară să-i devin mireasă (ştiu, ştiu, visez şi eu cu ochii deschişi, ce, n-am voie?) sună telefonul.

— Nu uita ce voiai să spui, îi zic eu lui Cooper, după care pun mâna pe receptor. Fischer Hall, Heather la telefon.

— Heather?

E Tina, studenta de serviciu.

— Stai puţin, Julio vrea să vorbească ceva cu tine.

Şi îmi face legătura cu Julio.

— O, Haythar, pare rău la mine, zice el. Dar iar face la aia prostie.

— Cine ce prostie face? vreau eu să ştiu.

— Aia baiat, Gavin. Don'şoara Walcott a zis la mine că să sun...

— Bine, Julio, zic eu, cu grijă ca nu cumva să-şi dea Cooper seama ce se petrece, ţinând cont de felul în care a reacţionat data trecută. Ne vedem unde ne vedem de obicei.

Şi închid telefonul.

Ce moment prost! Exact în clipa în care Cooper îmi spunea cum m-a considerat el dintotdeauna!

Deşi, dacă mă gândesc bine, poate că e mai bine să nu ştiu. Se prea poate ca partea a doua a frazei să fi fost „cea mai bună conţopistă din câte am văzut vreodată".

— Aşteaptă-mă puţin, îi zic lui Cooper.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Cooper, îngrijorat.

— Nimic, rezolv eu totul cât ai zice peşte.

Sfinte Sisoe, chiar m-am apucat să folosesc expresii precum „cât ai zice peşte"? În fine.

— Mă întorc imediat.

Până să apuce el să zică ceva, o iau la picior în mare grabă spre liftul de serviciu, mă întâlnesc acolo cu Julio, îi zic să preia maneta, şi pornim, sus, sus, tot mai sus.

Cu cât mă întorc mai repede, cu atât pot să aflu mai curând dacă am vreo şansă la o relaţie cu amicul Cooper, sau dacă nu ar trebui, poate, să renunţ de tot la bărbaţi. Poate există o facultate în cadrul New York College special pentru călugăriţe. Adică pentru fete care se lasă pentru totdeauna de bărbaţi şi rămân fete bătrâne.

Julio mă duce până la etajul zece, după care mă caţăr pe pereţii cabinei şi mă strecor prin plafon pe acoperiş. În casa liftului e, ca de obicei, călduţ şi linişte.

Ce nu e ca de obicei este faptul că nu-l aud pe Gavin râzând. Poate s-o fi pomenit cu capul retezat de vreun cablu, cum l-a prevenit Rachel că i s-ar putea întâmpla. Sau poate o fi căzut. Dă Doamne să nu fie cumva la subsolul casei liftului...

Tocmai mă gândeam ce mă fac dacă dau de trupul inert al lui Gavin prăbuşit pe liftul numărul 1, când liftul de serviciu se apropie de celelalte două, oprite amândouă la etajul zece.

Urcăm deasupra celorlalte două lifturi şi nu văd nici urmă de Gavin – nici măcar de trupul lui decapitat. Nu tu cutii de bere, nu tu chicotit, nimic. Ca şi când Gavin nici n-ar fi fost acolo...

Pe neașteptate, un bubuit ca de tunet scutură casa liftului și-mi lasă în urechi un huruit ca de valuri de ocean, dar de mii de ori mai puternic.

Mă ridic în picioare – cam împleticit – să mă uit mai bine la acoperișurile celorlalte două lifturi și atunci simt cum o explozie se declanșează chiar sub picioarele mele, așa că întind mâna instinctiv ca să mă apuc de ceva – de orice.

Un obiect ascuțit ca o mie de lame îmi taie palmele și abia atunci îmi dau seama că mă țin de un cablu de metal care vibrează nebunește din cauza forței exploziei. Dar mă țin mai departe de el, e singurul lucru care mă salvează de o cădere în hăul întunecat de dedesubt. Nimic altceva nu se mai află sub picioarele mele. De unde adineauri stăteam pe acoperișul liftului de serviciu, m-am pomenit că liftul s-a mototolit cât ai clipi, pur și simplu, ca o pungă de chipsuri.

Mmm. Chipsuri.

Ciudat la ce te gândești chiar înaintea morții.

E pură întâmplare că nu mă lovește nici o bucată de metal din toate câte se prăbușesc de la etajul de mai sus. Cablul de care mă țin se scutură nebunește, dar mă apuc cu disperare de el, cu un picior încolăcit pe după celălalt.

Mai-mai să-mi dau drumul, pentru că ceva îmi izbește umărul atât de tare, că-mi taie respirația.

Dar tocmai atunci arunc o privire în jos și fac ochii cât cepele – îmi dau seama că liftul de serviciu a dispărut.

Mă rog, n-a dispărut chiar de tot, se mai zărește undeva departe, cade ca o cutie de Pepsi scăpată de cineva în ghena de gunoi a unui bloc, iar în urma lui atârnă, ca un văl de mireasă, cablurile tăiate – toate, în afară de cel de care m-am agățat eu.

Imposibil să mă prăbușesc, nu pot să mă gândesc la nimic altceva. Îl întrebasem cândva, demult, pe mecanicul care reparase liftul dacă ceea ce se întâmplase în

filmul *Speed* se putea întâmpla și în realitate. Și el spusese că nu. Pentru că – explicase el – chiar dacă toate cablurile care susțin un lift s-ar rupe în același timp (ceea ce, pretinsese el, e imposibil), cică există în perete o contragreutate care nu lasă liftul să se prăbușească.

Simt bufnitura surdă a contragreutății care iese din perete și oprește căderea liberă a liftului.

Dar cablurile care se lovesc de acoperișul liftului oprit brusc produc un vacarm infernal. Plesnet după plesnet se aude pe liftul de dedesubt și scutură tot spațiul. Mă lupt din răsputeri să mă țin mai departe de singurul cablu rămas la locul lui și îmi dau seama că din cauza tămbălăului n-am auzit ca Julio să fi scos vreun strigăt. Nimic. Știu că e și acum în lift. Contragreutatea l-a salvat, ce-i drept, de la prăbușire și turtire gen armonică pe cimentul subsolului, dar cablurile alea au făcut praf acoperișul cabinei. Iar el e undeva, pe sub încrengătura aia de fiare...

Tăcerea care urmează după trosnetul liftului dislocat e încă și mai înspăimântătoare decât pocniturile provocate de cablurile care izbiseră înainte cabina. Mi-a plăcut dintotdeauna în casa liftului, e singurul loc din cămin – pardon, centru rezidențial – unde e o liniște desăvârșită. Dar acum liniștea asta e ca un văl de nepătruns între mine și pământ. Cu cât se face mai liniște, cu atât simt cum o sămânță de isterie începe tot mai mult să mi se înalțe spre gâtlej. Până atunci nu apucasem să mă simt înspăimântată.

Acum însă, la etajul zece, cu picioarele atârnând, cu nimic altceva decât aer dedesubt, mă cuprinde o groază fără margini.

Sămânța de isterie se transformă în ditamai copacul, iar eu încep să urlu în neștire.

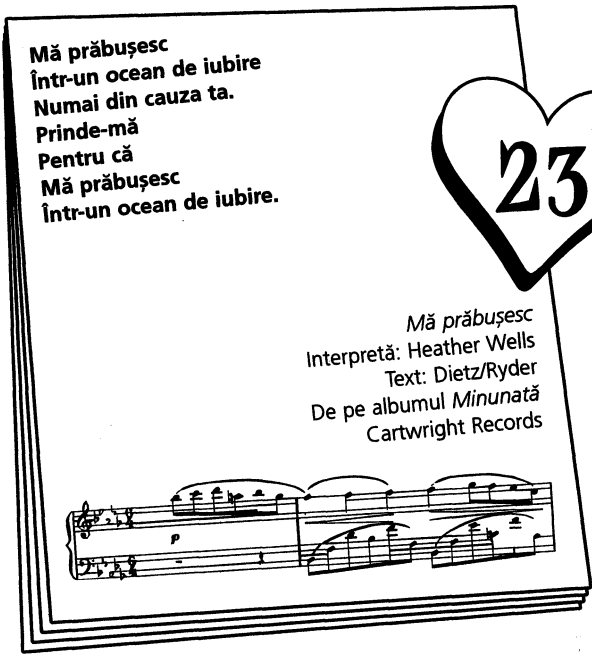

Mie, uneia, mi se pare că urlu de ore în șir, în realitate însă cred că nu durează mai mult de câteva minute, după care aud o voce de bărbat care mă strigă, undeva departe, dedesubt.

— Aici! urlu eu. Sunt aici sus! La etajul zece!

Bărbatul spune ceva, după care, undeva la stânga mea, celelalte două lifturi încep să coboare.

Dacă aș fi avut cât de cât prezență de spirit, aș fi sărit pe acoperișul celui mai apropiat dintre ele.

Dar până acolo e o distanță de peste un metru și jumătate – aceeași distanță de la care ar fi sărit – și căzut zece etaje – Elizabeth și Roberta, dacă e să dai

crezare poveştii că făcuseră surfing pe lifturi. Ca să nu mai vorbim de faptul că, în ceea ce mă priveşte, sunt încremenită pur şi simplu de groază.

Dar îmi dau seama şi că n-o să mai pot rezista prea mult acolo. Nici nu-mi mai simt umărul din cauza obiectului, orice o fi fost ăla, care mă izbise în cădere, iar palmele-mi sunt carne vie de la cablurile aspre şi ruginite de care atârn – plus umede şi alunecoase din cauza sângelui.

Îmi aduc aminte vag de orele de educaţie fizică din şcoala elementară. Căţăratul pe frânghie nu fusese niciodată punctul meu forte – şi nici o altă activitate sportivă, de fapt –, dar îmi vine în minte ce ni se spusese atunci, şi anume că secretul supravieţuirii atunci când atârni de o frânghie e să faci o buclă în partea de jos a funiei şi să-ţi încolăceşti piciorul în ea.

Formatul unei bucle într-un cablu gros de metal se dovedeşte însă mult mai dificil decât fusese aceeaşi chestie cu frânghia în clasa a cincea, dar în cele din urmă reuşesc să găsesc o modalitate să preiau ceva din greutatea corporală în picioare. Dar şi aşa e limpede că n-o să mai pot rezista decât câteva minute. Umărul, şi mai ales mâinile, mă dor îngrozitor – iar capacitatea mea de-a îndura suferinţa a fost dintotdeauna foarte scăzută, sunt o sclifosită din punctul ăsta de vedere –, aşa că ştiu că s-ar putea foarte bine să prefer să-mi dau drumul cât de curând şi să mă fac terci până jos decât să mai suport durerea.

Şi de ce nu, în fond? Am avut o viaţă destul de bună. Mă rog, poate au existat unele chestii ceva mai dezagreabile. Dar am avut parte de o copilărie acceptabilă; cel puţin părinţii nu m-au trimis niciodată la culcare cu burta goală.

Şi nici nu m-a bătut sau năpăstuit nimeni. Avusesem o carieră înfloritoare – ei da, ce-i drept, cu apogeul pe la vârsta de optsprezece ani.

Dar pe chestia asta mă alesesem cu privilegiul de a mânca la o mulțime de restaurante bune.

Și știu că nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu Lucy. Cooper o să aibă grijă de ea dacă mi se întâmplă ceva.

Dar când mă gândesc la Cooper îmi dau seama că de fapt nu vreau să mor tocmai acum, când lucrurile erau pe cale să devină interesante. N-o să aflu niciodată ce gândește el despre mine! Fusese cât pe ce să-mi spună și acum o să mor și n-o să știu!

Deși, firește, când mori, dobândești toate cunoștințele universului.

Dar dacă nu e așa? Dacă mori, și cu asta, basta?

Ei bine, atunci oricum nu mai contează nimic.

Și cu meșterii ăia cum rămâne? Cei care mă asiguraseră că nu se poate nicidecum întâmpla să se rupă așa, pur și simplu, toate cablurile unui lift. Unul, poate, dar nu toate în același timp. Cablurile astea nu se putuseră rupe din întâmplare. Cineva făcuse ceva. După flacăra enormă pe care o văzusem, am impresia că fusese vorba de o bombă.

Exact, o bombă.

Cineva încearcă să mă omoare.

Din nou.

Întrebările privind identitatea celui care ar vrea să mă omoare îmi mută puțin gândul de la durerea din umăr și palmele însângerate – și chiar și de la dilema ce-gândește-oare-Cooper-despre-mine. S-ar putea să fie vorba totuși despre Christopher Allington, care e posibil să-mi fi azvârlit un ghiveci în cap pentru că îl bănuisem de crimă. Ar face bine să aibă un alibi pe cinste pentru întâmplarea de azi.

Dar de unde să fi știut oare Christopher Allington că o să fiu în lift chiar în momentul ăsta? Pentru că eu rareori umblu cu liftul de serviciu. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, nici nu umblu cu el decât atunci când fugăresc studenți care se țin de surfing.

Să fie oare Gavin McGoren implicat în vreun fel în moartea lui Beth Kellogg și Bobby Pace? Pare o teorie cam trasă de păr, dar ce altă explicație să existe? Julio n-are cum să fie chiar el ucigașul. Se prea poate să fi murit în cabina care se prăbușise adineauri. De ce să fi plănuit el să se sinucidă și să mă omoare și pe mine?

Deodată liftul cel mai apropiat de mine începe să se apropie și de data asta e cineva pe acoperiș. Dar nu e Gavin McGoren. Clipesc foarte des, e plin de fum în casa liftului, și prin pâcla densă văd chipul încruntat amarnic al lui Cooper, sosit să mă salveze.

Ceea ce înseamnă că mă place. Măcar un pic de tot. Dacă e dispus el să-și rişte propria viață ca să o salveze pe-a mea...

— Heather, îmi spune Cooper.

Vocea îi sună la fel de calm și autoritar ca întotdeauna.

— Nu te mișca de-acolo, ai înțeles?

— Vezi să nu, zic eu.

Cel puțin asta încerc să zic. Ce îmi sună de fapt în urechi e un soi de bolboroseală isterică. Imposibil ca eu să emit asemenea sunete.

— Heather, ascultă-mă bine, zice Cooper.

S-a cățărat pe acoperișul liftului numărul unu și se ține de un cablu. Prin fumul dimprejur constat că fața lui, chiar așa, bronzată, e palidă. De ce oare?

— Heather, vreau să faci ceva pentru mine.

— OK, răspund eu. Mă rog, încerc să răspund.

— Vreau să sari pe liftul ăsta. Nu-ți face griji, te prind eu.

— Ăăă, zic eu. Și fac greșeala să mă uit în jos. Nu, spun în cele din urmă.

Acest ultim cuvânt îmi iese surprinzător de clar din gură.

— Nu te uita în jos, zice Cooper. Haide, Heather. E ușor. Nu e decât un metru...

— Nu sar nicăieri, mă pronunț eu și mă apuc încă și mai amarnic de cablul meu. Aștept aici până vin pompierii.

— Heather, face Cooper și simt cum în glasul lui își face din nou loc bine cunoscuta iritare față de atitudinea mea. Fă-ți vânt cu piciorul de perete și sari până aici. Dă drumul cablului când îți spun eu. Te prind, îți dau cuvântul meu de onoare.

— Ai înnebunit de tot, amice, răspund eu și clatin din cap.

Vocea îmi sună ciudat. Are un timbru foarte ascuțit.

— Nici nu e de mirare că familia te-a dezmoștenit, închei eu.

— Heather, insistă Cooper. Omul de serviciu mi-a spus că s-ar putea ca tu să te ții de un cablu foarte instabil, care poate să se rupă dintr-o clipă în alta, ca toate celelalte...

— Aha, fac eu drept răspuns.

Asta e deja cu totul altă poveste.

— Fă ce-ți spun.

Cooper s-a aplecat cât a putut de mult peste marginea acoperișului și se ține cu o singură mână de cablu.

— Împinge-te cu piciorul de perete și sari aici. Te prind, nu-ți face griji.

De undeva din partea de sus a casei liftului se aude un geamăt. Sunt aproape sigură că nu eu l-am emis. Vine, foarte probabil, de la cablul de care mă țin cu disperare.

Minunat.

Închid ochii, trag de cablu și îl oblig să se deplaseze spre peretele casei liftului. Îmi scot piciorul din bucla în care îl proptisem și împing, cât pot de puternic, în cărămida fărâmițată a peretelui. Ca o piatră azvârlită dintr-o praștie, zbor drept spre brațele deschise ale lui Cooper...

...dar nu destul de aproape, după părerea mea.

Şi totuşi, el strigă la mine:

— Dă drumul la cablu! Heather, dă-i drumul în clipa asta!

Gata, s-a isprăvit, mă gândesc eu. S-a zis cu mine. Acum poate o să facă un documentar despre viaţa mea...

Dau drumul la cablu.

Preţ de o clipă îmi dau seama cum trebuie să se fi simţit Elizabeth şi Roberta – groaza nebună a căderii libere prin aer, fără nici o apă sau plasă dedesubt care să te salveze...

Dar în loc să mă prăbuşesc şi să mor, cum li s-a întâmplat lor, eu simt cum o mână puternică mi se încleştează în jurul încheieturilor ambelor mâini. Braţele îmi sunt aproape smulse din umeri, iar restul trupului mi se izbeşte puternic de peretele liftului. Ţin ochii bine închişi, dar simt cum cineva mă ridică încet spre acoperiş...

Mă tot chinui să-mi prind piciorul de ceva solid şi nu încetez până în clipa în care turul pantalonilor mi se odihneşte în sfârşit pe o suprafaţă plană.

Abia atunci deschid ochii şi constat că am fost salvată de Cooper. Acum gâfâim amândoi din cauza efortului şi a spaimei. Mă rog, eu sunt cea cu spaima.

Dar suntem în viaţă. Eu sunt în viaţă.

De undeva de deasupra capetelor noastre se aude din nou geamătul pe care îl auzisem şi înainte. Apoi, brusc, cablul de care mă ţinusem până atunci – laolaltă cu scripetele de care era prins – se smulge din perete şi se prăbuşeşte din suporţii lui până pe acoperişul cabinei de dedesubt.

Când reuşesc în cele din urmă să-mi desprind privirea de pe cabina sfărâmată de dedesubt, îmi dau seama că mă ţin strâns de cămaşa lui Cooper şi că el m-a împresurat cu braţele într-o îmbrăţişare ocrotitoare. Chipul lui e pământiu, ca şi fumul din jurul nostru. Pe cămaşa lui se văd dâre de sânge şi rugină, acolo unde mă apucasem de el cu mâinile mele zdrelite.

— Aoleu, fac eu și dau drumul cămășii, care e acum mototolită și slinoasă. Iartă-mă.

Cooper mă eliberează imediat din îmbrățișare.

— Nici o problemă, răspunde el.

Vocea lui, ca și a mea acum, e destul de calmă. Dar în ochii lui albaștri s-a aprins ceva ce n-am mai văzut acolo niciodată...

Până să-mi dau seama ce anume, o voce bine cunoscută se aude din liftul pe al cărui acoperiș stăm noi:

— Ei, ia spune, e teafără Heather?

Mă uit prin deschizătură, iar pe chipul lui Pete se așterne o imensă ușurare.

— Ne-ai făcut să ne scăpăm în pantaloni, Heather, declară el.

Într-adevăr, în accentul lui de Brooklyn se simte un tremur nervos.

— Te simți bine acum?

— Foarte bine, răspund eu și o dovedesc coborând binișor, aproape de una singură, în cabina liftului.

Umărul îmi dă la un moment dat un semnal brusc și foarte dureros că ceva e în neregulă, dar Pete mă ține cu o mână sigură de cot, iar Cooper de cureaua de la blugi, și așa reușesc să nu cad grămadă. Odată ajunsă cu bine în cabină, constat că mi-e greu să mă țin pe picioare, că îmi tremură genunchii.

Dar reușesc totuși s-o fac, rezemată de peretele liftului.

— Julio ce face? întreb eu.

Cooper și Pete se uită unul la altul.

— E în viață, mă informează Cooper, iar fălcile îi sunt ciudat de încleștate. Cel puțin așa stăteau lucrurile acum un minut, adaugă Pete și învârte cheia de rezervă în broasca sistemului de manevrare. Dar nu se știe dacă o să mai fie în viață când o să reușească să-l scoată de-acolo...

Mi se face rău.

— Să-l scoată de-acolo?

— Va fi nevoie să folosească ditamai fierăstraiele.

Îi arunc o privire întrebătoare lui Cooper, dar el nu se grăbește să-mi dea lămuriri suplimentare.

Și, brusc, nu mai sunt așa de sigură că vreau lămuriri suplimentare.

Pentru a doua oară în două zile ajung la urgență la spitalul St. Vincent.

Dar de data asta eu sunt pacienta.

Zac pe o targă și aștept să intru cu umărul la radiografie. Cooper a plecat să-mi cumpere un sendviș cu ton – atâta spaimă mi-a provocat o foame teribilă.

În vreme ce aștept, mă uit cu tristețe la degetele și palmele mele zdrobite, înfășurate în bandaje și îndurerate de atâtea cusături. Un doctor enervant de tânăr m-a informat că n-o să-mi pot folosi cum trebuie mâinile săptămâni întregi de-acum înainte. S-a zis cu cântatul la chitară. Nici un creion nu pot să apuc ca lumea.

Mă întreb cu amărăciune cum o să pot să-mi fac treaba la serviciu fără să mă folosesc de mâini – Justine ar fi găsit o cale să se descurce, fără îndoială – și tocmai atunci detectivul Canavan apare în ușă, cu un trabuc neaprins între dinți. Nu-mi dau seama dacă e același trabuc pe care îl avea în gură și data trecută când l-am văzut. Dar pare să fie același.

— Bună ziua, domnișoară Wells, zice el cu un aer dezinvolt, de parcă ne-am fi întâlnit întâmplător la magazinul Macy's. Am auzit că ai avut parte de o dimineață pe cinste.

— A, da, răspund eu. Vă referiți cumva la faptul că cineva a încercat să mă omoare? Pentru a doua oară?

— Da, exact la asta mă refer, zice detectivul Canavan și-și scoate trabucul din gură. Ei, ești supărată rău pe mine?

În realitate, chiar sunt. Un pic. Dar de fapt nu fusese vina lui. În fond, ghiveciul ar fi putut să cadă întâmplător. Iar Elizabeth și Roberta ar fi putut să moară făcând surfing în casa liftului.

Doar că ghiveciul nu căzuse întâmplător. Și nici fetele nu făcuseră surfing.

— Nu te condamn, adaugă detectivul Canavan, înainte să apuc să răspund. Acum avem un cântăreț din Backstreet Boys cu capul spart, plus un om de serviciu la terapie intensivă.

— Și două fete moarte, îi amintesc eu. Să nu uităm de cele două fete moarte.

Detectivul Canavan ia loc pe un scaun portocaliu de plastic, prins în buloane de peretele de lângă laboratorul de radiografie.

— Da, zice el. Și două fete moarte. Ca să nu mai vorbim de o anumită asistentă de administratoare care ar fi trebuit să moară azi, dacă treburile ar fi mers conform planului cuiva anume.

Își vâră din nou trabucul în gură și adaugă:

— Noi credem că a fost o bombă-țeavă.

— O ce? țip eu.

— O bombă-țeavă. Nu e cine știe ce complicată, dar e de efect. În spațiul compact, format din cărămizi, din casa liftului, a făcut mai mari ravagii decât ar fi făcut într-o valiză sau mașină sau alte asemenea locuri.

Detectivul Canavan își mestecă trabucul.

— Cineva vrea să te omoare într-un stil grandios, scumpo.

Mă holbez la el și mi se face din nou frig. Cooper îmi pusese pe umeri haina lui de piele atunci când ajunsesem în holul clădirii, că începusem, nu se știe de ce,

să dârdâi de frig. Iar când ajunseseră cei de la salvare, îmi puseseră şi ei o pătură pe deasupra.

Dar îmi fusese un frig de moarte încă din clipa în care dădusem cu ochii de sfărâmătura care fusese până nu demult liftul de serviciu, prăbuşit acum la subsol. Pompierii se chinuiseră să forţeze uşile cu ajutorul unor cleşti uriaşi – cică se numesc fălci salvatoare – dar fierăraia contorsionată nu făcuse decât să scârţâie nemulţumită. Julio zăcuse multă vreme în mijlocul sfărâmăturilor şi am aflat ulterior că suferise multe fracturi, dar că avea să-şi revină. Începusem să dârdâi în momentul în care văzusem cabina făcută praf, iar mâinile îmi fuseseră de-atunci reci ca gheaţa.

— Bombă-ţeavă? repet eu. Cum ar putea cineva să...?

— Cineva a pus-o pe acoperişul liftului. E uşor de făcut, dacă ştii cum. Nu-ţi trebuie decât o ţeavă de oţel astupată la ambele capete, ca să poţi monta ce vrei înăuntru. Dai vreo două găuri ca să bagi dinamita, pui câteva artificii în găuri, le lipeşti bine, adaugi câteva ţigări şi pe urmă umpli ţeava cu praf de puşcă. O nimica toată.

O nimica toată? Mie, uneia, mi se pare mai greu ca un examen la facultate!

Detectivul Canavan bagă de seamă sprânceana mea ridicată a nedumerire, aşa că adaugă:

— Pardon. Voiam să spun că e o nimica toată dacă ştii cum s-o faci. Ei, în fine, cineva a dat foc chestiei respective cu câteva minute înainte să te sui în lift împreună cu ăăă... cum îl cheamă? Aruncă o privire în carneţelul lui şi continuă: A, da, domnul Guzman. Iar acum, dacă nu te superi cumva că te întreb, ce naiba căutai pe acoperişul liftului?

Total descumpănită, încerc să-mi amintesc ce se întâmplase. O bombă-ţeavă cu praf de puşcă în ea? Habar n-am cum poate să arate aşa ceva, dar eu, una,

nu văzusem nimic care să semene a bombă pe acoperişul liftului.

Dar de fapt, cu atâţia scripeţi şi alte alea acolo, o ţeavă nici n-ar fi prea greu de ascuns.

Dar o ţeavă-bombă? O ţeavă-bombă aici, în Fischer Hall?

Dincolo de uşile batante care dau spre sala de aşteptare se aude o asistentă răstindu-se la cineva:

— Domnule, nu aveţi voie să intraţi acolo! Domnule, aşteptaţi vă rog...

Cooper intră în trombă pe uşile batante, cu braţele încărcate cu pungi de hârtie. O asistentă frumuşică intră după el, cu o înfăţişare furioasă.

— Domnule, nu aveţi voie acolo, repetă ea. N-aş vrea să mă văd obligată să chem gardienii...

— Staţi liniştită, domnişoară, i se adresează detectivul Canavan, îşi deschide portofelul şi-i arată legitimaţia de poliţist. Domnul a venit împreună cu mine.

— Nu-mi pasă nici dacă a venit împreună cu Academia Regală de Medicină, se răsteşte asistenta. Nu are voie să dea năvală aici.

— Vrei o prăjitură? face Cooper, scoate una dintr-o pungă şi i-o oferă.

Asistenta se holbează la el de parcă l-ar crede nebun de legat.

— Vorbesc serios, face Cooper. Serveşte o prăjitură. Fac cinste.

Cu un aer scârbit, asistenta acceptă prăjitura, muşcă din ea, după care pleacă, încă mestecând. Cooper înalţă din umeri şi-şi îndreaptă atenţia spre detectiv, căruia îi aruncă o privire vădit ostilă.

— Ei, iată-l şi pe cel mai mare nătăfleţ din întregul departament de poliţie din New York, face el.

— Cooper! îi zic eu, luată prin surprindere de atitudinea lui. Detectivul Canavan tocmai îmi spunea că...

— Ce anume? C-ai visat tot ce s-a întâmplat?

Cooper râde plin de amărăciune și îndeasă un deget în pieptul detectivului, rămas mut de uluire.

— Ei bine, stai să-ți spun eu câte ceva, Canavan. E imposibil ca toate cele șase cabluri ale unui lift să se rupă în același timp, doar dacă cineva le-a tăiat anume și...

— Cooper! strig eu, dar detectivul Canavan se mulțumește să chicotească pe înfundate.

— Potolește-te, Romeo, zice el și-și flutură trabucul spre noi. Am căzut deja de acord că azi a avut loc un al doilea atentat la viața prietenei tale. Nimeni nu e de părere că povestea din lift ar fi urmarea vreunui accident. Așa că stai binișor. Sunt de partea ta.

Cooper clipește de câteva ori, pe urmă se uită la mine. Mă aștept ca el să răspundă ceva de genul: „Nu e prietena mea". Dar el nu zice nimic în privința asta. Se întoarce doar spre mine și mă informează:

— Sendvișurile cu ton nu mi s-au părut prea proaspete. Așa că ți-am luat unul cu salam.

— Aha, fac eu.

Și iau de la el un sendviș de cel puțin jumătate de metru lungime. Nu că mi-ar displăcea cumva ideea de sendviș de jumătate de metru.

Detectivul Canavan aruncă o privire spre numeroasele pungi pe care Cooper le-a împrăștiat peste tot.

— Ai și ceva cartofi prăjiți pe-acolo? vrea el să știe.

— Nu, regret.

Cooper scoate sendvișul meu din țiplă și începe să-l rupă în bucățele mai mici, pentru că eu nu prea pot să țin nimic voluminos în mâini.

— Vrei o măslină?

Detectivul Canavan pare dezamăgit.

— Nu, mulțumesc. Ei, face el, de parcă n-ar fi avut loc nici o pauză în conversația de mai înainte. Cine ți-a spus să te sui în liftul ăla?

Îi răspund cu gura plină, că mi-e prea foame ca să pot să mai aştept:

— Tot ce ştiu e c-am primit un telefon de la studenta de serviciu, care mi-a spus că Gavin – un student care locuieşte la noi în cămin – face surfing în casa liftului, aşa că m-am dus împreună cu Julio să-l fugărim pe băiat de-acolo.

— Da? Şi ce s-a întâmplat când ai ajuns acolo?

Îi povestesc despre explozie, care avusese loc exact în clipa în care îmi dădusem seama că Gavin nici nu fusese acolo.

— Aha, face detectivul Canavan. Şi studentei de serviciu cine îi spusese să te sune pe tine?

— Ştim cu toţii cine e vinovat de toate astea, e Cooper de părere.

Furia abia stăpânită i se simte din nou în voce.

— De ce stai acolo, Canavan, în loc să te duci să-l arestezi?

— Să arestez pe cine? se interesează Canavan.

— Pe Allington. El e ucigaşul. E limpede că bănuielile lui Heather l-au speriat şi l-au determinat să reacţioneze.

— Nu cred, face Canavan şi clatină din cap. Tânărul a plecat aseară din oraş. S-a plantat la casa din Hampton a părinţilor lui. N-ar fi avut cum să pună bomba acolo, cel puţin nu fără ceva ajutor din partea altcuiva. Pentru că e la trei ore de mers cu trenul de-aici. E limpede că cineva vrea s-o omoare pe prietena ta. Dar acel cineva nu e Chris Allington.
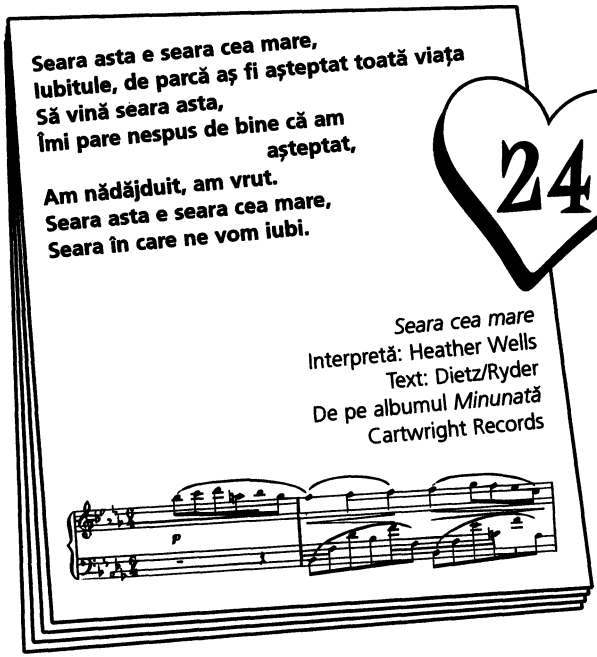
Seara asta e seara cea mare,
Iubitule, de parcă aș fi așteptat toată viața
Să vină seara asta,
Îmi pare nespus de bine că am
așteptat,
Am nădăjduit, am vrut.
Seara asta e seara cea mare,
Seara în care ne vom iubi.
24
Seara cea mare
Interpretă: Heather Wells
Text: Dietz/Ryder
De pe albumul Minunată
Cartwright Records

Radiografia se dovedește a fi un procedeu extrem de dureros, pentru că asistentul trebuie să-mi răsucească trupul în tot felul de poziții nefirești ca să obțină unghiul din care vrea să-mi radiografieze umărul. Dar nimeni nu-mi dă nici un remediu pentru durere, afară doar de un Motrin.

Mare brânză. Motrin pot să-mi cumpăr și singură de la farmacie, nici măcar nu-mi trebuie rețetă. Ce-ar fi să-mi dea măcar un Vicodin? Dar morfina unde e? Ce fel de spital mai e și ăsta?

După ce mi se face radiografia, cineva mă poartă pe scaunul cu rotile înapoi în sala de așteptare, împreună

cu o grămadă de alți pacienți care zac pe tărgi. Mulți dintre ei par să aibă probleme mult mai grave decât mine. Dar toți par să fi beneficiat de medicamente mult mai bune contra durerii.

Din fericire, mi se dă voie să-mi păstrez sendvișul cu mine. Iar sendvișul e singura mea consolare. Împreună cu niște chipsuri pe care le-am căpătat dintr-un automat de pe hol. Și efortul de a băga monede în automat cu mâinile astea bandajate n-a fost deloc de neglijat, pe cuvânt.

Dar nici măcar chipsurile nu mă pot face să mă simt mai bine. Dacă toate s-ar fi petrecut pe placul cuiva anume, acum aș fi fost moartă. Fără umbră de îndoială, bomba aia din lift ar fi trebuit să mă omoare. Și totuși, nu murisem.

Spre deosebire de Elizabeth Kellogg și Roberta Pace. La ce s-or fi gândit ele oare pe când zburau prin aer, la cincisprezece, șaisprezece etaje deasupra pământului? Se împotriviseră omului care le îmbrâncise? Pe trupurile lor însă nu se vedea vreun semn c-ar fi avut loc o luptă, în afara unor arsuri.

Dar ce fel de arsuri?

Și de ce supraviețuisem eu, iar ele muriseră? Există oare vreun motiv pentru care viața mea fusese cruțată? Trebuie să fac eu ceva în schimbul îndurării divine? Să-l descopăr pe ucigașul lor, poate?

Sau mi se îngăduise să trăiesc pentru a înfăptui un alt țel, mult mai înalt? Ca de exemplu să îmi urmez cariera medicală și să am grijă ca viitoarele victime ale bombelor-țeavă să capete medicamente mai bune pentru durere atunci când sunt transportate la spitalele locale?

Tocmai când îmi termin chipsurile, își face apariția un doctor care pare de-o vârstă cu mine, nu mai mult. Zâmbește, cu radiografia mea în mână. Când dă cu ochii de mine, zâmbetul îi dispare de pe față.

— Nu eşti tu cumva... face el, după care se opreşte brusc, cuprins de panică.

Mă simt prea obosită pentru şmecherii.

— Da, zic eu. Sunt Heather Wells. Da, am cântat pe vremuri *Pofta de dulce*.

— Aha, face el şi pare dezamăgit. Am crezut că eşti Jessica Simpson.

Jessica Simpson! Sunt atât de indignată, că rămân fără replică, nu-mi vine în minte nimic de zis nici chiar atunci când omul mă informează cu amabilitate că umărul meu nu e prea grav rănit, am doar nişte echimoze foarte profunde. Am nevoie de odihnă la pat şi nu, nu-mi poate da reţetă pentru ceva medicamente împotriva durerii.

Pe când se îndepărtează, aş putea să jur că îngână refrenul din *With You*.

Jessica Simpson? Nu semăn câtuşi de puţin cu Jessica Simpson. Mă rog, amândouă avem părul lung şi blond. Dar asemănarea se opreşte aici.

Voi nu credeţi?

Găsesc o toaletă şi intru. Mă uit în oglinda de deasupra chiuvetei şi constat că nu semăn deloc cu Jessica Simpson.

Dar nici cu o fiinţă omenească nu prea mai semăn. Blugii îmi sunt rupţi şi plini de slin şi de propriul sânge. Pe umeri am şi acum haina de piele a lui Cooper şi pătura portocalie. Faţa îmi e stropită din belşug cu sânge şi murdărie, iar în jurul ei părul îmi atârnă în laţe slinoase. Nicăieri pe buze sau primprejur nu se vede pic de ruj.

Cu alte cuvinte, am o înfăţişare hidoasă.

Mă străduiesc să îndrept cât de cât lucrurile. Dar nu obţin rezultate cu care m-aş putea mândri cine ştie ce.

Dar tot e bine că-mi dădusem cu puţină apă pe faţă, pentru că, atunci când am intrat în sala de aşteptare,

cu nota de la spital în buzunarul pantalonilor – o mie șapte sute de dolari, pentru care New York College e bun de plată –, m-am pomenit aproape orbită de blitzul aparatelor de fotografiat. Peste zece inși pe care nu-i cunosc zbiară la mine: „Domnișoară Wells! Domnișoară Wells, uitați-vă aici! Numai o singură întrebare, domnișoară Wells..." Gardianul spitalului se chinuie din răsputeri să oprească și alți reporteri care vor să dea năvală din stradă.

— Heather!

O voce cunoscută mă strigă de undeva din mijlocul mulțimii, dar în aceeași clipă o femeie cu machiaj grosolan și păr bogat îmi îndeasă un microfon în gură și întreabă:

— Domnișoară Wells, e adevărat că te-ai împăcat cu fosta ta mare iubire, Jordan Cartwright, cântărețul din formația Easy Street?

Nu apuc să deschid gura, că un alt reporter se repede la mine:

— Domnișoară Wells, e adevărat că cineva a încercat să vă omoare, pentru a doua oară în decurs de numai două zile?

— Domnișoară Wells, vrea să știe un al treilea reporter, există vreo dovadă care să confirme zvonul că bomba din lift a făcut parte dintr-un plan terorist, minuțios gândit, având drept scop suprimarea celor mai populare foste staruri de muzică pop din America?

— Heather!

Trupul înalt al lui Cooper se înalță deasupra mulțimii de microfoane și camere de luat vederi. Îmi face semn cu mâna, arătând spre o ușă laterală pe care stă scris *Acces permis doar pentru personalul spitalului.*

Dar, înainte de a mă strecura pe ușă-afară, cineva m-apucă de umărul rănit și zbiară:

— Heather, e adevărat că ai de gând să te reîntorci pe scenă cu un *jingle* la noul parfum de toamnă al lui Calvin Klein?

Din fericire, un polițist reușește să-și facă loc prin marea de reporteri și să m-apuce de braț zdravăn. După care mă proiectează, aproape la propriu, spre ieșire, folosindu-se de bastonul de cauciuc ca să-și grăbească înaintarea.

— Ei, gata, gata, repetă el întruna, cu accentul ăla egal, specific celor din Brooklyn, pe care am ajuns să-l recunosc și în care m-am deprins să mă încred de când m-am mutat în New York. Gata, lăsați-o pe domnișoara să treacă. Dați dovadă de înțelegere față de bolnavă și faceți-i loc.

Ofițerul fără nume mă conduce spre ușa cu înscrisul *Acces permis doar pentru personalul spitalului*, iar după ce intrăm pe ușă, se postează în fața ei, ca un erou cu puteri supraomenești de prin cărțile de colorat pentru copii, care stă de pază la Fort Knox.

Odată intrați, ne pomenim într-o încăpere care pare să fie aceeași sală de așteptare în care îi lăsasem pe Cooper și pe detectivul Canavan când intrasem la radiografie, iar acolo constat că celor doi li se alăturaseră între timp și alții, printre care Patty și Frank, Magda și Pete, precum și, din motive neștiute, doctorul Jessup.

Magdei și lui Patty le scapă un strigăt de spaimă când dau cu ochii de mine. Deși nu prea-mi dau seama de ce. Eu, una, avusesem impresia că mă spălasem destul de bine de murdărie și sânge.

Patty sare de pe scaunul de plastic pe care stătuse până atunci și mă îmbrățișează într-un fel pe care sunt sigură că l-a vrut prietenesc, dar care îmi provoacă dureri destul de mari. Plânge și tot spune chestii de genul:

— Ți-am spus eu să-ți găsești alt serviciu! Ăsta nu e de tine, e prea periculos!

În timpul ăsta, Magda se uită fix la mâinile mele, iar fălcile i se mișcă într-un mod ciudat. N-am văzut niciodată să aibă ochii așa de mari.

— Doamne sfinte, zice ea non-stop și-i aruncă priviri acuzatoare lui Pete. Mi-ai spus tu că e rănită destul de rău, dar nu mi-ai spus că e chiar atât de rău.

— N-am nimic, protestez eu și mă lupt să mă smulg din brațele mult prea lungi ale lui Patty. Nu, zău, Patty, n-am nimic...

— Sfinte Sisoe, Pats, nu vezi că o rănești și mai rău?

Frank se apucă să-și dezlipească nevasta de pe trupul meu îndurerat. După ce descâlcește brațele lui Patty de ale mele, se uită în jos la mine neliniștit.

— Ești sigură că n-ai nimic, puștoaico? Arăți ca dracu'.

— N-am nimic, mint eu.

Sunt încă în șoc, nu atât de pe urma coșmarului din casa liftului, cât mai ales de pe urma celui la care m-au supus reporterii ăia. De unde să fi răsărit ei așa, din senin? Și cum de aflaseră atât de repede de bombă? Doar știri despre New York College apar rareori în ziare, și încă și mai rar despre ceva de bine. Cum o să se reflecte toată povestea asta în raportul despre mine de la capătul celor șase luni de probă? O să mi-o ia cineva în nume de rău?

Doctorul Jessup își drege vocea și toate privirile se îndreaptă spre el. Are în brațe un buchet enorm de floarea-soarelui. Pentru mine. Doctorul Jessup mi-a adus mie flori.

— Wells, face el, cu vocea lui ușor răgușită. Îți place mereu să fii în atenția presei, nu-i așa?

Zâmbesc și sunt atât de mișcată de gestul lui, încât am rămas pur și simplu fără replică. Doctorul Jessup e un om foarte ocupat, doar e asistentul vicepreședintelui. Nu-mi vine să cred că și-a rupt din timpul lui prețios ca să vină la spital să-mi aducă mie flori.

Dar doctorul Jessup n-a terminat ce avea de spus. Se apleacă, mă sărută pe obraz și zice:

— Mă bucur c-ai scăpat cu bine, Wells. Florile astea sunt de la toți cei din departament.

Îmi împinge buchetul în brațe, dar, când eu ridic neputincioasă mâinile bandajate vârtos, Magda se repede și-l ia în numele meu. Doctorul Jessup nu o vede încruntându-se – sau, dacă o vede, nu o bagă în seamă. Nu bagă în seamă nici bombănelile ei: „Auzi tu, să-i dea flori, când ar trebui să-i dea de fapt o mărire barosană de leafă…"

— Rachel a zis să-ți spun că-i pare rău că n-a putut să vină și ea, dar cineva trebuia să rămână la birou să se ocupe de problemele de serviciu.

Doctorul Jessup zâmbește, dezvelindu-și toți dinții.

— Dar habar n-a avut că o să fie paparazzi aici. Fac pariu că o să-i pară rău că n-a fost aici, când o să audă de reporteri. Ei, la ce ziar ai de gând să vinzi articolul cu cele întâmplate, *Entertainment Tonight* sau *Access Hollywood*?

— *The Post* o să te plătească cel mai bine, mă înștiințează Magda, fără să priceapă că doctorul Jessup glumește. Sau *The Enquirer*, adaugă ea.

— Nici o grijă, zâmbesc eu. N-am de gând să vorbesc cu nici un reporter.

Doctorul Jessup nu pare convins. Expresia de îngrijorare prietenească de pe chip i s-a preschimbat într-una de suspiciune neîncrezătoare. Și, brusc, îmi dau seama că singurul motiv pentru care a venit la spital a fost ca să afle dacă am de gând să public un articol pe tema celor petrecute.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aș fi putut să-mi închipui că doctorul Jessup nu se află acolo din grijă pentru persoana mea. Doctorul Jessup era acolo pentru un singur motiv: să minimalizeze, pe cât posibil, efectele negative ale incidentului.

Îşi dăduse seama, cred, că treburile stau destul de prost – de ce altceva s-ar fi încumetat el să se lupte cu traficul atât de dificil tocmai până în West Village? – dar am impresia că nu-şi închipuise că stau chiar atât de prost. O bombă care explodează la un cămin – pardon, centru rezidenţial – din New York College este un titlu de prima pagină. Se mai întâmplase ceva de genul ăsta mai demult la Yale şi ajunsese la CNN, plus că ştirea fusese preluată de toate televiziunile locale, cu toate că până la urmă se dovedise că nu fusese vorba de terorism.

Cât despre faptul că una dintre victimele bombei fusese în adolescenţă un star de muzică pop? Ei bine, pe chestia asta reportajul ar fi încă şi mai savuros pentru public. Dispariţia mea din lumea muzicală nu scăpase atenţiei generale, iar motivul pentru care mă retrăsesem – inclusiv ferma pe care o cumpărase mama cu banii mei în Argentina – fusese dezvăluit cu de-amănuntul ziarelor. Îmi şi închipui articolul de pe prima pagină din *The Post*:

BOMBA PLATINATĂ

Fosta vedetă de muzică uşoară
Heather Wells
cât pe ce să fie făcută bucăţi de o bombă la serviciul prost plătit pe care a fost silită să-l accepte ca să supravieţuiască, după ce cariera ei muzicală a intrat în declin, părăsită de fostul logodnic, cântăreţul Jordan Cartwright din formaţia Easy Street.

Cu toate astea, înţeleg de ce îşi face doctorul Jessup griji. Una e să te trezeşti pe nepusă masă cu doi angajaţi răniţi într-un accident petrecut în lift.

Dar e cu totul altceva să ai de-a face cu o bombă într-unul din cămine – pardon, centre rezidenţiale. Ba,

mai rău, o bombă chiar în clădirea în care locuieşte preşedintele facultăţii? Ce-o să le spună el administratorilor? Bietul om cred că vede cum îi scapă postul de vicepreşedinte printre degete.

Nu-i iau în nume de rău faptul că se gândeşte mai mult la propria piele decât la a mea. În fond, are copii. Eu n-am decât un câine.

— Heather, începe din nou doctorul Jessup. Sunt sigur că înţelegi. Dacă publicul prinde de veste ce s-a petrecut aici, e un adevărat dezastru. Nu se poate ca lumea să-şi închipuie că nu suntem în stare să ne administrăm căminele...

Spre surprinderea mea, detectivul Canavan e cel care îl întrerupe în cele din urmă pe asistentul vicepreşedintelui. Îşi drege zgomotos vocea, după care se uită împrejur după un loc unde să scuipe tutunul pe care îl mestecă, nu găseşte, oftează şi înghite.

Pe urmă zice:

— Scuzaţi, vă rog. Nu vreau să vă deranjez, dar cu cât domnişoara Wells stă mai mult pe-aici, cu atât o să le fie mai greu băieţilor mei să-i ţină pe reporterii ăia la distanţă.

Simt cum cineva îmi strecoară un braţ pe după umeri. Ridic privirea şi constat surprinsă că braţul îi aparţine lui Cooper. Dar el nu se uită la mine. Se uită spre uşă.

— Hai să mergem, Heather, zice el. Frank şi Patty au venit cu maşina. Au parcat-o în garaj, la subsol. S-au oferit să ne ducă acasă.

— Da, hai să mergem, ne îndeamnă Patty.

Pe faţa ei frumoasă e întipărită o expresie de profundă aversiune.

— Nu pot să sufăr spitalele, iar reporterii îmi displac şi mai mult.

Ochii ei întunecaţi şi migdalaţi aruncă o privire spre doctorul Jessup şi e limpede că avea de gând să continue

cu ceva de genul: „și cel mai mult îmi displac de fapt birocrații încrezuți", dar se abține numai și numai de dragul meu, nu de alta, dar exact în clipa aia o calc destul de tare pe un picior, din care cauză îi scapă un icnet de durere.

Îmi iau rămas-bun de la Pete și Magda, care promit să mai rămână în spital să-l viziteze pe Julio, după care o angajată a spitalului ne conduce cu cea mai mare plăcere spre parcarea subterană și e clar că, după părerea ei, orice sacrificiu merită făcut numai ca să se vadă odată scăpată de noi – și deci și de reporterii buclucași.

Tot drumul până în parcare nu pot să mă gândesc la altceva decât: „Doamne sfinte, o să mă dea afară fără să stea măcar pe gânduri". Când și când fac o pauză, în care mă gândesc: „Ce-o fi cu brațul?" Mă refer la brațul pe care Cooper mi l-a strecurat pe după umeri.

Din păcate însă, după ce ajungem cu bine în mașină, Cooper își retrage brațul. Așa că nu mă mai pot gândi decât la prima chestiune.

— Of, Doamne, zic eu cu tristețe de pe bancheta din spate, înainte să mă pot opri. Cred că doctorul Jessup o să mă dea afară.

— Nu te dă nimeni afară, Heather, răspunde Cooper. Omul n-a făcut altceva decât să-și vadă de interesele lui.

— Dacă se încruntă barem la tine, iubito, o să aibă de-a face cu mine, mârâie Patty de la volan.

Patty e o șoferiță foarte energică – ba chiar foarte agresivă –, așa că ea e cea care conduce prin oraș, nu Frank. Un taxi îi taie calea, drept care Patty își înfige un deget în claxon.

— Nimeni nu se ia de prietena mea cea mai bună, adaugă ea.

Frank se uită spre mine de pe bancheta din față și întreabă:

— Cooper ți-a dat haina asta?

Arunc o privire în jos spre haina de piele pe care o am și acum pe umeri. Are mirosul specific al lui Cooper, piele și săpun. Aș vrea să n-o mai dau niciodată jos, câte zile oi mai avea. Dar știu că o să trebuiască totuși s-o dau jos când ajungem acasă.

— Cu împrumut, răspund eu.

— Aha, face Frank. Că ai umplut-o toată de sânge.

— Frank, face Patty. Mai taci din gură.

— Nu face nimic, zice Cooper cu ochii pe geam la boschetarii care fac viața în West Village atât de interesantă.

Nu face nimic! Mi se umple inima de bucurie. Cooper a zis că nu face nimic că haina lui de piele e plină toată de sângele meu! Probabil din cauză că, firește, o să avem o relație amoroasă cât de curând, așa că o să-mi dea haina oricum la un moment dat. Și o să am întotdeauna haina – și pe Cooper – să-mi țină de cald.

Dar pe urmă Cooper adaugă:

— Știu eu o curățătorie unde se pricep foarte bine să scoată petele de sânge.

Nu e ziua mea norocoasă, asta e.

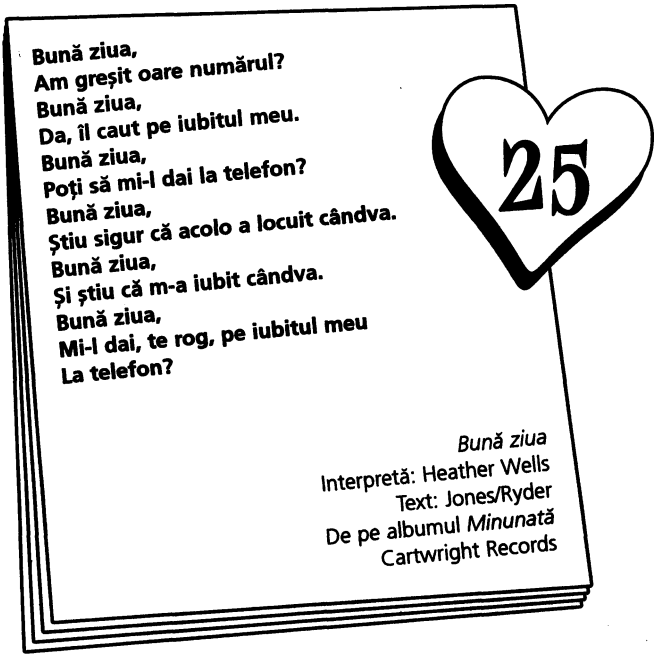

Patty ne lasă la intrarea în casă, deşi Frank e de părere că nu sunt în siguranţă, pentru că, după cât se pare, cineva vrea cu tot dinadinsul să mă omoare.

Nu vreau nimic altceva decât o baie fierbinte şi să mă întind în pat, iar acolo să dorm netulburată preţ de vreo mie de ani. Nu vreau să am parte de o discuţie nesfârşită despre cât e de probabil ca persoana care se tot chinuie să mă omoare să ştie unde locuiesc. Frank vrea să mă duc să locuiesc la el şi la Patty acasă.

Până când Cooper i-a atras atenţia asupra faptului că Indy ar fi în primejdie dacă eu m-aş muta la ei acasă.

La început mă şochează ideea că ceva atât de oribil poate fi emis chiar de către Cooper. Îmi dau seama abia

mai târziu ce urmărește, când Frank recunoaște fără să mai insiste că da, în fond e mai bine să stau eu bine mersi acasă la Cooper, nu de alta, dar el e un profesionist în materie de apărare a legii. Cooper știe prea bine că vreau să mă duc acasă. Și că nu vreau nicicum să locuiesc în camera de oaspeți a lui Frank și Patty.

Așa că a făcut tot ce s-a priceput el mai bine ca să-mi ofere ce știa că-mi doresc, pentru că el face întotdeauna lucruri frumoase de dragul meu, ca de exemplu când mi-a oferit un apartament unde să locuiesc atunci când nu știam încotro s-o iau și nu aveam bani de chirie, sau când m-a însoțit la o petrecere la care n-a vrut de fapt să se ducă, ca să nu se întâlnească acolo cu o fostă prietenă cu care a rupt-o într-un fel nu tocmai plăcut, sau să-și pună viața în primejdie ca să o salveze pe a mea și alte asemenea.

Cu excepția singurului lucru pe care mi-l doresc mai mult ca orice.

Dar se pare că, din motive pe care n-o să le aflu niciodată – și nici nu cred că vreau să le aflu, de fapt – nu e dispus să-mi dea lucrul ăsta.

Nu e nici o problemă, zău așa. Înțeleg. Și o să-mi deschid, și fără ajutorul lui, un cabinet PROPRIU de medic-plus-detectiv-plus-designer-de-bijuterii.

Sigur, a avea copii fără un ajutor de undeva ar putea să fie ceva mai dificil, dar mă descurc eu cumva.

Din fericire, numărul meu de telefon e la secret, așa că nu găsesc nici un reporter în pragul ușii când ajungem acolo. Numai obișnuiții traficanți de droguri.

Lucy e cuprinsă de o bucurie nebună când mă vede, dar sunt nevoită să îl rog pe Cooper să o ducă la plimbare, eu nu pot sub nici o formă să țin o lesă cu mâinile astea zdrențuite. După ce ies amândoi pe ușă, eu mă duc la etaj, scot de pe mine hainele slinoase și mă scufund, într-un sfârșit, în cadă.

Deşi constat că a face baie cu mâinile pline de copci nu e de glumă. Trebuie să ies din cadă, să mă duc până la bucătărie, să iau de acolo nişte mănuşi de cauciuc şi să mi le pun, ca să mă pot spăla pe cap, pentru că doctorul m-a prevenit că, dacă mi se udă copcile, îmi cad mâinile din încheieturi, sau aşa ceva.

După ce spăl de pe mine slinoşeala şi sângele din casa liftului, rămân în cadă încă o vreme, ca să-mi înmoi umărul îndurerat şi să cuget pe îndelete la ce o să fac de-acum înainte.

Lucrurile nu par tocmai roz. Cineva vrea să mă omoare... de bună seamă aceeaşi persoană care deja a omorât cel puţin două fete. Iar fiul preşedintelui colegiului pare singurul numitor comun între cele două tinere.

Dar poliţia e de părere că e puţin probabil ca persoana care a încercat să mă facă mii de fărâme să fie Chris Allington, pentru că el fusese plecat din oraş.

Ceea ce înseamnă că altcineva, în afara lui Chris Allington, vrea să mă omoare. Şi poate că acel altcineva, nu Chris, le-a omorât şi pe cele două fete.

Dar cine? Şi de ce? Cine să le fi omorât pe Elizabeth Kellogg şi pe Roberta Pace, în fond? Şi ce-or fi făcut ca să-şi merite soarta? În afară de crima de a se fi mutat în Fischer Hall? A, da, şi crima de a avea o relaţie, fie ea şi de scurtă durată, cu Chris Allington.

Ăsta să fie motivul? Chiar asta să fi dus la moartea lor? Faptul că avuseseră o relaţie cu Chris? Avusese Magda dreptate? Nu în ideea că fetele s-ar fi sinucis pentru că, după ce s-au păstrat atâţia ani pentru bărbatul potrivit, şi-au dat seama în cele din urmă că actul sexual nu e aşa mare scofală. Ci că fetele muriseră totuşi din cauza actului sexual în sine – nu de propria lor mână, ci de a cuiva care nu fusese de acord cu ceea ce făcuseră ele.

Cineva ca doamna Allington, de exemplu? Ce îmi spusese mama lui Chris, chiar înainte de incidentul din casa liftului? Ceva cu „măi, fetelor".

„Mereu alergați după el și-i provocați necazuri", spusese ea. Sau așa ceva.

„Măi, fetelor". În tonul doamnei Allington se simțise ceva foarte dușmănos, mult mai violent decât o simplă iritare de om sculat brusc din somn. Să fie oare doamna Allington una dintre acele mame care crede că nici o femeie nu e destul de bună pentru scumpul lor băiat? Chiar doamna Allington să le fi omorât pe Elizabeth și Roberta? Și să fi încercat să mă omoare și pe mine tocmai când să-i descopăr secretul?

Doamne sfinte! Chiar așa e! Doamna Allington e ucigașa! Sunt de o inteligență strălucită! Poate cea mai strălucită de la Sherlock Holmes încoace! Ia stai așa. Dar Sherlock a fost o persoană reală? Sau personaj fictiv? A fost un personaj fictiv, nu?

Ei bine, atunci am mintea cea mai strălucită de la... de la... de la Eliot Ness! Ăsta a fost o persoană reală, nu?

— Heather?

Tresar violent, ceea ce face ca o grămadă de apă și spumă să se reverse din cadă pe pardoseală.

Dar nu e decât Cooper.

— Voiam doar să mă asigur că te simți bine, zice el dincolo de ușa închisă. Ai nevoie de ceva?

Mda. De tine. În cadă, împreună cu mine, gol. Acum.

— Nu, totul e în regulă, mint eu.

Să-i spun că mă dumirisem cine pusese la cale atentatul împotriva mea? Sau să aștept până ies din cadă?

— Ei bine, când termini baia, m-am gândit să cumpăr ceva de mâncare. Vrei să comand ceva de la restaurantul indian?

Mmm. *Samosa* cu legume.

— Da, vreau, strig eu.

— Bine, atunci hai şi termină mai repede baia. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Vrea să vorbească ceva cu mine? Despre ce anume? Despre adevăratele lui sentimente faţă de mine? *Eu te-am considerat dintotdeauna una dintre cele mai...* Nu terminase niciodată de spus cum mă considerase el dintotdeauna.

O să-mi spună acum? Chiar vreau să aflu?

Două minute mai târziu mă aşez pe scaunul meu obişnuit la masa din bucătărie, bine înfofolită în halatul de baie, cu părul ud înfăşurat într-un prosop. Da, vreau să aflu. Vreau neapărat să aflu.

De pe scaunul din capătul celălalt la mesei, Cooper remarcă:

— Da' repede ai mai venit.

După care îşi deschide laptopul.

Ia stai aşa. Laptopul? Ce fel de bărbat are nevoie de mijloace audio-vizuale ca să-i povestească unei fete ce părere are despre ea?

— Ce ştii despre Christopher Allington? se interesează Cooper.

— Christopher Allington?

Vocea mea sună spart. Poate pentru că urlasem atâta vreme în casa liftului. Sau pentru că mă şochează faptul că nu despre sentimentele lui faţă de mine vrea Cooper să discute, ci despre bănuielile cu privire la Chris. De-a dreptul enervant, zău aşa.

— Dar nu poate să fi fost Chris, zic eu, ca să schimb vorba spre... ei bine, spre persoana mea. Detectivul Canavan a zis că...

— Când cercetez un caz, mă întrerupe calm Cooper, îl întorc pe toate părţile. Deocamdată, Christopher pare singurul element comun între toate victimele. Aşa că mă interesează ce ştii tu despre el.

— Păi... încep eu.

Poate o să reușesc din nou, dacă mă folosesc de puterea minții ca să-i influențez gândirea. CUM M-AI CONSIDERAT TU DINTOTDEAUNA?

— Păi, nu prea multe, îi răspund eu.

— Știi ce liceu a urmat?

— Nu, zic eu, iar în gând: CUM M-AI CONSIDERAT TU DINTOTDEAUNA?

Pe urmă însă mă uit la fața lui și întreb:

— Dar de ce? Știi tu ce liceu a făcut?

— Da, răspunde Cooper. Earlcrest.

— Earl... și mai cum?

Metodele mele telepatice nu par să-i influențeze cine știe ce gândirea! În loc să-mi spună cum m-a considerat el dintotdeauna, îi dă înainte cu Chris Allington. Cui îi pasă de Chris? Cum rămâne cu părerea lui despre MINE?

— Earlcrest, zice Cooper. Chris a urmat acolo liceul.

— Ce tot spui acolo, Cooper?

Îmi doresc să vină odată mâncarea aia de la restaurantul indian. Îmi chiorăie maţele.

— Și cum se face că știi la ce liceu a umblat Chris?

Cooper înalță din umerii lați.

— S.I.S., răspunde el.

— S.O.S.? încerc eu să repet, nedumerită.

— Nu, S.I.S., Sistemul de Informații Studențești.

Nu reacționez nici acum, așa că el oftează.

— A, da. Cum de am uitat? Habar n-ai de calculatoare.

— Nu-i adevărat! Mă uit pe Internet tot timpul. Îți introduc toate facturile pe calculator...

— Dar treburile la serviciul tău au rămas în epoca de piatră. S.I.S. nu e nici acum folosit în biroul vostru de la cămin.

— Centru rezidențial, îl corectez eu automat.

— Centru rezidențial, zice și el.

Cooper e băgat cu totul în laptop. Mâinile îi zboară pe tastatură mai iute decât îmi zboară mie când schimb o coardă la chitară.

— Uite-aici. Am intrat pe site-ul de la S.I.S. ca să-ți arăt cum e cu Christopher Allington. Bun, am găsit.

Cooper răsucește ecranul laptopului spre mine.

— Allington, Christopher Phillip. Ia uite-aici.

Arunc o privire spre micul monitor. Întregul parcurs academic al lui Christopher Allington e acolo, cu tot cu nota de la examenul de admitere, orarul cursurilor și așa mai departe. Se pare că trecuse prin multe cursuri școlare ajutătoare. Fusese expulzat dintr-o școală din Elveția – copiase la un examen –, după care fusese dat afară și dintr-o școală din Connecticut, dar nu se știe de ce anume. Reușise totuși să intre la University of Chicago, despre care auzisem că e foarte pretențioasă. Mă întreb ce sfori trăsese taică-său ca să fie primit acolo.

Dar șederea lui Chris în orașul vânturilor nu durase prea mult. Se lăsase curând păgubaș, după un semestru doar. Pe urmă se pare că-și luase o vacanță prelungită... prelungită binișor, cam patru ani, de fapt.

Apăruse din senin la colegiul Earlcrest și îl absolvise anul trecut, ceva mai bătrâior decât colegii lui, dar cu o diplomă în buzunar.

— Colegiul Earlcrest, zic eu. Tatăl lui a fost președinte acolo. Înainte de a fi numit la New York College.

— Aha, adică nepotism, rânjește Cooper. Bine sănătos, mereu în mediu academic, cum a fost dintotdeauna.

— Bun, zic eu, mai nedumerită ca niciodată. A fost expulzat din câteva licee în copilărie și singurul colegiu la care poate să intre e cel unde taică-su e președinte. Dar ce înseamnă asta? În nici un caz că ar fi un criminal psihopat.

Nu-mi vine să cred că tocmai eu sunt cea care-i ține acum partea lui Chris. Chiar e maică-sa un suspect mai plauzibil?

— Dar cum ai reușit tu să ai acces la dosarul lui? Ce, nu e confidențial?

— Am eu metodele mele, zice Cooper și întoarce din nou monitorul spre sine.

— Dumnezeule, fac eu uluită: nu-i așa că omul ăsta e fabulos? Ai pătruns în dosarele confidențiale ale studenților!

— Și-așa ai vrut tu dintotdeauna să știi ce fac toată ziua, înalță el din umeri. Acum știi ce fac. Măcar în parte.

— Nu-mi vine să cred, zic eu. Ești un tocilar din ăia care stau cu nasul în calculator!

S-au schimbat datele problemei. Acum va trebui să deschidem împreună un cabinet medical, plus agenție de detectivi, plus firmă de designer de diamante, plus firmă de calculatoare. Ia stai așa, dar cu cântecele mele cum rămâne?

Cooper nu-mi răspunde și-i dă înainte, cu ochii în laptop.

— Trebuie să găsesc ceva aici, zice el și arată spre ecranul calculatorului. Ne scapă ceva, sunt sigur. Unica legătură între cele două fete pare să fie Allington. El e singurul despre care știm dar, din câte văd eu aici, trebuie să fie și altceva. În afară de faptul că fetele erau virgine și cu dosar la conducerea căminului înainte de a pune Chris mâna pe ele...

Doamna Allington. Îmi stă pe vârful limbii să zic „Dar cu doamna Allington cum rămâne?" În fond, avea motiv să comită crimele. Că doar a avut... cum i-a zis Sarah? A, da, complexul lui Oedip. Dar pe invers, pentru că ea îl are în legătură cu fiul, nu cu tatăl ei...

Ei da, ce-i drept, doamna Allington are damblaua asta, își închipuie că e mare scofală de capul lui fiu-său,

așa că le urăște pe fetele care se țin după el. Dar le-o fi urât într-atât încât să le facă de petrecanie? Și o fi doamna Allington în stare să fabrice bomba aia? Mă refer la bomba de pe lift. Dacă s-ar găsi bombe la supermarketul Saks, doamna Allington ar fi pe deplin capabilă să-și cumpere una.

Dar nu se găsesc. N-ai cum să pui mâna pe o bombă decât dacă ți-o faci cu propria mână. Și ca să-ți faci o bombă cu propria mână, trebuie să fii treaz. Cel puțin așa cred eu.

Iar doamna Allington n-a mai fost trează – din câte îmi dau seama – de când s-a mutat în Fischer Hall.

Oftez și mă uit pe fereastră. Văd luminile de la apartamentul președintelui. Ce-or face alde Allington acum? N-am idee. Poate se uită la știri.

Sau plănuiesc cum să mai omoare și alte victime nevinovate?

Se aude brusc soneria, iar eu tresar violent.

— Cina, face Cooper și se ridică în picioare. Mă întorc imediat.

Și se duce la parter să ia mâncarea comandată de la restaurantul indian. Eu îl aștept, cu ochii tot pe fereastră. Sub apartamentul de la mansardă, tot mai multe luminițe se aprind pe măsură ce studenții se întorc de la cursuri sau de la cantină, sau de la antrenamente sau de la repetiții de tot felul. Mă întreb dacă Amber, roșcata cea subțire din Idaho, e una dintre siluetele micuțe pe care le văd la geamurile căminului. Oare stă acum în camera ei și așteaptă un telefon de la Chris? O fi știind că el se ascunde în casa din Hamptons a părinților lui? Biata Amber. Mă întreb ce-o fi făcut de-o chemase Rachel în birou azi-dimineață.

Și atunci, ideea mă lovește ca un trăsnet.

Buzele mi se deschid, dar nu se aude nici un sunet. Uitasem cu desăvârșire de Amber și de întâlnirea ei cu

Rachel. De ce voise Rachel să stea de vorbă cu Amber? Nici chiar Amber nu avusese habar de ce fusese chemată urgent de administratoarea căminului. Cu ce se făcuse Amber vinovată ca să se pomenească pe nepusă masă chemată în birou?

Amber nu se făcuse vinovată cu nimic. Decât de o conversaţie cu Chris Allington.

Numai de-asta se făcuse Amber vinovată.

Iar Rachel ştia asta, pentru că mă văzuse împreună cu cei doi în faţa clădirii după concursul de play back.

Aşa cum o văzuse şi pe Roberta împreună cu Chris la petrecerea dansantă. Şi pe Elizabeth împreună cu Chris la... unde oare? Unde îi văzuse împreună? La o prelegere, poate? La un film?

Dar nu contează. Nu contează nici că Rachel fusese cea care îi spusese lui Julio să mă cheme pentru că Gavin se ţine din nou de surfing în casa liftului.

Cum nu contează nici că Rachel fusese cea care se strecurase pe acoperişul de la mansardă şi-mi aruncase ghiveciul în cap.

Cum nu contează nici că, atunci când murise cea de-a doua fată, Rachel nu fusese de găsit în cantină, unde ar fi trebuit de fapt să fie. Nu, mă întâlnisem cu ea ieşind, de la toaletă... chiar la baza scărilor pe care se grăbise să coboare după ce-i făcuse vânt Robertei şi o omorâse.

Iar motivul pentru care lipsise în ziua aceea cheia de la lifturi, după care apăruse aproape imediat la loc? Ei bine, fusese la Rachel. Rachel, singura persoană din Fischer Hall pe care n-ar lua-o nimeni la întrebări şi pe care n-ar pune-o să semneze de câte ori ia cheia. Doar e administratoarea căminului.

Iar fetele care muriseră – nu muriseră pentru că aveau dosar în biroul lui Rachel.

Aveau dosar în biroul lui Rachel pentru că ea le condamnase la moarte.

— Sper că ţi-e foame, zice Cooper şi intră în bucătărie cu o pungă mare de plastic pe care scrie „I love New York". Mi-au încurcat comanda şi au trimis nu numai pui, dar şi *dansak* cu creveţi...

Rămâne cu vorba în gât.

— Heather? face el şi mă priveşte cu o expresie ciudată pe faţă şi cu ochii plini de îngrijorare. Te simţi bine?

— Earlcrest, reuşesc eu să mormăi.

Cooper pune punga pe masa de la bucătărie şi se uită în jos la mine.

— Da, face el. Asta mi s-a părut şi mie că ai spus. Ce-i cu Earlcrest?

— Unde e liceul?

Cooper se apleacă şi se uită pe ecranul calculatorului.

— Ăă, nu spune unde... a, ba da, în Richmond, statul Indiana.

Clatin din cap cu atâta putere că-mi cade şi prosopul de pe el, făcând ca părul ud să mi se răsfire pe umeri. Nu. NU SE POATE.

— Doamne sfinte, şoptesc eu. Doamne sfinte.

Cooper se holbează la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Şi cred că aşa şi e. Mi-am pierdut complet minţile. Altfel nu se explică de ce nu am înţeles toate astea până acum, deşi adevărul fusese limpede ca apa de la bun început...

— Acolo a lucrat Rachel, reuşesc eu în cele din urmă să articulez, răguşită. A lucrat la un cămin în Richmond, Indiana, înainte de a se muta aici.

Cooper, ocupat cu scosul pachetelelor albe din punga de plastic, se opreşte brusc:

— Poftim?

— Richmond, Indiana, repet eu.

Inima îmi bate atât de puternic, încât îmi văd halatul de baie zvâcnind în dreptul pieptului.

— Ultimul loc de muncă al lui Rachel înainte de cel de acum a fost în Richmond, Indiana...

Pe fața lui Cooper se vede că începe să priceapă ce vreau eu să-i spun.

— Rachel a lucrat la Earlcrest? Tu crezi cumva că... crezi cumva că Rachel e cea care le-a omorât pe fetele alea? Clatină din cap: Dar de ce? Să-și dorească oare cu atâta disperare o Panseluță?

— Nu.

Rachel nu dă brânci oamenilor în casa liftului din Fischer Hall ca să se aleagă cu un premiu Panseluță, ba nici măcar pentru o promovare.

Pentru că nu o promovare își dorește Rachel.

Ci un bărbat.

Un bărbat care să nu fie homosexual, care să aibă păr pe cap și care să câștige cel puțin o sută de mii de dolari pe an. Ceea ce Chris are, chiar fără să punem la socoteală moștenirea cu care o să se aleagă de la părinți.

Christopher Allington. Christopher Allington e bărbatul pe care și-l dorește ea.

— Heather? Heather? Uite ce e, îmi pare rău, dar nu se poate așa ceva. Rachel Walcott nu e o ucigașă spune Cooper.

Mai să mă înec.

— De unde știi? întreb eu. De ce nu? De ce nu ea, ci neapărat altcineva? Pentru că e femeie? Pentru că e frumușică?

— Pentru că e o idee trăsnită, răspunde Cooper. Haide, ai avut parte de o zi foarte lungă. Poate ar trebui acum să te odihnești.

— Nu sunt obosită, ripostez eu. Gândește-te puțin, Cooper. Gândește-te serios la treaba asta. Elizabeth și Roberta au avut fiecare o întâlnire cu Rachel chiar

înainte să moară – fac pariu că toate poveştile alea din dosarul lor, cum că le-a sunat mama, nici nu sunt adevărate. Fac pariu că nici vorbă să le fi sunat mamele lor... Iar acum, Amber...

— În Fischer Hall locuiesc şapte sute de oameni, ţine Cooper să-mi reamintească. Ce, toţi cei care au avut o întâlnire cu Rachel au murit?

— Nu, doar fetele care au avut relaţii personale cu Christopher Allington.

Cooper clatină din cap.

— Heather, încearcă să te gândeşti la asta logic. Cum ar putea Rachel să dispună de puterea fizică necesară să-i facă vânt unei femei în toată firea în casa liftului? Rachel precis n-are mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme. Nu putea să facă aşa ceva, Heather.

— Nu ştiu cum a făcut-o, Cooper. Dar ştiu că prea e ciudată coincidenţa că Rachel şi Chris au fost la Earlcrest anul trecut, iar acum sunt amândoi aici, la New York College. Fac pariu pe orice că Rachel a venit după Christopher Allington – şi părinţii lui – tocmai până aici.

Cooper nu pare nici acum prea convins, aşa că mă ridic, împing scaunul şi zic:

— Există o singură cale să aflăm sigur ce s-a întâmplat.
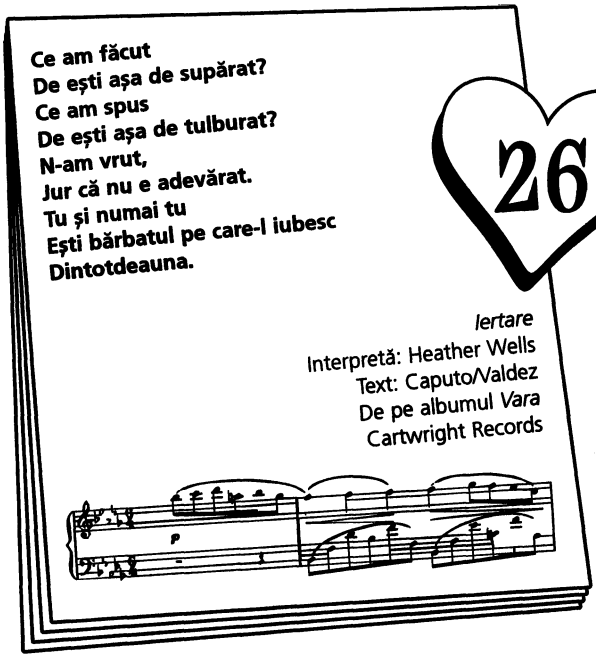
Nu mă surprinde câtuși de puțin faptul că pe Cooper nu-l încântă ideea de a conduce tocmai până în Hamptons la ora șapte seara, într-o zi lucrătoare, și asta numai ca să stea de vorbă cu un ins pe care nici poliția nu a considerat necesar să-l chestioneze.

Îi atrag atenția că, de fapt, Chris ar putea să stea de vorbă mai degrabă cu noi decât cu cei de la poliție, dar Cooper tot nu pare convins. El vrea să mă înduplece să mă culc, pentru că, după cele suferite de dimineață, de-asta am nevoie acum, nu de un drum de șase ore cu mașina până în East Hampton și înapoi.

Îi explic că e de datoria noastră de buni cetățeni să facem tot ce putem pentru ca femeia asta să fie trimisă

la închisoare înainte de-a mai omorî şi pe altcineva, dar Cooper mă încredinţează c-o să-l sune pe detectivul Canavan dis-de-dimineaţă ca să-l pună la curent cu teoria mea.

— Dar până dimineaţa s-ar putea ca Amber să fie moartă! strig eu.

Deocamdată ştiu sigur că fata e în viaţă, nu de alta, dar am sunat în camera ei şi am aflat de la colega ei că se uită la un film, câteva camere mai încolo, pe acelaşi etaj.

— Dacă administratoarea căminului vrea să aibă o întâlnire cu ea, i-am spus eu aproape isteric colegei de cameră a lui Amber, spune-i să NU CUMVA să se ducă. Ai înţeles?

— Ăă, face tânăra. Da, bine.

— Vorbesc serios, strig eu înainte să-mi smulgă Cooper receptorul din mână. Spune-i lui Amber că asistenta administratoarei din Fischer Hall a zis că, dacă o sună administratoarea căminului şi o cheamă la ea, să nu se ducă. Nici să nu-i deschidă uşa măcar. Înţelegi? Ţi-e clar c-o să ai de-a face cu asistenta administratoarei din Fischer Hall dacă nu-i transmiţi mesajul ăsta?

— Îhî, face colega de cameră. O să-i spun.

Probabil că felul în care m-am exprimat n-a fost cel mai subtil posibil. Dar cel puţin m-am asigurat că Amber e în siguranţă.

Pentru moment.

— Trebuie să mergem, Cooper! insist eu în clipa în care pun receptorul jos. Cel puţin eu una trebuie neapărat să merg, acum, în clipa asta!

— Heather, face Cooper, iar pe chip i se citeşte limpede iritarea. Pe cuvântul meu, dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut în viaţa mea, tu eşti cu siguranţă cea mai...

Aproape că mă înec. O să-mi spună, în sfârşit! Ce avusese de gând să-mi spună atunci în biroul meu! O să-mi spună acum!

Doar că atunci, în biroul meu, avusesem impresia că are de gând să-mi facă un compliment. Dar acum, judecând după felul în care strânge amarnic din fălci, nu prea cred c-o să spună ceva amabil peste poate. Sinceră să fiu, am convingerea fermă că nu vreau să aud ce are de spus.

Pentru că, la drept vorbind, chestia cu Rachel e mai importantă.

Așa că zic:

— Ce prostie. În fond, există mai multe trenuri care merg la Hamptons. Mă duc să caut un mers al trenurilor pe Internet și...

Nu știu dacă a cedat pentru că și-a dat seama că altfel nu mă potolesc, sau pentru c-a fost îngrijorat de ceea ce mi s-ar putea întâmpla în tren. Poate a vrut doar să fie amabil cu o sărmană fată nebună și rănită.

Indiferent de motivele care l-au îndemnat să se lase convins, până m-am îmbrăcat eu, Cooper s-a dus să-și scoată din garaj mașina, un BMW 2002, din cauza căreia toți traficanții de droguri de pe stradă îl fluieră disprețuitor, pentru că, după părerea lor, un BMW nu face două parale decât dacă e nou-nouț. Cooper nu pare deloc mulțumit de situație. Dacă mă gândesc bine, cred că blestemă ziua în care mi-a propus să mă mut la el acasă.

Mă simt foarte prost pe chestia asta. Zău că da.

Dar nu îndeajuns ca să las totul baltă. La urma urmelor, e în joc viața unei tinere.

Am găsit cu ușurință casa familiei Allington. Nu de alta, dar adresa e trecută în cartea de telefoane. Dacă chiar nu voiau ca străinii să dea năvală peste ei, de ce nu au cerut să li se treacă adresa la secret?

Ce-i drept, poarta uriașă din fier forjat, cu interfon, cam e de natură să dea de știre omului de rând că nu e tocmai bine-venit aici.

Dar eu, una, n-am crezut una ca asta. M-am dat jos din mașină și-am apăsat pe sonerie. N-a răspuns nimeni, dar eu nu m-am dat bătută. Nu de tot.

— Heather, face Cooper și se apleacă pe geamul mașinii. Nu cred c-o să răspundă...

Dar tocmai atunci se aude un bâzâit în interfon, iar o voce, ușor de recunoscut ca fiind a lui Chris, zice:

— Ei, ce-i?

Nu iau în nume de rău faptul că e așa de ofuscat. Ținusem degetul înfipt în sonerie de-o bună bucată de vreme, știind că în cele din urmă persoana dinăuntru o să se satureși o să fie nevoită să răspundă. Învățasem mai de mult șmecheria asta de la reporterii care ne tot asaltau pe mine și pe Jordan.

— Ăă, bună, Chris, zic eu în interfon. Eu sunt.

— Care eu? vrea el să știe, tot nervos.

— Ei, știi tu, zic eu miorlăindu-mă ca o puștoaică. Deschide poarta.

După care adaug cele trei cuvintele magice pe care le-am învățat de prin dosarele lui Justine, cărora puțini studenți, inclusiv Chris, fără doar și poate, le pot rezista:

— Am adus pizza.

Pauză, preț de o clipă. După care poarta începe să se deschidă încet.

Mă grăbesc să mă urc din nou în mașină, unde Cooper stă la volan și pare, scuzată fie-mi lăudăroșenia, de-a dreptul cuprins de admirație.

— Pizza, repetă el. Va trebui să țin minte șmecheria asta.

— Întotdeauna dă rezultate, zic eu.

Nu pomenesc un cuvințel despre sursa mea de informații. Sinceră să fiu, m-am săturat până-n gât să tot aud de Justine.

Tragem în parcarea rotundă, iar în fața ochilor Villa d'Allington ni se înfățișează în toată splendoarea ei de marmură albă.

Mai fusesem, firește, în Hamptons și cu alte ocazii. Și familia Cartwright posedă o casă aici, chiar la mal, înconjurată din trei părți de o rezervație naturală pentru păsări, protejată la nivel federal, ceea ce înseamnă că nimeni nu are autorizația să construiască prin apropiere și să le strice lor priveliștea.

Și mai fusesem și pe la casele altora, unele dintre ele considerate adevărate splendori arhitecturale, ba intrasem la un moment dat chiar într-un castel care fusese transportat, cărămidă cu cărămidă, tocmai din sudul Franței. Zău.

Dar o casă ca cea a familiei Allington nu mai văzusem nicicând. Cel puțin nu în Hamptons. Masivă și de un alb strălucitor, cu nenumărate arcade luminoase în stil mediteranean și cu ghivece de flori multicolore, vila e puternic iluminată, ca patinoarul ăla mare din Rockefeller Center.

Dar în locul uriașei statui de aur tronând în fața unui patinoar, aici vedem o casă mare și albă dominând o piscină.

Cooper iese din mașină și-mi zice:

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să vorbesc de data asta?

Îmi îngustez ochii:

— Doar nu cumva ai de gând să dai în el?

— De ce-aș face una ca asta? întreabă Cooper nedumerit.

— Da' ce, tu nu dai uneori în oameni? La nevoie?

— Nici nu-mi aduc aminte când am făcut ultima oară așa ceva, răspunde Cooper zâmbind.

Oarecum dezamăgită, zic:

— Ei bine, eu, una, sunt de părere că acest Christopher Allington e genul de om în care merită să dai. Asta dacă ai obiceiul să dai în oameni.

— Așa e, zice Cooper, amuzat. Dar nu dau în el. Cel puțin nu de la început.

Întâi îi auzim, abia pe urmă îi și vedem imediat ce trecem de plantele agățătoare care atârnă ca o cortină din arcada din fața noastră. Ne aplecăm, trecem de vița dulce-mirositoare și ne pomenim în curtea din spate. În stânga piscinei se vede un jacuzzi cu apă fierbinte, din care ies aburi în aerul răcoros al serii.

În jacuzzi se află doi oameni și constat cu ușurare că nu e vorba de președintele Allington și nevastă-sa. Cred că priveliștea președintelui Allington în costum de baie m-ar fi dat pe spate de-a dreptul.

Cei doi nu ne observă de la bun început, probabil din cauza aburilor și a luminilor puternice care scaldă spațiul dimprejurul piscinei, dar care aruncă zona în care e amplasat jacuzzi în umbră. Câteva scaune de plastic, cu perne de un roz-pal pe ele, sunt împrăștiate ici și colo pe bordura lată, din scânduri, a piscinei. Undeva, puțin mai departe, se vede un bar, un bar adevărat, cu scaune înalte și cu niște rafturi pline de sticle de tot felul.

Mă apropii de jacuzzi și-mi dreg zgomotos vocea.

Chris ridică nasul dintre sânii fetei de lângă el și clipește spre noi. E băut binișor, asta e clar.

La fel și fata, care ne zice:

— Ei, poftim, n-au pizza.

E de-a dreptul dezamăgită pe chestia asta, deși amândoi par să stea foarte bine la capitolul slănină, fie ea în hrană sau pe burtică.

— Bună, Chris, zic eu și mă așez pe unul dintre scaunele de plastic. Perna de sub mine e umedă. A plouat nu demult în Hamptons.

Chris pare să aibă nevoie de un număr de secunde ca să mă recunoască. Iar când reușește în sfârșit să mă recunoască, nu pare cine știe ce încântat.

— Blondino?

Ridică mâna și-și dă la o parte părul ud de pe față.

— Tu ești? Ce cauți tu aici?

— Am dat o fugă să-ţi punem câteva întrebări, răspund eu.

Lucy a venit cu noi – nu puteam s-o las în casă de una singură toată noaptea –, iar acum vine lângă mine, îşi aşază capul pe genunchii mei şi gâfâie fericită.

— Ce mai faci? îl întreb eu pe Chris.

— Bine, cred, zice el, după care ridică privirea spre Cooper: Dar el cine e?

— Un prieten, spune Cooper. De-al ei, adaugă pe urmă, arătând spre mine, aşa, ca să nu existe vreo nelămurire.

— Aha, face Chris.

După care face o încercare vagă de a îndrepta oarecum lucrurile:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumim, răspunde Cooper. Noi am dori de fapt foarte mult să stăm de vorbă despre Elizabeth Kellogg şi Roberta Pace.

Chris nu pare speriat. Nici măcar surprins. Ci răspunde cu amabilitate:

— Da, sigur că da. A, da, păi ce maniere mai am şi eu? Faith, iubito, ia du-te tu în casă şi pune-ne ceva de haleală, da? Şi, dacă tot eşti acolo, ce-ar fi să mai aduci o sticlă de vin, da?

Fata din jacuzzi se bosumflă.

— Dar, Chris...

— Ei, hai, te rog, scumpo.

— Dar pe mine mă cheamă Hope, nu Faith[1].

— Mă rog.

Chris îi trage o pălmuţă peste fund, în vreme ce fata iese din cadă şiroind de apă, ca o sirenă. Are, ce-i drept, pe ea un soi de costum de baie, dar sutienul abia dacă se zăreşte, iar sânii i se revarsă atât de abundent, încât

1 *Hope*, speranţă; *Faith*, credinţă (engl.).

cele două micuțe triunghiuri de pânză abia dacă merită numele de sutien.

Cooper observă imediat sutienul-aproape-lipsă. Îmi dau seama după felul în care i se ridică o sprânceană. Se pare că nu e rău să fii detectiv particular.

Partea dorsală a fetei se dovedește a fi la fel de plăcută vederii ca și cea frontală. Nici un gram de celulită. Mă întreb dacă face și ea ca Rachel și și-o topește pe toată la sală.

— Ei, Chris, întreabă Cooper, de îndată ce fata se face nevăzută, care e treaba cu tine și Rachel Walcott?

Chris se îneacă de tot cu vinul Chardonnay din care tocmai sorbea.

— P-poftim? face el, după ce tușește și-și recapătă vocea.

Dar Cooper se uită la el cam cum te-ai uita la o gâză cam scabroasă, dar interesantă în felul ei, găsită în bolul cu salată la restaurant.

— Rachel Walcott, îl lămurește el. A fost administratoarea căminului, pardon, centrului rezidențial în care-ai locuit când erai în ultimul an de liceu la Earlcrest. Iar acum conduce Fischer Hall, unde locuiesc părinții tăi și unde Heather, aici de față, lucrează.

Chris caută cu degete tremurătoare pachetul pe care îl lăsase pe margine atunci când intrase în jacuzzi și scoate de-acolo o țigară pe care și-o aprinde. Trage adânc fumul în piept, iar în semiîntuneric vârful sângeriu al țigării abia se distinge.

— La naiba, se mulțumește el să spună.

Eu, una, nu sunt detectiv de meserie, dar chiar și-așa răspunsul ăsta mi se pare cam... suspect.

— Ei, ce se petrece între voi doi? se interesează Cooper. Între tine și Rachel. Poate că ție ți-a scăpat faptul, dar oamenii vă cam mor prin preajmă...

— Nu mi-a scăpat, se repede Chris. Clar? Nu mi-a scăpat deloc. Ce dracu' îți închipui tu?

Cooper pare să considere că ultima parte a replicii pe care a primit-o a fost nelalocul ei. Mă refer la drăcuială.

Nu de alta, dar îi răspunde lui Chris mult mai aspru decât îi vorbise până acum:

— Ai ştiut? De când?

Chris clipeşte des în aburii care se înalţă din cada în care apa fierbinte bolboroseşte.

— Ce? întreabă el, cu aerul omului care nu e prea sigur c-a auzit bine.

— De când? repetă Cooper pe un ton care mă face să mă bucur că vorbeşte cu Chris şi nu cu mine.

Şi tot tonul lui mă face să pun sub semnul întrebării declaraţia de mai înainte. Aceea conform căreia nu dă în oameni dacă nevoia o cere.

— De când ştii că Rachel e cea care le-a omorât pe fetele alea?

Faţa lui Chris a căpătat culoarea luminilor subacvatice alburii şi străvezii de pe fundul piscinei – şi nu din cauza fumului de ţigară pe care îl trage în piept.

Nici nu i-o pot lua în nume de rău. Şi pe mine mă cam sperie Cooper.

— N-am ştiut, zice Chris c-o voce gâtuită, total diferită de cea obraznică pe care o avusese mai înainte faţă de noi. Nu mi-a căzut fisa decât aseară, când am dansat împreună – şi aruncă o privire spre mine – şi mi-ai spus că Beth şi Bobby au fost cele care... care...

— Ei, lasă prostiile, Chris, face Cooper. Tu chiar crezi că putem să credem că habar n-ai avut, în ciuda atâtor reportaje care au apărut după cele două aşa-zise accidente şi...

— N-am ştiut, pe cuvânt! strigă Chris şi plesneşte c-o mână în apă, ca să dea mai multă greutate cuvintelor.

Apa stropeşte lăbuţele lui Lucy, care se uită nedumerită la ele preţ de-o clipă, după care se apucă să şi le lingă metodic.

— Jur pe Dumnezeu că n-am știut. Nu prea am timp liber și puținul timp de care dispun nu-l irosesc citind *New York College Reporter*. Ei da, auzisem c-ar fi murit două fete în Fischer Hall, dar n-am știut că erau fetele mele.

— Și n-ai băgat de seamă că nici una din ele nu-ți răspunde la mesaje?

Chris lasă capul în jos. Pare oarecum rușinat.

— Asta pentru că nu le-ai lăsat nici un mesaj.

Tonul lui Cooper e glacial.

Chris adoptă o atitudine defensivă.

— Dar ce, tu lași mesaje? îl ia el la refec pe Cooper. Tu le suni a doua zi pe fete?

— Dacă vreau să mă mai văd vreodată cu ele, răspunde Cooper fără să clipească.

— Păi tocmai, face Chris cu subînțeles.

La început nu-mi dau seama ce vrea să spună.

Pe urmă îmi dau.

Aha.

Cooper clatină din cap și pe chip i se citește o scârbă la fel de mare ca aceea pe care o simt eu. Ei, aproape la fel de mare.

— Și îți închipui că eu o să cred că habar n-aveai că fetele alea erau moarte până când nu ți-a spus Heather ieri?

— Exact.

Chris aruncă brusc țigara undeva departe, printre rododendroni, și se ridică din jacuzzi. Nu are pe el decât un slip lălâi. Trupul îi e subțire, dar musculos și e bronzat într-o nuanță aurie delicată. Nu se vede fir de păr pe nicăieri, în afara smocului cârlionțat care i se iește la subraț.

— Iar când am auzit, m-am grăbit să vin aici, continuă el, se ridică în picioare și se înfășoară într-un

prosop mare, deschis la culoare. Am simţit nevoia să plec, să mă gândesc în liniște, am simţit nevoia să...

— ...să te asiguri că nu te cheamă cumva la poliţie să te ia la întrebări, completează Cooper fraza.

— Da, şi ăsta a fost un factor. Uite ce e, m-am culcat, ce-i drept, cu ele, dar...

Mi-a ajuns. Serios vorbind. Mi s-a făcut rău – şi nu numai din cauza mâncării indiene din care mă înfruptasem în maşină în drum spre Hampton.

Nu, nu e vorba de indigestie. Ci de dezgust.

— Nu te mai purta de parcă asta n-ar fi mare scofală, Chris, zic eu. Te-ai culcat cu fetele astea şi nu le-ai mai sunat pe urmă. Nici nu le-ai spus cum te cheamă de fapt, ca să nu afle cumva cine e tatăl tău. Toate astea chiar sunt o mare scofală. Sau mai bine zis, au fost, pentru ele cel puţin. Te-ai folosit de fetele astea. Te-ai folosit de ele pentru că ştiai că... ştiai că... ei bine, ştiai că nu te descurci prea bine la pat.

— Poftim? face Chris siderat. Nu e adevărat!

— Bineînţeles că e adevărat, îl contrazic eu. Din ce alt motiv ai fi agăţat numai fete lipsite de orice experienţă sexuală – asta înainte să dai de Hope, cel puţin – dacă nu pentru că ele nu aveau nici un termen de comparaţie şi n-aveau cum să-şi dea seama că nu te descurci cine ştie ce la pat?

Chris pare şocat de parcă i-aş fi dat cu leuca în cap.

Şi poate că asta am şi făcut, la figurat.

Cooper mă trage de mânecă şi-mi şopteşte:

— Uşurel, şefa. Las-o mai moale. Să nu uităm ce rol jucăm în comedia asta. Eu sunt poliţistul cel rău. Tu, ăla bun.

După care Cooper mă bate cu blândeţe pe umăr – cam cum îl bat eu pe Indy când vreau să-l liniştesc – şi i se adresează lui Chris, care e şi acum roşu ca racul:

— Uite ce e, nu te acuză nimeni c-ai fi omorât pe cineva. Vrem doar să aflăm care a fost relația dintre tine și Rachel Walcott.

— De ce?

Chris nu mai e de-acum speriat, a redevenit morocănos. Observația mea despre cât de prost se descurcă la pat l-a enervat. Fără îndoială, pentru că e adevărată.

Chris trece pe lângă Cooper și se duce spre piscină.

— Ei, ce-i cu relația dintre noi doi?

— Ați avut o relație? vrea Cooper să știe.

— O relație?

Chris leapădă prosopul și se suie pe trambulină. O clipă mai târziu sare în piscină, iar trupul lung și subțire abia dacă stropește atunci când se arcuiește și intră în apă. Înoată până aproape de noi, după care scoate capul din apă. Pe când înota, pare să se fi răzgândit.

— Bine, face el. O să vă spun tot ce știu.

— Bine, zice Chris dârdâind. Bine. M-am culcat cu ea câteva luni de zile. Dar n-a fost nimic serios la mijloc, n-am cerut-o de nevastă sau mai știu eu ce. Dar după aia parcă au apucat-o pandaliile, nu alta, înțelegi? Am crezut c-o să-mi taie fuduliile, așa aiurea s-a purtat.

Iau de jos prosopul și îl pun pe umerii lui Chris, care tremură tot. El nu pare să bage de seamă gestul meu. E foarte agitat. A ieșit din piscină și-a pornit-o spre casă. Cooper, Lucy și cu mine venim după el ca un anturaj al...

Ei bine, al unei vedete rock.

— Totul a început când eram în primul an, zice Chris.

Acum, că a început să vorbească, pare că nu se mai poate opri. Nici măcar încetini. Tehnica lui Cooper e demnă de toată admirația. Tocmai faptul că nu dăduse în el condusese la reușită.

— Eram cu mai mulți băieți la un moment dat și am fost prinși fumând marijuana în cămin, așa că ne-au trimis la administratoare – la Rachel – să fim pedepsiți. Eram convinși c-o să fim dați afară din liceu. Așa că unul dintre băieți mi-a zis: „Măi, Chris, dă-te și tu la ea", pentru că eu eram ceva mai mare decât ei și aveam și reputația că mă plac fetele, mă înțelegeți, nu?

Mi-o și închipui pe Rachel – cu pantofi Manolo Blahnik și deux-pièce Armani – căzută sub vraja acestui Adonis cu voce ademenitoare și păr de aur. E clar, băiatul nu era tocmai omul de afaceri de mare succes pe care spera ea să-l atragă cu fesele ei tari ca piatra și părul înfoiat.

Dar e, foarte probabil, bărbatul cel mai aproape de idealul propus, altceva nici c-ar fi putut găsi în Richmond, Indiana.

— Ei, în fine, ne-a făcut scăpați. Pentru chestia cu marijuana. A zis c-o să fie micul nostru secret.

Vocea lui Chris e încărcată de ironie. Dar e o ironie amară.

— La început am crezut că nu ne-a pedepsit din cauza poziției tatălui meu. Dar pe urmă am observat că tot dăm unul de altul pe la cantină și prin alte locuri. De fapt, ea tot dădea de mine, mă înțelegeți? Dar băieții mi-au spus: „Culcă-te cu ea, măi frate. Dacă te îmbârligi cu administratoarea căminului, o să ne putem face de cap". Iar eu nu aveam nici o prietenă la momentul respectiv, așa că m-am gândit, de ce nu, în fond? Și așa, din una în alta... ei bine, ne-am trezit că avem o relație.

Se apleacă și trece pe sub o arcadă, iar noi mergem după el, pe o ușă glisantă de sticlă, până într-o sufragerie

întunecoasă, în care tema dominantă pare să fie pielea neagră. Fotoliile sunt de piele neagră. Până și măsuța de lângă șemineu pare acoperită în piele neagră.

Dar asta nu se poate. Păi ce, n-ar lua foc?

— Am constatat c-am fost primul bărbat cu care s-a culcat Rachel vreodată, ne lămurește Chris.

Se duce lângă șemineu și răsucește un comutator. Camera e scăldată brusc într-un soi de lumină roz, nepământeană. Dacă n-aș fi știut unde mă aflu, mi-ar fi fost lesne să-mi închipui că sunt într-un bordel. Sau într-unul din barurile alea deocheate din SoHo.

— Rachel n-a fost întotdeauna așa de... pusă la punct cum e acum. A fost... ei bine, pe când eram în Richmond, Rachel era cam grăsună.

Clipesc, șocată.

— Poftim?

Cooper mă ceartă din priviri. Chris a pornit pe panta mărturisirilor și nu trebuie întrerupt.

— Ei, mă înțelegeți voi. Era grăsună. Mă rog, nu chiar grăsună. Ci... dolofană. Și nu purta decât pulovere largi. Nu știu ce i s-a întâmplat de-atunci, dar a slăbit foarte mult și s-a făcut... nu știu, parcă s-a transformat cumva din cap până-n picioare. Pe atunci era... nici nu știu cum să explic.

— Ia stai așa.

Eu am oarece dificultăți cu prelucrarea noutății.

— Rachel – grăsună?

— Da.

Chris înalță din umeri și continuă:

— Poate ai avut dreptate. Poate e mai ușor dacă ești cu cineva care nu poate să te compare cu altcineva. Dar mi s-a părut ceva oarecum incitant să am o relație cu o tipă mai în vârstă, care era atât de deșteaptă în anumite privințe, dar atât de neștiutoare în altele...

— Rachel – grăsună?

Sunt de-a dreptul şocată.

— Bine, dar aleargă şase kilometri pe zi! Nu mănâncă decât salată. Fără sos!

— Da, face Chris şi înalţă din nou din umeri. Acum, poate. Dar nu şi pe-atunci. Mi-a spus c-a fost dolofană toată viaţa şi că de-asta nu s-a... mă înţelegeţi voi, de-asta nu mai fusese cu un bărbat.

Vai de mine! Rachel terminase facultatea virgină? Chiar nu fusese cu nimeni în toţi anii de liceu? Sau de facultate măcar?

Se pare că nu.

— Şi cât a durat relaţia asta? se interesează Cooper, care pare dornic să mă scoată din transa asta obsesivă cu „Rachel – grăsună?"

Chris se lasă într-un fotoliu învelit în piele neagră, fără să-i pese c-o să-l ude cu prosopul îmbibat de apă. De bună seamă, pentru cineva atât de bogat ca el, aşa ceva nu contează.

— Cam până spre mijlocul ultimului an. Abia atunci mi-am dat seama că trebuie să m-apuc să studiez mai cu tragere de inimă, ca să iau ceva note ca lumea la bacalaureat. Părinţii m-au lăsat să-mi fac toate mendrele pe timpul liceului, dar acum începuseră să mă bată la cap ca să intru la facultatea de drept. I-am spus = lui Rachel – că va trebui s-o lăsăm mai moale o vreme. Că mi se pare că ar cam fi timpul să încheiem relaţia. Doar nu putea să mai ţină mult şi-aşa, după ce eu terminam liceul. Nici prin cap nu-mi trecea să mai stau mult prin Richmond.

— Chiar i-ai spus? se interesează Cooper.

— Ce anume?

Văd cum un muşchi a început să tresalte în bărbia lui Cooper.

— I-ai spus lui Rachel că relaţia nu mai putea să continue? explică el, cu o răbdare silită.

— Aha.

Chris evită să ne privească în ochi pe Cooper sau pe mine.

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mi-a sărit în cap, măi frate. La propriu, aproape. S-a apucat să urle, să spargă obiecte. A înşfăcat monitorul de la calculator şi mi l-a aruncat cât colo, zău că nu mint. M-am speriat în aşa hal, că m-am mutat împreună cu nişte prieteni de-ai mei care nu locuiau în cămin şi acolo am rămas tot restul anului.

— Şi n-ai mai văzut-o de-atunci?

Parte din mine parcă nu poate să creadă povestea pe care o înşiră acum Chris. Dar pe de altă parte o cred prea bine. Deşi mărturisesc că nu pot să mi-o închipui pe Rachel azvârlind un monitor de calculator dintr-un colţ al camerei în celălalt.

Dar nici să mi-o închipui omorând două fete şi încercând să omoare alte două persoane nu pot.

— Nu, răspunde Chris. Am văzut-o doar cu vreo două săptămâni în urmă când m-am întors din Richmond. Am petrecut vara acolo la muncă voluntară, aşa m-am înţeles cu tata, ca să pot să intru la facultatea de drept. Pe urmă m-am dus la Fischer Hall şi prima persoană pe care am văzut-o a fost Rachel, care tocmai se răstea la un student pentru nu ştiu ce neregulă. Doar că era... slăbănoagă ca un băţ. Sincer vă spun, mai să leşin, nu alta. Dar ea n-a făcut decât să-mi surâdă cât se poate de calm şi să mă întrebe ce-am mai făcut de când nu ne-am văzut. Cică nu-mi poartă pică, şi hai să fim buni amici.

— Şi tu ai crezut-o, zice Cooper calm.

— Da, oftează Chris. Părea să fi depăşit criza. M-am gândit c-a slăbit, că şi-a aranjat părul, că acum se îmbracă după ultimul răcnet... că toate astea sunt un

semn bun, mă înțelegeți voi. Că-și vede mai departe de viața ei.

— Iar faptul că și-a găsit anume un loc de muncă în conducerea căminului în care locuiesc părinții tăi, insistă Cooper. Asta nu ți-a dat deloc de bănuit că poate nu a „depășit criza", cum ai crezut tu?

— Evident că nu, răspunde Chris. Până când... până am aflat aseară.

Se aude o voce ca un clopoțel.

— Aha, aici erați! V-am căutat peste tot afară. N-am știut c-ați intrat în casă.

Hope coboară pe scări c-o tavă într-o mână; pe tavă sunt niște chestii care arată – și miros – a plăcinte cu spanac. În cealaltă mână are un halat lung de baie, cu desen leopard.

— Mâncarea e gata, zice ea. O vreți aici sau lângă piscină?

— Afară, lângă piscină, scumpo, îi zâmbește Chris palid. Venim și noi imediat.

Hope surâde binevoitoare și se îndreaptă spre ușa glisantă.

— Nu mai stați prea mult aici, ne previne ea. Se răcește mâncarea.

Îndată ce fata se face nevăzută, Chris ne spune:

— M-am tot gândit – de când am vorbit cu tine atunci – și m-am chinuit să-mi dau seama dacă Rachel ar fi în stare să facă așa ceva. Adică să le omoare pe fetele alea. Oi fi eu mișto, dar nu cred că merită să ucizi din cauza mea.

Schițează un zâmbet slab la propria-i glumă. Cooper nu-i întoarce zâmbetul. De bună seamă trebuie să interpretez în continuare rolul omului bun, așa că îi zâmbesc eu. Și nici nu mi-e greu s-o fac. În pofida celor întâmplate, Chris îmi place oarecum. N-am ce-i face. Că așa e el.

— Când ne-am despărțit, reia Chris de parcă nici nu l-ar fi întrerupt cineva, v-am spus că Rachel a fost... ei bine, violentă. Mi-a aruncat calculatorul cât colo. Cam la vreo cincizeci de metri depărtare. E destul de puternică. O fată tânără, mai ales una micuță, cum erau Beth sau Bobby... Ei bine, așa ceva n-ar fi mare lucru pentru Rachel. Dac-o apucă o criză de furie ca atunci.

— Și tu crezi că asta s-a întâmplat cu fetele? vrea Cooper să se asigure că n-a înțeles cumva greșit. Că n-au murit într-un accident, ci că le-a omorât Rachel?

Chris se scufundă tot mai adânc în fotoliul de piele al părinților. E limpede că și-ar dori grozav să dispară de tot.

— Da, face el, cu voce pierită. Doar... asta e singura explicație pentru tot ce s-a întâmplat, nu? Pentru că povestea aia cu surfingul în casa liftului... Fetele nu se țin de așa ceva.

Îi arunc lui Cooper o ocheadă care spune „Ți-am zis eu că așa e". Dar el nu o vede. Îl fixează cu o privire aspră pe Chris.

În tăcerea mormântală care se lasă după vorbele lui, aud de-afară țârâitul sonor al unui greier. Trebuie să recunosc, povestea lui Chris m-a cam... ei bine, m-a mișcat. Consider și-acum că e un porc în toată regula. Dar cel puțin recunoaște și el. E și asta ceva.

Dar Cooper nu pare nici pe departe mișcat.

— Chris, zice el. Acum vii cu noi înapoi în oraș, iar mâine-dimineață mergem la poliție.

Nu e o rugăminte. E un ordin.

Chris se strâmbă.

— De ce? La ce bun? O să mă aresteze. N-o să creadă nimeni că Rachel a comis crimele. Nici în ruptul capului.

— Nu și dacă poți să dovedești unde erai când s-au comis crimele, răspunde Cooper.

— Pot, se înseninează Chris dintr-odată. Eram la cursuri când a murit a doua fată, Bobby. Îmi aduc aminte pentru c-am auzit cu toţii sirenele şi ne-am repezit la geam să vedem care-i treaba. Fischer Hall e chiar la o stradă de Facultatea de Drept...

Pe urmă Chris clatină din cap. Părul a început să i se usuce şi formează acum un soi de cască aurie în jurul capului.

— Dar n-o să creadă nimeni că Rachel Walcott le omoară sistematic pe toate fetele cu care m-am culcat eu. Nu zău, fii serios. Rachel tocmai a câştigat un afurisit de premiu Panseluţă pentru c-a fost un bun samaritean sau o altă aiureală de genul ăsta.

Cooper se uită fix la el.

— Mai sunt şi alte fete cu care te-ai culcat şi care încă nu au murit?

Chris pare oarecum jenat.

— Păi nu, dar...

Arunc o privire spre uşa glisantă.

— Dar Hope?

— Ce-i cu ea?

— Vrei să moară şi ea?

— Nu! face Chris indignat. Dar... ea e fata familiei vecinilor de-aici. Cum o să afle Rachel vreodată că...

— Chris, face Cooper pe neaşteptate. Te-ai gândit vreodată s-o laşi mai moale cu fetele o vreme?

Chris înghite cu greu.

— Sincer să fiu, răspunde el, încep să am impresia că ideea asta nu e chiar de lepădat.
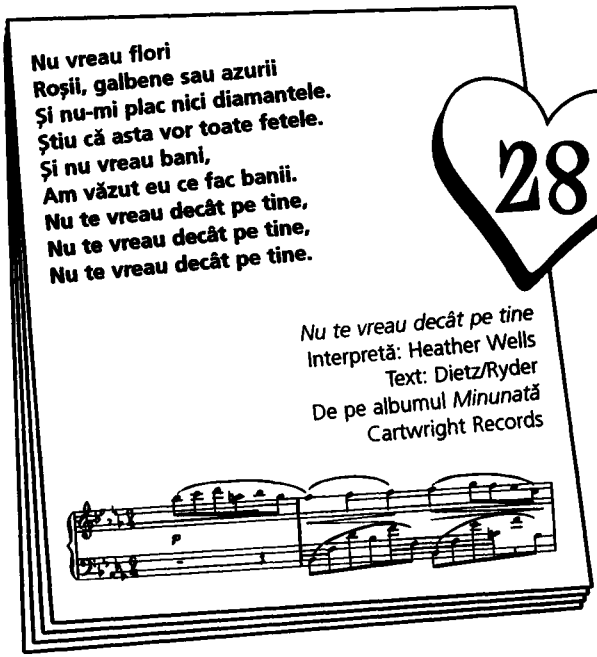
Nu vreau flori
Roșii, galbene sau azurii
Și nu-mi plac nici diamantele.
Știu că asta vor toate fetele.
Și nu vreau bani,
Am văzut eu ce fac banii.
Nu te vreau decât pe tine,
Nu te vreau decât pe tine,
Nu te vreau decât pe tine.
28
Nu te vreau decât pe tine
Interpretă: Heather Wells
Text: Dietz/Ryder
De pe albumul Minunată
Cartwright Records

— Gândește-te bine, îi spun eu lui Patty. Rachel face cunoștință cu un tip, unul foarte mișto, care se poartă de parcă o place cu adevărat, și poate chiar o place, măcar cu o parte din ființa lui...

— Da, zice Patty sarcastic. Cu partea aia pe care o ține în pantaloni.

— Chiar și-așa. Dar e primul tip pe care l-a întâlnit vreodată și căruia îi place de ea și care pe deasupra corespunde și din toate punctele de vedere idealului ei de soț. Adică e frumos, e bogat, nu e homo. E, ce-i drept, cam ratat în anumite privințe, recunosc eu și sorb o gură din paharul de suc de portocale de pe noptieră. Adică trăiește din banii babacilor. Dar în afară de asta...

— Stai așa, face Patty și-o aud cum se întoarce spre Indy, căruia îi zice: „Pune chestia aia jos!", după care mi se adresează din nou mie. Așa, spune ea. Ce ziceai?

— Rachel, îi reamintesc eu.

— A, da. Și Christopher ăsta e chiar așa nemaipomenit?

— E frumușel. Plus că e student, îi explic eu. Personalul căminului nu are voie să se culce cu studenții, așa că acum Chris e nu doar soțul ideal, dar pe deasupra și fructul oprit. A început să-și facă iluzii în privința lui – și în fond, de ce nu? A trecut de treizeci de ani. Și e o fată a secolului douăzeci și unu, vrea să le aibă pe toate: carieră, căsătorie, copii...

— Și să omoare pe cine poftește.

— Și asta. Dar, când s-ajungă căruțele cu coviltir pe terenul dorit din Vestul Sălbatic, s-a trezit că mărețul cowboy Chris a pornit-o de unul singur spre căminul mult visat.

— Stai așa, Heather, zice din nou Patty. Către fiul ei: „Indy! Am zis nu! Indy!"

Rămân cu receptorul la ureche, în vreme ce Patty zbiară la copilul ei. Într-un fel, e super să stau aici în patul meu, comod și plăcut, fără să mă mai gândesc la criminali, în vreme ce alții se agită ca să-i prindă. Voisem să-l însoțesc pe Cooper când se duce la detectivul Canavan. Zău că da. Aseară, când o pornisem spre camera mea să mă prăbușesc în pat, îi zisesem să mă scoale înainte de-a pleca dimineață.

Dar probabil că agitația din ajun – explozia, spitalul, călătoria până în Long Island și înapoi – reușise până la urmă să mă doboare, așa că atunci când Cooper bătuse la ușa dormitorului meu ca să mă întrebe dacă sunt gata de plecare, zbierasem la el să mă lase în pace.

Eu, una, nu-mi amintesc deloc asta. N-aș fi fost nici în ruptul capului așa urâcioasă dacă aș fi reușit cât de cât să mă dezmeticesc. Cooper îmi lăsase un bilețel prin

care îmi explicase ce s-a întâmplat și încheiase cu vorbele: „Nu te duce la serviciu astăzi. Stai acasă și odihnește-te. Te sun eu mai târziu". Nu semnase „Cu dragoste, Cooper", ci doar „Cooper".

Dar, oricum. Cel puțin acum mă respectă, categoric, mai mult ca înainte. Acum e limpede că nu am inventat eu toată povestea. Cum că cineva încearcă să mă omoare. Precis acum se gândește ce parteneră grozavă i-aș fi în calitate de detectivă.

Și cine știe cum ar putea lucrurile să evolueze? Rațional vorbind, n-ar fi cât se poate de firesc ca pe urmă el să se îndrăgostească nebunește de mine?

Așa că da. Sunt foarte binedispusă. Plouă cu găleata, dar mie nu-mi pasă. Eu stau comod în patul meu și mă uit la desene animate, iar Lucy e întinsă lângă mine. Fie și numai pentru că moartea trecuse atât de aproape de mine, viața mi se pare acum un lucru foarte, foarte plăcut.

Cel puțin așa îi spun eu lui Patty, plină de entuziasm. Ea pare foarte impresionată de teoria mea – potrivit căreia ar trebui, după părerea mea, ca detectivul Canavan s-o pornească în fuga mare spre Fischer Hall cu un mandat de arestare, după ce aude ce-are Chris să-i spună.

— Gata, m-am întors, zice Patty. Ce spuneai?

— Rachel. S-a pomenit singură lângă căruțele cu coviltir, în drum spre căminul visat. Și atunci, ce face o fată modernă a secolului douăzeci și unu, ca Rachel, într-o asemenea situație?

— Stai, lasă-mă să ghicesc! face Patty surescitată. Adună o... cum se numește? A, da, o gașcă de hăitași!

— Nu, o contrazic eu. Elimină concurența. În gândirea ei sucită, Rachel are impresia că, dacă le omoară pe toate prietenele lui Chris, el o să se întoarcă automat la ea. Mă înțelegi tu, dacă nu mai trăiește nici una dintre fete, atunci lui n-o să-i mai rămână altceva de făcut decât să se întoarcă la ea.

— Aha, zice Patty, plină de admirație. Păi cum procedează?

— Cum procedează? Le dă brânci în casa liftului.

— Da, dar cum, Heather? Cum putea o ticăloasă uscățivă ca Rachel să dea brânci unor femei în toată firea – femei care în mod sigur nu voiau să moară – în casa liftului? Eu, una, nu pot nici să bag amărâtul ăla de chihuahua al soră-mii în cușca lui, și ăla e o chestiuță minusculă. Poți să-ți imaginezi măcar cât poate fi de greu să împingi pe cineva care nu vrea să moară într-o casă a liftului? Trebuie mai întâi să deschizi ușile. Ce fac fetele în vremea asta? De ce nu se împotrivesc? De ce nu are Rachel zgârieturi pe față sau pe brațe? Afurisitul ăla de cățel al soră-mii mă zgârie de-mi dă sângele când mă chinui să-l bag în cușca lui.

Îmi aduc aminte de vremurile tinereții, când învățam o mulțime de lucruri din serialele de televiziune.

— Cloroform, mă mulțumesc eu să spun. Trebuie să fi folosit cloroform.

— Da, dar n-ar fi găsit legistul ceva la autopsie?

Uau! Patty se pricepe la treburile astea, nu glumă. Mai ales pentru cineva care zice că nu are timp să se uite la serialul *CSI*.

— OK, OK. Poate le trage una în cap cu o bâtă și le împinge în casa liftului după ce-au leșinat.

— Medicul legist ar fi observat și asta.

— După ce-au căzut de la etajul șaisprezece, nu se mai bagă de seamă o vânătaie – două în plus.

Bip.

Mă sună altcineva.

— Pats, te las acum, ăsta trebuie să fie Cooper, zic eu. Uite ce e, te sun eu mai târziu. Mergem mâine la un restaurant să sărbătorim? După ce-o bagă pe șefa la pușcărie, adică.

— Abia aștept.

Patty închide telefonul. Pun jos receptorul și îl ridic din nou.

— Da? zic eu după ce aud declicul.

Dar vocea de la telefon nu e a lui Cooper. E o voce de femeie.

Și se pare că posesoarea vocii plânge.

— Heather?

Preț de o clipă rămân nedumerită, pe urmă însă mă dumiresc cine e.

— Sarah? zic eu. Tu ești?

— D-da, se smiorcăie Sarah.

— Te simți bine? întreb eu și mă ridic în capul oaselor în pat. Sarah, ce s-a întâmplat?

— E... e vorba de Rachel, răspunde Sarah.

Uau. Ajunseseră deja polițiștii acolo și o arestaseră? N-am nici o îndoială că personalul clădirii o să aibă parte de un șoc pe cinste; după ce Justine se dovedise a fi o hoață de rețouri de ceramică, acum Rachel se dovedește a fi o ucigașă psihopată.

Dar le trece lor. Poate o să aduc mâine ciocolățele Krispy Kreemes pentru toată lumea.

— Da? zic eu.

Nu vreau să mă dau de gol c-am avut vreo legătură cu arestarea. Cel puțin nu deocamdată.

— Ce-i cu Rachel?

— E... e moartă!

Mai să-mi cadă receptorul din mână.

— Poftim? strig eu. Rachel? Moartă? Dar ce...?

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Rachel? Moartă? Dar cum, în numele tuturor zeităților...?

— Cred că s-a sinucis, hohotește Sarah. Heather, abia am ajuns la serviciu și ea... e spânzurată aici. De barele dintre biroul tău și al ei.

Doamne sfinte!

Rachel s-a spânzurat. Rachel şi-a dat seama că s-au dat toate cărţile pe faţă, dar, în loc să se predea liniştită, s-a sinucis. Doamne sfinte!

Trebuie să-mi păstrez calmul. De dragul căminului, îmi dau seama că trebuie să-mi păstrez cumpătul. Eu va trebui să fiu acum la cârmă. Administratoarea nu mai e. Acum am rămas doar eu, asistenta administratoarei. Eu va trebui să fiu raza de lumină care să-i călăuzească pe toţi ceilalţi în vremurile întunecate care ne stau dinainte.

Dar nu e nici o problemă, pentru că sunt pe deplin pregătită. Situaţia nu e atât de diferită de cea în care Rachel ar fi fost dusă la închisoare. E doar plecată, atâta doar că în altă parte. Dar tot plecată e.

— Nu ştiu ce să fac, continuă Sarah isterică. Dacă intră cineva şi vede...

— Nu lăsa pe nimeni să intre, strig eu.

Dumnezeule! Supraveghetorii de pe etaj. Asta le mai lipsea.

— Sarah, nu lăsa pe nimeni să intre! Şi nu te atinge de nimic!

Nu aşa zic mereu personajele din serialul *Lege şi Ordine*?

— Cheamă salvarea. Sună la poliţie. Imediat. Nu lăsa pe nimeni să intre în birou, afară de poliţie. Ai înţeles, Sarah?

— Bine, se smiorcăie ea. Dar, Heather?

— Da?

— Poţi să vii şi tu? Mi-e aşa de... de frică.

Dar eu am sărit deja din pat şi-am întins o mână după blugi.

— Vin imediat, îi zic eu. Ţin-te bine, Sarah. Vin imediat.

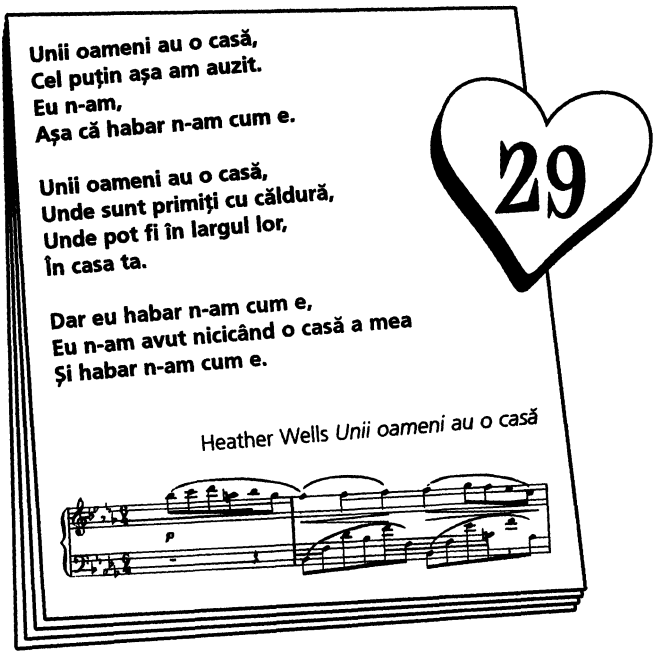
Unii oameni au o casă,
Cel puțin așa am auzit.
Eu n-am,
Așa că habar n-am cum e.
Unii oameni au o casă,
Unde sunt primiți cu căldură,
Unde pot fi în largul lor,
În casa ta.
Dar eu habar n-am cum e,
Eu n-am avut nicicând o casă a mea
Și habar n-am cum e.
29
Heather Wells Unii oameni au o casă
p

E vina mea.

Mă refer la faptul că Rachel a murit.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-mi dau seama că așa o să se întâmple. Doar era clar că e dezechilibrată mintal. Firește că urma să cedeze la prima provocare. Nu știu cum s-a prins – de faptul c-o bănuim – dar s-a prins.

Și rezolvase lucrurile în singurul fel care-i trecuse prin minte.

Ei bine, acum nu mai am ce face. Decât să am grijă de oamenii care vor fi cel mai afectați de moartea lui Rachel – și anume, personalul clădirii.

Îl sun pe Cooper pe celular. Nu răspunde, așa că îi las un mesaj prin care îi spun ce mi-a comunicat Sarah. Îl rog să-i transmită totul detectivului Canavan. Și pe urmă îl rog să vină la Fischer Hall imediat ce primește mesajul meu.

Firește, nu găsesc nicăieri umbrela. Nu găsesc niciodată umbrela când am nevoie de ea. Bag capul între umeri ca să mă feresc de ploaia măruntă și mă grăbesc s-ajung pe Washington Square, iar în timp ce pășesc mă minunez din nou de ce iute se fac nevăzuți traficanții de droguri pe vreme rea. Mă întreb pe unde s-or duce oare. La restaurantul Washington Square? Chiar o să intru într-o bună zi acolo. Se zice c-au o friptură de pui pe cinste.

Ajung la Fischer Hall și-mi scutur apa din păr, după care îi adresez un zâmbet timid lui Pete, care lucrează ore suplimentare azi, sâmbătă, la pupitrul lui, ca să câștige un ban în plus. A aflat deja? Are idee ce s-a petrecut?

— Heather, strigă el. Ce cauți aici? După ce-ai trecut prin ce-ai trecut ieri, am crezut c-o să-ți dea liber o lună de-acum înainte. Doar nu cumva ai venit la lucru?

— Nu, zic eu.

Nu știe. Doamne sfinte, nu știe.

Și nu pot să-i spun. Pentru că studenta de serviciu stă chiar acolo și ascultă conversația noastră.

— Aha, face Pete. Apropo, Julio o duce bine. O să-i dea drumul din spital în câteva zile.

— Grozav, răspund eu cât mai entuziast cu putință. Ei, ne vedem mai târziu.

— Da, ne vedem mai târziu.

Mă grăbesc spre biroul administratoarei. Spre surprinderea mea, ușa e întredeschisă, deși îi dădusem instrucțiuni clare lui Sarah s-o închidă. Oricine poate să intre și s-o vadă pe Rachel spânzurată acolo... doar dacă nu o făcuse în partea dinspre biroul ei. Da, în fond,

așa ar fi mai logic. Biroul ei e chiar lângă peretele despărțitor, așa că i-ar fi fost ușor să se cațere pe el și să sară de-acolo...

— Sarah? zic eu și deschid ușa.

Nici urmă de Rachel. Anticamera biroului e pustie. Sarah – și trupul – o fi în biroul lui Rachel.

— Sarah? Ești acolo?

— Aici sunt, se aude vocea șovăielnică a lui Sarah.

Arunc o privire spre peretele despărțitor. Nu se vede nimic legat de el. Sarah trebuie să fi dat jos cadavrul. Oricât ar fi fost de groaznic s-o găsească în halul ăsta, tot n-ar fi trebuit să se atingă de cadavru. Că asta se numește denaturarea dovezilor de la locul crimei. Sau așa ceva.

— Sarah, zic eu și intru în goana mare în biroul lui Rachel. Ți-am zis să...

Rămân cu vorba-n gât. Și asta pentru că scena care mă întâmpină nu e cea a lui Sarah legănând în brațe trupul neînsuflețit al lui Rachel. Scena care mi se înfățișează privirilor e aceea a lui Rachel, perfect sănătoasă – îmbrăcată într-un pulover nou și foarte frumos de cașmir – care se reazemă de birou și al cărei picior încălțat în cizmă stă pe scaunul ei...

... de care a legat-o pe Sarah cu cablul de la telefon și de la calculator.

— Bună, Heather, face Rachel cu seninătate. Da' repede ai mai ajuns.

— Heather, face Sarah, care plânge atât de tare în hohote că i s-au aburit și ochelarii. Îmi pare atât de rău. M-a obligat să te sun...

— Gura! se enervează Rachel și-i trage o palmă grea peste obraz.

Sunetul puternic al loviturii mă face să tresar.

Și mă readuce și la realitate.

Capcană. Am intrat cu ochii deschiși drept într-o capcană. Mă întorc automat spre ușă.

— Stai locului, altfel o omor, răsună, rece ca gheața, vocea lui Rachel.

Nici măcar nuferii lui Monet nu pot îndulci o asemenea voce.

Încremenesc. Rachel trece pe lângă mine și se îndreaptă spre ușă, pe care o închide trainic.

— Ei, așa mai merge, face ea când se aude declicul încuietorii. Acum putem să ne vedem în liniște de treburile noastre.

Mă holbez la ea și, în pofida copcilor din mâna dreaptă, o încleștez pe mânerul rucsacului pe care îl am în spinare. Poate reușesc s-o lovesc cu el. La rucsac mă refer. Deși nu am nimic prea greu în el. Doar o perie de păr, portofelul și-un ruj. A, da, și-o ciocolată Kit Kat, în caz că mi se face foame mai târziu.

De unde știuse? Cum de își dăduse seama c-o bănuiam?

— Rachel, îi zic eu.

Vocea îmi sună ciudat în propriile urechi. Pentru că mi s-a uscat de tot gura. Și, brusc, parcă nici nu mă simt prea bine. Degetele îmi sunt reci ca gheața, iar tăieturile au început să mă doară.

Și pe urmă îmi amintesc.

În rucsacul meu se găsește și un spray paralizant. E acolo de mai mulți ani și de bună seamă orificiul îi e plin de nisip de când fusesem la plajă la un moment dat. O mai funcționa oare?

Trebuie să acționez cu calm. Ce-ar face Cooper dacă s-ar pomeni față în față c-un ucigaș? Ar acționa, de bună seamă, cu calm.

— Uau! fac eu în speranța că par relaxată, așa cum ar fi și Cooper. Ce-i cu toată povestea asta, Rachel? E vorba de-un joc? Nu de alta, dar, nu te supăra, Sarah nu pare să se distreze cine știe ce.

— Termină cu tâmpeniile, Heather, ripostează Rachel pe un ton dur şi tăios pe care nu-mi amintesc să-l fi folosit vreodată în prezenţa mea, nici măcar când vorbea cu baschetbaliştii.

Când îl aud, mi se face şi mai frig. Nici vorbe urâte nu-mi amintesc să fi folosit vreodată.

— Felul în care faci aici pe tâmpita o merge poate cu alţii, dar n-a mers niciodată cu mine. Te cunosc prea bine şi, crede-mă, dac-ar fi să te caracterizez în vreun fel, n-aş spune că eşti tâmpită. Îmi aruncă o privire dispreţuitoare şi continuă: Cel puţin nu până acum.

Câtă dreptate are. Nu-mi vine să cred c-am înghiţit aşa de uşor momeala cu telefonul ăla. Şi totuşi, Sarah părea într-adevăr disperată... doar că nu din motivul pe care mi-l comunicase mie.

— Ca să ştii şi tu, îmi spune Rachel calm, am aflat despre povestea de-aseară.

Încerc să mă prefac că nu ştiu ce vrea să spună, deşi ştiu prea bine.

— Aseară? Rachel, nu înţeleg ce...

— Aseară. Plimbărica ta la Hamptons, mă lămureşte ea cu amabilitate. Nu încerca să negi. Eram acolo. Te-am văzut.

— Tu... tu erai acolo?

Nu mai ştiu cum să abordez problema. Fiecare fibră din trupul meu strigă cu disperare „Întoarce-te pe călcâie şi fugi!"

Dar nu ştiu cum se face că parcă am prins rădăcini, cu degetele mâinii drepte încleştate pe cureaua rucsacului. Mă gândesc la Sarah. Ce se întâmplă dacă eu o iau la fugă? Ce-o să-i facă Rachel sărmanei Sarah?

— Bineînţeles că eram acolo, răspunde Rachel, şi-un dispreţ suveran pare să-i învenineze fiecare silabă. Tu-ţi închipui cumva că nu supraveghez îndeaproape ceea ce-mi aparţine de drept? De ce crezi că n-am

vândut mașina mea Jetta? La ce mi-ar trebui o mașină în orașul ăsta... dacă nu să urmăresc pe cineva până în Hamptons?

Dumnezeule! Uitasem cu totul de tâmpita aia de mașină a ei, pe care o parchează într-un garaj subteran de pe West Side Highway.

Am grijă să vorbesc încet, pentru ca Rachel să nu-și dea seama cât de tare îmi tremură vocea.

— Ei da, am fost acolo. Am aflat despre relația dintre tine și Chris. Și ce-i cu asta? Rachel, sunt de partea ta. Înțeleg foarte bine prin ce treci. Și mie mi-a dat un bărbat papucii. Ce-ar fi să stăm de vorbă și să...

Rachel clatină din cap, de parcă eu aș fi cea care și-a pierdut mințile, nu ea.

— În nici un caz nu o să stăm de vorbă despre asta, zice ea c-un hohot de râs care aduce mai degrabă a lătrat. A trecut vremea statului de vorbă. Și ceva să-ți fie foarte clar, Heather, adaugă ea și duce mâna spre o umflătură de sub pulover pe care n-o văzusem până atunci.

— Eu sunt administratoarea, continuă ea. Eu sunt șefa. Eu hotărăsc dacă *stăm* de vorbă sau nu, pentru că eu stabilesc cu cine mă văd și când. Așa cum am stabilit și să mă văd cu Elizabeth și Roberta. Cum o să stabilesc și să mă văd mai târziu cu Amber. Cum am stabilit și să mă văd acum cu tine. Eu sunt șefa. Și știi de ce sunt eu șefa, Heather?

Clatin în tăcere din cap, cu ochii pe umflătura de sub puloverul ei. Un pistol, de bună seamă. Un pistol ar însemna, fără doar și poate, că Rachel e șefa.

Dar nu e un pistol. Când Rachel îl scoate la iveală, văd că obiectul e ceva negru din plastic, pe care îl ține strâns în mână. Din el ies două țevi metalice cu aspect ucigător, care fac ca obiectul să se asemene cumva cu un gândac. Nu-mi dau seama ce e până când Rachel apasă pe-un buton, ceea ce face ca între cele două țevi metalice să se aprindă o luminiță electrică albăstruie.

Îmi dau seama ce e înainte chiar ca ea să-mi spună.

— Heather, fă cunoştinţă cu domnul Baston-electroşoc, spune Rachel cu aerul fălos al unora dintre părinţi când îmi prezentau progeniturile, după care continuă: O singură clipă de contact cu cei o sută douăzeci de mii de volţi pe care îi descarcă bastonul-electroşoc produce ameţeală, slăbiciune, dezorientare şi pierderea echilibrului şi-a controlului musculaturii preţ de mai multe minute. Partea cea mai frumoasă a poveştii este că, dacă faci contactul prin haine, bastonul-electroşoc nu lasă decât o urmă foarte mică de arsură pe piele. Este o armă superbă cu care poţi respinge orice atac şi care se poate comanda din orice catalog aici, în Statele Unite, al meu de exemplu n-a costat decât patruzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, plus bateria de nouă volţi. Firește, e ilegal să deţii aşa ceva în New York, dar ce contează?

Mă holbez la capătul cu lumină albăstruie al armei.

Deci, aşa a procedat. Nu le-a fluturat cu cloroform pe sub nas, nu le-a dat cu bâta-n cap. A răsărit, pur şi simplu, la uşa lui Beth, iar mai apoi, la a lui Bobby, le-a paralizat cu pistolul, după care a făcut vânt trupurilor moleşite în casa liftului. Cum nu se poate mai simplu.

Şi când te gândeşti că detectivul Canavan declarase că ucigaşii sunt tâmpiţi. Rachel nu e nicidecum tâmpită. Nici vorbă ca vreo proastă să aibă tupeul să comită astfel de crime. Având în vedere că atât de mulţi tineri mor pe când fac tot soiul de prostii cum e surfingul în casa liftului, ea a ştiut că nimănui nu i-ar trece prin minte că fetele au fost omorâte şi că nimeni n-ar bănui ceva nelalocul lui în moartea lor.

Nimeni în afara unei ţăcănite ca mine.

Nu, nici vorbă, Rachel nu e o tâmpită.

Şi, nici nebună nu e. A găsit modalitatea perfectă de a scăpa de rivalele în dragoste. N-ar fi ghicit nimeni nimic dacă n-aş fi fost eu, cu trăncăneala mea.

Şi, dacă n-aş fi fost eu, cu trăncăneala mea, Sarah şi cu mine n-am fi devenit victimele numărul trei şi patru.

— Dar nu numai din cauza asta sunt eu şefa, să ştii, pretinde Rachel şi gesticulează relaxat cu pistolul ca să-şi întărească spusele. Am absolvit facultatea de inginerie chimică. Ştiai asta, Heather?

Clatin din cap. Poate vreunul dintre supraveghetorii de pe etaj are cheia de la birou şi-o să intre să ridice corespondenţa. Da. Sau Cooper o să-mi asculte mesajul telefonic pe care i-l lăsasem pe celular...

— E uimitor câte se pot realiza dacă faci ingineria chimică. Înveţi, de exemplu, să construieşti mici instalaţii explozive – atât de simplu de asamblat, dar atât de eficiente. Ştii ce e o bombă incendiară, Heather? Nu, nu cred că ştii. Doar erai prea ocupată să dai din fund prin Malluri ca să termini măcar liceul, nu-i aşa? Păi, hai să vedem dacă o ştii pe asta, de pildă. Ce obţii dacă pui o grămadă de blonde umăr la umăr?

Arunc o privire spre Sarah. Plânge şi acum, dar se străduieşte s-o facă pe tăcute, pentru ca Rachel să n-o plesnească din nou.

Clatin din cap.

Rachel râde fără urmă de veselie şi zice:

— Un tunel aerodinamic, Heather! Un tunel aerodinamic!

— A, Rachel, zic eu.

Deja nu mai cred ce-am spus mai înainte. E nebună, fără doar şi poate. Nebună de legat.

— Foarte amuzant, zic eu mai departe. Dar ştii ce? Acum trebuie să plec. Cooper m-aşteaptă lângă pupitrul gardianului. Dacă lipsesc prea mult, sigur o să vină aici să mă caute.

— N-are decât, înalţă Rachel din umeri. N-are cheia de la birou. Iar noi n-o să-i deschidem uşa. Noi lucrăm, Heather. Avem o mulţime de treburi importante.

— Știi ceva, Rachel? întreb eu. Dacă nu deschidem ușa, Cooper o să-i spună lui Pete să-l sune pe unul dintre supraveghetorii de pe etaj să-i deschidă și...

— Dar ei nu mai au cheia de la birou. Am schimbat broasca.

În obrajii lui Rachel au apărut pete roșietice, iar în ochi i s-au aprins luminițe la fel de puternice ca aia de lucește la capătul bastonului-electroșoc pe care îl strânge cu putere în mână.

— Ei da, repetă ea vesel. Am schimbat broasca ieri, în timp ce tu erai la spital, și numai eu am cheia. Își întoarce ochii aceia ciudat de strălucitori spre mine și continuă: Mă înțelegi, nu-i așa, Heather? Asta nu e cariera potrivită pentru tine. E doar un loc de muncă. De asistentă a administratoarei de la Fischer Hall. E doar o pauză între două șușanele, nu-i așa? Timpul trece, leafa merge, până-ți aduni curajul să te sui din nou pe scenă după mica ta altercație cu casa de discuri. Asta e tot ce reprezintă serviciul ăsta pentru tine. Spre deosebire de mine. Lumea universitară e viața mea. Sau mai bine zis, a fost. Până la... Își curmă brusc vorba, cu privirea, devenită oarecum neclară, fixată asupra mea. Până la el, încheie ea cu simplitate.

Simt nevoia să mă așez. De câte ori mă uit la arma din mâna lui Rachel, genunchii mi se înmoaie.

Dar nu cutez. Dacă mă așez, o să fiu o țintă încă mai ușoară. Nu, trebuie să-i distrag cumva atenția de la ceea ce are de gând să ne facă, lui Sarah și mie – și cam bănuiesc eu ce are ea de gând să ne facă.

— Până la el, Rachel? întreb eu într-o tentativă de a părea prietenoasă, de parcă am sta la taclale cu o cafea sub nas, la cantină, cum și stătusem de câteva ori înainte de a începe crimele. Te referi la Christopher, nu-i așa?

Râde cu amărăciune, iar asta mă înspăimântă mai mult ca orice până acum, mai mult chiar decât arma.

— Christopher, rostogolește ea voluptuos cuvântul pe limbă ca pe o bucată de ciocolată – ceva ce Rachel nu-și îngăduie sub nici o formă. Îngrașă prea tare. Da, Chris. Tu n-ai cum să înțelegi cum e cu Chris, Heather. Vezi tu, îl iubesc. Tu n-ai iubit niciodată pe nimeni, Heather, în afara propriei tale persoane, așa că nu înțelegi asta. Nu, nu înțelegi deloc cum e ca viața ta să depindă în întregime de un singur om, iar apoi – iar apoi să te trezești că omul ăla te respinge...

Îmi aruncă o privire care ar putea să congeleze pe loc o chiflă caldă cu unt. Îmi dă prin minte să-i spun că știu prea bine cum e... c-așa simțisem și eu când cu Jordan, care probabil joacă în clipa de față cărți cu Tania Trace la spital.

Dar nu prea cred că m-ar lua în serios în starea ei de-acum.

— Nu, n-ai cum să înțelegi așa ceva, e de părere Rachel. Tu ai avut dintotdeauna tot ce ți-ai dorit, nu-i așa, Heather? Ți s-a oferit de-a gata, pe tavă. Dar unii oameni sunt nevoiți să muncească pe brânci pentru tot ce au. Eu, de exemplu. Crezi c-am arătat dintotdeauna bine, ca acum? Rachel își trece mâna peste trupul aplatizat de sute de abdomene pe zi și continuă: Nici vorbă, nu, am fost cândva grasă. De-a dreptul dolofană. Cam cum ești tu acum. Mărimea doisprezece. Râde: Îmi înecam amarul în ciocolate, nu făceam sport niciodată, exact ca tine. Știi că nu m-a curtat nici un bărbat – nici măcar unul – decât după ce-am trecut de treizeci de ani? În vreme ce tu umblai de colo-colo și-o făceai pe târfa pentru Cartwright Records, eu stăteam cu nasul în cărți și studiam din greu, pentru că știam că n-o să vină nimeni să-mi ofere mie un contract de înregistrări. Știam că, dacă vreau să scap din iadul în care se desfășura viața mea, trebuia să-mi folosesc capul.

Arunc din nou o privire scurtă spre Sarah. E cu ochii pe geam, în speranța disperată c-o să treacă cineva pe stradă și-o să-și dea seama ce se petrece înăuntru.

Dar plouă torențial, așa că nu prea trece nimeni pe stradă. Iar puținii care trec au capul băgat între umeri, sub umbrelă.

— La fel a fost și cu el, continuă Rachel. Îl voiam, așa c-am făcut ce-am putut ca să-l am. Știam că nu sunt genul lui. Mi-am dat seama de asta după ce... după ce m-a părăsit. Și atunci am înțeles. Am înțeles că trebuie să devin genul lui. Dar tu n-ai cum să înțelegi asta, firește. Tu și Sarah vă închipuiți că bărbații ar trebui să vă curteze datorită personalității voastre. Vezi de treabă, nu le pasă bărbaților de personalitate. Crede-mă. Și, dacă n-ai fi luat-o pe panta pe care ai luat-o, Heather, încă l-ai mai avea pe Jordan Cartwright, să știi. Auzi colo tâmpenie, să vrei să-ți compui singură cântecele! Doamne sfinte, chiar crezi că lui i-a păsat de treaba asta? Bărbații nu au nevoie de femei deștepte. În fond, știi care e diferența dintre o blondă și-un țânțar?

Clatin din cap:

— Zău, Rachel, nu...

— O blondă suge mai departe chiar și după ce-o plesnești.

Rachel dă capul pe spate și râde din nou.

Nu încape nici o îndoială. Sunt un om mort.

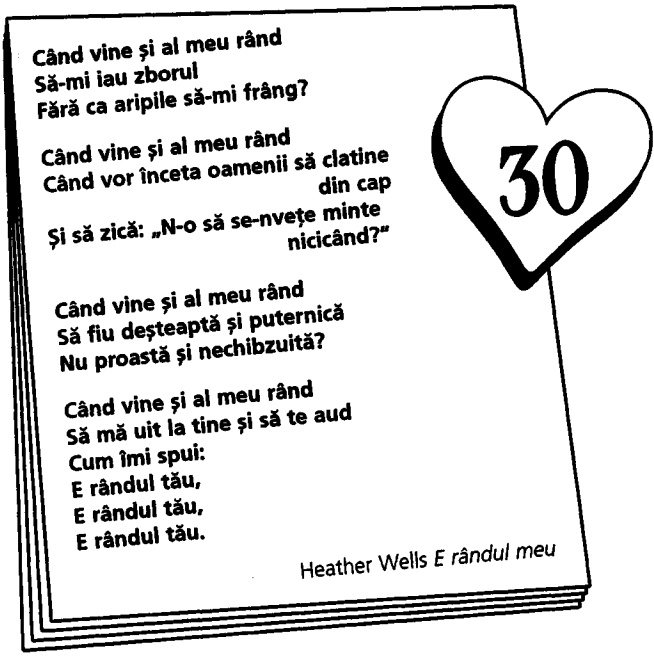
Când vine și al meu rând
Să-mi iau zborul
Fără ca aripile să-mi frâng?
Când vine și al meu rând
Când vor înceta oamenii să clatine din cap
Și să zică: „N-o să se-nvețe minte nicicând?"
Când vine și al meu rând
Să fiu deșteaptă și puternică
Nu proastă și nechibzuită?
Când vine și al meu rând
Să mă uit la tine și să te aud
Cum îmi spui:
E rândul tău,
E rândul tău,
E rândul tău.
Heather Wells E rândul meu
30

E nebună. Păi numai o descreierată s-ar apuca să-mi spună mie bancuri cu blonde în timp ce mă amenință cu un baston-electroșoc.

Am mai avut eu de-a face cu descreierați. Doar am lucrat atâția ani în industria muzicii ușoare. Nouă din zece oameni pe care i-am cunoscut pe vremea aia erau foarte probabil bolnavi mintal, inclusiv propria mea mamă.

O să reușesc oare să o conving pe Rachel să nu mă omoare?

Ei bine, o să încerc.

— Am impresia, îmi aleg eu cu grijă cuvintele, că pe Christopher Allington ar trebui să fii supărată. El este

cel care te-a rănit sufletește, Rachel. El este cel care te-a trădat. Cum se face că n-ai încercat niciodată să-i faci lui de petrecanie?

— Pentru că el e viitorul meu soț, Heather. Rachel se uită furioasă la mine: Dumnezeule, tu chiar nu pricepi? Știu, ai impresia că bărbații sunt ceva la care se poate renunța cu ușurință. Când lucrurile n-au mai mers între tine și Jordan, ai început să te ții după frate-su. Dar, spre deosebire de tine, eu cred în iubirea adevărată. Pentru că asta există între mine și Christopher. Nu trebuie decât să scap de câteva obstacole și se întoarce el la mine, nici o grijă.

— Rachel, apelez eu la ce i-o mai fi rămas din sănătatea mintală. Obstacolele de care vorbești. E vorba de niște oameni.

— Ei bine, nu e vina mea că bietele fete au fost atât de nefericite când le-a părăsit Christopher încât s-au apucat să facă surfing în casa liftului, lucru extraordinar de periculos. Eu m-am străduit din răsputeri să le sfătuiesc de bine. Și pe tine la fel, Heather. Deși faptul că te-ai hotărât să te sinucizi n-o să surprindă pe nimeni. Și așa nu prea mai ai pentru ce să trăiești.

Raționamentul ei e atât de întortocheat încât mi-e greu să țin pasul. Dar e limpede că e hotărâtă să-i devin următoarea victimă, așa că puteți să mă credeți când vă mărturisesc că mintea îmi lucrează febril.

— Dar, Rachel, n-o să-ți iasă socotelile. Am fost deja la poliție și...

— Și te-au crezut? mă întreabă Rachel cu calm. Când îți vor găsi trupul zdrobit și însângerat își vor da seama că n-ai vrut decât să atragi atenția asupra ta – de-asta ai pus bomba în lift, dar te-ai sinucis când ți-ai dat seama că poliția a descoperit adevărul. Și nici n-o să pară greu de înțeles, doar viața ta în ultima vreme a fost o decepție după alta. Jordan s-a logodit cu fata

aia. Iar fratele lui – ei bine, fratele lui nu pare deloc interesat de persoana ta, nu-i aşa, Heather? Iar noi ştim amândouă cât eşti de înamorată de el. Se vede clar cum ţi se luminează faţa când intră el pe uşă.

Să fie oare adevărat? Chiar şi-a dat seama toată lumea că îl iubesc pe Cooper? Şi-a dat Cooper seama că îl iubesc pe Cooper? Doamne, ce jenant.

Ia stai aşa. De ce stau eu s-o ascult pe nebuna asta?

— Mă rog, Rachel, zic eu, pentru c-am impresia că aşa e cel mai bine, să-i cânt în strună. Mă rog. Omoară-mă. Dar cu Sarah cum rămâne? Ce-ar fi să-i dai drumul lui Sarah?

— Sarah?

Rachel îi aruncă o privire asistentei, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că e şi ea acolo.

— A, da. Sarah. Ştii ce, am impresia că Sarah o să... dispară, pur şi simplu.

Lui Sarah îi scapă un sughiţ de groază, dar îngheaţă sub privirea glaciară pe care i-o aruncă Rachel.

— Mda, reia Rachel. Cred că Sarah o să plece acasă pentru câteva săptămâni, ca să-şi revină de pe urma şocului provocat de moartea ta, Heather. Atâta doar că n-o să ajungă până acasă. O să dispară undeva pe drum. Se mai întâmplă.

— Nu, Rachel, te rog, gâfâie Sarah. Te rog, nu mă face să dispar. Te rog...

— Gura! urlă Rachel.

Ridică o mână s-o pocnească din nou pe Sarah, dar încremeneşte când aude sunând telefonul de pe biroul meu atât de tare, încât Rachel tresare violent, iar ţevile metalice, cu lumina albăstruie electrizată dintre ele, trec primejdios de aproape de faţa mea. Fac un salt înapoi, mă lovesc de uşă şi mă întorc ca să apuc clanţa.

Cât ai clipi, Rachel mă ajunge din urmă şi mă apucă de gât cu un braţ scheletic. E uimitor de puternică

pentru o femeie atât de subțire. Dar chiar și așa, aș fi reușit să scap de ea dacă...

...dacă nu mi-ar fi vârât pistolul sub nas și nu mi-ar fi șuierat în ureche:

— Nu încerca. Nici prin cap să nu-ți treacă. Te trăsnesc, Heather, pe cuvânt. Și pe urmă vă omor pe amândouă.

Încremenesc și respir chinuit. Rachel îmi e lipită de spinare ca o pelerină. Telefonul sună în neștire, de trei ori, de patru ori. Îmi dau seama după sunet că e cineva din facultate. Șoptesc cu voce răgușită de groază:

— Rachel, probabil sună de la pupitrul gardianului. Doar ți-am zis că l-am rugat pe Cooper să mă aștepte acolo.

Rachel îmi eliberează gâtul, dar ține pistolul la câțiva centimetri de fața mea și-mi zice:

— Păi atunci, hai să mergem. De tine – și-i aruncă o privire amenințătoare lui Sarah – mă ocup mai târziu.

Dă ușa de perete, aruncă priviri furișe în stânga și-n dreapta, după care mă îmbrâncește pe holul pustiu...

...dar nu în afara razei de acțiune a armei. Apoi cheamă liftul de lângă ușa biroului – care, din păcate pentru mine, n-a fost vătămat de explozia de ieri. Mă rog ca ușile să se deschidă și ca întreaga echipă de baschet să se reverse din lift și să-mi facă favoarea să o placheze pe Rachel.

N-am eu norocul ăsta. Liftul era la etajul unu și când se deschid ușile, constat că e gol.

— Intră, comandă Rachel, iar eu mă supun.

Rachel intră după mine, se folosește de propria ei cheie de acces, după care apasă pe butonul de etajul douăzeci.

Deci, ne îndreptăm spre mansardă. Și liftul n-o să se oprească nicăieri pe parcurs.

— Fete ca tine, face Rachel disprețuitor, fără să se uite măcar în direcția mea. Am avut de-a face cu fete ca tine de când mă știu. Toate astea drăguțe sunteți la fel. Treceți prin viață cu impresia că lumea întreagă vă datorează ceva. Voi sunteți cele care se aleg cu contracte de înregistrări, cu promovări, cu bărbați frumoși, în vreme ce oamenii ca mine? Ei bine, oamenii ca mine sunt cei care fac de fapt toată treaba. Știai că Panseluța asta e primul premiu pe care l-am primit vreodată?

Îi arunc o privire oripilată. Femeia asta o să mă omoare. Așa că nu văd nici un motiv să mai fiu politicoasă.

— Da, fac eu, premiul ăsta l-ai primit pentru c-ai spălat consecințele propriilor tale crime. Toate chestiile din dosarul fetelor – cum că mama lui Elizabeth a vrut ca fiică-sa să nu mai primească nici un vizitator bărbat și cum că doamnei Pace nu-i place Lakeisha – nimic din toate astea nu s-a petrecut de fapt, nu-i așa? Femeile alea nu te-au contactat niciodată. Tu ai inventat totul, numai ca să ai un pretext să le chemi la birou. Despre ce-ați vorbit atunci? Cu ce născociri de minte bolnavă le-ai terorizat?

— Heather, îmi zice Rachel și-mi aruncă o privire severă. Tu n-o să înțelegi niciodată, nu-i așa? Eu am muncit din greu pentru tot ce am în viață, nu am primit nimic pe de-a gata, ca tine. Bărbați, locuri de muncă, prieteni. Iar ceea ce-am obținut, cu prețul unor mari eforturi, păstrez. Pe Christopher, de pildă. Sau slujba asta. Ai măcar cea mai vagă idee cât mi-a fost de greu să găsesc aici, în aceeași clădire cu el? Asta așa, ca să înțelegi și tu de ce trebuie să mori. Pui în pericol prea multe lucruri care sunt importante pentru mine. Dacă nu ți-ai fi băgat nasul unde nu-ți fierbe oala, te-aș fi cruțat. Pentru că mie, uneia, mi se pare că noi două am format o echipă destul de bună. Nu de alta, dar, când

sunt lângă tine, par încă şi mai subţirică. Iar asta e şi ea o calitate pentru o asistentă.

Se aude un clinchetit şi liftul se opreşte. Suntem acum la etajul douăzeci, pe holul de la intrarea în apartamentul preşedintelui. Ştiu că în clipa în care vom păşi pe covorul cenuşiu, detectorul de mişcare o să se declanşeze şi o să transmită imaginea la pupitrul gardianului. O să se uite Pete la monitor şi o să o vadă pe Rachel cu bastonul-electroşoc în mână?

„Te rog, uită-te, Pete." Încerc să mă folosesc de puterea minţii ca să-i influenţez gândirea, deşi el e douăzeci de etaje sub noi. „Uită-te, Pete, uită-te. Uită-te, Pete, uită-te."

Rachel îmi dă brânci pe hol.

— Hai, face ea şi-şi scoate iar cheia de acces. Fac pariu că ţi-ai dorit dintotdeauna să vezi unde locuieşte preşedintele. Ei bine, acum ai ocazia. Păcat că n-o să mai trăieşti cât să te bucuri de asta.

Rachel descuie uşa de la apartamentul familiei Allington şi mă împinge în holul de la intrare. Chiar aici, pe gresia alb cu negru, mă întâmpinase doamna Allington şi mă acuzase că mă ţin cu obstinaţie după fiu-său. Holul dă într-un living vast, cu câte o uşă glisantă pe cei doi pereţi laterali care dau spre terasa mansardei. Ca şi în Villa d'Allington, tema predominantă a decorului pare să fie pielea neagră în cantităţi industriale. Se pare că doamna Allington nu seamănă câtuşi de puţin cu Martha Stewart. E drept, cam pricepusem eu treaba asta.

— Drăguţ apartament, nu-i aşa? întreabă Rachel. În afară de păsările astea oribile.

În partea cea mai depărtată a livingului, în cuşca lor de nuiele împletite, papagalii fluieră, ţopăie şi se holbează bănuitori la noi. Rachel îndreaptă bastonul-electroşoc spre ei şi râde când îi aude ţipând de spaimă la vederea flăcării albastre sclipitoare.

— Păsări tâmpite, zice ea. După care mă înhaţă de un braţ şi începe să mă târască spre una din uşile glisante. Hai, zice ea. A sosit momentul să-ţi faci ieşirea dramatică din scenă. După părerea mea, o vedetă de magnitudinea ta merită o ieşire mult mai spectaculoasă. Aşa că tu n-o să dispari conform reţetei surfing-încasa-liftului. Nu, tu o să cazi de la etaj, din Fischer Hall... cam ca ţestoasele alea din filmul despre care vorbeşte mereu ţăcănita aia a ta de prietenă. Dar pe tine, din păcate, n-o să te salveze o frânghie scoasă de sub carapace.

Până să reacţionez în vreun fel, o uşă din partea cea mai îndepărtată a livingului se dă de perete, iar doamna Allington îşi face apariţia, îmbrăcată într-un trening roz, după care încremeneşte, cu ochii la noi.

— Ce dracului căutaţi voi aici? se răsteşte ea la noi.

Rachel zâmbeşte cu amabilitate.

— Nu-ţi face griji din cauza noastră, Eleanor, ciripeşte ea. Ieşim cât ai clipi de aici.

— Cum aţi intrat? vrea să ştie doamna Allington şi se îndreaptă furioasă spre noi. Ieşiţi imediat afară, altfel chem poliţia.

— Aş vrea să putem ieşi, i se adresează Rachel femeii care, într-un alt fel de univers, i-ar fi putut fi soacră. Dar avem treburi oficiale aici.

— Prea puţin îmi pasă mie de ce sunteţi aici, zice doamna Allington şi se duce la telefon. Ridică receptorul şi ne întreabă: Voi nu ştiţi cine e soţul meu?

— Păzea, doamnă Allington, urlu eu.

Dar e prea târziu. Rachel se repede ca o viperă şi o atinge cu vârful bastonului-electroşoc.

Doamna Allington înţepeneşte, ochii i se cască brusc, ca unui om care tocmai a primit veşti proaste... de exemplu, notele de la admitere ale lui fiu-său, sau aşa ceva.

Trupul ei se prăbuşeşte pe speteaza unuia dintre fotoliile de piele, iar acolo se zvârcoleşte convulsiv,

până când cade grămadă pe parchet, unde rămâne nemişcat, cu ochii tot larg deschişi; pe bărbia moale îi curge din belşug salivă.

— Dumnezeule! strig eu.

Scena la care am fost martoră este, fără îndoială, cea mai hidoasă din viaţa mea... chiar mai hidoasă decât cea pe care o surprinsesem între Tania Trace şi logodnicul meu de-atunci.

— Rachel, ai omorât-o!

— Nu e moartă, ripostează Rachel cu o voce încărcată de un dispreţ suveran. Când o să-şi revină nici n-o să aibă habar ce i s-a întâmplat. Nici cum o cheamă n-o să mai ştie, darămite că m-a văzut pe mine. Dar pentru ea asta n-o să fie nimic neobişnuit. Haide, încheie ea şi m-apucă din nou de braţ.

Acum c-am văzut de ce e în stare arma asta nu vreau deloc s-o simt pe pielea mea. Abia acum îmi dau seama c-am fost o proastă că n-am încercat să scap din mâinile lui Rachel când eram încă la parter. Ar fi putut, ce-i drept, să mă imobilizeze cu arma şi să mă târască în lift. Dar, leşinată fiind, aş fi fost mai greu de cărat. Aşa cum se prezintă în clipa de faţă, soarta e de partea ei şi nu a mea. În curând n-o să mai am încotro s-o iau, decât în jos.

Doar atât îmi trebuie. Îmi smulg braţul din strânsoarea lui Rachel şi o iau la goană. Nu ştiu de ce, dar mă duc spre uşa pe care a intrat doamna Allington. Nu pot să alerg prea repede, sunt încă ţeapănă din cauza întâmplării de ieri din lift. Dar Rachel scoate un răcnet, de unde îmi dau seama că măcar am luat-o prin surprindere. Iar asta e bine, înseamnă că nu mai controlează ea întreaga situaţie.

Nu reţin decât imagini fugare ale încăperilor prin care trec în goana mare. O cameră de oaspeţi care nu pare să mai fi văzut oaspeţi de foarte multă vreme, o

masă bine lustruită de lemn, la care pot să stea doisprezece oameni, un bufet cu niște fructe din plastic pe el. Din plastic! Pe urmă o bucătărie strălucind de curățenie, în faianță alb cu albastru. Un mic living, tot cu uși glisante pe doi pereți și un televizor cu diametru foarte mare, așezat în fața unei canapele de piele, de data asta verde. La televizor rulează un film cu Debbie Reynolds. *Tammy și burlacul*, am impresia. Pe canapea văd un coș cu niște lână și o sticlă de vodcă Absolut. Doamna Allington își ia foarte în serios activitățile din timpul ei liber.

Năvălesc pe singura ușă din living care nu dă spre terasă și mă pomenesc într-un dormitor întunecat, unde draperiile sunt trase și acoperă ușa cu totul. Patul e foarte lat și nefăcut, iar așternuturile de mătase sunt făcute cocoloș la un capăt. Și aici e un televizor cu diametru foarte mare, fără sonor, dat pe un post cu un talk-show. Pe podea e o pereche de chiloți bărbătești negri. Camera lui Chris? Dar Chris locuiește la căminul facultății de drept. Ceea ce nu poate să însemne decât că soții Allington dorm în camere separate. Ce scandalos!

De aici, unica ușă dă spre baia președintelui Allington. Am căzut într-o capcană.

Rachel vine după mine, trântește uși în drum și urlă de furioasă. Mă uit disperată de jur împrejur după o armă, dar nu găsesc nimic. Pentru că lumina provine exclusiv de la niște spoturi înșirate pe plafonul plin de oglinzi – o să mă scandalizez mai târziu pe tema asta – nici măcar nu am unde găsi un lampadar pe care să-l înșfac ca să i-l arunc în cap. Mă gândesc să mă bag sub pat sau să m-ascund după draperiile groase de damasc, dar îmi dau seama c-o să mă găsească. O să reușesc oare s-o duc cu vorba? C-am dus și pe alții cu vorba și m-am descurcat în situații mult mai grele decât asta. Nu-mi

vine în minte nici o situație de genu' ăsta, dar sunt aproape sigură că așa stau lucrurile.

Rachel intră în goana mare în dormitor și se împiedică de prag, după care rămâne acolo clipind des, în vreme ce ochii i se obișnuiesc treptat cu întunecimea neașteptată. Eu sunt în partea cealaltă a încăperii, în spatele patului, și încerc din răsputeri să nu-mi las atenția distrasă de propria-mi imagine în oglinda din plafon.

— Uite ce e, Rachel, gâfâi eu și rostesc vorbele rapid și pe șoptite. Nu trebuie să mă omori. Și nici pe Sarah. Jur că n-o să spunem nimănui nimic despre asta. O să fie secretul nostru, ca între fete. Te înțeleg foarte bine. Și pe mine m-au fentat uneori bărbații. Chris nu merită nici pe departe să faci pușcărie din cauza lui...

— Dar eu n-o să fac pușcărie, Heather, răspunde Rachel. O să mă ocup de organizarea funeraliilor tale. Și de nunta mea. O să pun să se cânte cele mai cunoscute cântece ale tale cu ambele ocazii. Dacă într-adevăr ai avut mai multe cântece și nu unul singur. Sau ești una dintre vedetele alea care au o singură realizare la activ? Mare păcat. Mă întreb dacă o să vină fie și o singură persoană la înmormântarea ta. În fond, nu ești decât o fostă celebritate cu frageda vârstă de... câți ani ai? Douăzeci și cinci? Douăzeci și șase? O fostă cântăreață căreia i-au cedat nervii, și atât.

— Douăzeci și opt, zic eu. Bun, e-n regulă. Omoară-mă pe mine. Dar nu pe Sarah. Haide, Rachel, e atât de tânără!

— Uau, zâmbește Rachel și clatină din cap. Ce drăguț din partea ta. Cum te milogești de mine să o cruț pe Sarah. Mai ales că știu cât te enervează ea de fapt. Ei vezi, asta e problema cu fetele ca tine, Heather. Sunteți prea drăguțe. Nu aveți nici urmă de instinct criminal. Când dați de greu, vă dați bătute. V-ați născut cu toate privilegiile, dar le aruncați pe geam afară. Te-ai îngrășat,

ai renunțat la logodnic, ai dat cu piciorul carierei. Sfinte Sisoe, i-ai permis până și propriei tale mame să te jefuiască la piele. Iar tu și Jordan? Buni amici doar. Nu poți s-o suferi pe Sarah, dar uite că te-ai apucat acum să te rogi de mine pentru viața ei. Fac pariu că-i trimiți și acum maică-tii felicitări de ziua ei, nu-i așa?

Înghit. Și dau din cap.

Păi ce era să-i spun?

— Ei vezi? face Rachel. E de-a dreptul trist, zău așa. Pentru că fetele drăguțe se clasează mereu pe ultimul loc în cursa vieții. De fapt, fac lumii o favoare că te omor. E un simplu proces de selecție naturală. O blondă mai puțin care-și irosește viața.

Când termină de vorbit, Rachel se lansează peste pat, cu bastonul-electroșoc înainte.

Mă răsucesc pe călcâie și dau draperiile deoparte. Trag de ușa glisantă și mă reped pe terasă.

Plouă și acum – mai aprig ca niciodată. Tot cerul e acoperit de nori plumburii.

Nu-mi dădusem seama până atunci, dar Fischer Hall e cea mai înaltă clădire de la vest de parc, iar de la mansardă priveliștea e spectaculoasă de jur împrejur: se vede întreg Manhattanul, Empire State Building la nord, abia întrezărit prin ceață, la sud spațiul pustiu învăluit în neguri, acolo unde fusese cândva World Trade Center, și East și West Villages spre răsărit și apus, ude leoarcă de ploaie.

Foarte bun loc să filmezi scene din *Țestoasele Ninja*, bag de seamă.

Doar că ceea ce se petrece acum nu e într-un film. E de-adevăratelea. E chiar viața mea în joc. Atâta cât a mai rămas din ea.

La etajul douăzeci, vântul suflă cu putere și simt picături de ploaie pe față. Nu prea-mi dau seama încotro merg, nu văd nimic în jur decât ghivece de flori proptite abia-abia pe balustradele joase de piatră; parcă mă și văd prăbușindu-mă peste ele în hăul negru de dincolo.

Nu știu încotro să mă duc, așa că o iau la goană, cu capul între umeri, pe lângă apartamentul familiei Allington, spre cealaltă parte a terasei. Nu o văd pe Rachel pe urmele mele, așa că mă opresc o clipă și deschid fermoarul rucsacului de pe umeri, după care mă apuc să caut cu disperare sprayul paralizant, despre care știu sigur că e și acum acolo. Habar n-am dacă funcționează, dar în momentul de față orice m-ar putea salva să scap de teribila arma electroșoc merită încercat.

Dau în sfârșit de spray. Desfac capacul, dar tocmai atunci în spatele meu se aude un zgomot asurzitor de lemn prăbușit și geam spart: Rachel a năvălit printr-o ușă glisantă – aidoma lui Cujo, sau vreo altă țestoasă ninja – fără măcar să se obosească să o deschidă mai întâi. Se azvârle asupra mea cu toată forța și ne prăbușim amândouă pe dalele ude de ploaie.

Aterizez fix pe umărul vătămat, ceea ce face să-mi pierd, la propriu, răsuflarea. Mă chinui totuși să mă rostogolesc mai într-o parte, peste așchii și cioburi, ca să mă îndepărtez.

Dar ea reușește să se ridice înaintea mea în picioare și se repede din nou cu toată puterea spre mine. În toată învălmășeala asta, a reușit totuși să nu scape bastonul-electroșoc din mână.

Eu însă am reușit să ascund în pumn sprayul paralizant. Când Rachel se apleacă asupra mea, cu părul negru și ud lipit deja de față, are pe mutră un rictus de furie care seamănă cu al lui Lucy când sfâșie

conştiincioasă o minge enervantă de tenis sau un catalog Victoria's Secret.

— Eşti atât de neajutorată, mă ia Rachel în răspăr în vreme ce-mi flutură bastonul-electroşoc pe sub nas. Cum poţi să recunoşti o brunetă?

Încerc din răsputeri să ajung într-o poziţie din care să-i pot împroşca lichidul paralizant în faţă. Nu vreau ca vântul să mi-l împingă cumva chiar mie în ochi.

— Nu ştiu ce tot spui acolo, gâfâi eu, căci mă simt încă ameţită din cauza căzăturii.

Sfinte Sisoe. Nu-mi vine să cred că i-am cumpărat femeii ăsteia flori.

Ei da, au fost ieftine, de la magazinaşul din colţ. Dar chiar şi-aşa.

— Ştii cum poţi să recunoşti o brunetă? rânjeşte Rachel, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. Apuci o blondă de picioare şi o întorci cu susul în jos!

Ridică pistolul ca să-mi înfigă o sută douăzeci de mii de volţi în şoldul drept, dar chiar atunci ridic mâna şi apăs pe butonul sprayului spre faţa ei. Rachel urlă şi se dă un pas înapoi, cu o mână ridicată protector în faţa ochilor...

Dar butonul nu merge până la capăt. Aşa că, în loc ca jetul lichid să-i împroaşte faţa, face doar o spumă bogată, care se scurge pe marginile tubului, pătrunde prin bandaje şi mă arde pe tăieturi îndeajuns cât să mă facă să ţip de durere.

Rachel îşi dă seama că nu a păţit totuşi nimic şi izbucneşte în râs.

— Ei, Doamne, zău aşa, nechează ea. E posibil oare să fii chiar mai jalnică de-atât, Heather?

Dar de data asta însă, când se repede la mine, sunt pregătită să o înfrunt, în picioare.

Pe când se apropie, îi spun:

— Rachel, am vrut de mult să-ţi spun ceva.

Strâng cu putere în mâna care mă doare tubul de spray, cu care o izbesc din toate puterile peste față:

— La mărimea doisprezece nu ești grasă.

Simt că încheietura pumnului îmi explodează pur și simplu de durere. Rachel urlă și se împleticește îndărăt, cu ambele mâini la nasul din care se scurge o cantitate incredibil de mare de sânge.

— Nasul meu! urlă ea. Mi-ai spart nasul! Curvă nenorocită ce ești!

Abia dacă sunt în stare să mă ridic în picioare, pentru că umărul îmi pulsează dureros, iar mâinile îmi ard ca focului de la lichidul paralizant. Am cioburi de sticlă înfipte în spinare, nu-mi simt mâna dreaptă și îmi curge sânge dintr-o tăietură de pe frunte, care mă face să clipesc des ca să îndepărtez apa de ploaie și sângele din ochi. Nu vreau decât să mă duc înăuntru și să mă întind în pat pentru o vreme, poate chiar să mă uit pe Food Network.

Dar nu pot. Pentru că trebuie să scap de șefa mea nebună de legat.

E tot acolo, cu o mână la nas și cu bastonul-electroșoc în cealaltă, iar eu mă lansez în forță asupra ei; îmi încleștez mâinile împrejurul mijlocului ei zvelt și dau cu ea de pământ cum aș da cu cincizeci de kilograme de pantofi Manolo Blahnik. Cade, se zvârcolește în strânsoarea mea, iar eu mă căznesc de zor să-i smulg pistolul din mână.

În vremea asta o aud plângând în hohote. Nu de teamă, așa cum ar fi normal – pentru că, să nu vă faceți nici o iluzie, am de gând s-o omor – ci de furie, în ochii ei întunecați sclipește o ură atât de înfiorătoare față de persoana mea, că mă și mir cum de n-am observat-o până acum.

— Fetele drăguțe se clasează mereu pe ultimul loc în cursa vieții, zici tu? o întreb și-i trag un șut cât pot eu de tare în genunchi. Dar asta cum e? Ți se pare îndeajuns de drăguț?

A o lovi însă pe Rachel e ca și când ai lovi un manechin. Nu pare să simtă durere... doar dacă-i dai în față. Cum ar fi prețiosul ei nas.

Și e puternică, mai puternică decât mine, în pofida avantajului pe care îl am datorită înălțimii și kilelor mele. Nu pot cu nici un chip să-i smulg arma din mână. Am citit undeva despre unii oameni care, în momente de mare disperare, dobândesc puterea unora de două ori mai masivi – ca mamele care izbutesc să ridice mașini de pe trupurile copiilor lor răniți, sau polițiștii care-și scot mult-iubiții cai din șanțuri adânci, chestii de genul ăsta. Rachel are puterea unui bărbat – a unui bărbat care vede înaintea ochilor cum i se destramă întreaga viață.

Și n-are de gând să se dea bătută până nu omoară pe cineva.

Și încep să am senzația neplăcută că acel cineva o să fiu chiar eu.

Nu reușesc deocamdată să fac altceva decât să-mi țin mâinile încleștate peste ale ei, ca să mă feresc de armă. Degetele îmi sunt ude de apă și sânge și mă dor de la tăieturi și de la spuma de spray paralizant. Mi-e greu să păstrez strânsoarea la fel de puternică. Rachel s-a ridicat între timp în picioare, în pofida încercărilor mele de a o izbi în glezne, așa că acum ne luptăm ca să punem stăpânire pe armă. În timpul opintelilor noastre, ne-am apropiat periculos de mult de balustradă.

Rachel se răsucește cumva, așa că acum eu sunt cu spatele la un ghiveci, foarte asemănător celui care mai că l-a omorât pe Jordan. Sunt cu fața în sus, așa că nu văd nimic din cauza ploii abundente. Închid ochii și mă străduiesc să mă concentrez asupra misiunii, aproape imposibile, de a ține brațele lui Rachel cât mai sus deasupra mea, ca nu cumva țevile metalice să-mi atingă trupul. Simt cum ghiveciul se clatină, apoi cum se desprinde și, cu toate că nu deschid ochii, îl aud izbindu-se de caldarâm cu o bufnitură puternică.

Dar partea cea mai înspăimântătoare este că durează o eternitate parcă, din momentul în care ghiveciul se desprinde de pe balustrada terasei până când izbeşte pavajul. Am numărat până aproape de zece.

Zece secunde de cădere liberă. Zece secunde în care să mă gândesc la moartea care mă aşteaptă la capătul lor. Îmi dau seama că plâng, pentru că simt usturimea lacrimilor care se scurg peste tăieturile de pe faţă.

Şi deasupra mea, Rachel râde când îmi simte momentul de slăbiciune.

— Ei vezi? face ea. Ţi-am spus eu, Heather. Eşti prea drăguţă ca să câştigi lupta. Nu eşti în formă. Pentru că la mărimea doisprezece chiar eşti grasă. Da, ştiu foarte bine ce vrei să-mi spui. Că asta e măsura femeii americane normale. Dar ştii ceva? Femeia americană normală e grasă, Heather.

— Doamne sfinte, spun eu şi mai scuip o gură de apă şi sânge. Rachel, eşti sărită de tot de pe fix. Eşti bolnavă mintal! Lasă-mă să te ajut şi...

— Dar de ce vrei tu să trăieşti, în fond? se interesează Rachel, de parcă n-ar fi auzit o vorbă. Nici nu cred c-a auzit, aşa că-i dă mai departe: Te-a părăsit iubitul. Propria ta mamă te-a înjunghiat pe la spate. Trebuia să mori ieri în lift. De fapt, ar fi trebuit să mori înainte de asta, dar n-am ochit eu bine cu ghiveciul ăla. Dă-te bătută, Heather. Fetele drăguţe nu câştigă niciodată în...

Rostind cuvântul câştigă, Rachel începe să-mi îndoaie încet braţele. N-o să mă mai pot împotrivi multă vreme forţei ei fizice superioare. Plâng în hohote de-acum, mă lupt din răsputeri cu ea şi încerc să ignor cuvintele pe care mi le rosteşte pe un ton îmbietor în ureche:

— Gândeşte-te şi tu. Moartea ta o să se dea probabil şi la MTV News. Poate nu chiar în *The Times*, dar cu siguranţă în *The Post*. Cine ştie? Poate o să facă şi un reportaj despre viaţa ta la Hollywood... Un

copil-minune cu un singur hit, care n-a apucat să împlinească nici treizeci de ani...

Deschid ochii şi mă holbez la ea, fără să reuşesc să articulez un cuvânt, pentru că mă concentrez asupra lui Rachel să nu mă electrocuteze.

Când simt cum braţele încordate încep să-mi tremure, când muşchii mi se înmoaie, aud râsul victorios al lui Rachel şi batjocura ei de final:

— Heather, îmi zice ea vesel, cu o voce pe care o aud ca de departe, deşi stă chiar deasupra mea. De câte blonde e nevoie ca să înşurubeze un bec?

După care capul parcă îi explodează în faţa ochilor mei.

Vorbesc serios. Acum e acolo şi-mi râde în nas, şi-n clipa următoare dispare, smulsă parcă de un obiect care o trosneşte cu atâta putere, încât sângele îi ţâşneşte din rană şi mă orbeşte pe loc. Bastonul-electroşoc îi cade din mână, iar trupul i se prăbuşeşte, cu o bufnitură surdă, pe dalele ude.

Mă sprijin de perete şi mă şterg pe faţă cu dosul palmelor – singurele bucăţele nevătămate din trupul meu – plângând şi acum în hohote. Singurele sunete pe care le aud sunt picăturile de ploaie şi răsuflarea gâfâită a cuiva.

Îmi trebuie ceva vreme ca să-mi dau seama că nu eu sunt posesoarea răsuflării cu pricina. Când reuşesc în sfârşit să văd şi eu ceva, privirea îmi cade asupra lui Rachel, care zace leşinată la picioarele mele cu ţeasta crăpată, din care curge sânge amestecat de-acum cu apa de pe jos.

Iar în faţa mea, cu o sticlă spartă şi însângerată de vodcă Absolut în mână, stă doamna Allington; treningul roz îi e ud leoarcă, iar pieptul i se ridică şi coboară convulsiv. În ochii îndreptaţi asupra trupului leşinat al lui Rachel i se citeşte dispreţul suveran.

Doamna Allington clatină din cap.

— Şi eu port măsura doisprezece, face ea.

Până la urmă n-am petrecut decât o singură noapte în spital – pentru că mi s-au desfăcut toate cusăturile de la mâini, ca să nu mai vorbim de nenumăratele contuzii și cioburi de sticlă înfipte în piele peste tot.

Dar chiar și asta a fost prea mult, sinceră să fiu. Știți ce dau ăștia în spitale la desert? Ei da, un soi de jeleu de fructe. Și cu fructe în el. Nici măcar cu frișcă. Or, toată lumea știe că jeleul cu fructe e de fapt un soi de salată, nu desert.

Și nici măcar nu au și ei o cadă acolo. Dacă vrei să te speli, trebuie fie să faci duș, fie să te cureți cu un burete ud.

Mă rog. Așa că m-am străduit să folosesc cât mai bine timpul petrecut acolo. La spital, adică. Mă strecor până la etajul unde e salonul lui Julio și aflu că se vindecă bine de rănile cu care s-a ales în timpul exploziei din lift. Că o să se întoarcă la lucru luna viitoare și că n-o să rămână cu sechele.

Și mă opresc și pe la salonul lui Jordan, dacă tot sunt acolo. La spital, adică.

Se arată foarte jenat să dea ochii cu mine. Cât despre viitoarea mireasă? Ei bine, atitudinea ei e de-a dreptul ostilă. Dacă n-aș ști că așa ceva e imposibil, mai că mi-aș închipui că se simte amenințată de persoana mea.

Dar zău că nu văd de ce. Doar ultimul ei single, *Cocota*, ajunsese deunăzi pe locul zece în topul *Total Request Live*.

Dar eu le urez toate cele bune. Le spun că, după părerea mea, ei doi arată foarte bine împreună.

Și zău că nu mint.

Petrec o singură noapte în spital, dar capăt două săptămâni libere de la serviciu – cu plată – din postul meu de asistentă de administrator la Fischer Hall. Probabil că asta e recompensa oferită de New York College celor care dovedesc că șefa lor se face vinovată de două crime. Chiar dacă persoanele respective n-au acumulat încă destule zile de concediu medical.

Când mă întorc la serviciu, a început deja să se facă frig afară. Frunzele copacilor din Washington Square au devenit roșietice, au tente aurii și gălbui, ceea ce contrastează cu nuanțele aprinse în care și-au vopsit studenții părul în cinstea Zilei părinților.

Vorbesc serios. Am senzația că lucrez într-un colegiu de măscărici, nu alta.

Dar lucrurile s-au schimbat la Fischer Hall şi în alte sensuri în lipsa mea. În primul rând, Rachel e la puşcărie şi aşteaptă să-i înceapă procesul, iar eu o să am curând un alt şef. Încă nu ştiu cine. Conducerea intervievează şi acum candidaţi

Dar doctorul Jessup zice că o să mă anunţe imediat ce aleg pe cineva.

Cred că ar fi bine să am un şef bărbat de-acum înainte. Nu mă înţelegeţi greşit, şefele sunt bune şi ele. Dar o să fie bine dacă se mai reduce puţin încărcătura emoţională din birou.

Sarah e într-un gând cu mine. Şi ea şi studenţii de serviciu se poartă mult mai frumos cu mine acum, că mi-am pus viaţa la bătaie ca să aflu cine le omoară colegele. Foarte rar mai aud de Justine. Doar zilele trecute, când Tina mi s-a adresat ca într-o doară:

— Apropo, Justine nu purta niciodată blugi la serviciu, cum faci tu. Mi-a zis că n-a putut să-şi găsească niciodată o pereche de blugi destul de strâmţi ca să i se potrivească. Nu puteam s-o sufăr pe chestia asta.

Chiar şi Gavin ascultă de mine şi s-a lăsat total de surfing în casa liftului. Acum s-a apucat de cotrobăit prin canalizarea oraşului.

Dar eu cred c-o să se lase cât de curând şi de ocupaţia asta, nu de alta, dar miasmele pe care le emană hainele şi trupul lui nu îl onorează defel.

A, da. Iar familia Allington s-a mutat. În clădirea de alături – cea de pe care sărise Donatello, sau nu mai ştiu care ţestoasă ninja din film. Dar e destul de departe pentru ca doamna Allington să considere că ea şi papagalii ei se vor simţi mai bine acolo... mai ales că acum nu mai locuiesc în aceeaşi clădire cu şapte sute de studenţi şi cu personalul căminului.

Studenţii nu s-au întristat prea mult să-i vadă plecaţi pe alde Allington, dar altfel au stat lucrurile în ceea ce-l priveşte pe fiul lor. Chris a devenit acum un soi de celebritate, datorită obsesiei lui Rachel pentru persoana lui – ajunsă, firește, în toate ziarele – şi s-a folosit din plin de celebritatea nou câştigată ca să-şi deschidă un club de noapte în subsolul facultăţii de drept. Se pare că ideea cu facultatea de drept fusese dorinţa părinţilor, iar acum, după ce interviurile cu el începuseră să curgă pe Lifetime Channel şi în *Playboy*, Chris îşi desprinsese uşurel tulpiniţa din trunchiul părintesc şi se apucase să-şi vadă de propriile proiecte.

Proiecte care, fac pariu, o să-l expedieze cât de curând după gratii.

Toţi cei care locuiesc în Fischer Hall, studenţii, precum şi consiliul director al căminului, s-au întrunit şi-au găsit în cele din urmă cea mai bună metodă prin care să-şi aducă mereu aminte de Elizabeth Kellogg şi Roberta Pace: am plantat doi pomişori într-o zonă foarte frumoasă a parcului, iar la baza lor au pus o plăcuţă pe care scrie că pomii au fost plantaţi în memoria celor două fete, plus numele lor, data naşterii şi morţii lor, şi un *Ne va fi dor de voi.* Milioane de oameni vor vedea pomii şi plăcuţa; horticultorii mi-au spus că pomii o să înflorească la primăvară, iar sute de studenţi vor fi de asemenea beneficiari ai unei burse pe care am instituit-o, în aceeaşi adunare, în numele lui Beth şi Bobby.

Îmi face plăcere să văd pomii în toată splendoarea lor. Iar altceva care să-mi facă plăcere nu prea mai am, pentru că am aflat – într-un sfârşit – ce gândeşte Cooper despre mine.

El nu-şi dă seama c-am aflat. Probabil nu-şi închipuie în ruptul capului că ţin minte. S-a întâmplat atunci

când el a năvălit pe terasă la doar câteva clipe după ce doamna Allington o trăsnise în cap pe Rachel cu sticla de vodcă. Găsise mesajul pe care i-l lăsasem pe celular și se grăbise să vină la cămin împreună cu detectivul Canavan, numai ca să afle de la Pete – care ne văzuse pe Rachel și pe mine pe monitor mergând la mansardă – nu numai că Rachel e bine mersi în viață, dar și că noi două ne duseserăm, cică, să-i facem o vizită doamnei Allington (Pete nu băgase de seamă că Rachel mă ținea sub amenințarea unui baston-electroșoc din cauza calității slabe a peliculei, chestie pe care am corectat-o ulterior în toate căminele campusului).

În vreme ce detectivul Canavan se ocupa de Rachel, care era leșinată, și de doamna Allington, care se clătina pe picioare, Cooper a îngenuncheat lângă mine în ploaie și m-a întrebat dacă mă simt bine.

Îmi aduc aminte că m-am uitat la el, am clipit și m-am întrebat dacă nu sunt cumva pradă unei bizare halucinații, ca aceea în care văzusem că cineva i-a spart capul lui Rachel. Fusesem sigură că în momentul ăla o să mor, din cauza usturimii provocate de sprayul paralizant și a cioburilor de sticlă care îmi sfâșiaseră spinarea, ca să nu mai vorbim de umărul umflat și așa mai departe.

Probabil din cauza asta și repetam – după câte îmi amintesc – fără încetare: „Promite-mi c-o să ai grijă de Lucy. După ce mor, promite-mi c-o să ai grijă de Lucy".

Cooper își dăduse jos haina de piele – cea care avea și-acum sângele meu pe ea – și mi-o înfășurase pe după umeri. Era și acum impregnată de căldura trupului lui. Și de mirosul lui specific.

— Da, bineînțeles, îmi spusese Cooper. Dar n-o să mori. Știu că ai dureri. Dar am chemat salvarea. O să-ți revii, pe cuvântul meu.

— Ba nu, spusesem eu.

Pentru că eram ferm convinsă c-o să mor. Ulterior, unul din paramedicii de la salvare spusese că eram în șoc din cauza durerilor și-a frigului și a ploii.

Dar eu nu aveam de unde să știu toate astea la vremea respectivă.

— O să mor și n-am decât douăzeci și opt de ani, îl informasem eu pe cel care crezusem că e o halucinație având chipul și asemănarea lui Cooper. Un copil-minune cu un singur hit. Asta sunt, atâta tot. Vezi ca asta să mi se scrie pe crucea de la căpătâi: „Aici zace un copil-minune cu un singur hit".

— Heather, spusese Cooper.

Zâmbea. Sunt sigură de asta. Sunt singură că zâmbea.

— N-o să mori. Și nu ești un copil-minune cu un singur hit.

— Pe naiba.

Și mă pufnise râsul. Pe urmă plânsul. Și nu mă mai putusem opri.

Se pare că și ăsta e un semn de șoc. Dar nici asta nu știam la vremea respectivă.

— Rachel a avut dreptate, îmi amintesc că spusesem eu cu amărăciune. A avut dreptate! Am avut tot ce-mi trebuia și am dat cu piciorul la toate. Sunt cea mai mare ratată din lume

Și atunci Cooper mă obligase să mă ridic în capul oaselor, mă cuprinsese în brațe și îmi spusese cu fermitate:

— Heather, nu ești o ratată. Ești una dintre cele mai curajoase persoane din câte cunosc. Oricine altcineva s-ar fi dat bătut dacă ar fi trecut prin câte ai trecut tu, cu tot ce-ai îndurat în cariera muzicală, cu mama ta, cu frate-meu și așa mai departe. Dar tu ai mers înainte.

Ai luat viaţa de la capăt. Am admirat dintotdeauna felul în care tu continui să mergi, orice ţi s-ar întâmpla.

Mărturisesc, spre ruşinea mea, că în clipa aia am zis:

— Ca iepuraşul ăla rozaliu din reclama la baterii, care bate la nesfârşit în tobă?

Aş vrea să cred că replica mea a fost tot rezultatul şocului.

Dar Cooper intrase bucuros în jocul meu. Răspunsese:

— Da, exact ca iepuraşul rozaliu care bate la tobă. Heather, nu eşti deloc o ratată. Şi n-o să mori. Eşti o fată drăguţă şi totul o să se termine cu bine.

Pentru mintea mea afectată pe de-a-ntregul de şoc, vorbele lui mi-au reamintit discuţia pe care o avusesem ceva mai devreme cu femeia care se străduise să mă omoare.

— Dar... fetele drăguţe se clasează mereu pe ultimul loc în cursa vieţii.

— Mie, unuia, îmi plac fetele drăguţe, îmi spuse atunci Cooper.

Şi mă sărutase.

O singură dată. Pe frunte. Cum ar face orice frate al fostului tău logodnic, dacă tocmai ai fi fost atacată de-o ucigaşă turbată şi dacă eşti în stare de şoc şi dacă n-ar crede că oricum n-o să-ţi aminteşti o iotă din toate astea a doua zi.

Dar eu mi-am amintit. Şi-mi amintesc şi-acum.

El mă crede curajoasă. Ba nu: mă crede una dintre cele mai curajoase persoane din câte cunoaşte.

Şi mă place. Pentru că îi plac fetele drăguţe.

Ei da, ştiu că nu e mare lucru. Dar ştiţi ceva?

E de-ajuns. Deocamdată.

A, da, şi încă ceva: Nu m-am mai întors la magazinul ăla să-mi cumpăr blugi mărimea opt. În primul rând, pentru că nu e nimic în neregulă dacă porţi măsura doisprezece. Şi în al doilea rând, pentru că am fost prea luată cu alte treburi. Mi s-a terminat perioada de probă de şase luni. În ianuarie încep primul an de studii la New York College. Primul curs?

Criminalistică.

Doar tot trebuie să începi cu ceva, nu-i aşa?

Heather Wells
e cea mai tare! Sau, mă rog, era înainte
să renunțe la viața de pop-idol, să se îngrașe
vreo câteva kilograme, să se certe cu iubitul și să piardă
contractul cu casa de discuri. Acum, că vremurile de glorie
s-au dus, Heather e cât se poate de mulțumită cu noul job
la un colegiu de top din New York. Asta până-ntr-o zi,
când o crimă misterioasă tulbură liniștea academică,
iar polițiștii sunt gata să clasifice totul drept accident.
Așa că Heather se hotărăște să rezolve misterul
ajutată de Cooper, un detectiv sexy ca un rock-star.
Numai că aventura se dovedește periculoasă
pentru că nimic nu zgândăre mai tare
orgoliul unui criminal
decât o fostă
starletă
băgăreață.

„O carte scrisă cu nerv
și atât de amuzantă, încât îți vei
dori câteva momente de respiro
să-ți mai vii în fire."
Publishers Weekly

„Cartea asta e un *must*."
Company

bestseller internațional

ISBN 978-973-689-230-1